

ШЪРЛИ БЪЗБИ ЛЮБОВТА НА ЧЕРНИЯ КОННИК

Превод от английски: Красимира Матева, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

ГЛАВА ПЪРВА

ТУИНИНГС, АПРИЛ 1860

Сара сънува за пръв път Черния конник в нощта, когато баща ѝ — Матю Раулингс — бе убит в една кръчмарска свада. Щом първоначалната врява утихна и я заведоха в стаята ѝ в пансиона, където предния ден Матю бе намерил евтин подслон, тя беше легнала на старото походно легло и беше вперила невиждащ поглед в тавана. Замаяна от мъка, тя дори не разсъждаваше, а само лежеше вцепенена в тъмнината, без да плаче и без да може да повярва в бедата, която така внезапно я бе връхлетяла. Когато най-накрая заспа, в този миг на безкрайно страдание, пред нея се появи Черния конник...

Обстановката, в която той се появяваше, винаги бе неясна, но въпреки че не можеше да определи къде се намира, тя чувстваше, че е в голяма опасност и че смъртта ѝ приближава. В съня си тя не знаеше по какъв начин ще умре, но беше сигурна, че това ще се случи ако някой не ѝ се притече на помощ. В света на сънищата си тя не се страхуваше от смъртта, но изпитваше силно съжаление и дълбока тъга към себе си; струваше ѝ се, че ако бе направила нещо по-различно, ако беше избрала нещо друго, то вместо самотна смърт съдбата щеше да ѝ отреди живот, вероятно дълъг и щастлив. В тези моменти, когато и най-слабата надежда си бе отишла, се появяваше Той.

Нищо не нарушаваше безкрайната синева на хоризонта пред нея, а в следващия миг на хълма се появяваше черен конник. Слаб и висок, той яздеше умело и без усилие, а лицето му бе винаги в сянката на черна широкопола шапка. Сара никога не виждаше ясно чертите му, но чувстваше с цялото си същество, че го обича и че няма да умре, защото той — любимият Черен конник — щеше да я спаси. За Сара времето спираше своя ход, когато Черния конник заставаще неподвижен на хълма, с поглед, търсещ я настойчиво в далечината. После изведнъж очите му я намираха, конят му с внезапен порив се спускаше към нея и в следващия миг тя беше в прегръдките му. Силните ръце я притискаха до сърцето му, което биеше развълнувано; топлите му устни покриваха

с нежни целувки лицето ѝ, а гласът му ѝ шепнеше думите, които тя копнееше да чуе. В този прекрасен миг, здраво обгърната от ръцете му, тя се чувстваше сигурна и знаеше, че никога вече няма да бъде сама... защото нейният Черен конник я обичаше...

* * *

През набраздения от капки дъжд прозорец на мрачната ситаванска стаичка в пансиона Сара можеше да види само малкото гробище и голата купчина пръст на гроба на баща ѝ, погребан там преди два месеца. Последното убежище на Матю Раулингс не беше такова, каквото Сара би избрала за него, но тогава, както и през всичките седемнадесет години от живота си, тя не бе имала право на друг избор освен да следва съдбата и по-точно — баща си. А той, въпреки че обичаше единственото си дете, не я водеше по път, застлан с килим от рози.

С мисли, мрачни като удавената от дъжд тексаска равнина пред себе си, Сара се отдалечи от прозореца. Смъртта на баща ѝ и това, че прехраната ѝ в момента зависеше единствено от несигурното доброжелателство на госпожа Сандерс, собственичка на пансиона, я накараха да се замисли за бъдещето. Тя почти не бе го правила в последните четири години, когато щом се събудеше сутрин вниманието ѝ се насочваше към това къде ще се нахранят с баща ѝ когато дойде време за ядене и къде ще спят през нощта. Седнала на старото легло, тя тъжно си помисли, че нещата не винаги бяха такива.

Да, някога бе по-различно. Тя смътно си спомняше майка си, прекрасната Розмари, която бе починала когато Сара беше на три години. Тогава Сара бе твърде малка, за да разбере какво причини на баща ѝ смъртта на обожаваната от него жена. Сега тя разбираше, че това го бе превърнало от жизнерадостен, скромен и работлив плантатор в безразсъден играч, който пиеше твърде много и поемаше безсмислени рискове. Тя почти не си спомняше времето, когато баща ѝ не беше толкова пиян и толкова дързък като в деня, когато го убиха. По-ясен беше споменът ѝ за предишния им дом — внушителната къща в плантацията Мокингбърд Хил, близо до Начез, Мисисипи.

Сара погледна занемарената тясна стаичка и иронична усмивка изкриви устните ѝ. Колко различно е сега! Наистина ли бяха минали повече от четири години, откакто баща ѝ проиграя всичко, което притежаваше? Повече от четири години я деляха от нощта, когато той се прибра, събуди я и ѝ каза, че трябва да заминат! И че всичко — и елегантната къща, и богатата мебелировка, и полята, засети с памук, и многобройните роби, и конюшните с породисти коне — всичко е било заложено на една карта и е загубено!

Когато надмогна първоначалния си шок, обърканата и уплашена Сара се опита да погледне на тази коренна промяна като на приключение. Но дните минаваха и тя с горчивина разбираше, че не е никакво приключение това старите приятели да те срещат на улицата и да се правят, че не те познават, да делиш грубото старо легло с бълхи и всякакви паразити, да прекарваш вечерите си рамо до рамо с нечистоплътни мошеници в опушени кръчми с мирис на алкохол, където баща ти да се мъчи да си върне изгубеното богатство по единствено възможния за него начин — чрез хазарт.

Мълвата за ужасната загуба се бе разнесла мигновено сред приятелите им и въпреки че някои от тях им съчувстваха и предлагаха помощта си, повечето им обърнаха гръб. От упорита гордост и чисто твърдоглавие баща ѝ не прие помощ от приятели и беше принуден да играе където може и да печели пари колкото за най-неотложните им нужди.

Срамът не им позволи да живеят повече в околностите на Начез. Те го напуснаха на борда на един речен кораб и се превърнаха в скитници, които не остават за дълго на едно място. Матю търсеше непрестанно хазарта, преследваше победата, която трябваше да му върне богатството и водеше Сара след себе си.

Сара свикна с всичко това — тя и нямаше друг избор, но никога не се примири с големите загуби на баща си, когато бяха принудени да се измъкват като крадци в нощта, оставяйки след себе си ядосани кредитори. Когато порасна тя допълваше скромните им средства като чистеше и готвеше в пансионите и къщите, където отсядаха. Тази дейност бе твърде далече от безоблачния живот, който бе водила преди, но поне я държеше на разстояние от съмнителните кръчми, които баща ѝ посещаваше и от все по-сладострастните и похотливи погледи на мъжете, с които баща ѝ играеше.

Красивото лице и оформящото се тяло на Сара ги доведоха в Тексас. Един ден Матю осъзна, че любимата му дъщеря вече не е малко момиченце и че стройната ѝ снага и прекрасното лице рано или късно ще станат причина за неприятности. Вече имаше няколко инцидента, които можеха да излязат от контрол ако не бе бързата му намеса. Няколко седмици той премисляше положението и най-накрая го осени една идея: за доброто на Сара той щеше да преглътне проклетата се гордост и да пише на единствения си роднина — един далечен братовчед на име Сам Кантрел. Сам беше мил, добросърдечен човек и като деца те бяха много близки, преди той и баща му Анди да тръгнат за новата колония на Стивън Остин в Тексас преди около четиридесет години. Оттогава те не поддържаха постоянна връзка, но може би Сам щеше да се съгласи да им помогне.

Те бяха чакали нетърпеливо отговор и когато пристигна писмото на Сам Кантрел, с което той ги уверяваше, че ще направи всичко което е по силите му за да им помогне, Матю прегърна Сара и се разплака. Те тръгнаха незабавно за Сан Фелипе в Тексас, тъй като този град бе най-близо до плантацията на Кантрел — Магнолия Гроув.

Те не избраха най-прекия път, а криволичеха между местата, където Матю можеше на хазарт да спечели пари за път и така бавно напредваха към Сан Фелипе. Матю никога не бе имал кой знае какъв късмет, а когато достигнаха това малко селище без име на брега на река Сабина в Тексас, съдбата съвсем го изостави. Те наеха стаята, в която сега Сара седеше, а в замяна на това тя трябваше да готви и чисти на госпожа Сандерс. Щом уреди това, Матю незабавно се отправи към малката невзрачна кръчма от другата страна на улицата, търсейки с кого да поиграе карти с надеждата да увеличи малкото пари, които беше спестил за играта. Тази нощ му провървя и то толкова, че той реши да останат още един ден, за да си опита късмета отново.

На следващата нощ, преди два месеца, късметът за последен път обърна гръб на Матю Раулингс. Той загуби всичко и прекалено пиян за да си мери думите, обвини победителя в измама.

Извадиха се оръжия, отекнаха гърмежи и след миг Матю лежеше мъртъв на пода.

Сара се надигна от леглото и започна да обикаля стаята. Тя обичаше баща си, тъгуваше за него, и се опитваше да не мисли, че по-

силен човек с по-строг морал нямаше да позволи смъртта на любимата жена да го доведе до такова дълбоко падение. Тя се чувстваше виновна всеки път, когато тази мисъл прекосеше съзнанието ѝ, но вината се смесваше с гняв, защото баща ѝ се беше затворил в своите собствени мъка и отчаяние и не се грижеше много за нея; защото беше останала сама и зависеше от благоволението на случайни непознати.

Изведнъж тя зарови лице в ръцете си. Какво щеше да прави? Преди седмици бе писала на Сам Кантрел за смъртта на баща си, а отговор нямаше. Може би Сам Кантрел е променил намеренията си? Беше ли останала съвсем сама на този свят, без нищо друго освен дрехите, които носеше на гърба си? Какво щеше да стане с нея?

— Сара! Сара, веднага слез долу! Има толкова работа!

Викът на госпожа Сандерс я извади от мъчителното съзерцание на мрачното бъдеще и втурвайки се надолу, Сара бързо изтри следите от сълзи по лицето си.

Госпожа Сандерс бе внушителна жена. Беше висока колкото повечето мъже и поне три пъти по-едра от Сара. От няколко години бе вдовица и съдържателка на пансиона, а двамата ѝ сина държаха кръчмата, където бе умрял Матю и железарския магазин до пансиона. Тя не беше коравосърдечна, а просто практична жена и въпреки че нямаше нищо против да помогне на Сара в този труден момент и така да си осигури един старателен помощник, тя не мислеше да я приема в семейството си. Не беше убягнало от вниманието ѝ, че през последните седмици по-големият ѝ син Нат започна да се навърта наоколо, докато Сара вършеше домакинската работа.

Отношението ѝ към Сара беше видимо охладняло и когато момичето влезе в старателно почистената кухня в задната част на къщата, старата жена я погледна смразяващо и остро рече:

— А, ето те и теб! Погрижи се за свинете и виж дали има достатъчно дърва преди да седнем да вечеряме.

Нат Сандерс, който седеше до грубата дървена маса и пиеше кафе, веднага се намеси.

— Аз ще ти помогна, Сара. Ще нацепя дървата докато ти храниш прасетата.

Тънките устни на госпожа Сандерс се свиха още повече.

— Не, няма! — отсече тя. — Няма да я оставя да живее в тази хубава стая и да яде на масата ни само защото съм благочестива

християнка. Тя трябва да заслужи хляба си. Освен това — допълни триумфиращо тя — тъй като явно и ти нямаш работа, иди до магазина и ми вземи няколко пакета жито и боб. Действай, Сара!

Сара бързо излезе и червената ѝ бархетна фуста и евтината вълнена пола се развяха след нея. Тя не искаше да разсърди господарката си, нито пък търсеше вниманието на Нат Сандерс. Твърде често напоследък улавяше погледа му, плъзгащ се по малкия ѝ бюст и тънката талия, а изражението на бадемовите му очи не ѝ харесваше. Без да обръща внимание на проливния дъжд, тя грабна тежката кофа с помия, оставена до портала в задната част на къщата и се запъти към кочината.

Сара не беше едра. Почти на седемнадесет години, тя беше малко над средния ръст, но стройното тяло, издължените кости и деликатните черти я правеха да изглежда много по-крехка, отколкото беше в действителност. Дългата ѝ коса с меднозлатист цвят този ден беше сплетена на плитки и увита на кок от двете страни на главата ѝ и въпреки износената зелена рокля и грубата работа, тя изглеждаше елегантна.

Безспорно така мислеше и джентълменът, който току-що бе оставил коня си в конюшната в задния двор. Той спокойно наблюдаваше как тя се мъчи да повдигне тежката кофа над оградата на кочината. Отвътре в калта пред едно очукано дървено корито се тълпяха и грухтяха дузина вече големи прасета. Единствено коритото и яката ограда не им позволяваха да я стъпчат. С изражение на сурова решителност Сара най-после успя да прехвърли кофата; помията се изля долу в коритото и сред оглушителна врява свинете се сбиха за парчетата храна.

Дъждът вече не валеше толкова силно, но Сара се бе измокрила до кости. Чак когато се обърна и се запъти към къщата, тя забеляза високия джентълмен, който стоеше до конюшната. Тя разбра, че той наистина е джентълмен по стилната кройка и финия плат на палтото му, както и по бежовите кожени ръкавици за езда, които носеше. Под ниско нахлупената широкопола шапка се забелязваха гладко обръснатите му бузи, а прошарените мустаци бяха грижливо оформени. Той беше мъжествен човек с благородни черти, около четиридесет и пет годишен — на възрастта на баща ѝ и очевидно не

беше някакъв мърляв чужденец, търсещ временно подслон от дъжда. Сърцето на Сара заби силно от вълнение. Можеше ли да бъде той?

Докато тя стоеше и го наблюдаваше с тревожно нетърпение, мъжът се усмихна и приближи към нея.

— Винаги щях да те позная, моето момиче — каза усмихнато той. — Ти безспорно приличаш на Матю — даже и в тази обстановка. Ти трябва да си Сара, а аз съм Самуел Кантрел, братовчед на баща ти — протегна ѝ той ръка, а кехлибарените му очи я гледаха развълнувано.

Независимо че бе решила да бъде твърда, бремето на последните месеци се оказа прекалено тежко и очите на Сара се изпълниха със сълзи. Миг по-късно Сам Кантрел я бе прегърнал, а тя ридаше неутешимо.

— Хайде, не плачи, дете мое — меко я успокояваше той, поглаждайки с ръка мократа ѝ коса. — Сега си в сигурни ръце. За нищо не се безпокой. Ние с жена ми Маргарет дълго обсъждахме твоето положение и решихме ти да живееш с нас в Магнолия Гроув като наша малка племенница. Маргарет очаква първото дете и ще има нужда от помощ. Трябва да си помагаме... Ти ще си идеална компания за жена ми, а после и за бебето. Повярвай, детето ми, никога няма да ти се наложи да се безпокоиш за бъдещето си — ние ще се грижим за теб. Това желаше Матю и тъй като за нещастие той вече не може да го изпълни, аз с удоволствие ще го заместя. Хайде сега, изтрий сълзите си.

При всяка мила дума на Сам, Сара започваше още по-силно да плаче, неспособна да повярва, че мъките ѝ са свършили. Отчаяно се мъчеше да спре сълзите си, преглъщаше и бършеше очи.

— Аз... аз... извинете ме! Обикновено не плача толкова!

Сам ѝ се усмихна, потупвайки я по рамото.

— През последните месеци е трябвало да се справяш с твърде много неща. Нормално е да плачеш, но скоро тревогите ти ще са само минало, така че сега ми се усмихни!

Изящните устни на Сара се разтегнаха в несигурна усмивка, а когато погледна Сам, изумрудените ѝ очи меко проблеснаха през тъмните мигли.

— Вие сте много мил — успя да произнесе тя. — Радвам се, че ще се грижа за бебето и обещавам, че никога няма да ви бъда в тежест

и да ви накарам да съжалявате за щедростта си.

— Сигурен съм в това, дете мое. А сега ела да влезем вътре и да се скрием от дъжда.

Сара смутено се усмихна, осъзнала че стоят още отвън на дъжда.

— Извинете ме, сър. Заповядайте вътре! В къщата е топло и госпожа Сандерс е сварила кафе.

Госпожа Сандерс беше очарована от решението на проблема, със Сара, както и от самия господин Кантрел. Само за миг тя прецени Сам и го постави в категорията на богатите плантатори. От този момент нататък и особено когато той поиска най-добрата стая за през нощта и обясни, че ще плати всички дългове на Сара и Матю, и най-дребните му желания се изпълняваха мигновено.

Сара учудено гледаше как госпожа Сандерс се суети около Сам. Тя умело му помогна да съблече палтото си и бързо го заведе до удобния стол пред камината в най-хубавата стая. След секунди Сам вече пиеше уиски от личните ѝ запаси. Гледайки го в захлас, тя занарежда:

— Сър! Не можете да си представите колко съм щастлива, че сте дошъл да се погрижите за тази млада жена — тя се усмихна на Сара, която ги беше последвала в стаята и продължи: — Естествено, тя много ще ми липсва. Аз толкова се привързах към нея през последните седмици, че вече я чувствам като своя дъщеря.

Сара невярващо погледна към госпожа Сандерс и не можа да повярва на ушите си. Госпожа Сандерс я счита за своя дъщеря? При тази мисъл Сара едва се сдържа да не се изсмее, но продължи да слуша историите, които госпожата измисляше и които бяха твърде далече от действителността.

Чак на другата сутрин, когато вече язدهа далече от пансиона, Сара успя да каже истината на Сам.

— Сър! — започна със строго изражение тя. — Не трябваше да ѝ плащате за последните два месеца. Бяхме се разбрали аз да ѝ работя, а тя да ми осигури подслон и храна. Вие не ѝ дължахте нищо за моя престой и не трябваше да плащате за хубава стая, тъй като аз живеях на тавана!

Сам ѝ се усмихна.

— Зная, скъпо дете. Но ми се струваше по-лесно да ѝ платя и да тръгнем без разпавии.

Сара го погледна с леко смръщени вежди. Стори ѝ се, че Сам винаги избира по-лесния път, че избягва на всяка цена сблъсъците, даже и в своя вреда. Почувства вина. Как смееше да критикува такъв прекрасен човек! Сам беше изключително внимателен с нея за времето, откакто го познаваше. Сутринта ѝ бе купил розова рокля, тъмнозелено наметало, сламена шапка, която се връзваше под брадичката с копринена панделка и още много други неща, за които той бе настоял, че са ѝ нужни. Купи ѝ даже кон — кротка дореста кобила. Тя се беше уплашила от толкова нови придобивки и се чувстваше малко неловко.

— Сигурен ли сте, че жена ви няма да се сърди за парите, които похарчихте за мен? — погледна го загрижено тя.

— Скъпо мое дете! Не мисли за това! Маргарет изобщо няма да се сърди. Тя е мила млада жена и аз съм сигурен, че ще се разбирате много добре. — Кехлибарените му очи проблеснаха лукаво и той добави: — Аз съм богат човек, въпреки че ако през ноември изберат Линкълн за президент и той освободи робите ми, ще стана значително по-беден. Но шегата настрана — това, което похарчих за теб тази сутрин е само част от цената за една единствена рокля на Маргарет.

Поуспокоена, Сара сериозно заяви:

— Обещавам, че ще работя много за вас, сър. Кълна се, че никога няма да ви бъда в тежест!

— Сара, Сара, ти пак продължаваш! Дете мое, ти не идваш в къщата ми като прислужница! Ти си дъщеря на мой братовчед, от когото имам най-хубави спомени и ще влезеш в къщата ми ако не като моя дъщеря, то със сигурност като уважаван и ценен член на семейството.

Сара почувства как очите ѝ се изпълниха със сълзи и буца заседна на гърлото ѝ. Извърна лице, за да скрие вълнението си.

— Благодаря ви. Ще се старая никога да не съжалите за добротата си към мен.

* * *

Сам и Сара яздиха близо три седмици, докато стигнат Магнолия Гроув и през това време се опознаха добре. Отначало Сара се

смущаваше да пътува с човек, който не ѝ беше баща, но Сам я разубеди.

— Сара, сега аз съм твоята опора. Баща ти те повери на мен и вече си под моя опека. Освен това аз съм почти на четиридесет и пет години и съм почти на възраст да ти бъда дядо — добави закачливо той. Защо не мислиш за мен като за твой баща?

— Ще се опитам и мисля, че няма да ми е трудно — усмихна се през сълзи Сара.

Сам я беше потупал по рамото и те продължиха пътя си, като с всеки изминал ден се привързваха все повече един към друг. Тя му разказваше за щастливите дни в Мокингбърд Хил и за ужасните времена, които бяха последвали след загубата на Матю, а после слушаше с широко отворени очи трагичната история за първата жена на Сам, прекрасната Маделина Алварес, майка на единствения му син — двадесет и седем годишния Янси. С тъжна усмивка на изящно изрязаните си устни Сам бе казал:

— Ние бяхме толкова млади — почти на твоята възраст — и толкова се обичахме, че когато бащите ни не искаха и да чуят за сватба, ние избягахме и се оженихме без тяхно съгласие. С изключение на кратки периоди обаче ние не бяхме истински щастливи... — Той въздъхна замислено. — Баща ѝ — дон Армандо — беше горд испански аристократ, а моят беше също толкова горд, тъй като бе един от първите заселници в Тексас, последвали Стивън Остин. Дон Армандо беснееше при мисълта, че единственото му дете, наследница на голямо ранчо, се е омъжила за гринго, а баща ми Анди беше не по-малко ядосан, че неговият единствен син се е влюбил в някаква испанска уличница, въпреки че семейство Алварес води родословието си от конквистадорите. — Сам се усмихна кисело. — Не беше забавно, но в крайна сметка дон Армандо надмогна яда си и щом Янси се роди, той ни прости. Моят баща обаче никога не го направи, нито прие Янси за свой внук. Честно казано той ненавиждаше Маделина. Анди не можеше да приеме брака ни и направи черен живота на Маделина и Янси. Аз трябваше да предприема нещо, но не бях достатъчно силен, за да му се противопоставя.

Сара се взираше в благородните му, мъжествени черти и изведнъж осъзна, че въпреки своята доброта и щедрост Сам Кантрел беше слаб човек и по-ранното ѝ впечатление, че избира най-лесния

път, се потвърди. Това не намали силната ѝ привързаност към него, но нежеланието му да се изправи срещу неприятностите в каквато и да било форма я караше да се чувства неловко. Ами ако Маргарет не я иска в Магнолия Гроув? Ще пренебрегне ли Сам волята ѝ?

По дългия си път на юг те рядко имаше къде да отседнат и най-често замръкваха по пътя. През тези априлски нощи с дъх на пролет те седяха до огъня и Сам разказваше за семейството си и за Магнолия Гроув. До последната нощ преди да стигнат плантацията Сара вече знаеше много за нея и обитателите ѝ. Едно нещо обаче я смущаваше и тази последна вечер тя не можа да се въздържа да попита внимателно:

— Вие не споменавате много често сина си Янси. Той в Магнолия Гроув ли е?

На лицето на Сам се появи странно изражение, което Сара не можа да определи. Вина? Угризение? Мъка? Може би и трите заедно. Без да я поглежда в очите Сам разбута огъня и след миг на мълчание отвърна:

— Никога не сме били близки с Янси. В началото, когато Анди беше толкова ядосан заради брака ми с Маделина, той и майка му живеяха с дон Армандо в хасиендата Ранчо дел Сол и аз рядко го виждах. Когато дон Армандо умря, прободен от бик, Янси беше на седем години. Маделина не можеше повече да издържа в имението и дойде да живее при мен. — Сам се бе загледал тъжно в далечината. — Янси беше поразен от смъртта на дон Армандо, но това не накара Анди да се държи добре с него — изразът на Сам стана мрачен, а в гласа му се долавяше силно вълнение. — Маделина умря след по-малко от година от треска и Янси окончателно се обърка. Той не можеше да разбере защо не може да живее в Ранчо дел Сол и защо майка му го е изоставила. Трудно му беше да свикне с Магнолия Гроув след като бе живял дълго в испански дом, а неспирните викове и шамари на Анди вгорчаваха още повече дните му.

— Но защо вие не... — обади се Сара, неспособна да се въздържа, а после си даде сметка какво казва, изчерви се и сведе поглед към ръцете в скута си.

— Ти си права — отвърна Сам. — Аз трябваше да защита момчето, но бях зает с плантацията — ние отглеждаме памук. Аз просто се надявах, че Анди ще свикне с него. Но това не стана и когато порасна, Янси ме обвини, че не съм се намесил.

— Но след като баща ви е умрял и сте останали само вие и Янси, нещата не се ли оправиха? — кротко попита Сара.

Сам поклати глава.

— Не бяхме дълго време заедно. Баща ми почина когато Янси беше почти на седемнадесет години и на следващата година, преди почти десет години, Янси замина да учи в Харвард. Върна се чак след четири години и тогава...

— Тогава?...

Сам изглеждаше виновен и нещастен.

— Тогава дойде Маргарет... — Той погледна към строгото изражение на Сара и се поколеба, преди да каже рязко: — Маргарет Смол и сестра ѝ — вдовицата Ан Браун — дойдоха с Янси... Маргарет беше едва на двадесет години и с Янси се бяха сгодили, но — дано ми прости Господ — аз му я откраднах и се ожених за нея!

ГЛАВА ВТОРА

Сара гледаше Сам с широко отворени очи.

— Оженили сте се за годеницата на сина си! — възкликна шокирана тя.

Сам не вдигаше поглед към нея.

— Ти, само ти, можеш да разбереш как стана това — пресипнало изрече той. — Аз бях самотен, а Маргарет беше красива и крехка млада жена. Янси я правеше нещастна. Той беше решил след сватбата да живеят в Ранчо дел Сол, но Маргарет мразеше това място. — Сам погледна умоляващо към Сара, търсейки съчувствие. — Маргарет е отгледана в добро семейство. Тя е израснала в Кънектикът и Тексас ѝ е чужд с необятните си простори, а Ранчо дел Сол... — Сам презрително сви устни. — Имението беше почти необитаемо около четиринадесет години — откакто почина дон Армандо — и се нуждаеше от ремонт. То се намира в дива и опасна местност, далеч от други населени места, а на хиляди мили около него няма нищо друго освен шубраци и диви говеда, вълци и гърмящи змии. Дел Сол по нищо не прилича на това, с което Маргарет беше свикнала; тя мислеше, че ще живеят в Магнолия Гроув — по-късно ми призна, че от пръв поглед се е влюбила в къщата. Околността на Сан Фелипе също бе по-различна от нейните представи. Тя е по-култивирана; има прекрасни къщи и е осеяна с памукови плантации, а там където земята не се обработва, има пищна, почти тропическа растителност. Ранчо дел Сол е пълна противоположност на това — намръщи се Сам. — То е далеч по-враждебно и чуждо за човек с чувствителността на Маргарет и тя просто не може да приеме мисълта да живее в толкова диво и отдалечено място.

Лицето му бе развълнувано и Сара не се сдържа да попита:

— Но нали тя го е обичала?

— Не беше съвсем така — въздъхна Сам. — Откакто Янси я бе довел в Магнолия Гроув, аз много се привързах към нея. Смятах, че чувствата ми са плод на бащина любов към годеницата на моя син, а милото ѝ отношение към мен е като към бъдещ свекър. — Сам

уморено прокара ръка по лицето си и продължи: — След като се върнахме от първото посещение в дел Сол бях сигурен, че нещо не е наред и една вечер попитах Маргарет. Тя неохотно и през сълзи потвърди, че Янси се е променил и вече не е същият млад човек, в когото се е влюбила и че може би се е съгласила да се омъжи за човек, когото вече не обича. Аз много се развълнувах от нейната изповед и се опитах да я успокоя, защото бях сигурен, че това са нормални тревоги преда брака. Убеждавах я, че щом Янси завърши ремонта в Ранчо дел Сол и я вземе при себе си, мястото ще ѝ хареса много повече. Въпреки че тя се съгласи с мен, бях убеден, че нещата между тях не вървят — тежко въздъхна Сам. — Янси не обръщаше внимание на тревогите ѝ. Изглеждаше обсебен от ремонта в ранчото и въпреки жалните ѝ протести, след седмица замина да наглежда работата в имението като остави аз да се грижа за Маргарет и Ан в Магнолия Гроув.

Сара не остана с добро впечатление за Янси Кантрел. Ако можеше да се вярва на думите на Сам, Янси беше студен и безчувствен към основателното безпокойство на Маргарет. Но това все още не оправдаваше Сам...

Въпреки че умираше от любопитство да чуе края на разказа, Сара се чувстваше неудобно. В края на краищата, независимо от растящата взаимна привързаност между нея и Сам, това беше стара история и тя не трябваше да се бърка в нея. Сам очевидно изпитваше болка когато разказваше и тя го съжали.

— Не трябва да ми разказвате повече, ако ви е тежко — меко каза тя и го погледна със съчувствие.

Сам горчиво се усмихна.

— Предпочитам никога повече да не говоря за това, но щом ще живееш с нас, трябва да разбереш какво се случи и защо Маргарет постъпи така. Освен това съм сигурен, че ако сега не ти разправа за скандала, някой доброжелател ще ти го разкаже с пикантни подробности — с най-добри чувства към теб, естествено! — Поглеждайки я през пламъците на огъня, Сам възмутено поклати глава и сухо продължи: — Боя се, че никой от нас не излезе с достойнство от ситуацията — безспорно и аз, и Маргарет извършихме неща, които искаме да забравим. Аз нямах намерение да се влюбвам в нея, нито пък тя в мен — то просто се случи. Оженихме се преди шест години, през септември. — Сам отново въздъхна и мрачно прибави: — Янси не

разбра за това докато не си дойде в Магнолия Гроув почти два месеца след сватбата. Аз постъпих малодушно и не му писах — мислех, че ще е по-жестоко да прочете новината в писмо. Може би сгреших, може би беше за предпочитане да го уведомя, след като грехът беше сторен. Както и да е, той пристигна нетърпелив да я направи своя съпруга и докато съм жив няма да забравя изражението му, когато научи, че неговата годеница е вече моя жена. — Сам изглеждаше ужасно и в погледа му се четеше безмерно страдание. — Той още не ми е простил и аз не го виня за това.

Сара знаеше, че Сам не е бил прав, че за постъпката му няма почти никакво извинение, но му съчувстваше с цялото си сърце. Страданието, изписано на мъжественото му лице показваше, че въпреки любовта си към Маргарет, той горчиво съжалява за разрива с единствения си син. Сам не отместваше поглед от танцуващите оранжево-червени пламъци на огъня и Сара меко го попита:

— Оттогава нищо ли не сте чували за него?

Той уморено се усмихна.

— Рядко го виждам. Макар и неохотно, тази година той даде да се разбере, че иска да се помири с мен, но не и с Маргарет — по някой път мисля, че от всички най-силно презира нея. В редки случаи съм го придумвал да ме посети и два пъти ходих до дел Сол, за да се опитам да изгладя нещата помежду ни.

— Може би след време нещата ще се оправят — прошепна Сара с окуражаваща усмивка. После ѝ хрумна странна мисъл. — Той знае ли за бебето?

Сам кимна с глава.

— Колебаех се дали да му пиша, че Маргарет е бременна, но не исках да мисли, че крия нещата. Той го прие добре и ми отговори, че на моята възраст сигурно се радвам отново да стана баща — усмихна се смутено Сам и се пошегува: — Аз съм по-скоро на възраст да имам внуци, а не деца.

— О, сър! Вие изглеждате много добре за годините си — сериозно му отвърна Сара.

Сам искрено се засмя и в погледа му проблесна възхищение.

— Ти си прекрасна млада жена, Сара Раулингс. Надявам се, че ще бъдеш щастлива в Магнолия Гроув, въпреки миналите несполуки.

— О, и аз се надявам! — заяви пламенно Сара.

Късно следобед тя зърна внушителното имение и сърцето ѝ се изпълни с радост. Мисълта, че тази прекрасна къща с просторни веранди и елегантни бели колони ще бъде неин дом ѝ се струваше като сън. Когато препуснаха със Сам по дългата алея с дъбове от двете страни и забеляза сивозеления испански мъх по масивните стволоче на дърветата, Сара си спомни отчетливо Мокингбърд Хил и сълзи бликнаха от очите ѝ. Много неща от пейзажа ѝ напомняха за изгубения дом — широките зелени памукови поля, дъбовете, магнолиите, изобилието от диви лози и орлови нокти, които сякаш растяха навсякъде. Сега оставаше само и Маргарет да бъде толкова мила и приветлива, колкото твърдеше Сам...

Сара изведнъж се засуети, забелязвайки не особено чистата си розова рокля и къдриците, които се бяха спуснали от завитите на кок плитки. Тя поправи лентата на шапката си, слезе от кобилата и следвайки Сам, подаде юздите на коня си на едно от малките негрчета, които бяха изскочили иззад къщата. Със свито сърце тя изкачи трите широки стъпала, водещи към верандата. В къщата се влизаше през голяма врата от тъмнозелено дърво с елегантни ветрилообразни прозорци над нея, която Сам отвори с окуражаваща усмивка, за да въведе Сара.

Отвътре къщата беше също така внушителна, както и отвън и пристъпвайки напред, Сара се намери в просторно преддверие с мраморен под в розово и бяло. Огромен кристален полилей висеше от тавана и това отново ѝ припомни стария ѝ дом в Мокингбърд Хил.

Тъкмо бяха влезли и Сара чу силни, ядосани гласове. В преддверието имаше няколко врати и беше съвсем ясно, че зад една от тях кипи яростен спор.

Сам смръщи вежди и замълча, но се усмихна успокоително на Сара и направи крачка напред. Тъкмо тогава вратата вдясно от тях се отвори с трясък. На прага се появи и застина висок млад човек с навъсено изражение; беше трудно да се определи кой е по-изненадан — той или Сам и Сара.

Независимо от неприветливото изражение, младият човек беше безспорно най-красивият мъж, когото Сара бе виждала в краткия си

живот. Носеше бяла риза с дълги ръкави, яркочервен копринен пояс, елегантно завит около кръста и тесни жълтеникави панталони, които очертаваха мускулестите му крака. Сара обаче бе най-силно поразена от учудващо правилните черти на лицето му и не можеше да откъсне очарования си взор от него. Красив и опасен, помисли си замаяно тя, поглъщайки с поглед блясъка на кехлибарено златистите му очи с гъсти мигли, дръзката извивка на стиснатите устни, горната от които бе фино очертана, а долната — чувствена и пълна. Къдрава черна коса обрамчваше деликатните му черти, кожата му бе по испански матова, а надменният орлов нос сякаш бе взет от портрета на конквистадор. Той малко приличаше на Сам, като не се смятат кехлибарените очи и гъстите вежди, но и двамата имаха здрави мускулести тела. Младият мъж бе малко по-висок от Сам — беше над един и осемдесет и раменете му бяха по-широки, но Сара не се съмняваше, че пред нея стои синът на Сам — Янси Кантрел.

Янси пръв се съвзе и на матовото му лице се появи язвителна усмивка.

— Следващият път когато идвам, трябва предварително да се уверя, че сте си в къщи преди да напусна Ранчо дел Сол. Цяло щастие е, че най-последно се прибирате, *mi padre*, защото още един ден в Магнолия Гроув с прекрасната ви съпруга за компания щеше да ме накара да я убия!

— Янси! — възкликна объркано Сам. — Не ми казвай, че пак сте се карали с Маргарет. В нейното състояние...

Янси се усмихна още по-язвително.

— Повярвайте, сър, въпреки състоянието си, Маргарет е способна на всичко! — Той едва сега забеляза Сара, която стоеше зад Сам и ѝ хвърли изучаващ поглед. — О, какво е това? — присмехулно попита той. — Вашето последно изкупление?

— Престани! — избухна Сам. — Сара е почти дете и не може да спори на равна нога с теб. Баща ѝ е умрял скоро. Той ми беше далечен братовчед, а Сара сега е под моя опека и ти ще се отнасяш към нея с цялото уважение, което дължиш на един член на семейството ни.

— О, да, разбира се, че твоето семейство заслужава такова уважение, *si*.

Женски глас изведнъж се разнесе зад Янси.

— Кой е? С кого говориш?

Янси демонстративно се поклони и пристъпи в преддверието.

— С твоя обичан съпруг и с момичето, чийто... хм... настойник е той.

— Сам ли? Той се е върнал! — долетя задъхан глас и след миг на прага се появи като видение едно създание с руси къдрици и бистросини очи в рокля от бледосиня коприна с фина дантела. В това облекло — кринолин с обемни поли и здраво стегнат корсет — бременната на Маргарет не си личеше особено, с изключение на леко наедрялата талия, която никакви дантели не можеха да скрият, както и пълнотата на внушителния ѝ бюст. Тя беше олицетворение на женската красота.

Сам не беше преувеличил, твърдейки че Маргарет е прекрасна. Тя имаше огромни очи с дълги мигли, изящно оформен малък нос, розови купидонови устни и прелъстително тяло. Сара не се учудваше, че и Янси, и Сам се бяха влюбили в нея. С младежко възхищение в очите, съзнавайки, че тя самата не е сресана и роклята ѝ не е чиста, Сара се взираше с надежда в прекрасното лице на Маргарет. Тази жена беше съпруга на Сам и ако не я харесаше...

Един поглед на студените сини очи и капризно свитите устни бяха достатъчни Сара да разбере, че не е добре дошла в този дом.

— О, ти все пак я доведе — произнесе Маргарет.

Сам понечи да успокои нещата, но Янси се намеси:

— Ето как бъдещото майчинство разкрива милия и любящ характер на жената... но това в твоя случай не важи, нали скъпа ми мащехо?

Маргарет сви юмруци и сините ѝ очи гневно проблеснаха.

— Не мога да издържам повече — извика тя. — Връщай се в нещастното си ранчо, пълно с добитък и змии. Да не си стъпил повече в къщата ми!

— Магнолия Гроув все още не е твоя, скъпа мащехо — въпреки намеренията ти! — гневно отвърна Янси, а очите му злобно проблеснаха.

— Янси! Маргарет! Престанете! — ядосано се намеси Сам. Той се огледа измъчено и забеляза иконома — висок, представителен мулат с костюм в бяло и червено. Сам се обърна към спорещите и каза сприхаво: — Тук не е място за спорове! Елате в библиотеката да говорим насаме. — После погледна към иконома и леко му се усмихна.

— Здравей, Бартоломю! Върнах се, както виждаш. Кажи на Танси и я помоли да приготви моите любими картофени кюфтета за вечеря. Кажи също така да приготвят Розовата стая за Сара Раулингс. Аз съм й настойник и от сега нататък тя ще живее с нас и искам всички да се държат любезно и учтиво с нея.

— Разбира се, сър. Всичко ще е както трябва. — Бартоломю се поклони и изчезна.

С изражение на уплашен заек Сам погледна пак към Янси и Маргарет.

— Моля ви, елате в библиотеката.

Сара си помисли, че трябваше да я поверят на Бартоломю; всъщност от все сърце се надяваше да бе станало така. Но пропускайки Янси и Маргарет пред себе си, Сам здраво я хвана за ръката и я поведе със себе си.

— Съжалявам, че те въвеждам в къщата при такива обстоятелства — промърмори той — но щом ще живееш с нас, трябва да видиш къде си попаднала.

Сара нямаше друг избор и последва Сам. Тя подтичваше зад него и си мислеше, че сигурно не за първи път Янси и Маргарет се спречкват, а Сам се опитва да ги сдобри.

Щом стигнаха до библиотеката, Сам пусна ръката ѝ. Библиотеката беше просторна стая с дълги лавици с книги, покриващи всяко свободно място на стените, незаето от високите прозорци с рубинени завеси. Сам се запъти към масивното бюро от черешово дърво в единия край на стаята, а Сара успя да се скрие в един тъмен ъгъл като се молеше Янси и Маргарет да се вразумят.

Надеждите ѝ обаче бяха напразни. Едва Сам седна зад бюрото и Маргарет избухна.

— Нареди му да се махне оттук! Аз съм твоя жена, майка на нероденото ти дете и ти казвам, че нито миг повече не мога да го търпя в къщата си!

— Това нямаше да бъде твоя къща — отвърна бързо Янси — ако не се бях заблудил така в теб.

— О, как можеш да говориш такива ужасни неща! — проплака Маргарет и погледна умоляващо Сам с пълни със сълзи очи. — Така ли ще стоиш и ще го оставиш да ми говори по този начин? Мислех, че ме обичаш!

Сам ѝ отвърна помирително, хвърляйки предупредителен поглед към сина си:

— Разбира се, че те обичам, Маргарет! А сега, скъпа, не се разстройвай — Янси е просто ядосан, а иначе не мисли така.

— Напротив, точно така мисля — вметна Янси без капка разкаяние на намръщеното си лице.

Свидетел по неволя на грозната сцена, която се разиграваше пред очите ѝ, Сара изпитваше съчувствие към Сам. Той ѝ приличаше на кокал между две разярени кучета — кучета, които обичаше.

Без да обръща внимание на забележката на Янси, Маргарет се взираше в Сам и притискаше дантелена кърпичка към очите си.

— О, Сам! Ти знаеш колко ме измъчва той и колко нещастна ме прави. А в моето състояние...

— Какъв великолепен театър, скъпа мащехо! — прекъсна я Янси, неочаквано развеселен. — Мислила ли си някога — освен когато се омъжи за богат човек — да си изкарваш прехраната на сцената?

Маргарет го погледна иззад кърпичката си, но преди да успее да отговори, Сам уморено изрече:

— Моля ви! Нека спрем за момент!

Янси се поколеба и Сара почувства, че тъкмо в този момент той забеляза колко уморен е Сам и си даде сметка, че той току-що се е върнал от дълъг път. Погледът му се смекчи и той се задоволи само да отбележи:

— Dios! Как можеш да ѝ вярваш, когато тя изопачава всичко за собствена изгода!

— Изопачавам ли като казвам, че преди пет минути се закани да ме убиеш? — попита Маргарет с триумфална усмивка.

Сам се обърна към сина си с изкривено от уплаха изражение.

— Истина ли е това?

Янси подигравателно изкриви устни.

— Si! Казах ѝ, че и тя, и децата ѝ никога няма да притежават и един сантиметър от земите на Алварес и ще я убия, ако това се случи.

Въпреки заплахата за живота на жена му, Сам изглеждаше по-скоро смутен.

— Но за какво става дума? Маргарет няма претенции към твоите земи.

— Но Сам, скъпи — спокойно каза Маргарет. — Забрави ли Каза Палома? Хилядите акри земя, които дон Армандо е дал на теб и Маделина когато се е родил Янси?

— Не съм забравил, естествено — отвърна Сам, явно объркан.

— Но ти какво общо имаш с това? И каква връзка има Каза Палома с желанието на Янси да те убие?

— О, скъпи, ти си забравил, нали? — тъжно произнесе Маргарет. — Или само си ме успокоявал? — Тя изглеждаше примирена. — Предполагам, че винаги моето дете ще бъде на заден план...

С всяка дума на Маргарет Сам ставаше все по-смутен и объркан, докато лицето на Янси се смръщваше.

Настъпи заплашителна тишина, стоята се изпълни с напрежение и даже въздухът се нажежи. Сара леко подскочи, когато Янси внезапно избухна.

— Por Dios! — Наведен напред, той удари с юмрук фината повърхност на бюрото пред баща си. — Не искам повече да си играем на криеница и да гледам как тя те води за носа. Обещал ли си, че ще дадеш Каза Палома на детето ѝ или не?

Уплашен, Сам местеше поглед от неговото лице към нейното и обратно и тихо промърмори:

— Никога не съм обещавал... твърдо. Може да съм казал нещо, че се надявам... може би един ден... че ти и нероденото ми дете може да живеете в разбирателство. — Той хвърли извинителен поглед към Маргарет. — Но, скъпа моя, как си могла да помислиш... Винаги съм желал Янси да наследи един ден Каза Палома — тя принадлежи от векове на майчиния му род.

Сините очи на Маргарет се изпълниха със сълзи и тя погледна укорително Сам.

— Разбирам. Ти се съобразяваш най-напред с желанията на Янси. Независимо дали става дума за правата на детето ми или за това, че съм подложена на такъв тормоз в моето състояние.

Сам беше видимо разчувстван и безпомощно я гледаше.

— Мила Маргарет, не се натъжавай така. Знаеш, че не е добре за теб. — Жално хлипане се разнесе в стаята и Сам бързо добави: — Ако това значи толкова много за теб, скъпа, можем да го обсъдим по-късно. Вероятно ще постигнем някакъв компромис.

Маргарет заобиколи бюрото и обгърна с ръце шията на Сам.

— О, мили, зная, че ти няма да се отречеш от мен! — целуна го тя по бузата. — Каква ужасна жена съм, скъпи! Ти сигурно си изтощен от пътуването, а аз се карам тук с непоносимия ти син. Остани и уреди нещата с Янси, а аз ще наредя да ти затоплят банята.

Преди Сам да успее да я спре или да прати Сара с нея, Маргарет се измъкна от стаята. Възцари се неловка тишина, а после Янси процеди през стиснатите си зъби:

— Няма нищо за уреждане! Можеш да оставиш на нея и на детето й всичко, което имаш — твоите роби, твоите пари, Магнолия Гроув, плантацията, къщата — всичко, освен Каза Палома. — Той замълча, борейки се с гнева си, а после продължи със заплашително спокойствие. — Каза Палома е земя на рода Алварес и е в средата на ранчото ми, както ти прекрасно знаеш. — Няма да позволя тя или децата й да стъпят на нея! — После кехлибаренозлатистите му очи свирепо заблестяха, а той се наведе към баща си и изсъска: — Иначе ще я убия!

ГЛАВА ТРЕТА

Без да обръща внимание на Сам, който се беше вцепенил, Янси бързо прекоси библиотеката и затвори с трясък вратата след себе си. Дълго време Сам седя мълчаливо, а после унило рече:

— Добре дошла в Магнолия Гроув, мила. Видя ни в най-лошия ни вид, но се надявам да не сме те отвратили от новия ти дом.

— Те много, много се вживяват в нещата, нали? — несигурно прошепна тя.

Сам се засмя.

— Да, мисля че си права. А сега ела да видим дали стаята, която Бартоломю е приготвил, ще ти хареса.

Стаята беше такава, за каквато Сара винаги беше мечтала и отново я накара да си спомни Мокингбърд Хил. Не че беше точно копие на стаята в предишния ѝ дом, но бе също толкова просторна и богато мебелирана. Стените бяха тапицирани с бледорозова коприна; над тесните прозорци се спускаха прозрачни светложелени драпирани завеси, а подът бе застлан с акминстърски килим в кремаво, зелено и розово. До едната стена беше опрян висок махагонов гардероб, а близо до него беше поставен мраморен умивалник. На другата стена висеше огледало с позлатена рамка, а под него беше поставена изящно инкрустирана тоалетна масичка от полирано дърво и стол, тапициран с кадифе. Но леглото засенчваше всичко това то бе огромно, с балдахин от розова коприна.

С лице, озарено от задоволство, Сара се обърна към Сам.

— О, господин Кантрел! Прекрасно е!

Сам снизходително се усмихна.

— Благодаря, скъпо дете. Не се притеснявай, че няма с какво да се преоблечеш за вечерята. Скоро ще напълним гардероба с прекрасни рокли и дрънкулки. Разгледай новата си стая, а след около половин час Бартоломю ще дойде да те придружи до столовата.

Вечерта обаче не се появи Бартоломю. Сара чу кратко почукване, отвори вратата и едва не се сблъска с жена в скъп вечерен тоалет, която можеше да бъде само Ан, сестрата на Маргарет.

Ан беше пет години по-възрастна от сестра си, но много приличаше на нея. Всъщност тя като че ли бе нейно по-бледо копие — цветът на косата ѝ не беше така златист, очите ѝ бяха по-светло сини, тялото ѝ — не толкова пищно, а чертите на лицето ѝ няхаха божествената красота на Маргарет. Несъмнено тя бе привлекателна и като се изключи Маргарет, би засенчила всяка друга жена.

Ан стоеше в преддверието, потропвайки нетърпеливо с копринената си пантофка, а дълбоко изрязаната ѝ вечерна рокля от богато надиплена рубиненочервена коприна откриваше алабастрови рамене и гордо повдигащ се бюст. Дългите ѝ руси къдрици бяха прихванати от двете страни на главата, а изразът на сините ѝ очи бе съвсем леко по-топъл от този на Маргарет.

Ан оглеждаше презрително стройното тяло на Сара.

— Значи ти си последното добро дело на Сам. Кълна се, че не познавам друг човек с по-добро сърце от неговото! Добре е, че си има Маргарет, която отстранява повечето хора, които искат да го използват.

Сара се почувства унижена, но въпреки това недоверчиво попита:

— Но нали и вие живеете тук? Не зависите ли и вие от господин Кантрел?

Ан се усмихна.

— Слава богу, вече не. Омъжих се отново преди четири години за човек, доста по-богат от клетия Сам. Съпругът ми — господин Шелдрейк — и аз сме тук само на вечеря. Но ако продължава да вали така, ще се принудим да останем и през нощта.

Сара някак се справи с вечерята, понасяйки преднамереното пренебрежение на двете сестри. Обаче Сам и господин Шелдрейк — приятен рус мъж на около тридесет и пет години — любезно се опитваха да я предразположат. Икономът Бартоломю също я поглеждаше благосклонно, движейки се елегантно и мълчаливо около масата докато сервираше разнообразните блюда. Тя често улавяше погледа му и един път той даже ѝ намигна, което за съжаление забеляза и Маргарет.

Тя сви устни и дори не изчака Бартоломю да излезе, а остро се обърна към Сам.

— Скъпи, мислех си, че трябва да си вземем иконом англичанин.

Сам я погледна учудено, но тя продължи.

— Смятам, че Бартоломю се справя много добре. Зная, че е незаконен син на баща ти и че чувстваш някакво задължение към него, но той наистина няма необходимата за един иконом изтънченост. Въпреки че бедният ти заблуден баща го е пратил да го възпитава в Англия, той не е истински англичанин, нали?

Бартоломю се беше заковал на мястото си и Сара можеше да забележи червенината по тъмните му бузи. Тя почувства съжаление към него и объркано впери поглед в кристалната чаша пред себе си, изтормозена от безочливата злоба на Маргарет.

— Маргарет, не трябва да обсъждаме тези неща в момента тихо каза Сам с измъчена усмивка на устните си.

— О, Сам, скъпи! — намръщи се тя. — Понякога си толкова старомоден! Добре, после ще поговорим за това. Но аз наистина смятам, че трябва да му намериш друга работа — той има чертите на вашия род и присъствието му тук е смущаващ спомен за предпочитанията на баща ти към най-красивите робини! Въпреки, че е негов син, ще е по-добре да го пратиш на полето. В края на краищата той е само един роб.

Сам погледна измъчено Бартоломю и промърмори:

— Маргарет, моля те!

— Е, добре! Няма да говорим за това сега. Но Сам, скъпи, аз толкова искам да имаме подходящ иконом — англичанин!

Настъпи неловко мълчание, а после Маргарет се обърна към Ан и започна да ѝ разказва каква нова рокля си е поръчала от Ню Йорк и случаят беше забравен.

На Сара вечерята се стори безкрайно дълга, но поне Янси го нямаше и ако не бяха неприкритата враждебност на Маргарет и студеното безразличие на Ан, тя би се чувствала добре. Безспорно Сам и Томас Шелдрейк се мъчеха да я развеселят но въпреки че Маргарет и Ан бяха достатъчно умни, за да си позволят открита неприязън, Сара със свито сърце усещаше, че присъствието ѝ в Магнолия Гроув е нежелано, независимо от любезността на Сам.

През цялата вечер Сара наблюдаваше Маргарет — с великолепно рокля от синя коприна и руси къдрици, обрамчващи аристократичното ѝ лице, тя без усилие омагьосваше господата и весело бърбеше със сестра си, а на нея не обръщаше никакво внимание. Мълчаливо свита в ъгъла, Сара ставаше все по-тъжна. Тя толкова се беше надявала, така

бе мечтала, че двете с Маргарет бързо ще се привържат една към друга, както това стана със Сам, но не било писано да стане така. Маргарет не я искаше тук и всяка нейна дума, всеки поглед, всяко движение жестоко го доказваха.

Сара осъзна, че присъствието ѝ причинява страдание на Маргарет и няма смисъл да мисли колко щастлива би могла да е тук, затова при една пауза в разговора стана и произнесе учтиво:

— Ако нямате нищо против, бих желала да се оттегля в стаята си. Извинете ме!

— Хайде, хайде — запротестира Томас Шелдрейк. — Не бягай така, детето ми. Още е много рано. — Той ѝ се усмихна и в ъглите на очите му се появиха малки бръчици. — Ние с Ан живеем само на няколко мили оттук, но рядко идваме в Магнолия Гроув, така че остани да те видим още малко.

Маргарет бързо се намеси:

— Щом иска да си легне, не трябва да я задържаме — каза тя и студено погледна зет си. — В края на краищата тя е още малка, за да участва в разговорите на възрастните. — После се обърна непринудено към Сара и добави: — Разбрах, че Бартоломю по погрешка те е настанил в Розовата стая. Тази вечер можеш да спиш там, но утре ще ти потърсим по-подходящо място на третия етаж. А сега бягай и намери с нещо да се забавляваш.

Сара добре разбра какво Маргарет имаше предвид под „подходяща за нея“ стая. Тя се почувства още по-унижена, но преглътна буцата, която се надигаше в гърлото ѝ и се опита да се усмихне. Беше направила само една крачка към вратата, когато Сам решително се обади:

— Няма никаква грешка. Аз избрах тази стая.

Маргарет изглеждаше раздразнена.

— Скъпи, внасяш бъркотия в домакинството. Нали знаеше, че искам да я ремонтирам?

Сам се усмихна неловко.

— Не, не знаех. — После бащински погледна Сара. — Не се тревожи, мила, ще ти намерим хубава стая. Няма да позволя да отидеш на тавана.

Сара измърмори нещо в отговор, пожела на всички лека нощ и излезе. Изтормозена от жестокото отношение на Маргарет и до голяма

степен на Ан, тя изведнъж избухна в плач и не забеляза Янси, който слизаше по стълбите, докато не се блъсна в него. Усети най-напред допира на бузата си до здравето му, тяло, а после и силните ръце, които бяха обгърнали раменете ѝ.

Янси изненадано възкликна, когато почувства в ръцете си мекото женско тяло, а после зърна Сара, която объркано се взираше в матовото му лице и се задъхваше от вълнение пред властния му поглед.

Сара стоеше като прикована от този остър взор и не можеше да откъсне очи от лицето му. Докато стояха така замръзнали при стълбата, тя за пръв път в живота си усети мъжко присъствие. Тялото му бе здраво, излъчваше топлина и мирис на кожа и тютюн и Сара усети как постепенно я изпълва непознато вълнение.

В този сякаш безкраен миг Янси бе впил поглед в насълзените ѝ очи и се бе загубил в зелената им дълбини. Ръцете му усещаха гъвкавостта и крехкостта на тялото ѝ и когато най-накрая отмести замаяния си поглед от лицето ѝ, осъзна, че никога в живота си не е срещал по-очарователно създание. Той предположи какво я е разстроило и погледът му омекна.

— Виждам, че Маргарет е насочила острите си нокти и към теб.

Сара отвърна, все така странно изтръпнала:

— Да, всъщност, не.

Подкупваща усмивка повдигна ъгълчетата на чаровните му устни и той закачливо попита:

— Кое от двете? Да или не?

Сара дълбоко пое дъх; надяваше се той да я пусне, искаше ѝ се неговата близост да не е ѝ въздейства по такъв начин. Припомняйки си добрите маниери, тя официално произнесе:

— Вашата мащеха беше много любезна с мен.

Янси весело се засмя.

— Маргарет ли? Ти се шегуваш!

Хипнотизирана от промяната, която смехът предизвикваше върху лицето му, Сара не отговори, загледана в закачливия блясък на кехлибаренозлатистите му очи, в трапчинката, появила се на едната му буза, в добронамерената усмивка на устните му.

Янси се взираше в сълзите, които постепенно изсъхваха на бледите ѝ страни и постепенно престана да се смее.

— Щом не е Маргарет, тогава кой те накара да плачеш? Да го накарам ли да съжалява? — попита той, а в гласа му прозвучаха странни нотки.

Сара бавно поклати глава с поглед, впит в матовото му лице, а изразът, появил се в блестящите му златисти очи ускори ударите на сърцето ѝ. Разбираше, че трябва да сложи край на тази чудна магия, но не знаеше как и просто стоеше, без да съзнава колко е привлекателна с порозовелите си страни и чувствени устни и как чудно греят изумрудените ѝ очи през гъстите мигли на светлината на свещта.

Янси обаче забелязваше всичко.

— Е, *chica*, щом няма негодници, които да накажа, то нека поне да изтрия сълзите ти... — дрезгаво прошепна той.

Сара замръзна при допира на устните му до насълзените ѝ страни. Дъхът ѝ спря, а той вече покриваше с нежни целувки лицето ѝ и невинно се насочваше към мекотата на устните ѝ. Когато най-накрая ги докосна, главата ѝ се замая и тя помисли, че ще припадне... и че на света няма нищо по-вълнуващо от целувката на Янси.

Сара не си спомняше кога бе обвила с ръце шията му и се бе притиснала към него — да е в прегръдките му ѝ се струваше най-естественото нещо на света.

— Разтвори устните си, *querida*... нека... нека да... — промълви той.

Изпълнена с вълнение, каквото никога друг път не бе изпитвала, тя и не помисли да му откаже и в очакване отвори устни, а усещането, което я разтърси когато изгарящият му търсец език проникна между тях, я накара да се отпусне в ръцете му.

Не се знае колко време те останаха страстно прегърнати и как щеше да завърши това, тъй като зад тях се разнесе звънък смях и те отскочиха един от друг като попарени.

— О, скъпа! — извика Маргарет с хитра усмивка. — Когато ти казах да се забавляваш, нямах предвид да изпробваш чара си върху Янси.

Дълбоко развълнувана от непознатото усещане, което я завладя, когато Янси я бе взел в ръцете си, Сара я гледаше объркано. Тя даже не усети как Янси я скри зад себе си от злобния поглед на Маргарет. Като в просъница го дочу да казва:

— Остави я на мира, Маргарет! Тя е толкова невинна! Ако искаш да излееш злобата си на някого, намери си съперник от твоята категория.

Маргарет присви красивите си очи.

— О, не ми казвай, че и ти си се подлъгал от невинния ѝ вид! — засмя се тя с неприязън. — Мъж от рода Кантрел — благороден и готов да защити оскърбените! И ти си един мекушав глупак, точно като баща си!

— Мисля, че каза достатъчно тази вечер — отвърна Янси с равен глас.

С лукаво пламъче в очите Маргарет пристъпи към стълбите.

— Ами ако не съм? Какво ще направиш тогава?

Сара възвръщаше способността си да мисли; усетила напрежението в едрото тяло на Янси, тя се уплаши, че Маргарет ще го предизвика към насилие. Когато той заплашително пристъпи към нея, Сара не се въздържа и се намеси.

— Недейте! Не ѝ позволявайте да ви провокира!

— Ау-у-у! — повлече подигравателно Маргарет. — Не ме е страх от Янси! А на теб ти казах да си вървиш.

Сара се колебаеше — не искаше да остави Янси в този неприятен момент, но нямаше избор. Неохотно се заизкачва по стълбите, но не престана да слуша внимателно какво става долу.

— Коварството ти е съвсем явно, скъпа ми мащехо — изсъска Янси. — Нима завиждаш на младостта и невинността на Сара? Или те е страх, че прелестите ѝ ще очароват баща ми?

— Ах ти, невъзпитан мелез! Баща ти ме обожава! Мога да го накарам да направи всичко за мен. — Маргарет лукаво се усмихна. — Даже да ми даде Каза Палома...

— Rog Dios! — изръмжа Янси. — Ще те убия!

С един скок той се озова до нея, грубо я хвана за раменете и я разтърси. Маргарет не преставаше да се смее и промълви:

— Ти не ме мразиш и все още ме желаеш — затова не ме оставяш на мира.

— Лъжеш се. От години единственото, което искам е да те хвана здраво за шията и да сложа край на проклетия ти живот.

Маргарет се приближи още повече към него и устните ѝ спряха само на сантиметри от неговите.

— Лъжеш! Все още ме желаеш!

Янси изруга, отхвърли я от себе си и забързано излезе, като едва не събори слабия млад човек, който тъкмо влизаше. Щом го забеляза, Маргарет възкликна:

— Хайръм! Какво правиш тук по това време?

От мястото си горе на стълбите, където се бе скрила, Сара успя да разгледа новодошлия. Той беше около тридесет годишен, с хубаво бежово сако и кафяви панталони. Имаше приятна външност, правилни черти и светлоруса къдрава коса. Той запази равновесие, когато Янси профуча край него, погледна Маргарет и отвърна:

— Тази вечер работих до късно. Имам да говоря за много неща с господин Кантрел и когато разбрах, че се е върнал, реших да подготвя всичко за утре сутринта.

— Работиш, значи. Колко досадно!

Той леко се усмихна.

— Е, да. Аз съм управител и съпругът ви ми плаща, за да върша точно това.

Маргарет фамилиарно прокара ръка по ревера на сакото му.

— Колко скучно! Никога ли не забравяш задълженията си? — Тя прелъстително се усмихна и леко се наклони към него. После вдигна ръка и насмешливо я плъзна по лицето му, мърморейки: — Милият, благороден Хайръм! Ако поне веднъж забравиш скрупулите си и това, че съм жена на Сам, ще си толкова по-интересен... ще прекарваш с мен нощите си... — Устните ѝ докоснаха неговите и тя бързо добави: — Ще правиш много по-забавни неща от това да висиш над скучните тефтери.

Нито един от двамата не забелязваше Сара, която ги наблюдаваше отгоре и която ахна, шокирана от безочието на Маргарет.

Хайръм сви устни и попита:

— Мислите ли, че съпругът ви ще оцени усилията ми?

Маргарет се наежи и в очите ѝ се появи зъл блясък.

— Колко неприлично! Странно, фактът, че Ан има съпруг не ти пречи да се увърташ около нея.

Хайръм се изчерви и напрегнато произнесе:

— Зле тълкувате любезността на сестра ви към мен. Изпитвам най-искрено уважение към госпожа Шелдрейк — слава богу тя изобщо не прилича на вас.

— Тя прилича на мен повече от всеки друг и ти си глупак, щом не го забелязваш — изсмия се Маргарет.

— Може би — просто отвърна Хайръм. — Ако няма какво повече да ми кажете, мадам, аз ще тръгвам. Извинете ме.

— Ами ако не искам да те пусна? Ако искам например да се разходим навън?

— Ако това е вашето желание, аз разбира се с удоволствие ще ви придружа — отговори стегнато Хайръм.

— Хм, винаги учтивият служител! — каза остро Маргарет. — Чудя се какво ли ще направи Сам, ако му намекна за нечестните ти намерения към мен.

— Това е долна лъжа!

— Е, да... Но се питам Сам на кого ще повярва.

Хайръм сви юмруци.

— Янси е прав да ви нарича вещица! Нищо чудно, че толкова ви мрази.

— Ако не искаш да загубиш добре платената си работа в Магнолия Гроув, говори по-учтиво с мен — усмихна се подигравателно Маргарет. — В края на краищата мога да реша, че е време да наемем нов управител... просто да реша...

— Един ден ще отидете твърде далеч и се моля този ден да съм наоколо! — отвърна Хайръм, едва потискайки гнева си.

— Чудно как не се е намерил някой, който да ви даде урок, а в този момент мога и аз да го направя!

Внезапно Маргарет се умори да измъчва Хайръм и остро нареди:

— О, махай се! Не ме е страх от заплахите ти — и те са скучни като теб.

Хайръм надви яда си, официално се поклони и отвърна:

— Както заповядате, мадам.

Маргарет го изпрати със студен поглед и когато той се скри зад голямата врата, тя с доволна усмивка тръгна натам, накъдето се бе отправил преди това Янси.

Едва когато преддверието остана безлюдно, Сара се престраши да отиде до стаята си. Докато се събличаше, за да се пъхне в мекото пухено легло, мислите объркано кръжаха в главата ѝ.

След половин час тя още се въртеше и не можеше да заспи накрая стана и се отправи към големия френски прозорец, който се

отваряше към малко балконче. Излезе навън, вдъхна топлия нощен въздух с аромат на магнолия и усети как напрежението ѝ се изпарява. След няколко мига се почувства по-добре и тъкмо се насочи обратно към стаята, когато чу гласове отдолу.

Веднага ги разпозна — бяха на Ан и Маргарет. Тя си помисли, че е научила предостатъчно за господарката на Магнолия Гроув — даже повече, отколкото би искала и пристъпи в стаята, защото не искаше да подслушва. Шокиращите думи на Ан обаче достигнаха съвсем ясно до нея и против волята си тя се спря на вратата.

— Том мисли, че детето, което носиш, е негово. Така ли е? — гласът на Ан беше съвсем равен.

За миг настъпи тишина, а после се разнесе звънкият смях на Маргарет.

— О, скъпа! Как си разбрала за това? Сигурно той се е почувствал виновен и ти е казал.

— Да, той наистина ми разказа за вашата връзка — преди няколко седмици. Бях много наскърбена, не отричам, но той се закле, че всичко е приключило и решихме да го забравим. Беше като обезумял, когато ми съобщи новината — казала си му, че бебето може да е негово. Аз му обещах да говоря с теб — в гласа на Ан зазвучаха горчиви нотки.

— Завиждаш ли? — отвърна Маргарет. — Или искаше ти да си бременна?

— Негово ли е детето? — повтори Ан.

Засрамена от себе си, Сара все пак слушаше със затаен дъх двете жени и си представяше хитрата усмивка, изкривила устните на Маргарет.

— Възможно е, но...

— Понякога се моля Янси наистина да те убие! — изсъска злобно Ан. — И често мисля да му спестя неприятностите!

— О, Ан! Хайде да не се караме! Зная, че ми се разсърди, когато измъкнах Сам изпод носа ти, но сега вече имаш Том, който е по-млад и далеч по-богат от Сам и също толкова красив. А за другото — та ти не го обичаш, омъжи се само заради парите му — тогава защо ми се сърдиш?

— Защото — рязко отвърна Ан — той е мой съпруг! И всичко, което му се случва, засяга мен и моето положение. Не ме интересува,

че сте имали връзка — тя вече е приключила и той вече не е така сляп, за да не забележи каква си. Но твоята бременност го засяга; той се страхува Сам да не разбере, че детето наистина може да е от Том. — Ан замълча и Сара си я представи как се мъчи да се овладее. — Ако се разчуе, че ти носиш дете от Том, това ще разруши всичко. Знаеш, че той има шансове да бъде следващия съдия в Остин Каунти и ако вашата афера и възможното бащинство излязат на бял свят, клюките и скандалът ще развалят всичко. — После Ан продължи със странни нотки в гласа: — Той ще направи всичко, за да спечели този пост и те предупреждавам да не му пречиш!

— О, колко е досаден този разговор! Хайде да се върнем при господата.

Гласовете утихнаха, но грозните думи още звучаха в стаята на Сара и тя се опита да ги изтрие от съзнанието си, докато се мушкаше в леглото. „Бива ме само за подслушване“ — горчиво си помисли тя, вече легнала. Задиша равномерно и се опита да не мисли за порочната жена на Сам. След секунди сънena усмивка се появи на лицето ѝ, тъй като споменът за Янси бе засенчил всичко останало. Миг по-късно тя вече спеше.

* * *

По навик Сара се събуди рано. Няколко минути тя остана в леглото, наслаждавайки се на комфорта, а после си спомни какво се бе случило снощи и въздъхна. Примирено си помисли, че няма смисъл да се радва на удобствата. Маргарет щеше да се намеси и тя повече нямаше да спи в тази стая.

Сара с удоволствие забеляза, че някой бе влизал и оставил на масата до леглото ѝ сребърен поднос с димящо кафе в сребърна каничка и чиния топли кифлички със стафиди. Тя бързо привърши сутрешния си тоалет и след миг вече беше захапала една кифличка със златиста кора и отпиваше от кафето. Съзнателно се опитваше да не мисли за вчерашния ден. Като приключи със закуската, отново се погледна в огледалото, разтърси полите на поизмърсената от пътуването розова рокля, оправя косите си и излезе.

Независимо че беше рано, къщата изглеждаше необичайно тиха. Сара се спусна по стълбите и спря в преддверието, тъй като не знаеше накъде да тръгне. Реши, че не трябва да ходи там, където Маргарет не би искала да я види — тоест в цялата къща — и излезе да се поразходи навън.

Беше прекрасна утрин в края на април. Слънцето хвърляше златисти отблясъци, а небето бе ясно и наситено синьо, само едно-две малки бели облачета нарушаваха безкрайната синева. Сара безцелно скиташе из градините и полята. После забеляза недалеч от къщата павилион в романтичен стил и се насочи към него.

С усилие успяваше да задържи далече от себе си мислите за вчерашните събития. Твърдо бе решила просто да се порадва на тези кратки мигове. Докато вървеше към белия павилион с изящни капаци на прозорците, тя се убеждаваше, че няма смисъл да се тревожи напразно. Може би нещата щяха да потръгнат — в крайна сметка Маргарет може да е променила решението си...

Тя влезе в павилиона, озарен от слънчевите лъчи, които преминаваха през щорите. В средата на осмоъгълната стая беше поставена бяла масичка от ковано желязо, а до едната стена имаше широка, удобна пейка с разхвърляни по нея възглавници в ярки цветове. Сара разглеждаше с интерес и най-напред помисли, че петното синя коприна на пода е паднала възглавница. Тя заобиколи масата, за да я вдигне и замръзна на мястото си. Там лежеше не възглавница, а тяло с руси къдрици и порцеланово лице...

Обхваната от ужас, Сара се взираше в картината, открила се пред очите ѝ. Нямаше грешка — в краката ѝ лежеше Маргарет Кантрел, с ясните сини очи и великолепната рокля от синя коприна; Маргарет с една остра испанска кама, забита в сърцето...

ЧАСТ ПЪРВА СМУТНИ ВРЕМЕНА

*Когато казвам ти в какво море
потънали са моите надежди,
недей ми спомня колко лакти
има*

до дъното, където те лежат.

У.

Шекспир.

„Троил и
Кресида“

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

АПРИЛ 1867

„Още една дъждовна априлска утрин“ — лениво си помисли Сара, застанала пред един от високите прозорци на Розовата стая — „и ето че отново стоя пред гроба на човек, който ми беше много скъп...“

Тя мрачно стисна устни. В малката семейна гробница, разположена на едно възвишение недалеч от къщата, гробът на Сам Кантрел стоеше между тези на двете му съпруги — Маделина и Маргарет.

Сара и сега не беше сигурна правилно ли постъпи като погребва Сам на това място. Разбира се Ан, даже седем години след смъртта на сестра си, бе лоялна към нея и настояваше, че Сам би избрал точно това място за вечния си покой, но Сара не бе напълно убедена. През тежките, ужасни дни след смъртта на Маргарет той вероятно бе осъзнал, че тя не беше любящата съпруга, която си бе представял. Въпреки че през следващите години той не изказа и най-слаб упрек към нея, Сара често се питаше какво ли става в дълбините на сърцето му.

За миг мисълта ѝ я върна в онази кошмарна утрин преди толкова години, когато ужасена бе вперила поглед в тялото на Маргарет. Сърцето ѝ биеше до пръсване; не помнеше колко време бе останала там, но изведнъж се извърна и побягна към къщата...

* * *

Без да може да си поеме дъх, шокирана и ужасена, Сара се втурна през входната врата и стресна Сам, който тъкмо влизаше в преддверието. Той забеляза уплашения ѝ израз и тревожно попита:

— Какво има, мила? Какво те е уплашило така?

— Маргарет е мъртва! — извика тя, прекалено разтърсена, за да съобщи по-деликатно новината. — Тя е мъртва! Видях я! Убили са я в

павилиона!

Сам стоеше вкаменен в елегантното преддверие. Сара преглътна сълзите си, спусна се към него и като го сграбчи за ръката, силно го разтърси.

— Чувате ли? Тя е мъртва! Някой я е убил!

— Кого са убили? — безгрижно попита Янси, който влизаше откъм библиотеката и бе чул само последните думи на Сара. Без да си дава сметка за сериозността на положението, той добави саркастично: — Надявам се това да е била скъпата ми мащеха.

Леко поуспокоена, Сара се взираше мрачно в красивото му лице, а пред очите ѝ още беше сребърната кама в гърдите на Маргарет.

— Да — рязко отвърна тя. — Точно нея са убили — с испанска кама!

Нехайният израз на Янси се изпари.

— Por Dios! Наистина ли? Къде? — настойчиво питаше той.

— В павилиона зад къщата.

Янси се бе втурнал към вратата докато Сара още говореше, но тогава за пръв път забеляза вкамененото лице на Сам, спря и тръгна към него. Сложи ръка на рамото му и прошепна:

— Съжалявам. Трябва да е ужасно за теб. — Сам не помръдваше и Янси се наведе загрижено напред. — Добре ли си?

Сам като че ли се съвземаше и когато срещна съчувствения поглед на Янси се опита да се усмихне, но не успя.

— Да, да, добре съм — объркано измърмори той. — Но това е такъв шок! Маргарет мъртва! Убита! Не мога да повярвам!

Янси сви устни и Сара усети, че на него не му е трудно да повярва в убийството на Маргарет. Той обаче меко изрече:

— Остани тук. Аз ще видя как стоят нещата в действителност.

— Но това е самата истина! — гневно се намеси Сара. — Аз я видях!

Сам разсеяно я потупа по ръката.

— Сигурен съм, че е така, детето ми. Янси не се съмнява в това, което ти казваш. — Той си бе възвърнал самообладанието и като пое дълбоко дъх, изправи рамене. — Ще дойда с теб — каза той на Янси вече с по-силен глас.

Погледите им се срещнаха над главата на Сара.

— И ти ела с нас, Сара — допълни Сам. — Не искам хората да научат преди да съм видял всичко с очите си.

Сара неохотно тръгна с тях, въпреки че не искаше да остане и в къщата.

Когато двамата мъже влязоха в павилиона, Янси й нареди да остане отвън и Сара с удоволствие се подчини. Тя се разтреперваше само при мисълта да види отново трупа на Маргарет.

Стори й се, че двамата мъже останаха вътре цяла вечност. От мястото си тя чуваше тихия шепот на гласовете им и се чудеше за какво толкова си приказват. Най-после те излязоха със сериозни лица.

С напрегната усмивка Сам се приближи до нея и нежно хвана ръката й.

— Сара — започна предпазливо той. — Сигурна ли си, че си видяла кама?

Сара го погледна учудено.

— Разбира се, че видях. Тя стърчи, забита в гърдите й. — После хвърли обвинителен поглед към Янси. — Испанска! Не ви лъжа! — След това изведнъж я обзе съмнение. — Защо питате? Не я ли видяхте?

Сам бавно поклати глава.

— Това, което казваш, е истина. Маргарет е мъртва и най-вероятно е пронизана с нож, но няма и следа от оръжието... Двамата с Янси не видяхме испанска кама.

— Но тя беше там! Аз я видях!

— Може би само мислиш, че си видяла кама, но в ужаса... — Сам замълча. — Може би си се заблудила?

Сара стоеше като ударена от гръм, взираше се в сериозното му лице и не можеше да повярва на ушите си. Очите му бяха изпълнени с болка и изненада, но имаше и нещо друго — някаква молба в погледа му. В гърлото й заседна буца. Тя с усилие отмести очи. Хрумнала й беше ужасна мисъл. Сам искаше тя да излъже! Да потвърди, че не е видяла камата! С горчивина си помисли, че за това има само едно обяснение. Янси! Сам знаеше или подозираше, че Янси е убил Маргарет и въпреки мъката, искаше да спаси сина си.

Сара хвърли възмутен поглед към каменното лице на Янси. Той стоеше малко зад баща си с ръце, кръстосани пред гърдите. Нали той я бе държал снощи в прегръдките си и я бе целувал така страстно? В

мисълта ѝ обаче изплуваха и други спомени как два пъти повтори заканата да убие втората си майка, за разговора на Маргарет и Хайръм след като Янси си бе отишъл, за срещата на двете сестри... Толкова много хора мразеха Маргарет и се страхуваха от нея! Беше ясно, че тя е пропаднала жена, но заслужаваше ли такава смърт?

Сара хапеше устни, а меднозлатистата ѝ коса бе закрила лицето ѝ, тъй като тя упорито гледаше в земята. Какво трябваше да направи? Да настоява, че е видяла камата? Само за миг си представи, че наистина се е заблудила, че в тези първи мигове на уплаха ѝ се е сторило, че вижда кама. „Но аз не съм я измислила. Аз я видях!“ — каза си наум тя.

Тя отново погледна Сам и буцата в гърлото ѝ стана непоносима. Той беше толкова добър човек. Нужно ли беше да го наранява? Тя знаеше отговора на този въпрос и като заби отново поглед в земята, промълви:

— Ако камата не е там, сигурно съм си въобразила.

Сам облекчено въздъхна.

— Скъпо мое дете! Това е биле кошмарно преживяване за теб и не е чудно, че си си представила такова нещо.

Сара не можеше да го погледне в очите, защото се страхуваше, че може да промени взетото решение да защити Янси, а чрез него и Сам.

— Да — безизразно отвърна тя. — Беше ужасно и повече не искам да си спомням за това.

— Разбира се! Разбира се! — бързо се съгласи Сам, сложил ръка на рамото ѝ. После добави с умоляваща нотка в гласа: — И когато властите те разпитват, когато който и да е те пита, нали няма да споменаващ камата?

Сара погледна матовото лице на Янси, а в изумрудените ѝ очи се четеше обида.

— Разбира се, че няма. На никого няма да споменавам за испанската кама.

* * *

Гласът на Бартоломю, който я викаше, я изтръгна от неприятните спомени и тя хвърли последен поглед на трите гроба под големия орех.

— Тук съм, Бартоломю! Просто си почивам в стаята си.

Леко намръщен, Бартоломю я чакаше на стълбището. Сърцето на Сара изведнъж се изпълни с признателност към него и тя усмихната си помисли колко внимателен е бил винаги към нея, даже и в първите ужасни дни след смъртта на Маргарет. Тогава те се сближиха и той ѝ доказа привързаността си през всичките четири години на опустошителната война.

За последните седем години Бартоломю не се бе променил много; кожата му с цвят на кафе бе все така гладка и без бръчки и освен леко посребрените коси на слепоочията, ходът на времето не се бе отразил на външността му. А през тези години се бяха случили толкова много неща! — мислеше си тя, докато слизаха с Бартоломю по широката извита стълба.

Накъдето и да погледнеше човек, промяната бе явна. Магнолия Гроув беше все така величествена, но от нея бяха изнесени и продадени всички по-ценни неща, за да се финансират войските. Мраморната настилка на някога внушителното преддверие бе свалена и продадена, както и кристалните полилеи, меките килими, мебелите, китайският порцелан и сребърните прибори. Извън къщата промените също бяха значителни. Някога тъмнозелените врати и прозорци сега бяха с излющена, избеляла от тексаското слънце боя; моравата и градините не се поддържаха; конюшните за многобройни дорести коне бяха почти празни. Просторните акри земя на памуковите полета сега пустееха, защото вече нямаше роби, които да ги обработват, нито пък пари за семена и за наемане на работна ръка. На малкото освободени роби, които се съгласяваха да работят за предишните си господари, не можеше да се разчита. След ден или седмица работа те изчезваха с няколко монети в джоба си и зарязваха сеитбата или прибирането на реколтата.

Не само в Тексас, а и в целия Юг положението бе такова — разрушени къщи, пустеещи плантации и почти никаква надежда да се възвърне изгубеното. Войната между Севера и Юга беше повалила напълно някога могъщата поземлена аристокрация и въпреки че Тексас не бе пострадал толкова от набезите на войските както другите щати от Конфедерацията, той също бе съсипан и унищожен. На територията му не бе имало големи битки и сражения и на обитателите му бе спестена гледката на горящи къщи и плантации, но това беше малка утеха — в

подкрепя на Конфедерацията те хладнокръвно се бяха лишили от най-ценните си неща. Болшинството от тях яростно бяха подкрепяли каузата и Тексас бе дал повече мъже и повече пари за Конфедерацията от всеки друг щат в Юга с изключение на Вирджиния. Сега Тексас усещаше горчивата цена на тази лудост.

Победен, разорен и унижен въпреки обещанията за повторно приемане в Съюза и амнистията на последните бунтовници, Тексас трябваше да изстрада и срама на територията му да се обяви военно положение. Гражданите му трябваше да понасят гледката на омразните войски на Съюза в сините униформи, които гордо кръстосваха земите им. Освен това войските на Съюза се поставиха над закона, над заповедите на янките, даже над съдилищата и законите на Тексас. Тексас бе окупирана територия и конгресът на Съединените щати, президентът Джонсън и войските на Съюза я третираха като такава.

Докато слизаше с Бартоломю по стълбите в Магнолия Гроув, Сара се питаше за пореден път през последните две години от смъртта на Линкълн, дали към Юга щяха да се отнесат така жестоко, ако той не беше убит в онази нощ в Театър Форд от Джон Уилкс Буут. Тя сви устни. Кой знае?

Бартоломю прекъсна потока на мислите й.

— Адвокатът е пак тук. Искан да ви види.

— Каза ли какво иска? — попита тя, отърсвайки се от безполезните размисли. — Дали е успял да намери Янси?

Бартоломю поклати глава с язвителна усмивка.

— Господин Адвокатът на Сам никога не си позволява да разговаря с един презрян негр.

— Груб ли беше? — сви устни Сара.

— Не повече от обикновено.

— Ти знаеш — каза поучително Сара — че господин Хендерсън няма да е толкова рязък ако ти не започваш да се държиш високомерно всеки път, щом той дойде. — Тя поклати заплашително пръст към него. — Правиш го нарочно, признай си! Сумтиш, гледаш надменно и говориш с английски акцент, достоен за потомците на херцог.

Бартоломю стигна до края на стълбите, засмя се и невинно изрече:

— Вие не права. Аз само беден негр.

— О, престани! — прекъсна го Сара. — В коя стая го покани?

Бартоломю се намръщи, но отвърна с равен глас:

— В единствената, която е за пред хора — кабинетът на господаря.

Внезапно вратата на библиотеката се отвори и двамата се обърнаха към нея. Там стоеше Ан Шелдрейк, а лицето ѝ изразяваше безкрайно неодобрение.

Ан също не се беше променила много с годините. Косата ѝ беше все така руса, очите — блестящи, а кожата — порцеланова и гладка, както преди седем години. Беше в черна копринена рокля от преди няколко сезона, но си личеше, че някога е била модерна и скъпа.

Сара я помнеше добре — Ан я беше купила за погребението на Маргарет и я носеше през цялото време на траур за нея. Тези дни тя бе в черно заради Сам Кантрел; този щедър и благороден човек бе отворил вратите на къщата си за нея и съпруга ѝ, когато тяхната плантация беше продадена за неплатени данъци. Имаше и друга причина Сам да бъде толкова щедър към Том Шелдрейк. Том беше осакатял с едната ръка в началото на войната, когато го прониза куршум, предназначен за Сам. Сам беше убеден, че Том му е спасил живота и правеше всичко за своя приятел, даже се мъчеше да се разбира с капризната му жена. Сара съчувстваше на Том, но не понасяше арогантното поведение на Ан и нямаше доверие в нея; сърцето обаче не ѝ даваше да ги помоли да напуснат.

Ан погледна намръщено към Бартоломю и изсъска:

— Къде беше? Казах ти, че двамата с господин Томас искаме кафе!

Бартоломю я изгледа високомерно.

— Забравяте, че не вие ми плащате, а Сара.

— О, боже! — възкликна с отвращение Ан, отворила широко очи от изненада. — Нищо не е както преди войната! Където и да отида — даже в собствения си дом, съм принудена да се съобразявам с надутите прислужници!

Бартоломю и Сара се спогледаха крадешком и улавяйки дяволития блясък в очите му, тя едва се сдържа да не се изсмее. Със сериозно изражение тя се обърна към Ан и смени темата.

— Знаеш ли, че господин Хендерсън е дошъл? Чака ме в кабинета на Сам.

Изражението на Ан веднага се промени.

— Намерил ли е Янси? — попита тя. — Ще можем ли най-накрая да разполагаме с наследството на Сам и да ремонтираме това противно място?

Бартоломю изсумтя, но със строг поглед Сара предотврати коментара му и меко каза:

— Бартоломю, моля те пригответи кафе и напитки за госпожа Шелдрейк и съпруга ѝ, както и за нас с господин Хендерсън.

Бартоломю се намръщи, разбрал че Сара няма да му позволи повече да унижава госпожа Шелдрейк. Усетил погледа на Ан върху себе си, той се поклони ниско и с уважение на Сара.

— На вашите услуги, мадам. Веднага ще се разпоредя!

Ан стисна зъби, изпращайки го с поглед.

— Колко щеше да е хубаво, ако Маргарет го бе изпратила на полето преди да умре! Може би камшикът на надзирателя щеше да го научи да уважава по-добрите от него.

— Съмнявам се! — остро отвърна Сара. — Независимо дали е иконом или прост работник, Бартоломю е горд и интелигентен човек и ако сестра ти беше убедила Сам да го прати на полето, а това щеше да е много трудно, след половин година именно Бартоломю щеше да е управител, а не Хайръм Барнел. А сега ме извини, господин Хендерсън ме чака.

Господин Хендерсън беше набит, червендалест мъж на около петдесет години. Той нетърпеливо крачеше по износения килим пред старото дъбово бюро, което бе заменило предишното от елегантно резбован орех. Беше намръщен, но когато видя Сара, се усмихна сърдечно.

Много неща у Сара караха хората да се усмихнат. На двадесет и четири години тя беше достигнала красотата, която външността ѝ подсказваше още на седемнадесет. Също като Ан тя носеше старомодна черна рокля, купена за погребението на Маргарет и сега облечена заради Сам, но приликите свършваха дотук. Черното придаваше на Ан внушителен вид, докато у Сара само подчертаваше младостта и нежността на чертите ѝ. Тъмният цвят приятно контрастираше с бледата кадифена кожа и насочваше погледа към деликатната извивка на брадичката и високите скули. Меднозлатистата ѝ коса, която тя още носеше на стегнат кок, изглеждаше по-блестяща на фона на черния плат, а леко извитите вежди и гъстите мигли на

изумрудените очи бяха също толкова тъмни. На фино очертаните ѝ устни цъфтеше невинна усмивка, която бе карала не един мъж да се чувства като ударен от гръм.

— Господин Хендерсън! — произнесе топло тя. — Надявам се, че не се забавих много.

Той приближи към нея и пламенно стисна тънката ѝ ръка.

— Когато един мъж чака толкова прекрасна жена, времето няма значение — отвърна галантно той.

— О, господин Хендерсън! Колко сте мил! — прошепна тя и скромно сведе поглед. — Не се учудвам, че госпожа Хендерсън е толкова щастлива и то в тези тежки времена. От колко време сте женен за тази прекрасна жена? — усмихнато попита тя.

Той пусна ръката ѝ и смутено отвърна:

— Е, почти тридесет години. — И усмивката му угасна.

— Има ли нещо важно, за което искате да ме видите? — попита Сара, отдръпвайки се от него.

Господин Хендерсън отново широко се усмихна.

— Скъпа моя! — радостно възкликна той. — Имам прекрасна новина за вас. Току-що получих вест, че моят пратеник е открил Янси във форт Коб, на брега на река Вашита в Индиана. Когато му е съобщил за смъртта на баща му, Янси веднага е напуснал войските на Съюза и сега идва насам. След няколко дни ще бъде тук.

Сара задържа с усилие усмивката на лицето си. И тя, и другите очакваха точно това, но сега, когато връщането на Янси беше толкова близко, изведнъж я изпълниха съмнения и даже ужас.

В дните след смъртта на Маргарет между съседите се водеха разгорещени спорове за вероятния убиец. Янси Кантрел оглавяваше почти навсякъде листата на заподозрените, но освен добре известната му омраза към Маргарет и заплахите към нея, доказателства нямаше. Властите щяха с удоволствие да го обвинят за смъртта ѝ, но за негово щастие той имаше прекрасно, макар и подозрително алиби — че е прекарал цялата нощ чак до сутринта в разговор с баща си в библиотеката, а Сам се бе заклел в това. Никой не мислеше, че Сам казва истината; почти единодушно всички бяха решили, че той съвсем естествено защитава единствения си син. И тъй като Маргарет си бе създала навсякъде неприятели и всички я мразеха, докато Сам беше изтъкнат и уважаван член на обществото им, а и самия Янси си

спомняха като объркано малко момче без майка, никой не искаше да се намесва. Простата истина бе, че много хора имаха мотиви да убият Маргарет. Въпреки че според тях Янси бе най-вероятният убиец, алибито му и липсата на доказателства караха властите да търсят и други заподозрени. Известно време те разследваха иконома на Кантрел, Бартоломю Андерсън, както и Хайръм Бърнел. След това за кратко се разпространи невероятната и скандална идея, че Ан Шелдрейк и съпругът ѝ са извършили злодеянието, а после се шепнеше също, че самият Сам Кантрел може да е виновен. Даже и името на Сара се чу като възможно решение на проблема и тя още си спомняше нощите, в които си лягаше с мисълта, че на другия ден могат да я обвинят в убийство.

Смъртта на Маргарет Кантрел предизвика вихър от клюки и лукави предположения и скандалната известност на семейството не намаля даже когато местните власти се принудиха да прекратят разследването без да открият убиеца. Едва преди няколко месеца и най-злобните клюки бяха затихнали, а шерифът и хората му бяха престанали да обикалят около Магнолия Гроув и да търсят следи.

Янси остана в Магнолия Гроув само до погребението на втората си майка и в тези дни Сара почувства нарастващото напрежение между него и баща му. За нейна уплаха, веднъж тя прекъсна ожесточен спор между тях. Сам искаше Янси да остане, но той беше непреклонен. Заминаването му за Ранчо дел Сол на следващия ден след церемонията възбуди клюките и подозренията.

Сара не обичаше да си спомня за тревожните дни след смъртта на Маргарет и постепенно бе свикнала да хвърля цялата вина за тях върху Янси. Тя бе почти уверена, че той е убил Маргарет; освен това принуди баща си да излъже заради него и я направи съучастница като използва привързаността ѝ към Сам, за да я накара да мълчи за испанската кама. Беше извършил всичко това и после хладнокръвно напусна Магнолия Гроув, за да не стъпи никога повече там.

А сега — мислеше си възмутено Сара — тя трябваше да дели наследството на Сам със същия този човек, който се опита да я съблазни — как иначе можеше да си обясни случилото се на стълбите в Магнолия Гроув първата вечер, когато пристигна и нейната реакция на объркано момиче? Безспорно Янси беше един негодник с жестоко сърце, който просто бе изоставил баща си след смъртта на Маргарет.

Човек, който не бе отговорил на нито едно от умотелните писма, които Сам му бе пращал, вече на смъртно легло.

Сара нямаше претенции към нито едно пени от частта му от бащиното наследство, но се безпокоеше, че трябва да го дели с един безпринципен негодник, който най-вероятно е убил мащехата си, обърнал е гръб на баща си и е предал Тексас, присъединявайки се към войските на Съюза.

И други неща обаче караха Сара да се страхува от завръщането на Янси. С ужас я изпълваше най-вече мисълта как щеше да реагира той, когато разбере, че сега самата тя е негова мащеха, вдовица на баща му и че Сам ѝ е завещал Каза Палома.

ГЛАВА ПЕТА

Въпреки напрежението през целия ден Сара се мъчеше да изглежда спокойна. Искрено се опитваше да не мисли за пристигането на Янси. Всъщност тя се опитваше изобщо да не мисли за него, а това беше много трудно, тъй като Ан не преставаше да ѝ говори и да си представя какво ще стане, когато той се върне.

Тази вечер Сара си легна с мъчително главоболие. Тя се въртеше в леглото, без да може да мигне от болката в слепоочията, която едва не я караше да вика.

Тя лежеше, гледаше безизразно в тавана и стараейки се да мисли за по-спокойни неща, си припомняше странностите на съдбата.

На устните ѝ се появи иронична усмивка. Колко различно беше всичко от това, което си бе представяла, когато за пръв път срещна Сам Кантрел! Кой можеше да предположи, че жена му ще бъде убита? И че след по-малко от година Форт Самтър в Северна Каролина ще бъде взривен и страната ще бъде хвърлена в дълга и опустошителна гражданска война? Или че Сам, загрижен за това какво ще ѝ се случи след като замине да се бие, ще я убеди да се омъжи за него против волята ѝ? Откъде можеше да знае, че той ще се върне съсипан и умиращ?

Дже сега, след шест години, ѝ се струваше невероятно, че Сам я бе убедил за този брак. Тя не го обичаше по такъв начин и той ѝ бе дал да разбере, че това ще бъде брак за удобство и че няма намерение да го консумира. Този брак щеше единствено да осигури положението ѝ ако нещо му се случи и двамата щяха да го анулират щом свърши войната.

На осемнадесет години Сара беше изпълнена с момински мечти, в някои от които се промъкваше Янси Кантрел. На тази възраст тя не бе мислила да се омъжва за бащата на мъжа, който преследваше мечтите ѝ, за този далечен роднина, на когото бе безкрайно благодарна за грижите. Всъщност именно благодарността я накара да се съгласи на този брак по сметка.

На следващия ден тя се бе омъжила за Сам, изпратена от неодобрителните погледи на Ан и Томас Шелдрейк. Два дни по-късно

Сам замина за Виржиния и съпругата му го видя чак след четири години, когато той се върна за да умре в дома си.

Отказала се от мисълта да заспи, Сара стана и излезе на балкона. Тъжна усмивка изплува на устните ѝ. Преди седем години бе стояла на същия този балкон и тогава чу противния разговор между Ан и Маргарет; и до днес тя се питаше понякога дали Янси не е невинен. Ан и Томас Шелдрейк имаха толкова добър мотив!

Тя с отвращение отпрати безполезните предположения и се съсредоточи върху по-скорошни събития и по-точно върху състоянието на Сам, когато той се върна от войната преди две години. Беше се прибрал, за да умре — това бе очевидно още щом го свалиха от разнебитената каруца, с която го бяха докарали.

По ирония на съдбата Сам бе останал невредим през цялата война, а бе тежко ранен при Сейлърс Крийк, в една от последните битки. Конят му бе прострелян, а Сам бе получил множество рани и тъй като положението му бе много тежко, бяха ампутирали и двата му крака над коленете. Той се върна в Магнолия Гроув с парчета от шрапнел в тялото, бледа сянка на мъжа, който беше преди. Въпреки раните на тялото му, духът му отказваше да умре. Той живя още осемнадесет месеца, преди смъртта да го победи. Никога не спомена за анулиране на брака им и Сара мълчеше, защото не искаше да го натъжава през малкото скъпоценни дни, които му оставаха.

Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи. Той беше толкова галантен и жизнерадостен въпреки недъзите си и макар че бе умрял преди шест месеца, Сара все още не можеше да повярва, че го няма.

Тя сви устни. Сам беше така упорито добър и заслужаваше нещо повече от жена като Маргарет и син като Янси! Мнението ѝ за Янси никога не беше особено високо, но поведението му преди смъртта на баща му ѝ се струваше осъдително.

Можеше да отговори поне на едно от писмата на Сам — горчиво си мислеше тя. Но това не стана. В началото Сам го извиняваше с мисълта, че не е получил писмото и Сара признаваше, че това може да е така. Най-напред те пращаха писмата в дел Сол и в продължение на месеци не бяха разбрали, че Янси е постъпил в армията на Съюза още в началото на войната и го нямаше в ранчото. Тогава за да го намери, Сам писа до военното командване, но отговор не последва. До днес местонахождението му беше неизвестно и ако господин Хендерсън не

бе пратил човек лично да го намери, той може би още нямаше да знае, че Сам е починал... и че тя му е мащеха.

Болката в слепоочията я прониза и тя влезе обратно в стаята. Нахлузи една износена кадифена рокля и реши да слезе долу. Уверено се отправи в тъмнината към кабинета на Сам, тихо затвори след себе си вратата и бързо запали лампата. Отвори долното чекмедже на бюрото му и намери бутилката бренди, която той криеше там — само за „медицински“ цели, както с весело намигване ѝ бе казал веднъж. Тя кисело се усмихна. Сам я бе научил колко отпускато е брендито и ѝ се струваше нормално да пие само в неговия кабинет, където двамата бяха прекарвали толкова спокойни и щастливи часове преди смъртта му. Тя извади от същото чекмедже чаша и си наля солидна доза от кехлибарената течност, а после се отпусна в коженото му кресло и бавно отпи.

Времето минаваше, топлината от брендито се разстиляше по тялото ѝ и тя усети, че напрежението, което я бе обзело при новината за връщането на Янси, се разсейва. Трябваше да признае, че ситуацията не ѝ харесва.

Без съмнение Янси Кантрел имаше много грехове, но тя не вярваше, че е прекалено користолюбив. Вероятно той нямаше да има претенции, че Сам ѝ е оставил половината от Магнолия Гроув, или че преди войната е внесъл на нейно име солидна сума в една банка в Ню Йорк. Каза Палوما обаче беше нещо съвсем различно. Тази земя бе принадлежала от векове на семейство Алварес и Янси брутално бе показал, че тя ще остане такава на всяка цена. Сигурно щеше да изпадне в ярост, когато научи странните условия на завещанието. По никому неизвестни причини Сам бе завещал Каза Палوما не точно на нея. Тя можеше да прави там каквото иска до края на дните си, но собствеността върху имението щеше да принадлежи единствено на бъдещите ѝ деца.

Сара отпи голяма глътка бренди. Децата ѝ! За какво ли бе мислил Сам? Тя неуверено се засмя. Беше омъжена, сега беше вдовица, но никога не беше станала истинска съпруга на Сам и не можеше да има дете от него! А Сам бе оставил Каза Палوما на децата ѝ! Тук имаше нещо нередно!

Със странното си завещание Сам бе осигурил поне едно нещо — тя не се страхуваше, че Янси ще я убие заради Каза Палوما, защото

ако не оставеше потомство, Бартоломю и Танси щяха да наследят имението. Нямаше начин Янси да сложи ръка върху него, докато не извърши тройно убийство. Разбира се, имаше и още един начин...

Янси нямаше да притежава Каза Палома освен ако... Тя мъчително преглътна. Каза Палома нямаше да принадлежи на човек от рода Алварес, освен ако тя не родеше дете на Янси!

Мили боже! За това ли Сам бе изразил така волята си? Надявал ли се е някога, че тя и Янси ще се оженят и ще имат деца? Че Янси толкова държи на Каза Палома, че нейните деца щяха да бъдат и негови? Но това няма да стане — мислеше си тя. Янси можеше да е женен, или тя да се влюби в друг.

През главата ѝ мина още по-неприятна мисъл. Тя свързваше децата с брака, но не беше задължително да е омъжена, за да има деца. Тя отпи още една глътка бренди, а в главата ѝ се тълпяха най-невероятни идеи. Ами ако Янси я отвлече и я държи затворена някъде, докато извърши грозното деяние?

Неочаквана тръпка я разтърси, когато си представи, че е негова пленница и той разполага с тялото ѝ... Изчерви се при спомена за топлината и нежността на устните му. Сякаш се беше случило само преди миг, тя отново усети вкуса им при допира им до езика си и гърдите си, прилепени до здравото му тяло и я обхвана познатото вълнение. Засрамена осъзна, че мисълта за Янси, който разполага с тялото ѝ, макар и непочтено, не беше толкова отблъскваща и неприятна, колкото трябваше да бъде.

Тя остави чашата на масата, а ръката ѝ леко трепереше. Това е от брендито, помисли си тя. То изпълва главата ѝ с такива противни идеи. Сам никога не е смятал, че тя и Янси ще имат деца. Никога не е правил и най-лек намек за това. За бога, той се беше оженил за нея! Тя присви очи. Разбира се, че никога нямаше да се остави да я използват като кобила за разплод, независимо колко привлекателен е жребецът! Тя отново потръпна при мисълта за целувките на Янси. Поне се надяваше, че няма!

Обляна от меката светлина на лампата, Сара остана дълго така, опитвайки да се отпусне и да мисли за неща не толкова с муцаващи като завещанието на Сам и връщането на Янси. Беше ѝ дяволски трудно, но скоро се замисли за по-практични проблеми като бъдещото ѝ преместване от Магнолия Гроув.

Сара беше убедена, че Янси ще иска да продаде плантацията и тъй като нямаше нито желание, нито средства да купи дела му, тя беше решила, че скоро ще се премести в Каза Палома. Брадичката ѝ предизвикателно се повдигна. Каза Палома щеше да ѝ принадлежи за цял живот и тя беше убедена, че с парите в Ню Йорк и частта ѝ от продажбата на Магнолия Гроув ще живее в имението доста добре, макар и не луксозно и ще отглежда коне и добитък.

Сара не съжаляваше, че ще напусне Магнолия Гроув. С къщата бяха свързани малко от радостните ѝ спомени и след смъртта на Сам вече нищо не я задържаше в нея. С радост щеше да остави миналото зад себе си и да го забрави. Нямаше търпение да се премести в Каза Палома, развълнувана от мисълта за новите, непознати хоризонти и приключенията, които сигурно я очакваха там.

Сара седеше в кабинета на Сам, обгърната от мислите си и от тишината на къщата, когато изведнъж чу тих звук — прокрадващи се стъпки долу в преддверието...

Тя замръзна на мястото си, заслушана в забързаните удари на сърцето си и в приближаващите стъпки и затаи дъх, когато те спряха точно пред вратата на кабинета. Хипнотизирана, с широко отворени очи тя се взираше в бравата, която леко се раздвижи.

Несъзнателно тя стисна тежката чаша. Не беше кой знае какво оръжие, но ако се прицелеше добре и я хвърлеше...

Вратата се отвори и в тъмнината се очерта висока мъжествена фигура. Сара зърна за миг широкополата шапка, нахлупена ниско над лицето и заплашително широките рамене под тъмното палто и хвърли чашата с всички сили. Докато тя летеше към вратата, Сара взе пълната наполовина бутилка бренди и още една чаша и се приготви да хвърли и тях, ако стане необходимо. Изобщо не ѝ дойде на ум да вика за помощ.

Сара се беше прицелила точно; бе запратила силно чашата и когато тя удари в лицето влезлия мъж, той изруга през зъби. Застанала зад бюрото, с бързо повдигаща се гръд и с явно намерение да се брани, тя напрегнато очакваше следващото му движение. То обаче я изненада. Ръката му бе по-бърза от погледа ѝ и изведнъж в нея се появи револвер.

— Хвърли ги — каза спокойно той — или ще съм принуден да пратя един куршум в прекрасното ти тяло.

Сара замаяно се подчини, познала дълбокия глас. Когато тя остави шишето и чашата на бюрото, той вдигна другата чаша, паднала до него и пристъпи в стаята без да откъсва студения поглед на кехлибарените си очи от нея. Блъсна вратата с крак и застана пред Сара. Постави внимателно чашата на бюрото, което стоеше между тях и се загледа в неочаквано еротичната гледка пред себе си.

Светлината на лампата засилваше златистия блясък на разпуснатите ѝ коси, които леко се спускаха над едното ѝ рамо и той почувства силно желание да протегне ръце и да усети мекотата на меднозлатните кичури. Очите ѝ бяха зелени и широко отворени от уплаха, а тъмните, гъсти мигли и веждите бяха в контраст с бледата кожа. Нежно извитите, съблазнително розови устни приковаха погледа му. Когато откъсна очи от тях, той плъзна поглед надолу и с несъзнателно възхищение отбеляза колко добре старата зелена рокля прилепва към стройното тяло и се запита какво ли има под нея...

Те се гледаха безмълвно, а после, сякаш беше видял достатъчно, той прибра пистолета и седна в едно от старите кожени кресла пред бюрото. Намести шапката си и нехайно кръстоса крака върху бюрото.

— Не очаквах да ми се зарадвате особено... — меко произнесе той. — Но, скъпа моя мащехо, трябваше ли да ме посрещате с такава ярост?

Думите му разрушиха магията, която я бе парализирала. Засрамена от реакцията си, от лудото биене на сърцето в гърдите си, от странното вълнение, което усещаше със стомаха си, тя го погледна и остро отвърна:

— Ако не се бяхте промъкнал като крадец в къщата, нямаше да постъпя така. Вие ме уплашихте!

Той докосна с ръка мястото, където чашата го беше ударила и Сара видя следа от кръв.

— „Вие ме уплашихте“ — повтори с недоверие той. — Е, госпожо, посрещането не бе лошо като начало! Колкото до това, че съм се вмъкнал като крадец — забравяте, че някога това беше мой дом и тъй като е късно, не исках да събуждам хората с пристигането си. — С гневен блясък в очите той добави: — Ако това е наградата ми за опита да бъда деликатен, обещавам, че никога няма да го повторя!

Сара беше огорчена и се чувстваше леко виновна, затова прошепна:

— Извинете ме. Но аз наистина се изплаших и хвърлих чашата преди да ви позная. Съжалявам.

— Наистина ли? Съмнявам се.

Тя сви устни, но не се поддаде на провокацията и меко попита:

— Гладен ли сте? Да ви донеса ли нещо за ядене?

За момент погледът му се плъзна по тялото ѝ и сърцето ѝ подскочи, но той поклати глава и лениво се усмихна.

— Гладен съм, но мога малко да почакам. — Той замълча, наблюдавайки с нескрит интерес червенината, която заливаше лицето ѝ. — Но през това време няма да откажа чаша от това бренди, което се готвеше да хвърлиш по мен.

Сара му наля, съжалявайки, че не го замери с бутилката, когато имаше възможност. Той се наведе напред и ѝ подаде чашата, с която го беше ударила.

— Налей си и ти, не обичам да пия сам.

Тя реши, че ще ѝ е необходимо и не протестира. После седна неуверено в креслото и предпазливо го погледна.

Годините го бяха променили. Янси Кантрел и преди беше красив, но сега във външността му имаше и нещо друго. Като че ли изминалите години го бяха закалили и премахнали всякаква мекота от чертите му. За разлика от преди, върху лицето му бе изписана сурова непреклонност, която подсилваше резките очертания на високите му скули и напомняше на Сара, че вероятно стои пред убиеца на Маргарет. Тя внезапно потръпна, но не можеше да откъсне очи от матовото му лице с испански черти, въпреки че беше по-разумно да стане и да избяга. Леко жестоката извивка на устните му сега ѝ се струваше по-подчертана, орловият нос засилваше наследственото високомерно изражение на лицето му, а открития цинизъм, които и се стори, че долавя в очите му, я накара да се размърда неловко.

Тя отпи голяма глътка бренди и огнената течност едва не я задави. Когато се съвзе и погледна към него, страните ѝ горяха от смущение. Той я гледаше втренчено и нещо в погледа му я правеше нервна.

— Какво има? — попита тя, неспособна да издържа повече изпитателния му поглед. — Защо ме гледате така?

Той повдигна рамене и отпи от брендито.

— Пораснала си. Споменът ми за теб беше от едни големи зелени очи и нежни устни, които трябваше повече да се усмихват.

Това, че той си е спомнял за нея й хареса много повече, отколкото трябваше и тя с неудоволствие отвърна:

— Нямаше много весели неща през тези години.

— О, не бих казал — с лекота отговори той. — В края на краищата си помислила доста за себе си, нали?

Сара смяташе, че вече е станала нечувствителна към циничните забележки за брака й със Сам, но думите на Янси я нараниха. Очите й заблестяха със сдържан гняв.

— Какво имате предвид? — рязко попита тя. Той се усмихна недружелюбно.

— Просто последния път, когато те видях, беше едно малко бездомно дете, което баща ми беше решил да спаси от — хм, съдба, по-лоша от смъртта. А сега си господарка на Магнолия Гроув. Каква промяна в социалното и финансовото ти положение, нали?

Главоболието, което Сара бе успяла да преодолее, отново се върна. Слепоочията й болезнено пулсираха.

— Не сте вие човекът, който ще ме съди! — изправи се тя с достойнство и заобиколи бюрото. — Щом сте така добре запознат с къщата, ще се оправите сам. Аз ви напускам — нямаме какво да си кажем повече.

Тя се отправи към вратата, но преди да е направила и две крачки, Янси скочи от стола и я хвана за раменете. Обърна я към себе си и извика с гневен блясък в очите:

— Никога повече не се измъквай така! Аз ще реша дали имаме нещо да си кажем!

С разтуптяно сърце Сара се взираше в строгото му, потъмняло лице. Той беше само на няколко сантиметра от нея и тя усети мириса му на коне и кожа и топлината, която тялото му излъчваше.

Те стояха така застинали известно време; стройното й тяло леко докосваше неговото и тя си казваше, че само страхът кара кръвта да кипи във вените й и краката й да треперят, но дълбоко в сърцето си усещаше, че се лъже... и че Янси изпитва същото. С широко отворени от уплаха очи тя виждаше как гневът постепенно се отдръпва от лицето му, а внезапното чувствено потръпване на устните му накара устата й да пресъхне.

Тя нерешително се помъчи да се отскубне, но Янси я грабна в ръцете си. Усети топлия му дъх с мирис на бренди, когато накрая той промълви:

— Бог ми е свидетел, chіса, колко често съм мечтал за това. — И я целуна.

Беше както първия път, но по-силно и по-властно, като че ли изминалите години бяха задълбочили чувствата им. Топлите му устни силно притискаха нейните и той бе долепил тялото си до нея, без да ѝ позволи никакво отстъпление. Устните му жадно я целуваха и когато езикът му проникна в топлата ѝ влажна уста, от гърлото му се изтръгна дълбок стон. Трескаво вълнение обзе Сара и тя стоеше безпомощно, удивена от сладостта на допира на неговия език. Отпусна се в прегръдките му и той я притисна по-силно, без да крие възбудата си. Ръцете ѝ обвиха шията му и тя нетърпеливо отмести шапката му. С наслада зарови ръце в черните му коси и се прилепи до него. Устните му се плъзнаха към шията ѝ и когато ръцете му вече разтваряха роклята ѝ, тя леко извика, запазила достатъчно здрав разум.

Той прошепна нещо и започна отново да целува устните ѝ с такава страст, че огънят в тялото ѝ се разгоря с пълна сила. Едва когато отново ги спусна към шията ѝ и ръцете му я обхванаха отзад, тя се опомни. С леко стенание се изтръгна от прегръдката му и изхвъркна като подгонен заек от стаята.

ГЛАВА ШЕСТА

Тази нощ за пръв път от много години Сара сънува Черния конник. Сънят беше същият като преди; страхът, който изпитваше и опасността — също, но в един миг ѝ се стори, че в силуета на Черния конник, застанал на хоризонта, има нещо познато. Даже в съня си тя почувства приликата с...

Събуди се, а сърцето ѝ биеше забързано. Тя полежа известно време и устните ѝ се свиха с отвращение. Прекрасно! Не само се бе унижила пред Янси предната вечер, а сега го приемаше и в сънищата си. Каква лудост!

Беше ѝ невъзможно да заспи отново и с присвити очи се загледа в първите златно-розови лъчи на зората, които се промъкваха в стаята. Тя се отпусна с невиждащ поглед на един стар стол близо до прозореца, тапициран с розова коприна и така прекара остатъка от нощта.

Тя забрави съня, но потресаващата сцена, разиграла се в кабинета на Сам, не напускаше мислите ѝ и Сара се учудваше колко развратно и безпринципно същество се беше оказала. Как можа да позволи на Янси да я целува така? И още по-лошо — как това можеше да ѝ харесва?

Тя уморено разтърка очи. Мили боже! Как щеше да го погледне сега? С поведението си снощи сигурно не се бе издигнала в очите му, а ако искаше да му покаже, че е малка уличница, която се хвърля в ръцете на първия срещнат мъж, беше избрала най-добрия начин! И нямаше смисъл да се убеждава, че и той не е по-добър, а това, че бе единственият мъж, който я е целувал, сега нямаше значение! Какво ставаше с нея? Тя смяташе, че той е убил Маргарет, но не направи нищо, а само се разтопи в ръцете му!

Отвратена от себе си и ядосана на Янси че разбива на пух и прах здравия ѝ разум, Сара най-накрая се надигна и започна да оправя неохотно тоалета си. Стресна я леко почукване; вратата се отвори и на прага се появи Танси с китайска порцеланова кана с топла вода в ръцете си.

— О, вие сте будна, а аз мислех че все още спите — изрече тя с мекия си напевен глас, докато слагаше каната на дървения умивалник.

Подобно на Бартоломю и Танси беше мулатка. Имаше блестящи бадемови очи, а кожата ѝ беше с цвят на тъмен мед. Тя беше забележителна жена, наследила най-хубавите черти на двете раси, които я бяха създали. Тялото ѝ бе високо и гъвкаво и се движеше с изящна походка. Сара тайно ѝ завиждаше за нея, както и за пищните форми. Танси не знаеше кой е баща ѝ; преди повече от двадесет години старият Анди Кантрел ги бе довел с майка ѝ в имението след едно пътуване до Ню Орлеанс. По това време тя беше на четиринадесет години, а Бартоломю — на двадесет и две, но още тогава те се харесаха и никой не се учуди, когато след три години той помоли за разрешение да се ожени за нея. Бракът им беше щастлив, но за голямо съжаление те нямаха деца.

Сам ги беше освободил дълго преди да замине на война и Сара им бе безкрайно признателна, че останаха в Магнолия Гроув. Те винаги бяха в добри отношения с нея, а в първите месеци след като Сам замина за да се присъедини към генерал Лий, Сара просто не знаеше какво щеше да прави без тях. Те знаеха за всичко, което ставаше в Магнолия Гроув и нямаше нещо, което да не знаят за нея — затова се отнасяха с нея като към любима по-малка сестричка, на която се караха или пък я глезеха — според ситуацията.

Тъй като нямаше как да скрие нещата, Сара попита:

— Знаеш ли, че Янси се върна снощи?

Танси се засмя и равните ѝ зъби блеснаха.

— Разбира се! Сега седи в кухнята и се тъпче с бисквити и кафе, а мъжът ми се диви на всяка негова дума! — В думите на Танси пролича голяма привързаност и сърцето на Сара отново се сви.

Тя винаги беше разчитала на Бартоломю и на Танси и често, даже и след войната, бе мислила за себе си и за тях като за едно цяло. Присъствието на Янси неминуемо щеше да промени нещата.

Танси се намръщи, забелязала гримасата на Сара и осъзнала, че тя не се вълнува от новината. Когато Сара изсипа водата в един леген и започна да мие лицето си, Танси попита:

— Кажете ми сега защо сте толкова кисела, сякаш са ви потънали гемииите? Не се ли радвате, че младият господар се върна?

— Той не ти е господар — измърмори Сара. — Забрави ли, че си свободна?

Танси се засмя.

— Старите навици трудно се забравят; подозирам, че той винаги ще бъде за нас младият господар, даже когато много остареем. Но вие не ми отговорихте. Не сте ли доволна, че той си е в къщи?

Сара привърши тоалета си, обърна се към гардероба и разрови дрехите в него. Нямаше особен избор — още носеше траур за Сам. С въздишка измъкна една черна рокля, подобна на тази, с която беше предния ден. Постави я на леглото и погледна към Танси.

— Не те ли безпокои това, че вероятно той е убиецът на Маргарет? Или че така жестоко изостави Сам, даже когато той умираше?

Усмивката на Танси се стопи.

— Ах, това проклето убийство! Тя си го заслужаваше! А за мастър Сам — те никога не бяха близки, пък и откъде сте сигурна, че е получил писмата? Може би е имал причина да не отговори — не ви ли е идвало наум?

Самата Сара често се беше питала дали Янси е получил писмата, но сега не беше склонна да го извинява.

— Това може да е така, но защо не дойде да види баща си преди войната? — упорито настоя тя. — А дали Маргарет си е заслужила смъртта или не, е отделен въпрос и не Янси е трябвало да решава кога тя да умре!

Танси гледаше гневно Сара с ръце на хълбоците и войнствен блясък в очите.

— Толкова ли сте сигурна, че той я е убил? Той не беше единственият човек, който я мразеше. Аз самата никак не я обичах! Нито пък още пет-шест човека, които мога да ви изредя!

Сара не можеше да спори с нея. Всичко, което Танси казваше, беше истина и въпреки че Сара бе почти сигурна, че Янси е виновен за убийството, в нея все пак се прокрадваше сянка на съмнение. Тя не знаеше защо — дали защото не искаше Янси да е извършил такъв грях или защото имаше реална причина за съмнение. Не искаше обаче да обсъжда тези неща с Танси — очевидно бе на чия страна са симпатиите ѝ и това накара сърцето на Сара да се свие още повече. Тя смени нарочно темата и меко попита:

— Ще пратиш ли Пеги да ми донесе закуската? Днес ще закусвам тук.

Танси изглеждаше разтревожена.

— Да не сте се карали снощи с мастър Янси? Той каза, че сте се видели. Какво се е случило, че сега се криете в стаята си като уплашен заек?

— Нищо не е станало! И не се крия! — остро отвърна тя със зачервени страни.

Танси се засмя.

— Тогава слезте в кухнята, както правите винаги и елате да закусим.

Сара отчаяно въздъхна. Тя не знаеше как Танси и Бартоломю винаги така извъртаха нещата, че тя беше принудена в крайна сметка да се съгласи с тях. Погледна Танси, но тя ѝ намигна и се насочи към вратата, като изрече през рамо:

— Сега се облечете и слезте долу. Не се сърдете за глупости.

— О, върви си. Ей сега идвам — неохотно се засмя тя.

* * *

След двадесетина минути Сара се запъти със сериозен израз към кухнята — отделна малка постройка, долепена до задната част на къщата. Мисълта, че след броени минути ще види Янси, караше дланите ѝ да се изпотяват, а сърцето ѝ забързано да тупти и ѝ се искаше страстните мигове от предишната нощ никога да не се бяха случвали.

Докато вървеше към кухнята, тя нервно оправя един непокорен кичур коса, измъкнал се от обичайния ѝ кок. После спря пред вратата и си пое дъх. Нямахше да му позволи да я изплаши! Този дом беше неин и тя бе господарка на Магнолия Гроув. С решителна усмивка на устните тя отвори вратата и влезе вътре.

За нейно най-голямо разочарование в кухнята бяха само Пеги и Танси. Войнственото настроение, с което бе влязла, се изпари и тя зае обичайното си място в единия край на дървената маса.

Скоро след като Сам замина да се бие за Конфедерацията, Сара беше престанала да се храни в просторната столова, защото се

чувстваше изолирана и ѝ беше смешно да яде в толкова самотно величие. За кратко тя се бе преместила в по-малката и по-уютна дневна, но войната продължаваше и тя най-после бе слязла да се храни в кухнята.

Първия път, когато я видя там да пие кафе и да си приказва с Танси, Бартоломю се стъписа, но после свикна. В Магнолия Гроув бяха останали малко следи от някога строгия протокол и от няколко години те живееха заедно — като в малка затворена демократична общност.

Сара се намръщи. Нещата се промениха, когато Сам се върна и още повече когато семейство Шелдрейк се премести да живее у тях. Ан Шелдрейк беше изумена от самата мисъл да се храни в кухнята като обикновените хора. Тя не остави на мира Сам, докато той не купи с част от оскъдните си средства прилична маса и столове за някога внушителната столова. Шелдрейкови се хранеха там, а Сара продължи да яде в кухнята, като се качваше горе единствено за вечеря. В кухнята се чувстваше уютно, а и това ѝ даваше възможност да избегне досадните оплаквания на Ан.

Сара отпи глътка от горещото силно кафе, което Пеги бе поставила пред нея и се замисли за бъдещето. Безспорно нещата щяха да се променят и тя не смяташе, че ще се чувства по-добре.

— Да ви изпържа ли малко шунка с яйца? — попита Пеги, застанала пред голямата желязна печка.

Пеги беше природена сестра на Танси. Беше на шестнадесет години и имаше същото високо, гъвкаво тяло и изящни черти, въпреки че кожата ѝ бе тъмношоколадова, а очите — черни като нощта. Майка им бе умряла преди три години и Танси с нежелание започна да се грижи за Пеги, но тя се оказа весело, добросърдечно и мило момиче. Сара много я обичаше и беше благодарна, че тя реши да остане в Магнолия Гроув заедно с Танси и Бартоломю. Когато им върнаха свободата, всички роби напуснаха плантацията, с изключение на един възрастен негър със сълзящи очи и жена му, които поддържаха градината и конюшните.

— Не, няма нужда — отвърна Сара и се усмихна на Пеги. — Кафето ще ми е съвсем достатъчно.

Пеги си сипа чаша кафе и седна на масата.

— М-м-м, колко е хубав нашият мастър Янси — дяволито изрече тя. — Той е най-красивият мъж, когото съм виждала!

Танси изсумтя и вдигна поглед от дървените нощви, в които замесваше тесто.

— Избий си тия мисли от главата! Няма да ти позволя да си въобразяваш разни неща!

— Аз пък не искам да ми казваш какво да правя — сърдито промърмори Пеги.

Сара тъкмо отвори уста да прекрати спора, когато вратата на кухнята се отвори и на прага се появиха Янси и Бартоломю. Янси внесе нещо вълнуващо и динамично в стаята и на Сара ѝ се стори нечестно, че той изглежда толкова мъжествен и бодър, а тя през цялата нощ не е мигнала. Беше като олицетворение на здравето и бодростта — с широка бяла риза, бричове и ботуши от еленова кожа, с черна коса, падаща на вълни почти до широките рамене и загоряла кожа, излъчваща жизненост. „Той има предимството да бъде особено привлекателен“ — злобно си каза Сара, но само един бегъл поглед към лицето му изтри всякаква мисъл от съзнанието ѝ и тя започна да се държи неестествено.

Бързо отпи голяма глътка кафе като се опитваше да сложи в ред обърканите си мисли, но беше забравила колко е горещо и силно се опари. Янси сигурно забеляза, защото се усмихна. Тя пусна чашата на масата и с горящи от болка устни произнесе официално:

— Добро утро. Добре ли спяхте?

Янси си наля кафе и се настави срещу нея на масата.

— Наистина ли те интересува? — безцеремонно отвърна той. Сара усети, че се изчервява и сдържа с усилие гнева си.

— Просто се опитвам да бъда учтива!

Янси се усмихна, но очите му останаха сериозни.

— Струва ми се, че не е нужно да се държим толкова официално един към друг. Не съм ли прав?

Сара усети, че останалите ги слушат с интерес и ѝ стана неловко.

— Може би, но не трябва и да се държим грубо.

— О, не беше ли снощи точно такава? — Янси бе повдигнал гъстите си вежди.

— Какво, по дяволите, очаквахте? — избухна ядосано тя. — Изчезвате от тук и не се трогвате даже когато баща ви е на смъртно легло, а после се появявате през нощта без предупреждение, а аз трябва да съм ви признателна за това, така ли?

Янси изкриви устни и на Сара й хрумна, че той я намира забавна. Това я вбеси още повече.

— Как смеете да ми се подигравате! — изсъска през зъби тя.

Янси отпи от кафето си, а после смирено произнесе:

— Много добре се справяш, скъпа мащехо! Какъв характер! Защо не ми каза, че има такъв змийски език? — обърна се той към Бартоломю. — Какво ли е станало с невинното, бездомно дете, което баща ми доведе в къщи?

Сара едва се сдържа да не плисне горещото кафе в лицето му и високомерно се изправи.

— Тъй като трябва да се съобразяваме един с друг докато сме в Магнолия Гроув, моля елате в кабинета на Сам да поговорим насаме — отсече тя и вирна презрително нос.

Чувствена усмивка плъзна по лицето на Янси, а в очите му танцуваше лукаво пламъче.

— Повярвай, chica, това е най-голямото ми желание.

Сара се изчерви, разбрала че той си мисли за снощи, а не за нещата, за които става дума сега. Проклет да е!

— Чудесно! Чакам ви там — отвърна тя с високо вдигната брадичка.

Тя тъкмо се канеше да излезе, когато вратата на кухнята се отвори и влезе Хайръм Бърнел. Възцари се мълчание, а през това време бившият управител оглежда обстановката в стаята.

Хайръм се беше присъединил към армията на Конфедерацията и бе воювал рамо до рамо със Сам, но за разлика от него се върна здрав. В Магнолия Гроув вече нямаше роби за надзираване, но работа имаше много и Сам му бе обещал да го наеме за дълго време въпреки променените условия. Когато Сам почина, Сара продължи да изпълнява волята му, доволна, че Хайръм й помага. Той беше почтен и много учтив и любезен, но макар че го държеше на разстояние, тя подозираше, че е влюбен в нея.

Независимо от това Сара планираше да го вземе в Каза Палома — щеше да й е нужна много помощ в новите начинания. Хайръм беше доказал, че е надежден и може да работи упорито, а докато не преминаваше невидимата преграда между тях, щеше да е безценен помощник в имението.

Хайръм кимна леко на Янси и стана ясно, че вече са се видели, а изразът му показваше, че не е особено доволен от неговото завръщане. После се обърна към Сара и с уважение повдигна шапката си.

— Добро утро, госпожо. Искях да ви кажа, че със стария Ной ще сеем днес житото. Като свършим, да започнем ли да орем северната нива?

Докато Хайръм говореше, Янси се бе надигнал и без да бърза, беше застанал точно зад Сара. За нейно учудване той постави несприхотливо ръка на рамото ѝ и тя неспокойно си помисли, че той предявява някакви права над нея, предупреждавайки Хайръм да се пази. Изпреварвайки отговора ѝ, той се обърна към Хайръм.

— Може би паметта ме лъже, Хайръм, но се кълна, че тази сутрин ти наредих да прегледаш складовете и да изхвърлиш всичко ненужно. Така ли е?

— Аз приемам заповеди само от господарката Сара, а не от такива като вас! — войнствено отвърна той.

Янси стисна по-силно рамото ѝ, без да ѝ дава възможност да се отдалечи. Всички очакваха намесата ѝ и тя проклинаше Янси, който я беше поставил в такова неловко положение.

— Щом Янси ти е казал вече какво да правиш, изпълни го — меко нареди тя на Хайръм, а после студено отблъсна ръката на Янси и се изви към него. — Ще съм ви благодарна, ако първо обсъждате с мен заповедите, които давате на моите работници!

Няколко мига Янси наблюдава гневното ѝ изражение, а после отново я хвана за рамото.

— Време е да си поговорим насаме, нали? — спокойно отвърна той.

Не ѝ даде възможност да отговори и я дръпна навън от кухнята. Насочиха се безмълвно към къщата. Щом влязоха вътре, Сара се освободи от ръката му и тръгна напред към кабинета на Сам, изричайки наум множество остри забележки към него.

Тя се настани зад бюрото, а Янси затвори вратата след себе си и се отпусна лениво на креслото отпред. Отново, както и предната вечер, вдигна крака върху единия край на бюрото и ги кръстоса удобно. После без да бърза извади дебела черна пура и едва след като я запали и синкавият дим обви лицето му, той проговори.

— Трябва да съм благодарен, че не отмени просто от инат заповедите ми — бавно каза той.

— „От инат“ ли? — Сара ядосано си пое дъх. — Как смеете! Не забравяйте, че през последните шест години аз лично управлявах Магнолия Гроув! Хайръм Върнел е мой работник! И двамата сме собственици на това имение, но аз няма да позволя да се бъркате в работите ми и да заповядвате на хората, които работят за мен — разбрахме ли се?

Той я гледаше безстрастно и не можеше да се определи какво е изражението на кехлибаренозлатистите му очи.

— Тъй като стана дума, бъди така добра да ме запознаеш с условията по завещанието на Сам, преди да продължим. Всичко което знам е от кратката бележка, която ми прати Хендерсън: Сам е починал, ти си негова вдовица, а аз съм един от главните наследници. Може също да ми обясниш защо Шелдрейкови живеят тук — сви устни той. — Последното, което бях чул за тях е, че Томас Шелдрейк е богат — много по-богат от Сам, ако не ме лъже паметта.

Това, което чу, накара устата ѝ да пресъхне — Янси не знаеше какви са условията на завещанието! Към гнева ѝ се прибави уплаха и тя смутено го гледаше, но реши да не се предава и само попита:

— Бартоломю не ви ли е казал? Дватама сте ме обсъждали и се учудвам, че той не ви е разказал и за Том и Ан.

— Шелдрейкови сега не ме интересуват — рязко отвърна той. — В момента ме интересуваш ти!

Сърцето на Сара замря при тези думи и тя се опита да превъзмогне внезапното бучене, което се появи в главата ѝ.

— Не виждам защо — прошепна тя.

— Така ли, скъпа? — отбеляза язвително Янси. — Не мислиш ли, че ще се интересувам от младата жена, която се е омъжила за баща ми — жена на възраст да му бъде внучка? От невинното бездомно дете без семейство и без богатство, което се е възползвало от трагичното стечение на обстоятелствата? Не мислиш ли, че поне малко ще се интересувам от нея?

Гласът му ставаше все по-остър и той с присвити очи я наблюдаваше през синкавия дим на пурата си. Мълчанието ѝ още повече го вбеси. Той се изправи, хвърли пурата в месинговия пепелник

до себе си, хвана с две ръце бюрото отстрани и се наведе към нея, заставайки само на сантиметри от лицето ѝ.

— Не мислиш ли, че ще се интересувам от тази умна жена, която се е вмъкнала в дома на баща ми и си е осигурила голяма част от неговото наследство? От вдовицата на собствения ми баща, която снощи се остави да я прегръщам и целувам? Не е ли логично да искам да науча всичко възможно за това хитро и пресметливо създание?

Сара беше затаила дъх и го гледаше с широко отворени зелени очи на бледото си лице, а мастиленочерната рокля я правеше да изглежда слаба и уязвима. Думите му и гневът, който прозираше зад тях, я нараниха дълбоко. Тя очакваше, че Янси ще изтълкува по най-лошия възможен начин женитбата ѝ със Сам, но не мислеше, че толкова ще я заболи. Много хора предполагаха, че се е омъжила за Сам заради богатството му и макар че ѝ беше трудно, тя твърдо понасяше учудените им погледи и лукавите подмятания. Но сега, сега беше много по-болезнено, отколкото си представяше!

Тя с ужас усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи, но бе решена да не показва колко силно са я наранили думите му.

— Ако ме беше попитал, щях да ти обясня всичко — тихо отвърна тя, стиснала зъби. — Няма нужда да обикаляш наоколо и да разпитваш прислужниците.

— Не съм обикалял! — скръцна през зъби той. — Ти може да си живяла тук през последните шест или седем години, но аз съм израснал в това имение, а колкото до прислужниците... — Той спря и промърмори някаква ругатня. — За бога! Бартоломю е мой чичо, въпреки че майка му е негърка и е незаконнороден! — Устните му се изкривиха в гримаса. — Ние с Бартоломю не само имаме една кръв, но и двамата бяхме считани за мелези, а това, скъпа, свързва хората така, както малко неща успяват!

Сара се чувстваше така, сякаш си бяха разменили ролите и тя се бе оказала виновна.

— Може би е така, но нямаш право да нареждаш на работниците ми, нито пък да изказваш необосновани предположения за мен — отвърна примирено тя.

— Необосновани ли са? — спокойно попита той и за облекчение на Сара се отпусна назад в креслото.

— Да — леко кимна тя, гледайки го от високо.

— Тогава обясни ми къде греша... Не си ли прекалено млада, за да бъдеш жена на Сам? И бъркам ли като твърдя, че когато Сам те доведе в Магнолия Гроув ти нямаше пукната пара, нито пък роднини? Не съм ли прав? — Янси изстрелваше думите като куршуми в лицето ѝ, а очите му сурово блестяха. — Нима не се омъжи за него? И не наследи голяма част от богатството му? Кажи ми, Сара, къде греша?

— Това са само голите факти — неуверено произнесе тя. — Нещата не бяха такива, каквито ги представяш! Аз обичах Сам! Не съм искала проклетите му пари! Той беше добър към мен, защитаваше ме и се грижеше за мен и аз не бих го наранила по никакъв начин, нито пък бих го използвала. Аз го обичах!

Изразът, който се появи на лицето му едновременно я изплаши и я накара да затаи дъх.

— Обичала си го! — извика ядосано той. — Щом толкова много си го обичала, щом си така скърбяща вдовица, защо всеки път, когато те докосна, ти пламваш като в огън? Кажи ми!

Сара мъчително преглътна, силно развълнувана от хода, който разговорът беше взел. Даже и да искаше, нямаше как да обясни нито на него, нито на себе си, нито на който и да е друг защо ѝ въздействаше така и затова изрече първото нещо, което ѝ дойде на езика.

— Беше заради брендито. — Забеляза ироничната му усмивка и заекна: — И-и-и късния час! Бях се у-уплашила.

Нещо проблесна в златистокафявите му очи; той рязко се изправи и с едно движение се озова до нея. Сграбчи я за раменете и я привлече към себе си.

— Да видим дали това е истина, *chica*! Сега няма бренди, не е тъмно и не можеш да кажеш, че съм се появил ненадейно пред теб.

Сара усети приятния, опияняващ аромат на тютюн и кафе миг преди горещите му устни да притиснат нейните. Това докосване и топлината, която излъчваха, когато той леко я целуна, не можеха да се сравнят с предишните целувки, но ефектът им бе същият — Сара усети, че дъхът ѝ спира и сърцето ѝ неистово започва да бие в ритъма на кръвта, която диво пулсираше във вените ѝ. Ръцете му я привлякоха по-близо до него; целувката му стана по-страстна и тя усети как езикът му се стреми да проникне между устните ѝ. Леко изстена — и с наслада, и умоляващо — когато той намери езика ѝ, оплитайки я неудържимо в мрежите на желанието. Сара чувстваше, че се плъзга

надолу, че светът започва да се върти около нея, а той с дълбок стон прихвана главата ѝ и я обърна към себе си, жадно пиейки сладостта на устните ѝ.

Желанията на тялото ѝ се бяха разбудили и тя объркана си даде сметка, че ако не го спре, след няколко секунди ще е прекалено късно... и че всичко, което бе казал за нея, ще е вярно... Тази мисъл я накара да се изтръгне със стон от устните му, освобождавайки главата си от ръцете му. Тя го гледаше с отчаяние; устните ѝ бяха наситено червени и леко подути от целувката. Той дишаше с леко усилие, а очите му отразяваха желанието, което толкова бързо беше обхванало и двамата.

В един безкраен миг те стояха, вперили очи един в друг, а после на устните му се появи сурова усмивка.

— Е, май току-що доказахме, че не си права, нали, скъпа?

Сара не се сдържа и му удари една плесница. Думите му толкова я разгневиха, че бе вдигнала ръка към лицето му преди да се замисли.

С гузно задоволство тя се взираше в пламтящия отпечатък от дланта ѝ върху матовото му лице, но изражението му я накара предпазливо да отстъпи назад.

— Заслужи си го! — промълви тя. — Ти ме обиждаш и се опитваш да ме съблазниш от мига, в който пристигна.

Той замислено докосна мястото, където ръката ѝ го беше ударила и за нейно учудване поклати бавно глава.

— Да, това е един от начините да се обяснят нещата — сухо отбеляза той.

Тя остана още по-изумена, когато той се обърна и седна на мястото си. Сякаш страстният миг изобщо не бе съществувал, той кръстоса ръце на гърдите си и спокойно каза:

— Разкажи ми за семейство Шелдрейк. Защо живеят тук?

Объркана от внезапната промяна у Янси, Сара седна зад бюрото и безцелно запрелиства документите, които стояха отгоре като се мъчеше да събере разпилените си мисли.

— Заради войната — започна тя накрая. — Макар и не съвсем. Като повечето жители на Тексас, Том изцяло подкрепяше Конфедерацията и даде всичките си богатства. Това, както и някои рисковани инвестиции, го доведе до почти пълна мизерия по времето, когато генерал Лий се предаде при Апоматокс. Знаеш ли, че той беше

ранен? — вдигна тя очи към него. — Той спаси живота на Сам, но рискува своя. Лявата му ръка е напълно обездвижена и той трудно се справя с този недъг. — Погледът ѝ потъмня за момент, тъй като си бе спомнила за Сам. Мили боже! Ако и той се бе върнал само с една неподвижна ръка...

Вратата на кабинета внезапно се отвори и вътре влетя Ан Шелдрейк.

— Той знае ли? Каза ли му вече? — попита тя.

Янси местеше поглед от виновния израз на Сара към лукавото лице на Ан.

— Какво? Какво не ми е казала? — попита той с хладен, заплашителен глас, присвил очи.

Ан доволно се засмя.

— Ами това, че Сам ѝ е завещал Каза Палома!

ГЛАВА СЕДМА

В кабинета на Сам се възцари мъртва тишина. Янси прикова поглед в напрегнатите черти на Сара и ледено изрече:

— Ще ми обясниш ли за какво говори тя?

— О, не трябва да виниш Сара за това — намеси се весело Ан, която влезе в стаята и удобно се настани в креслото до стола на Янси. — Тя не обича да говори за тези неща, но с изключение на малки суми за Бартоломю и Танси, Сара получава всичко... без разбира се твоята част от Магнолия Гроув. — Ан я погледна хитро. — С нищо не блести, а така добре се справя, нали?

Без да сваля поглед от все по-напрегнатото ѝ лице, Янси се съгласи предразполагащо.

— О, да, погрижила се е дяволски добре за себе си! Кажете ми, в завещанието изрично ли е записано, че тя получава Каза Палома?

— Естествено — любезно отвърна Ан. — Е, има някои странни условия. — На устните ѝ се появи котешка усмивка. — Да кажа ли какви са?

Сара се изтръгна от хипнозата, която я бе приковала в мига, когато Ан влезе.

— Престани, Ан! — ожесточено извика тя. — Янси може да научи когато пожелае условията на завещанието от господин Хендерсън. — Тя с усилие издържа погледа му и остро добави: — След като толкова те интересува, отиди днес следобед при него в Сан Фелипе. Той ще ти обясни всичко.

Янси се усмихна хищно.

— Но аз предпочитам Ан да го направи. В края на краищата тя е тук и изгаря от желание да ми разкаже всичко!

На Сара ѝ се искаше да бе имала повече време да се подготви за този разговор; тя проклинаше ненавременното влизане на Ан и си мечтаеше да е където и да е другаде, само не тук, но си пое дъх и произнесе със завидно спокойствие:

— Няма нужда да безпокоиш Ан. Аз сама ще ти предам условията на завещанието.

— Но скъпа — изрече мило Ан — той изобщо не ме безпокои!
Сара сви устни.

— Добре, но това не е твоя работа и ще съм ти благодарна, ако ни оставиш насаме.

Ан се нацупи, но не настоя. Грациозно се надигна от креслото и черната ѝ копринена рокля прошумоля.

— Щом така си решила, скъпа, аз нямам друг избор. — После предизвикателно погледна Янси и прошепна: — Ние двамата ще си поговорим по-късно — имам толкова много неща за разказване!

Сара едва не тропна с крак, обидена от провокиращата тактика на Ан и не за пръв път си помисли, че трябва да каже на нея и на мъжа ѝ да си потърсят друг дом. Ан приличаше на Маргарет както никой друг. Наблюдавайки я как самодоволно се отправя към вратата, Сара осъзна, че е направила голяма грешка, когато мълчаливо се беше съгласила те да дойдат с нея в Каза Палома. И ако имаше поне малко разум, трябваше да действа незабавно, за да предотврати неприятностите. Този въпрос обаче можеше да почака. В момента трябваше да се справи с много по-критично положение. Тя изправи рамене и погледна Янси право в очите.

Янси също изпрати с поглед Ан и едва когато тя тихо притвори вратата, той се обърна към Сара.

— Разкажи ми пак как Шелдрейкови попаднаха тук — изрече с непроницаемо изражение той.

Сара вдигна рамене, щастлива, че неизбежното обяснение се отлага.

— Знаеш какъв беше баща ти — Том му беше скъп приятел и когато загуби плантацията си, Сам му предложи подслон, особено след като Том бе ранен заради него.

— Подслон, si, но не смятам, че баща ми е мислел вечно да се грижи за тях, въпреки понякога смешната си щедрост — сухо отбеляза Янси.

Сара сведе очи и се намръщи.

— Вероятно не. Сигурно щеше да намери начин Том да стане по-самостоятелен, но...

— Но той умря и ти наследи всичко — хладно допълни Янси.

— Не всичко! — огорчено отвърна тя. — Той ти остави половината от Магнолия Гроув!

— Пет пари не давам за Магнолия Гроув! Нито за който и да било от имотите му, с изключение на Каза Палома и ти го знаеш много добре! — Горчив смях се изтръгна от гърдите му. — За бога, всеки го знае! Нали затова убих Маргарет? — С изопнато лице и святкащи кехлибарени очи той продължи рязко: — И щом не исках тя да го притежава, дяволът ми е свидетел, че и теб няма да допусна в средата на земите си! Кажи ми сега, какво искаш в замяна на Каза Палома? — Той се наведе напред и с напрегнат израз предложи безцеремонно: — Ако ми върнеш Каза Палома, ще ти дам своята част от Магнолия Гроув.

Сара го гледаше без да продума и той продължи по-внимателно, сменяйки тактиката.

— Каза Палома винаги е била земя на рода Алварес. Сара, там е живял моят праядо, а за теб тя не означава нищо. Това е дива и безлюдна местност и не е място за човек като теб — ти няма как да я използваш. Аз те моля, не — умолявам те — бъди разумна! Ще ти дам моята част от Магнолия Гроув в замяна. Това е добра сделка, като се има предвид състоянието на Каза Палома. — Той почака няколко минути и тъй като Сара все още мълчеше, сви ядосано устни и извика: — Por Dios! Ако това не е достатъчно, ще ти платя и със злато. Това трябва да задоволи алчната ти душа!

Сара поклати глава още докато той говореше.

— Каза Палома не е моя собственост — промълви с треперещи устни тя.

— Какво значи това? — Янси беше присвил очи. — Сам или ти е завещал имението, или не е. Кое от двете е вярно?

Сара си пое дъх и припряно отвърна:

— Сам е оставил имението на децата ми, а ако нямам деца, негови собственици ще станат Танси и Бартоломю.

Тя се бе приготвила да посрещне избухването му и предизвикателно го наблюдаваше. Със смешно учудено изражение той се отпусна назад в креслото. Като човек, зашеметен от удар, той наведе глава и объркано прокара ръка по челото си.

— Твоите деца! — тихо измърмори той. — Каза Палома ще принадлежи на твоите деца!

Окуражена от реакцията му — поне не я беше хванал за шията — Сара предпазливо допълни:

— И аз бях толкова учудена, когато господин Хендерсън ми прочете завещанието. — Тя прехапа устни и зачака отговора му.

Той мълчеше. Тялото му беше странно застинало и всяка изминала секунда ѝ подсказваше, че той прехвърля отново и отново условието на Сам в главата си. За неин срам в мислите ѝ лукаво се промъкна хрумването, че някога може да носи негово дете и за да го отпрати, тя отново заговори.

— Съжалявам, че това е такъв шок за теб; когато го чух за пръв път и аз реагирах така. — Тя нервно се закашля и добави: — Ще те оставя сам. Сигурно имаш да мислиш върху много неща.

При тези думи на Сара той повдигна глава и изразът му я накара да замръзне на мястото си.

— *Valgame Dios!* — извика той с едва сдържан гняв. — Зад ангелските ти черти се крие ум, по-остър и от този на Маргарет! Тя се опитваше да вземе каквото може от баща ми, но ти — ти искаш всичко!

Сара се ядоса, че Янси свърза името ѝ с това на Маргарет, но не можа да разбере смисъла на твърдението му.

— Какво имаш предвид? — попита го тя.

— Ами естествено това, че ти много умело си манипулирала Сам, за да го накараш да сложи такава клауза в завещанието си! А той напълно трябва да си е бил загубил ума по теб, щом е могъл да си представи, че носиш мое дете! Ако беше моя жена, даже и на смъртното си легло не бих допуснал мисълта, че ще родиш дете на друг мъж. Каква е тази сила в очарователното ти лице, която кара мъжете да се превръщат в глупаци? — мрачно се засмя той. — Знаеш ли, че и аз едва не си загубих ума по теб?

Сара поклати глава, без да разбира думите му, слисана от ужасното тълкуване на нещата. Тя е като Маргарет? И е манипулирала Сам?

С широко отворени очи — като на сърна, хипнотизирана от приближаването на дебнеш тигър — тя го видя да става и да заобикаля бюрото, за да застане пред нея. Погледът му обидно оглеждаше от главата до петите стройното ѝ тяло.

— Може би съм виждал и по-добри кандидатки за майка на детето ми, но Сам, благодарение на твоята егоистична намеса, е ограничил избора ми. — Гневът, с който наблягаше на всяка дума, вся

ужас у Сара, но тя не можеше да помръдне. Остана неподвижна даже и когато той я сграбчи и я обърна към себе си. Дъхът му с аромат на пура опари бузата ѝ, а устните му почти и докосваха кожата ѝ.

— Знаеш ли кое е най-смешното в тази ситуация, amiga? — попита той със странно измъчен тон, в който ядът беше отстъпил място на чувствата, които го бяха завладели. — Най-смешното е това, querida, че мисълта за теб ме преследваше така, както мисълта за никоя друга жена, даже за Маргарет. Не можех да прогоня от съзнанието си спомена за големите ти зелени очи и сладостта на устните ти. Когато заминах оттук, отнесох в себе си твоя образ; дори едва не се върнах, за да те взема, но си казах, че си прекалено млада и невинна за мен. — Ръцете му се спуснаха към шията ѝ. — Можеш ли да си представиш какво почувствах, когато научих, че си се омъжила за Сам? Когато открих, че изцяло съм се заблудил в теб? Представяш ли си мъката, която ме изпълни? Гневът заради лудостта ми? Ще разбереш ли някога горчивото ми разочарование, когато така мъчително се уверих, че прекрасният ти образ е лъжлив и че си ме заблудила за това, което си в действителност. — Пръстите му се свиха и Сара за миг се уплаши. — Искях да те убия! Ти изглеждаше толкова невинна и деликатна... накара ме да мечтая за неща, за които бях престанал да се надявам... и все пак под маската ти се криеше същество, пресметливо и алчно като Маргарет!

Той замълча, а очите му не се откъсваха от устните ѝ; тихо изруга и сякаш не можеше да се сдържи, приближи устните си до нейните и зъбите му с болка и нежност се впиха в долната ѝ устна. После се наведе над лицето ѝ, обърнато безпомощно към него и я загледа с насмешка.

— Срам ме е да си призная, но макар че те смятах за порочна и коварна като Маргарет, аз все пак те желяех! Мразех те и проклинах душата ти! — мрачно се усмихна той. — А сега откривам, че хладнокръвните ти машинации са ни свързали в нечист съюз — моите деца, родени от теб, ще бъдат разменени за земите на прадедите ми. — После той обгърна с ръце лицето ѝ, а устните му брутално целунаха нейните.

Допирът на устните му я изтръгна от парализата, която я беше обхванала и с лек стон Сара се помъчи да се отскубне от яростната му целувка. Той обаче я държеше здраво и продължаваше да търси езика

й. Едва когато ръцете ѝ силно се вкопчиха в китките му и тя започна да се дърпа с колкото сила има, той повдигна глава и се взря в гневния израз на зелените ѝ очи.

— Обвиняваш ме за неща, които не съм извършила и ми приписваш порочни мотиви, каквито никога не съм имала! — разпалено извика тя, а в устните си усещаше парлива болка от страстната целувка.

— Не мисля така! Фактите са налице: омъжваш се за Сам и взимаш каквото можеш от него, но това не те задоволява и изплиташ мрежа, в която да ме хванеш... А заедно с мен — и цялото богатство и необятност на Ранчо дел Сол и сребърните мини в Мексико — засмя се сурово той. — Днес аз съм доста по-добра партия от Сам — даже Маргарет би се изкушила, имайки предвид положението в Магнолия Гроув. А пък ти... — Той я погледна с враждебна надменност. — Ти си открила най-добрия начин да сложиш алчната си ръка върху всичко — защо иначе Сам ще ти завещае Каза Палома при тези условия?

Сара го гледаше, видимо разтърсена и ужасена, че той я смята способна на такава низост и че изопачава до крайна степен фактите.

— Не разбирам... — започна унило тя.

— Какво не разбираш? Че си съзряла удобен случай и си се възползвала от него ли? — попита мрачно той.

— Нещата изобщо не стоят така! — остро рече тя, а гневът ѝ се усилваше.

— Тогава ми ги обясни — и най-вече защо Сам е поставил това смешно условие за Каза Палома.

— Не зная! — ядосано извика Сара и рязко се освободи от ръцете му. — Не знам за какво е мислил през онези последни дни! Той умираше! И аз не го тормозех с разговори за завещания! Нямах представа как е уредил нещата, докато господин Хендерсън не ми прочете завещанието.

Янси изсумтя.

— Сигурен съм, че си изглеждала искрено учудена, когато си разбрала за богатствата си. И Маргарет не би се справила по-добре!

— Не ме сравнявай с Маргарет! — рязко отсече Сара с очи, хвърлящи мълнии. — И тъй като поставяш под съмнение честта ми, какво ще кажеш за своята? Колкото и отблъскващи мотиви да ми приписваш, аз поне не съм убила никого!

В последвалия напрегнат момент Сара се уплаши, че е отишла твърде далеч. Но Янси изглеждаше успокоен; беше кръстосал ръце на гърдите си и я гледаше с дяволито повдигнати вежди.

— Наистина ли мислиш, че аз съм убил Маргарет?

Реакцията му я изненада; гневът ѝ почна да се изпарява и тя го погледна смутено. Янси беше най-вероятният извършител, а освен това и испанската кама... В интерес на истината той не ѝ приличаше на убиец. Обвинението обаче го развесели, вместо да го ядоса или обиди. Това я обърка и тя замълча.

— Не си ли ти? — попита тя накрая.

Той се усмихна още по-широко.

— Знаеш ли, че си първият човек, който открито ме обвинява и който се осмелява да ме попита аз ли съм извършил това грозно деяние?

Сара го погледна в очите, мъчейки се да открие какво се таи зад този блестящ златист поглед.

— Ти имаше сериозен мотив и щеше най-много да спечелиш от смъртта ѝ.

— Така ли мислиш? А не бях ли просто удобна мишена за обвинението? Por Dios! Никога ли не ти е хрумвало, че някой може да е използвал нескритата ми омраза към нея и последния ни спор, за да скрие следите си?

Сара изведнъж си помисли, че се държи много дръзко с един вероятен убиец. Но ако тя наистина вярваше, че той е убил Маргарет, защо не се плашеше от него? Той наистина я плашеше понякога, но това нямаше връзка със смъртта на Маргарет и се дължеше на начина, по който ѝ въздействаше, а не защото смяташе, че е убиец. Ако го считаше за убиец, защо никога не се чувстваше физически застрашена от него? Защо даже в момента не се страхува за себе си? Смутена от напиралите въпроси, тя прошепна:

— Но камата беше там. Аз я видях. Беше испанска кама!

— И, разбира се, аз съм единствения човек, който може да има испанска кама!

Саркастичните нотки в гласа му я накараха да се изчерви и тя нервно се отдалечи от него. Обърка я натрапчивата мисъл, която инстинктът ѝ подсказваше — че през всичките тези години е грешала и

че е възможно — не, вероятно — Янси да не е убил Маргарет. Тя рязко смени темата, връщайки се към главния въпрос.

— Съжалявам, че завещанието на баща ти толкова те огорчи, но нищо не мога да направя — хладно изрече тя, гледайки го предизвикателно с ръце на хълбоците и високо вдигната брадичка. — Съжалявам също, че избра най-лошата гледна точка за брака ми със Сам и го представи така, че да няма нищо общо с действителността. — Тя си пое дълбоко дъх и продължи. — Господин Хендерсън смята, че много трудно ще се намери купувач за Магнолия Гроув. Ако това е така — а аз се моля да не е — трябва да се примириш с присъствието ми, колкото и да ти е неприятно. — Тя замълча и го погледна намръщено. — Освен ако не подпишеш необходимите документи и не си отидеш след няколко дена. Той не беше помръднал от мястото си.

— Ах, *chica*, Ти си забравила за Каза Палома... — спокойно отвърна той с усмивка, от която я побиха тръпки.

Сърцето на Сара подскочи, но отговорът ѝ беше твърд.

— Не съм забравила за Каза Палома. Когато продадем Магнолия Гроув — а аз се надявам господин Хендерсън да не е прав за купувача, ще се преместя да живея там. Даже и продажбата на Магнолия Гроув да се забави няколко месеца, аз ще отида в Каза Палома щом ремонтът там приключи — стрелна го тя предизвикателно с очи. — Щом си тук, това няма да отнеме много време! Искрено се надявам, че в края на юни вече ще живея в новия си дом в Каза Палома.

Той сви устни, но за нейна изненада не последва гневно избухване.

— Какво смяташ да правиш в Каза Палома? — сухо попита той. — Ще са нужни много пари, може би целият ти дял От Магнолия Гроув, за да направиш имението обитаемо — спомни си, че там не са живели хора повече от тридесет години. От какво ще живееш, след като прахосаш така парите си?

— Аз няма да ги прахосам! Но даже и всичките пари от Магнолия Гроув да отидат за ремонта, остават тези, които Сам внесе в една банка в Ню Йорк. Това е една солидна сума. С тези пари ще живея. След като продам Магнолия Гроув, ще започна... — Тя изведнъж замълча, осъзнала, че няма нужда да му разказва за плановете си.

— Какво ще започнеш? — подкани я той насмешливо, без да сваля очи от лицето ѝ.

— Нищо! — бързо отвърна тя. — Този разговор стана доста дълъг. — Устните ѝ се изкривиха в горчива усмивка. — Естествено тук ще се чувстваш у дома си, но аз не искам да имам нищо общо с теб. Къщата е голяма и ако се постареем, ще можем да се избягваме докато си тук. Нямаме какво повече да си кажем!

— Не си права, скъпа — хладно отбеляза той. — Докато притежаваш Каза Палома, няма да се отделям от теб. Щом като ти така си решила, аз ще се постарая децата, които ще имаш, да бъдат мои! — дрезгаво произнесе той, а в очите му блеснаха искри. — А това, гълъбице моя, означава не само да не се отделям от теб, но и да те имам в леглото си! И ще имаме прекрасни деца!

Сара го гледаше вцепенена и в нея се бореха гневът и възбудата. Гневът взе връх и с ядосано блеснали очи тя извика:

— Как смееш! Наистина ли мислиш, че безропотно ще изпълнявам възмутителните ти планове?

— Защо не? — невинно попита той. — Не мислиш ли, че ще си направим хубави деца? Или смяташ, че ще са по-скоро грозни?

— Въпросът не е дали ще са грозни или не, а дали изобщо ще има деца.

— Не искаш ли хубаво малко бебе от мен? — Янси изглеждаше обиден.

Сара изруга не особено деликатно и го погледна, не забелязвайки лукавото пламъче, което танцуваше в златистите му очи. Янси се приближи до нея, нежно хвана брадичката ѝ и леко докосна с устните си нейните.

— Повярвай, chіса, нямам по-силно желание от това да ти направя дете... даже чакам с нетърпение! — прошепна той, а лицето му беше само на сантиметри от нейното.

— Аз не бих чакала толкова нетърпеливо — спокойно отвърна Сара. — Животът е пълен с неочаквани разочарования — даже и за хора като теб.

Янси се засмя.

— Така ли мислиш? — подигравателно попита той.

— Обзалагам се, че ще удържа на думата си!

— Добре, ще видим какво ще ни донесе бъдещето — промърмори той и се отдалечи от нея. — Нали, скъпа?

Сара успя да се съвземе чак няколко минути след като той излезе. Сърдито реши, че никога не е срещала по-надут и по-вбесяващ човек в живота си, а после се насочи към бюрото и се отпусна в едно кресло.

Дълго време остана така, с мрачни и не особено предразполагащи мисли за Янси Кантрел. Прехвърляйки в ума си жалките му арогантни обвинения, тя успя да пропъди гнева и удивлението си от разговора. Едва тогава в съзнанието ѝ изплува отново горчивата сладост на онези мигове, в които той ѝ бе признал, че е носил образа ѝ в себе си... и че едва не се е върнал, за да я вземе... За миг тя потъна в смътни мечти, представяйки си се на седемнадесет години, обвита от сигурните, силни ръце на Янси, а той пришпорва коня си и те препускат към Ранчо дел Сол...

Тя се опомни и се намръщи. Отдавна беше се отказала от тези глупави детински мечти — или поне така смяташе! Фантазии! И освен това, каза си горчиво тя, каквито и чувства да е хранил Янси някога към нея, бракът ѝ със Сам и невероятното му завещание със сигурност са успели да ги разрушат.

Тя се отърси от разсъжденията и се замисли за близкото бъдеще. Следващите дни, докато Янси е в къщата, щяха да са голямо изпитание за нея. Той открито призна, че я мрази и проклина душата ѝ и тя не смяташе, че той скоро ще промени мнението си.

После тя си спомни, че въпреки изразената ненавист, Янси едва се сдържаше да не я грабне в ръцете си. Той използваше всеки удобен момент да я прегърне и независимо от омразата, която твърдеше че изпитва, тя силно го привличаше... Тя мрачно се усмихна. Това, че го привлича физически, не означава, че той харесва каквото и да било друго в нея.

Сара въздъхна. Е, добре! Няма смисъл да си въобразява неща, които никога няма да се случат. Има толкова работа за вършене!

През следващите няколко часа тя успя с много усилия да избрие от съзнанието си изкушаващите мисли за Янси. Стомахът ѝ неочаквано напомни за себе си и Сара си даде сметка, че вече е късен следобед и че е много гладна. С облекчение спря да подрежда документите на Сам — нещо, което не беше правила месеци наред — и се надигна от

бюрото. Тъкмо бе стигнала до вратата, когато тя се отвори и на прага застанаха Янси и господин Хендерсън.

Сара ги гледаше изненадана. Господин Хендерсън ѝ се усмихна широко.

— Добър ден, скъпа! Ще ме извините, че нахълтвам така, но Янси дойде при мен сутринта с великолепно предложение и настоя да го придружа и да ви го предам.

С жест Сара безмълвно ги покани в стаята. Янси се настани в едно кресло с обичайната си небрежност, а господин Хендерсън изчака Сара да седне зад бюрото и като потри доволно ръце, започна:

— Ние определихме една цена за Магнолия Гроув — цена, която ще ви се стори съвсем прилична и Янси се съгласи незабавно да изкупи вашия дял от плантацията. — Господин Хендерсън не преставаше да се усмихва радостно. — Сега няма да се налага да търсим купувач — продажбата ще се уреди за няколко дни. Не е ли прекрасно?

Това наистина беше прекрасно, но Сара се почувства изключително неловко. Защо Янси постъпваше така? Тя го погледна, но той я наблюдаваше със загадъчно изражение.

И двамата очакваха отговора ѝ и тя неохотно изрече:

— Това наистина е добра новина, господин Хендерсън. Аз просто не очаквах... — После нервно се обърна към Янси. — Разбирам, че веднага искаш да влезеш във владение на плантацията, но ще ми трябват няколко седмици, за да освободя къщата.

— Разбира се — кимна Янси. — Ще тръгнем, когато се приготвиш.

— Ще тръгнем? — тихо повтори Сара.

— О, да! — намеси се радостно господин Хендерсън. — Това е най-хубавата новина — вие ще останете в Ранчо дел Сол докато ремонтът в Каза Палома приключи! Янси всичко ми обясни докато идвахме насам!

ГЛАВА ОСМА

Сара винаги се чудеше как в следващите няколко мига успя да запази приличие. С нарастващ гняв тя слушаше невинното бърбене на господин Хендерсън — колко прекрасно било, че Янси се е върнал и е намерил толкова щедро решение на проблема. Без да усеща яда, който витаеше във въздуха, господин Хендерсън продължаваше да бърбори как добре са се наредили нещата и колко доволен би бил Сам от това, че Янси е предложил на Сара гостоприемство и колко сигурна вероятно се чувства Сара с мъж до себе си, който да я закриля. Просто великолепно! Сара го слуша известно време, като непрестанно усещаше погледа на Янси върху себе си — той я наблюдаваше отблизо, с израз на мрачно забавление на матовото си лице. Най-накрая тя не издържа и деликатно, но твърдо подкани господин Хендерсън да си върви.

Янси се надигна с ленива грация да го изпрати и Сара меко го помоли:

— Моля те, върни се след като изпратиш господин Хендерсън. — Очите ѝ яростно святаха и въпреки усилията си тя не успя да скрие остриите нотки в гласа си, когато добави: — Имаме да говорим за толкова много неща!

Янси подигравателно ѝ се усмихна.

— По-късно, chica — нали ще тръгнем за дел Сол веднага щом уредим нещата, така че имам много работа.

Господин Хендерсън ги наблюдаваше с благ поглед и Сара съдържа гневните думи, които ѝ бяха на езика.

— Мисля, че ще е по-добре да поговорим преди това.

В това време на прага изникна Ан.

— О, господин Хендерсън! Това сте вие! Пеги каза, че е пристигнал някой, но не знаеше кой — лъчезарно се усмихна тя на адвоката и продължи: — Имате ли някакви новини за нас?

Естествено, господин Хендерсън трябваше отново да разкаже всичко отначало, но едва свършил, Ан погледна с разбиране Янси и Сара.

— Божествено! — възкликна тя. — От години искам да посетя дел Сол, още повече че последния път, когато го видях, беше толкова занемарен. — Тя погледна приветливо Янси. — Сам често казваше, че си направил много подобрения в имението. Толкова е щедро от твоя страна, че ще ни приютиш, докато Каза Палома стане обитаема. Не мога да изразя колко сме ти благодарни двамата със съпруга ми за това чудесно решение! Страх ни беше да отидем в Каза Палома без да знаем какво ще заварим там.

Лицето на Янси изразяваше безкрайно удивление и той тъкмо се канеше категорично да я изведе от заблуждението, че поканата му се отнася и за тях, но Ан го изпревари.

— О, това преместване ще бъде като балсам за бедния Том. Уверена съм, че щом престане да се безпокои за несигурното бъдеще, състоянието му значително ще се подобри. Толкова си мил с нас, Янси — Сам би се гордял с теб! Толкова е вълнуващо, че членовете на нашето малко семейство така си помагат! — Тя целуна леко Янси по бузата и промълви: — Извинете ме, трябва да кажа новината на Том.

Тя изчезна, шумолейки с широката си черна пола, а Янси, който изглеждаше като ударен от гръм, я изпрати с объркан поглед. Той се опомни чак когато господин Хендерсън вече му стискаше ръката и го уверяваше, че е чудесен човек, който се грижи за голямото си семейство. Погледна объркано Сара, а тя го съжали — все пак много добре знаеше с какъв талант Ан манипулира хората за своя полза — и отиде да изпрати словоохотливия господин Хендерсън до вратата.

След като адвокатът се запъти към града с прекрасната новина, че младият Янси не е такъв негодник — независимо от слуховете, които се носеха за него — Сара бавно се обърна към Янси. На розовите й устни се бе появила лукава усмивка.

— Може би това обяснява защо семейство Шелдрейк още живеят в Магнолия Гроув — хитро отбеляза тя.

Враждебността помежду им за момент бе изчезнала и Янси унило се засмя.

— Тя толкова прилича на Маргарет, когато, преследва собствените си цели, нали?

— Да, наистина — сухо се съгласи Сара.

В този момент се появи Бартоломю и сърдито я смъмри.

— Ето къде сте била! Навсякъде ви търся! Обядът отдавна мина и Танси казва веднага да слезете да хапнете от пилето и кюфтетата, които е приготвила специално за вас.

Сара беше свикнала с покровителствения тон на Бартоломю, но ѝ се искаше да не го беше показал точно в този момент. Тя се изчерви и се почувства като дванадесетгодишно момиченце.

— Господин Хендерсън ме забави — примирено отвърна тя. — Ей сега идвам. — Тя се намръщи на развеселения поглед на Янси и мрачно добави: — А ти не бързай да се поздравяваш с победата! Веднага след като се наобядвам, ще те чакам в кабинета на Сам. Все още имаме много неща за обсъждане.

Янси замислено поглади брадата си.

— Скъпа, казах ти вече, че този следобед съм зает. Но не се тревожи, ще намерим време да поговорим — усмихна ѝ се меко той и си тръгна.

Сара го наблюдаваше как се отдалечава, а в мислите ѝ цареше смут. Тя не знаеше как беше успял, но за по-малко от двадесет и четири часа той без усилие взе под свой контрол живота ѝ. Това беше недопустимо! Тя трябва да си възвърне загубеното без да чака нито секунда повече!

— Как смееш така да си тръгваш! — извика тя след него, а в гласа ѝ се усетиха и гняв, и страх. — Не съм свършила! И ще ти напомня, че Магнолия Гроув все още не е твоя — независимо колко щедро е предложението ти, аз може и да не го приема!

Янси се обърна към нея с непроницаемо изражение в златистокафявите очи.

— Какво означава това? — попита леко заплашително той. — Няма да приемеш предложението ми, така ли?

— Не, не е така. С удоволствие ще приема предложението за Магнолия Гроув — не можеш да си представиш колко се радвам, че ще се отърва от нея — хладно отвърна Сара. После си каза, че след като той не ѝ оставя никаква възможност за разговор, трябва да решат нещата на място и продължи: — Но не може и дума да става да се преместя в дел Сол!

Нещо заплашително проблесна в очите му и той пристъпи към нея. Сара си помисли, че я грози голяма опасност, но Бартоломю деликатно се закашля и това спря Янси.

— Смятам, че трябва да продължите този разговор насаме... и след като Сара се нахрани — извинително промърмори той.

Погледна многозначително Янси и той се отпусна и вдигна рамене с безразличие.

Този път Сара беше признателна на Бартоломю за намесата. Тя мина надменно покрай Янси и с високомерие изрече:

— Всъщност, няма какво повече да говорим. Аз няма да дойда в дел Сол и това е последната ми дума!

Янси я хвана за ръката и я обърна към себе си.

— Смятах да уредя нещата деликатно, но ти не ми даваш никаква възможност, *chica*!

Сара трепна, но вирна брадичката си.

— Мислиш, че нещата ще стават така, както ти искаш и докато аз безропотно се съгласявам, всичко ще е наред за теб! — Гърдите ѝ се повдигнаха развълнувано и тя извика: — Няма да отида в дел Сол — отивам в Каза Палома и ти не можеш да ме спреш!

Той сви устни и беше ясно, че едва се сдържа да не избухне.

— Не трябва така да ме предизвикваш, скъпа... а когато си слагаш главата в устата на лъва, трябва да си готова за последствията!

Той отблъсна ръката ѝ и се отдалечи. Видимо разстроена от обратата на нещата, Сара нервно потриваше ръце.

— Знаете ли — започна внимателно Бартоломю — Янси е свикнал да урежда нещата в своя полза. От край време съм забелязал, че понякога действа без да мисли за последствията, но когато дипломатично му се посочи, че е прибързан или прекалено властен в решенията си, обикновено се съгласява. Трябва също да ви кажа, че най-сигурният начин да го накарате да се запъне като магаре на мост е да го предизвикате, точно както направихте преди малко — косо я погледна той.

— Е, това хич не е добре! — отвърна Сара. — Няма да му позволя да се меси в живота ми и да го прекроява както му изнася! Освен това не мога да разбера защо иска да отида в дел Сол, след като отношението му към мен е такова. Каквото и да казва, не е направил поканата само от любезност. А сега, ако нямаш нищо против, ще сляза в кухнята да опитам деликатесите на Танси.

По загадъчните пътища на големите домакинства вестта, че Янси е предложил на Сара да изкупи частта ѝ от Магнолия Гроув и да се

премести в дел Сол, се бе разнесла и достигнала до всички заинтересовани обитатели. Докато ядеше вкусното пиле и кюфтетата, Сара трябваше да изслуша развълнуваното бърбене на Пеги, Танси, Ной и жена му Мерси, които също бяха в кухнята. Вътрешно кипеше, но не казваше нищо. Докато не бе уредила нещата с Янси, нямаше смисъл да убеждава останалите, че по-скоро ще умре от глад, но няма да отиде в дел Сол. Храната засядаше в гърлото ѝ и след като хапна малко, тя бутна настрана почти пълната чиния и излезе от кухнята, без да обръща внимание на упреците на Танси.

Опасяваше се, че в къщата я причакват Ан или Том и затова реши да се разходи до малкия поток, който течеше зад кухнята. Там беше приятно, а големите дъбове и магнолиите правеха мястото да изглежда като сенчеста райска градина под почти тропическото априлско слънце. Тя вдишваше дълбоко прохладния въздух и безцелно вървеше покрай бълбукащото поточе, замислена за нещата, които се бяха случили сутринта и за бъдещето, което я очакваше.

Толкова бе потънала в мислите си, че не забеляза колко далече е отишла, докато не я стресна тихо шумолене в къпиновите храсти. В този район на Тексас имаше много плантации и въпреки това на хиляди акри се простираше дива пустош, като само обработваемата земя и тази около сградите беше в някаква степен култивирана. Сара неспокойно се огледа наоколо — само къпинови храсти, орлови нокти и диви лози, увити около големите дървета — и в главата ѝ се мярнаха образите на гърмящи змии, мечки и пуми. Тя реши да се върне обратно.

Нещо пак изшумоля, този път по-близо и по гърба ѝ полазиха тръпки. Тя се огледа наоколо и ускори ход по посока на къщата. Вече почти тичаше, когато зави зад една издатина и спря рязко — срещу нея идваше Хайръм с мрачно лице. Той се спусна към нея и намръщено я попита:

— Вярно ли е това? Че Янси изкупува вашата част и ние ще се преместим в дел Сол?

Сара толкова му се зарадва, че не се обиди от тона му.

— Не! Аз няма да отида в дел Сол! Янси си е въобразил, но скоро ще разбере истината.

Красивите черти на Хайръм се отпуснаха от напрежението.

— Мотивите ми да дойда при вас са изцяло егоистични — страхувах се, че ще ме уволните.

— Не се тревожи, Хайръм! Обещах ти, че ще дойдеш с нас в Каза Палома. — Усмихна му се Сара. — Нали говорихме, че ще ми помагаш в отглеждането на животните? Че ще ръководиш работата?

— Ако Янси позволи — горчиво отвърна той. — Той ме ненавижда и няма да се спре пред нищо, докато не ме изгони.

Сара въздъхна. Тя не беше в настроение да успокоява Хайръм и не искаше да приказват пак за Янси Кантрел!

— Не се безпокой за това какво мисли Янси — меко каза тя. — Не той, а аз ще управлявам Каза Палома!

— Пак ви повтарям — ако Янси ви позволи! Той се закле, че ще убие Маргарет, но няма да я пусне там. — Хайръм изведнъж сграбчи ръката ѝ и здраво я стисна. Погледна я пламенно и продължи: — Вижте какво стана с Маргарет — той я уби! Мислите ли, че спокойно ще ви остави да вземете Каза Палома? А ако успее да ви примами в дел Сол — какви шансове ще имате тогава? — Ръката му болезнено се вкопчи в нейната. — Не му вярвайте, колкото и чаровен и любезен да изглежда! Не искам той да ви нарани и... и... — Пред смаяния поглед на Сара той се свлече на колене и започна отчаяно да целува ръката ѝ, която държеше в своята. — Сара, Сара, трябва да разберете чувствата ми! — пламенно възкликна той и я погледна в очите. — Опитах се да ги скрия — знам, че е много скоро след смъртта на Сам, но присъствието на Янси ме подтиква да говоря! — Той си пое дълбоко дъх и забързано изрече: — Аз винаги съм ви обичал, още от началото — омъжете се за мен! Нека да застана между вас и Янси Кантрел!

— О, Хайръм — измъчено промълви Сара, като се опитваше да изтръгне ръката си и си мислеше колко ще е добре, ако можеше да се изпари като дим от това място. — О, недей... Ти не знаеш какво говориш! Сега си разстроен, но като размислиш, ще видиш...

Нищо не можеше да спре Хайръм, даже и това, че възлюблената му не изглеждаше никак очарована от предложението. Той се надигна и я прегърна.

— Знам, че не мога да се надявам да ме обикнете както аз обичам вас, но Сара, мила, дайте ми шанс!

Той страстно притисна устни до нейните и Сара се почувства неловко както никога в живота си. Допирът на устните му я накара да

потръпне от погнуса. Тя имаше нужда от помощта на Хайръм за да осъществи плановите си за Каза Палома, но не на такава цена! Не искаше да наранява чувствата му, но нямаше намерение да търпи нежеланите му домогвания. Беше извърнала лице настрана, така че нетърпеливите му устни докосваха само страните ѝ и се мъчеше да се отскубне от ръцете му с възможно най-малко борба.

За Янси, който се задаваше оттам, откъдето беше дошъл Хайръм, нещата изглеждаха по съвсем друг начин. Той достигна с два скока до тях и с яростно ръмжение ги отхвърли един от друг. С властно движение блъсна Хайръм на земята, като едва не му изкара въздуха. После обгърна Сара здраво с едната си ръка, докато с другата светкавично измъкна револвер и насочи дългата му цев към смаяния Хайръм.

Хайръм бавно се изправи като не сваляше очи от него.

— Защо не попитаме Сара дали ѝ е приятно да я докосвам? — дръзко изрече той, стиснал юмруци.

За миг Сара помисли, че Янси ще го застреля и с ясното съзнание, че трябва да предотврати ужасната трагедия, се намеси рязко:

— И двамата спрете! Аз не съм кокал, за когото да се карате като две бесни кучета! — После погледна изразително Хайръм и му каза по-спокойно: — Всичко е наред. Сама ще се оправя. — После се усмихна несигурно и добави: — Моля те, Хайръм, не създавай затруднения — върни се в къщата.

Той видимо не беше доволен, но хвърли поглед на револвера в ръката на Янси и кимна леко.

— Ще поговорим по-късно — напрегнато произнесе той.

— Съмнявам се! — рязко вметна Янси.

— Ще видим! — предизвикателно изсъска през рамо Хайръм със зъл блясък в очите. — Ако свалите пищова, ще видим колко смел сте в действителност.

— Хайръм! Моля те! — извика ядосано Сара. — Върви си!

Обръщайки гръб на Янси, той втренчено я погледна.

— Само защото вие ми го казвате — меко отвърна той и с отдалечи.

Сара го изпрати със завистлив поглед, защото Янси продължаваше да я държи здраво в ръцете си като своя пленница. Тя не мислеше, че ще се измъкне толкова лесно, въпреки че поведението

й не оправдаваше такава намеса от негова страна. Първоначалната ѝ изненада от станалото се изпари и тя реши, че Янси е постъпил несправедливо. Той нямаше право да действа така, независимо дали тя искаше Хайръм да я целува или не. С всяка секунда тя се вбесяваше все повече; най-накрая успя да освободи китката си и несъзнателно я разтърка там, където Янси се беше вкопчил в нежната кожа.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Как можеш така да се отнасяш с Хайръм! — троснато попита тя, а зелените ѝ очи блестяха гневно.

Янси я погледна свирепо и тя инстинктивно отстъпи крачка назад, уплашена от мълниците, които хвърляха очите му. В изражението му имаше нещо толкова злокобно, че тя смутено реши, че инстинктите ѝ са я излъгали и че основателно трябва да се страхува за живота си.

Част от тези мисли сигурно се бяха изписали на лицето ѝ, защото след миг яростта на израза му се стопи. Той върна пистолета обратно в кобура и спокойно отбеляза:

— На твое място бих се тревожил повече за себе си, а не за Хайръм!

— Защо? — храбро отвърна Сара. — Не съм направила нищо лошо! За разлика от теб! Ти скочи върху нас и заплаши Хайръм. Как ще обясниш постъпката си?

Янси здраво я хвана за ръката и я поведе обратно към къщата.

— Да кажем, че защитавах интересите си.

— „Защитавах интересите си“! — ядосано извика Сара. — Какво имаш предвид?

Янси я погледна насмешливо.

— Мисля, че знаеш много добре какво имам предвид! — И за нейна изненада той с внезапно движение я привлече към себе си и я целуна.

Целувката му беше властна и Сара усети, че я обхваща познатото замайващо вълнение от допира на устните му, но една част от нея се учудваше колко различна бе реакцията ѝ, когато Хайръм се опита да я целуне. Устните на Янси бяха горещи и търсеци; зъбите му жадно хапеха устните ѝ като я изкушаваха, но и властно настояваха да ги разтвори. Той беше много умел, но Сара упорито се съпротивляваше на предателското желание, което замъгляваше чувствата ѝ. Тя го отблъсна и язвително подхвърли:

— Това ли е единствения ти отговор на всички въпроси?
Целувка?

Усмивка повдигна ъгълчетата на устните му.

— Ти можеш ли да измислиш по-добър?

— Със сигурност... — разпалено започна тя, обзета от негодувание към закачливия му тон.

Устните на Янси прекъснаха острите думи и въпреки че тя се съпротивляваше, той я целуна страстно с доволно стенание. Когато откъсна устни от нейните, той я погледна с непознато за нея вълнение.

— Ти си моя! — дрезгаво промълви той. — И си спомни за това, когато Хайръм или който и да било друг се опита да те докосне! Не искам моята жена да подхранва домогванията на чужди мъже.

Гръдта на Сара се повдигна от възмущение и прекрасното ѝ лице се порозовя от гняв.

— Аз не съм твоя собственост! Откъде ти дойде абсурдната идея да предявяваш претенции към мен и към чувствата ми — просто не мога да разбера!

Светкавично променил настроението си, Янси се отпусна и произнесе насмешливо:

— Какво, скъпа, забрави ли? Според твоята идея и завещанието на Сам ние трябва да си имаме бебе, може би две или три! Това обяснява „претенциите“, които имам към теб, нали? Съгласи се, че не мога да стоя настрана и да гледам как те омайват други мъже.

— О, спри! — вбесено извика Сара. — Имаш някаква болна фикс идея за Каза Палома и е време да си я избиеш от главата! Твоите предци може да са живели там, но това е само земя и аз нямам намерение да се превръщам в кобила за разплод, само за да можеш да задоволиш амбициите си! — Тя го гледаше ядосано, без да съзнава колко е привлекателна с кичурите меднозлатиста коса, които се бяха изплъзнали от стегнатите плитки, завити отстрани на главата ѝ.

Със загадъчно изражение Янси отново леко я привлече към себе си. Обидно лесно преодоля съпротивата ѝ и възбуждащо докосна с устните си нейните.

— Сигурна ли си, amiga, че само земята ме изкушава?

Тя го погледна удивено. Тогава той я целуна и устните му уверено и настойчиво се помъчиха да я въвлекат във вихъра на

желанието, но тя мрачно се изтръгна от ръцете му. Взя се в матовото му лице и промълви:

— Какво означава това? Ако не е заради земята, то защо ще си толкова... толкова... — тя не намираше думи и безпомощно го гледаше.

Той прокара безгрижно пръст по бузата ѝ.

— Ти си умна жена... — прошепна той. — Убеден съм, че ако помислиш малко, ще намериш отговор.

Той се обърна и си тръгна, но тя беше решена да получи ясен отговор.

— Янси Кантрел, веднага се върни! — властно му нареди тя. — Не си отивай — не сме си свършили разговора!

Янси я погледна през рамо с вбесяваща самодоволна усмивка.

— Но, мила, аз казах по въпроса всичко, което имах!

Това беше прекалено и с доста свирепо за такова фино създание ръмжене тя сграбчи в ръка черните си поли и се спусна след него. Настигна го и започна да удря с юмруци широкия му мускулест гръб.

— Никога повече — извика тя, останала почти без дъх от усилията и от гняв — не си отивай така!

Смеейки се, Янси се обърна и хвана малките ѝ юмручета.

— Каква пламенна малка тигрица можеш да бъдеш — каза ѝ той полунасмешливо, полувъзхитено и очите му заблестяха с мека светлина, която накара сърцето ѝ да спре.

Той престана да се смее и те се взираха един в друг като хипнотизирани. Можеха да останат така безкрайно, загледани очи в очи, но изведнъж прокътят гласът на Том Шелдрейк и прекъсна магията, която ги бе обгърнала.

— Янси! Янси! Трябва да говоря с теб — викаше високо Том. Янси пусна Сара и погледна в посоката на гласа. Той не беше виждал Том, откакто се беше върнал и с огромно усилие на волята успя да скрие удивлението си от промените в него.

Годините и войната бяха взели своето от Томас Шелдрейк. От войната се беше върнал пречупен и съсипан. Повлияли му бяха не само ужасните рани, но и гледките, и звуците на битките. Беше загубил здравината на нервите си, както и някогашния си момчешки чар. Изглеждаше доста по-възрастен от своите четиридесет и две години, а от някога гъстата му светлокестенява коса бяха останали оредели,

провиснали кичури. Кафявите му очи, които едно време усмихнато блестяха, сега бяха безизразни и потъмнели и той като че ли целият се беше смалил, беше станал стар човек. Никак не приличаше на сърдечния, откровен и красив мъж, какъвто беше когато Янси го бе видял за последен път. Том носеше неподвижната си ръка на черна превръзка и Янси, който не беше настроен много любезно към него, изведнъж изпита болезнено съжаление. Том Шелдрейк бе загубил всичко — богатството си, дома си, тялото си — и Янси се засрами от първоначалното си отношение към семейството му.

Запъти се към възрастния човек със сърдечна усмивка, стисна ръката му и непохватно произнесе:

— Е, Том, ето че отново се срещаме!

В очите на Том проблесна искрица и той разтърси ръката на Янси с предишната си сърдечност.

— Наистина! Наистина! И искам да ти благодаря за щедростта! Ан ми каза за любезната ти покана. Не отричам, че имах много резерви към преместването в Каза Палома, но сега, когато ти си насреща, мога да съм спокоен.

Разкъсвана между гнева и примирението, Сара наблюдаваше двамата мъже как се отдалечават към къщата с глави, наведени един към друг. Тя обезсърчено сви устни. Нямаше нищо да спечели, ако се опиташе сега да продължи спора с Янси. Трябваше само да си държи езика зад зъбите, докато останат насаме и тогава да му даде да разбере, че няма да отиде в дел Сол и да му позволи да командва живота ѝ и ако иска, да вземе двамата Шелдрейк, но не и нея! Тя неочаквано се засмя. Почти съжали Янси — сигурно още му се виеше свят от безочливия начин, по който Ан извъртя нещата, а сега, след като видя Том Шелдрейк, той нямаше да оттегли поканата си, въпреки гнева към Ан.

Симпатията ѝ към Янси обаче скоро се изпари. Няколко минути след като двамата мъже изчезнаха по посока на порутените конюшни, тя стигна до къщата и намери там всичко в безпорядък. Бартоломю, Танси и Пеги усърдно сваляха от стените и последните останали картини и украси, а в преддверието купчината от мебели и вещи от домакинството постоянно нарастваше.

— Какво правите? — объркано попита тя, без да сваля поглед от щъкащите насам-натам прислужници.

— О, просто приготвяме нещата за опаковане — отвърна Бартоломю, нарамил едно огледало с позлатена рамка от гостната.

— Янси каза, че ще тръгнем в края на седмицата и ще вземем само най-необходимите неща. Мисля че знам кои от нещата ще искате да вземем — любезно се усмихна той на Сара.

— Съжалявам, но е станала грешка — твърдо отвърна тя. — Янси може да заmine в края на седмицата и естествено да си избере половината от нещата тук, но другата част остава в къщата — заедно с мен. — Те я гледаха изумени и тя прибави по-меко: — Разбира се, ако искате, тръгнете с него, но аз няма да дойда и никой няма да ме разубеди!

Тя се насочи към спалнята си без никакво настроение. И там обаче не намери утешение, но нарочно не си разрешаваше да мисли за последния си спор с Янси, тъй като търсеше поне малко вътрешно спокойствие преди да го види отново. Той беше арогантен, вбесяващ, непоносим и твърде, твърде самоуверен и ако тя си позволише да се замисли за него, щеше да изгуби напълно контрол върху положението.

Тя нарочно пропусна вечерята и се пхна в леглото без да обръща внимание на протестите на празния си стомах. Остана гладна, но не искаше да се бори с обединените сили на хората в домакинството си, защото съзнаваше, че Янси ги е убедил за заминаването в края на седмицата. По дяволите, всички да заминат ако искат! Тя ще остане!

За нейна изненада заспа почти веднага. Не знаеше колко време беше спала, но изведнъж се събуди с ясното усещане, че в стаята има някой! Сърцето ѝ замря и тя напрегнато се втренчи в тъмнината.

Тъмна сянка се спусна към леглото ѝ, но тъкмо когато се канеше да извика, една ръка бързо ѝ запуши устата и топъл кадифен глас прошепна в ухото ѝ:

— Ах, мила, исках всичко да стане по друг начин, но ти ми даде да разбера, че ако не те отвлека, няма да дойдеш в дел Сол и аз нямам друг избор. Така че сега ще те отвлека!

„Янси!“ — гневно си помисли тя, а страхът ѝ се бе превърнал в яд. Яростно се опита да се отскубне, но той само леко се засмя, взе я на ръце и я уви в завивките ѝ. Главата и горната част на тялото ѝ бяха покрити с тежки одеяла, които задушаваша виковете ѝ за помощ. Янси я повдигна на рамото си и закачливо я потупа отдолу.

— Не се безпокой, chіsa, няма да нараня майката на децата си! — меко каза той. — А ако сега спреш да се бориш, пътят до дел Сол много ще ти хареса! Не се тревожи за останалите — те скоро ще дойдат! А сега — той отново се засмя — „ти и аз ще препуснем надалеч под звездите...“

ЧАСТ ВТОРА

ПОХИЩЕНИЕ НА СЪРЦЕТО

ГЛАВА ДЕВЕТА

Сара беше толкова смаяна от своеволието на Янси, че даже и когато той я натовари като чувал с картофи на седлото на един кон и я завърза за него — риташа и увита в одеяла — тя не можеше да повярва, че той ще го извърши. „Няма да посмее“ — каза си храбро тя. Той само иска да я изплаши. Но след няколко минути конят тръгна и тя осъзна в какво положение се намира. Той я отвличаше! Щеше да я отведе в дел Сол!

Приглушен яростен вик се изтръгна от гърдите ѝ и тя удвои усилията да се измъкне — като диво животно, попаднало в капан. „Няма да успее“ — мислеше си гневно тя. Не беше жестока по природа, но докато се опитваше да се освободи му пожела наум доста зловещи неща.

Въпреки незавидното си положение, Сара успя да се ориентира в обстановката. Янси беше обмислил всичко добре. Вече беше установила по звука, че конете са три — единия го яздеше Янси, вторият носеше нея, но имаше и трети. Може би товарен? Или в среднощното отвличане участваше и някой друг? Ако третият кон имаше ездач, то той трябва да беше много тих. Те се отдалечаваха от Магнолия Гроув и беше ясно, че Янси ни най-малко не се страхува, че някой ще вдигне тревога и ще ги преследва. С нарастващ гняв тя слушаше как той безгрижно си подсвирква и пришпорва конете. Трябваше на всяка цена да избяга! Не трябва да губи нито миг! Всяка измината миля я отдалечава все повече от свободата.

Непрестанните ѝ яростни опити да се отскубне караха коня нервно да криволичи. Сара мрачно се усмихна. Добре! Нека Янси си има работа не само с капризна жена, а и с уплашен кон! Плътено увита в одеялата, тя не можеше да вижда нищо и не знаеше какво става около нея, но от поведението на коня и от успокоителните думи, с които Янси се опитваше да укроти обърканото животно тя заключи, че не му е лесно. След няколко бурни минути на диво мятане Янси спря коня и у Сара проблесна искрица надежда. Може би Янси е решил, че всичко това не си заслужава труда.

Надеждите ѝ не се оправдаха. Тя усети, че Янси изравни коня си с нейния и я потупа по задните части.

— Знам че си ядосана, скъпа — весело и безгрижно започна той. — Но трябва да се примириш, иначе ще се принудя да направя нещо, което ще ти хареса още по-малко!

Тя му отвърна с глухо ръмжене и той леко се засмя.

— Знам, знам, че вече ти е омръзнало, но сама си си виновна за това, chica! — Той я убеждаваше като малко дете и Сара звучно скръцна със зъби. — И помни, че не ми остави никакъв избор — съвсем ясно ми даде да разбере, че това е единственият начин да те заведе в дел Сол. Какво друго можех да направя в този случай?

Въпреки че беше заглушен, отговорът на увитата фигура не будеше никакви съмнения относно характера си. Огрян от лунната светлина, Янси се усмихна.

— Е, ще трябва малко да почакаш, докато успееш да осъществиш това, което си замислила за мен. Сега се успокой, не ми създавай повече трудности и цялото това пътуване ще е по-лесно и за двамата ни. И не ме принуждавай да спирам повече — добави спокойно той, без следа от веселото настроение. — Ако ми създаваш повече трудности, ще ти сторя нещо, което ще ти хареса още по-малко.

Заплахата беше явна и с горчива въздишка Сара си наложи да се отпусне. Поне засега Янси държеше положението в свои ръце и тя щеше да си докара само неприятности, ако продължаваше да упорства. Не ѝ беше лесно покорно да приеме поражението, но спря да се мъчи да се освободи и се опита да се нагласи по-удобно върху седлото.

За съжаление в ездата оттук нататък нямаше нищо приятно. Янси очевидно държеше да изминат колкото се може повече път докато се зазори и въпреки че трябваше да води и другите два коня, успяваше да поддържа много бърз ход.

Отначало не беше много зле, но след няколко часа непрекъснатата езда Сара се чувстваше като пребита, сякаш беше паднала надолу по някаква стълба. Всеки сантиметър от тялото ѝ я болеше и тя беше сигурна, че ще има синини в продължение на седмици. Но сега мислеше за по-належащи неща. Нуждата да облекчи тялото си я накара да се размърда. Знаеше, че няма да издържи дълго и извика към Янси с надеждата, че той ще успее да я чуе въпреки одеялата и конския тропот.

За щастие конете спряха, а Янси слезе и застана до коня ѝ. С пестеливи, бързи движения той я отвърза от седлото и я свали на земята. Краката ѝ не я държаха и когато той грубо махна одеялата, тя политна към него.

— Предупредих те, че ако ме накараш да спра, ще те накарам да съжаляваш! — мрачно каза той.

Поемайки големи глътки свеж въздух, Сара бързо изрече:

— Ти не разбираш! Аз трябва... — Тя се изчерви и промълви едва чуто: — Аз трябва да... Аз... — Срамежлива по природа, тя ужасно се смути, че трябва да признае нуждата си и го погледна умолително.

Янси веднага разбра и сви устни.

— Съжалявам, chica. Трябваше да спра по-рано. — Той я погледна изпитателно и спокойно продължи: — Можем да постъпим по два начина. Или ще ми дадеш честна дума, че няма да избягаш, ако те пусна сама, или... ще дойда с теб. Кое избираш?

Нуждата я караше да бърза и със зачервено от обида лице тя едва чуто изрече:

— Кълна се! Няма да избягам! — И без да чака потвърждение тя се мушна в храстите.

Янси търпеливо чакаше.

— По-добре ли си? — попита я меко той, когато тя се появи след няколко минути.

Сара се изчерви още повече. Кимна с глава, послушно се запъти към коня и застана безмълвно до него. Янси се приближи със завивките и тя трепна, но беше очевидно, че няма да се съпротивлява.

Огряна от бледата луна, с гъста коса, спускаща се по раменете и стройно тяло, очертано от закръпената муселинена рокля, тя изглеждаше толкова измъчена, че Янси усети болка в сърцето си.

— Ако обещаеш да не създаваш неприятности, няма да те връзвам повече — каза ѝ той сърдито.

Тя го погледна с благодарност и той я повдигна и внимателно я постави на седлото, ругаейки се наум за глупостта си. После строго я изгледа и добави:

— Един звук, едно движение — и пак ще те вържа, разбра ли?

Тя кимна с широко отворени зелени очи и като че ли не можеше да повярва, че няма да се наложи повече да понася задушавашите я

одеяла. Янси промърмори нещо и започна да наглася стремената на коня ѝ.

Тя не беше облечена като за езда и това пролича още щом Янси докосна босите ѝ стъпала. Той се намръщи. За миг задържа ръцете си върху тях, а после въздъхна, тръгна към товарния кон и дълго рови в един от вързопите.

— Слез от коня и сложи това — сухо ѝ нареди той, когато се върна. — Нямам намерение скоро да спирам, а със сегашното си облекло ще привличаш погледите на хората ако срещнем някого.

„Това“ бяха ботушите ѝ, сламена шапка с широка периферия, износена къса басмена рокля и чифт момчешки панталони до коленете. Тя сви устни, а подозренията ѝ, че поне един човек от Магнолия Гроув е съдействал на това пъклено дело, се засилиха. Тя грабна дрехите от ръцете му, обърна се с гръб към него и под скромното прикритие на нощницата нахлузи панталоните и ботушите. После се поколеба за момент, защото за да облече роклята трябваше да свали нощницата. Смутено погледна през рамо и видя, че Янси я наблюдава развеселен. После промърмори нещо доста неподходящо за една дама и пак му обърна гръб. Пое си дълбоко дъх, със светкавично движение съблече нощницата и се пхна в роклята.

Пред очите на Янси се мярнаха белите, нежно заоблени рамене, изправения гръб и тънката ѝ талия, а после басмената рокля скри прелестите ѝ от очарования му поглед. За миг той задържа погледа си върху задните ѝ части, изящно подчертани от късите панталони. Сара се извърна към него и забеляза как той открито разглежда тялото ѝ.

— Надявам се, че си се забавлявал! — ледено произнесе тя. Той се засмя и ѝ подаде широкополата сламена шапка.

— О, разбира се, скъпа! Наистина!

Прекалено ядосана за да му отговори, Сара нахлупи шапката и грациозно възседна коня. Пришпори го в галоп без определена мисъл. Янси уплашено извика и се спусна към своя кон. Само за миг Сара осъзна, че това беше шансът ѝ за спасение; че няколко ценни мига, в които Янси ще се забави докато се качва на коня си, могат да ѝ върнат свободата. И ако нейният кон е по-бърз... Развълнувана, тя пришпори коня и когато животното се впусна в див галоп, от гърлото ѝ се разнесе лек смях. Тя ще му покаже! Изпадна във възторг но изведнъж си помисли, че не е избрала правилно момента — не знаеше къде се

намира и накъде трябва да тръгне, а от Янси, чийто кон вероятно бе по-бърз, я делиха само секунди. Тя чуваше тропота на копитата зад себе си и с всяка минута се уверяваше все повече, че той ще я настигне. А още по-лошо беше, че му бе дала дума да не бяга. След тази рискована постъпка беше много вероятно да прекара остатъка от пътя овързана в одеялата.

Тя не си даде повече време за размисъл, рязко дръпна юздите, а конят изцвили и се изправи на задните си крака. Сара не беше особено добър ездач, но успя бързо да се прилепи към него, молейки се да не падне назад и да я убие. Забравила за Янси, който спря коня си не толкова драматично, Сара няколко мига се бори да усмири животното.

Щом конят се успокои, Янси приближи с мрачно лице и взе юздите, които тя стискаше в ръка.

— За какво беше всичко това? — гневно попита той, мъчейки се да прикрие ужаса, който го бе пронизал когато конят ѝ се изправи назад и тя изглеждаше толкова малка и беззащитна на седлото.

Сърцето на Сара възвърна нормалния си ритъм и тайно доволна, че опасният миг е отминал, тя го погледна и отвърна с обезоръжаваща искреност:

— Забравих, че ти обещах да не се опитвам да бягам.

Янси объркано се втренчи в нея за няколко секунди, а страхът постепенно го напускаше. Накрая, когато тя беше вече убедена, че пак ще я завърже, той само се намръщи и ледено каза:

— Не забравяй повече!

За щастие товарният кон ги бе последвал и Янси го хвана без проблеми. Те отново потеглиха — конят на Сара послушно вървеше до този на Янси, а товарният — малко зад тях.

Сара никак не беше доволна от положението си, но се радваше, че язди коня, а не се поклаща безпомощно, увита в огромните одеяла и завързана за седлото. Радваше я и това, че дрехите ѝ сега бяха по-подходящи, въпреки че ѝ беше странно да няма под тях риза или поне кюлоти. Стегнатият ѝ бюст и тънката талия нямаха нужда от корсет, който да подчертава формите им и тя често си го спестяваше, но пък и без риза и кюлоти! Чувстваше се особено, почти неприлично и усещаше как гърдите ѝ повдигат басмената рокля и как късите панталони прилепват към бедрата и задните ѝ части. Тези усещания я

объркваха и я караха да мисли за тялото си по начин, който ѝ беше непознат.

Луната се беше скрила; скоро щеше да се зазори и беше станало по-светло. Сара любопитно се огледа наоколо. По изгряващото слънце определи, че се движат на северозапад, но въпреки че не бяха на повече от петнадесетина мили от Магнолия Гроув, пейзажът ѝ бе непознат. Бяха оставили цивилизацията зад себе си и бяха навлезли в дива пустош. Местността приличаше на необработваемите земи край Магнолия Гроув — величествени дъбове, магнолии, орехови дървета, лози във всички оттенъци на зеленото и разпръснати между тях храсти. Сред тревите пищно цъфтяха диви пролетни цветя във великолепни нюанси на синьо, розово и жълто. При други обстоятелства Сара щеше да се чувства прекрасно.

Те продължаваха да яздят на северозапад и когато слънцето се издигна високо в яркосиньото небе, Сара осъзна колко полезни са свободните дрехи и широкополата шапка. Денят беше горещ и влажен, но Янси не даваше знак за спиране. Все пак той ѝ беше подал голям сандвич със сирене и манерка с вода. Конете спираха единствено да пият вода от малките поточета и рекички, често срещащи се из тези земи. Сара беше разочарована, че не задминават никакъв конник или каруца и въпреки че през цялото време се оглеждаше крадешком, не забеляза човешко присъствие. Тя сви устни. Не можеше да разбере защо Янси поиска думата ѝ, че няма да избяга — тук очевидно нямаше никой, при когото да отиде!

Те спряха да починат едва следобед. Сара не беше свикнала да язди; всяка частица от тялото ѝ я болеше и тя слезе от коня с искрено облекчение. Краката ѝ се бяха вдървили и след толкова часове езда тя пристъпваше несигурно и се чувстваше някак странно отново върху твърда земя.

Янси беше избрал приятно място за отдих. Недалеч блъбукаше поточе, за конете имаше трева в изобилие, а дъбовете хвърляха примамливо хладна сянка. Във въздуха монотонно жужаха насекоми и изтощена от безсънието и драматичните събития, Сара с благодарност се отпусна върху меката пролетна трева, хвърли настрана шапката и се отпусна за пръв път откакто Янси я бе събудил в спалнята ѝ през нощта.

Без да обръща внимание на Янси, който правеше временния бивак, Сара затвори очи и само след миг дълбоко спеше. Когато усети ръката на Янси леко да разтърсва рамото ѝ, тя реши, че са минали само няколко минути. После отвори очи и осъзна, че е спала няколко часа, тъй като слънцето се бе спуснало ниско на хоризонта. Погледна сънливо към Янси, който лежеше до нея на тревата, подпрял се на лакът. Разсеяно забеляза наболата черна брада, покриваща страните му и загатнатата умора в бръчиците около блестящите златистокафяви очи с дълги ресници. Без да съзнава колко е привлекателна, Сара лежеше и невинно се взираше в него, а чудните ѝ очи излъчваха мек изумруден блясък и меднозлатистата ѝ коса бе очарователно разпиляна около лицето.

Янси си помисли, че никога в живота си не е виждал по-прелестна картина; инстинктивно протегна ръка, плъзна я по бузата ѝ и обърна лицето ѝ към себе си, за да я целуне. Топлите му устни се движеха леко и с всяко докосване се задържаха по-дълго върху нейните, като постепенно усиливаха деликатния натиск.

Беше като сладко мъчение и за двамата — ръката му, която нежно галеше лицето ѝ и устните, които упоително лениво я целуваха. Опиянена от тези възбуждащи целувки, Сара се остави на вълните на желанието, на пробудената от изкушаващите ласки чувственост. Това не бе внезапно избухващата дива страст на предишните им целувки, а неуловимо изпълващо я усещане за собственото ѝ тяло, за лекото напрежение в гърдите, за присвиването на стомаха и сладката топлина между бедрата, която достигаше до всяка фибра на тялото ѝ.

Неусетно бе обгърнала с ръце шията му, а тънките ѝ пръсти си играеха с черната му коса; в един безкраен миг като че ли ѝ бе достатъчно да усеща как тъмните къдрици се увиват около пръстите ѝ, а медените му устни замайващо я целуват. Но топлината все по-силно заливаше тялото ѝ и Сара бе обзета от смътно нетърпение. Внезапно ѝ се прииска той да я целува както преди, да усети твърдостта на устните му и вкуса на езика, който ще се плъзне в устата ѝ...

Тя неспокойно се размърда, притисна между пръстите си тъмните кичури коса и леко изстена, когато той отново я целуна без да ѝ даде това, което тя очакваше. Сара не изчака той да вдигне глава; пръстите ѝ се свиха и за свое удивление тя се чу как прошепва, останала без дъх:

— Целуни ме, Янси! Наистина ме целуни!

Янси издаде приглушен стон и притисна устните ѝ без следа от предишната нежност, а езикът му се вмъкна във влажната дълбина между тях. Целуваше я пламенно като все повече отпускате тялото си надолу, докато накрая почти легна върху нея.

Сара прие тежестта на тялото му, усещайки възбудено как гърдите ѝ се допират до него, а езикът му, намерил нейния, я пронизваше с огнени стрели и я караше да се извива в изнемога. Тази жажда се появи у нея толкова постепенно и неусетно, че тя даже не забеляза промените в тялото си, не усети кога кръвта ѝ диво запрепуска във вените, нито настойчивите желания на плътта. Тя беше твърде невинна, за да знае колко непреодолимо завладяваща е тази възбуда. Вълшебните целувки на Янси сякаш я бяха уловили в капан и тя безпомощно се отдаде на страстта, жадувана от горещата ѝ плът.

Всички пречки помежду им изчезнаха; съществуваше единствено този момент — сладкият, упоителен момент, когато лежаха на меката трева, дъбовете хвърляха хладната си сянка върху телата им и Янси страстно я притискаше в прегръдките си. Странната клауза в завещанието на Сам, ужасяващото тълкуване на Янси, даже грозното похищение бяха забравени — съществуваша само топлината на тялото му, сладостният плам на целувките му и вкусът му върху езика ѝ...

Дже ръката му, спуснала се върху гърдата ѝ, не наруши чувствената магия и тя потръпна, когато той прокара пръстите си върху нея и леко докосна набъбналото зърно. Той се отпусна между краката ѝ — това изглеждаше най-естественото нещо на света, а устните му последваха ръката му, възбуждащо се сключиха около зърното и тя удовлетворено изстена.

Мисълта ѝ беше парализирана и Сара се бе оставила на чувствата на неопитното си тяло, всеки нерв от което я тласкаше към една цел и тя не беше способна да го спре. Смътно усещаше, че Янси диша учестено, че движенията му стават все по-нетърпеливи и това някак странно усилваше възбудата и първичните импулси, които властваха над нея.

Тя не се възпротиви, когато пръстите му разкопчаха роклята ѝ и откриха голотата ѝ; после той свали и своята риза и притисна силното си здраво тяло до напрегнатата ѝ гърд, а тя само въздъхна със задоволство и се прилепи до него. Докосването до обраслата с гъсти

черни косми гръд ѝ се стори безкрайно възбуждащо и Сара се мъчеше да уталожи напрежението в гърдите си като се извиваше в невинна самозабрава, притиснала се до него.

Янси внезапно се отстрани от нея, промърмори нещо неразбрано и захвърли настрана последните остатъци от дрехите си. Великолепното му тяло прикова погледа на Сара. Тя не можеше да откъсне очи от него и с искрен възторг се взираше в прекрасното лице, широките рамене, силните гърди, тънкия кръст и аристократично издължените крака. Но вниманието ѝ бе погълнато от гледката на възбудената му мъжественост. Янси беше наистина чудесно сложен... навсякъде, но Сара, която никога не бе виждала възбуден мъж, не можеше да оцени колко щедро го бе дарила природата. Тя просто го наблюдаваше със странно вълнение и се разтърсваше от тръпки на страх и очакване.

Нито за миг не ѝ хрумна да спре това, което ставаше между тях; то изглеждаше неизбежно, естествено последствие на магнетичното привличане, появило се в мига, когато той я целуна за пръв път на стълбите в Магнолия Гроув преди толкова много години. Всяка мечта, всяка мисъл, изпълнена с копнеж по него водеха до този момент и силна тръпка я прониза когато осъзна, че след няколко мига силното му тяло ще се слее с нейното, че тя ще му принадлежи и животът ѝ вече няма да бъде същият...

И все пак тя не направи нищо, за да го предотврати — не можеше. Тялото ѝ изгаряше в неутолимо желание, всяка негова фибра го зовеше и я тласкаше в ръцете му. Когато той отново легна на тревата до нея, тя се устреми към него без задръжки; протегнатите ѝ ръце жадуваха да го докоснат, а устните ѝ нетърпеливо се разтваряха в очакване на страстна целувка. Обладана от стихийните желания на тялото си, тя не се смути даже когато Янси нервно отстрани и последните ѝ дрехи — искаше той да я открие, да разглежда тялото ѝ, искаше да види как чудните му кехлибаренозлатисти очи потъмняват от неутолимо желание...

Янси пиеше със замаян поглед прекрасното гъвкаво тяло пред себе си и чувстваше, че гърлото му се свива, но жаждата, която го изгаряше, се примеси с неочаквана нежност. Сара беше възхитителна — лежеше отмаляла върху зелената трева, с бледа кожа с цвят на алабастр, с гърди, чиито втвърдени зърна бяха като пролетни ягоди, а

между стройните бедра проблясваше меднозлатистият триъгълник, формите на тялото ѝ бяха изящни, гърдите — малки, но твърди и закръглени, талията — тънка, ханшът — приятно заоблен, а краката... Погледът му се задържа за миг върху тези изящно оформени крака, представяйки си как се отпуска между стройните бели бедра...

Той изстена, наведе си към нея и страстно я целуна, а езикът му проникна в устата ѝ, превзе я и я подчини, както Янси скоро щеше да направи с тялото ѝ. Но целувката не му беше достатъчна; той искаше да вкуси всяка частица от тялото ѝ, да познае аромата ѝ, да отгатне плътта ѝ и същността, която я правеше Сара. Устните му очертаха огнена линия по гърдите ѝ и ги покриха с горещи, жадни целувки, а ръцете му се плъзгаха по стройното ѝ тяло, изучаваха извивките му и опознаваха мекотата на плътта му. Движенията му ставаха все по-нетърпеливи и той не задържаше за дълго вниманието си върху никоя част от тялото ѝ, докато не се принуди да потърси още по-силна съблазън. Тя му харесваше и го възбуждаше както никоя друга жена до този момент. От гърлото му се изтръгна възторжена литания.

— Ах, *mi amiga*, толкова си *preciosa*, толкова нежна... — Той леко я ухапа, а ръцете му покриха набъбналите ѝ гърди и той прошепна: — Тялото ти има вкус на нектар... Мога да те изям, да те погълна вътре в себе си, така че никога да не можеш да избягаш... — Намерил устните ѝ, той я целуна с пламенно нетърпение.

Сара посрещна с облекчение жадните му целувки, отпуснала се по вълните на желанието и безпомощно извиваше тялото си към него, галейки широките му рамене и силните му ръце. Той неуморно се движеше върху нея, сплел крака с нейните и топлината му я изгаряше, а допирът на ръцете му я караше да копнее за нещо непознато до този момент. Той плъзна нетърпеливо пръстите си надолу по тялото ѝ и ги задържа за миг върху бедрата ѝ, преди да ги разтвори и да потърси меднозлатистия триъгълник между тях.

Страх, примесен с наслада изпълни Сара, когато той леко докосна нежната плът, която откри там. Той си играеше с нея, пламенно целуваше устните ѝ, а пръстите му създаваха неописуемо усещане, което се разпростираше на вълни по цялото ѝ тяло и тя в самозабрава се извиваше в ръцете му, докато болезненият копнеж на тялото ѝ стана почти непоносим. Реакцията ѝ изтръгна от него доволно стенание и той плъзна устните си върху зърната на тръпнещите ѝ

гърди, а езикът и зъбите му продължиха да разпалват буйния опън, който я караше да реагира така необуздано.

Сара изгаряше от страст; плътта ѝ отчаяно желаше — не, копнееше — за освобождаване от усещанията и чувствата, които бушуваха в нея и я разтърсваха, целувките ѝ станаха по-нетърпеливи и по-пламенни, а ръцете ѝ се плъзгаха по тялото на Янси с необуздано вълнение. Когато Янси спусна ръката си по-навътре и измъчващите му пръсти потънаха в топлата ѝ влажна плът, във въздуха се разнесе приглушеният ѝ вик на първична наслада и тя се раздвижи в изнемога.

— О, боже! О, боже! — извика тя едновременно уплашена, и възторжена от това, което става с нея. — Не мога повече! Какво правиш с мен?

— Правя любов с теб, *mi amiga* — дрезгаво отвърна Янси, целувайки ъгълчето на устните ѝ, без да спре нито за миг движението на измъчващите я пръсти. — Подготвям тялото ти за моето! Карам те да усетиш огъня, който гори в мен... — Устните му намериха гърдта ѝ и нетърпеливо се склчиха около зърното ѝ. — Толкова си красива — прошепна той. — Толкова топла и желана, толкова... — той въздъхна, сякаш не му достигаха думи и я целуна, а езикът му отново вкуси сладостта на устните ѝ.

Чувствайки се изцяло покорена от него, с тяло, тръпнещо от силата на еротичните желания, в чиято власт беше, тя се извиваше под ласките му, най-голямата наслада от които идваше изпод лениво движещите се пръсти на ръката му. Тя плъзгаше все по-нетърпеливо ръце по широките му плещи и по гърдите му, като всеки път ги спускаше по-надолу...

Когато най-накрая го докосна и почувства топлината и големината му, Янси изстена дълбоко.

— Стига! — промърмори той. — Стига! И аз не мога повече! Подлудяваш ме, скъпа! — той внезапно се изправи, разтвори бедрата ѝ и бавно се отпусна между тях.

Сара затаи дъх и се взря с широко отворени очи в лицето му. Това искаше тя, за това жадуваше тялото ѝ и все пак не можа да потисне тръпката на страх и вълнение, която я разтърси, когато той се намести между бедрата ѝ и започна постепенно да се вмъква в скритата топлина между тях. Инстинктивно се вцепени и вдигна ръце пред гърдите си, за да се предпази, но Янси като че ли отгатна страха

й, промуши пръстите си между телата им и започна нежно да я гали, хладнокръвно разпалвайки огъня, който я караше да забрави всичко друго, освен сегашния миг.

Въпреки неутолимото желание, което го изгаряше, Янси я облада внимателно. Направи го инстинктивно; нещо у Сара го караше да сдържа страстта си и някаква вътрешна мъдрост го подтикваше поне отчасти да овладее острата нужда да я притежава, а това направи сливането им бавно и незабравимо и за двамата.

С нежност, на каквато не мислеше, че е способен, той подготвяше тялото й да го приеме. Бавно, сантиметър по сантиметър, той се плъзгаше в нея, а натискът на топлата й копринена плът върху възбуждения му член го караше да стиска зъби и да се бори с желанието да потъне дълбоко в нея с едно единствено необуздало движение. С притворени очи и отметната назад глава той се бе съсредоточил върху това, което правеше, вкусвайки всеки разтърсващ миг, но когато достигна бариерата, доказваща девствеността й, той отвори очи в недоверчиво учудване.

Усещането как плътта й се слива с неговата, как тялото й се разширява, за да го пропусне в себе си, накара Сара да потръпне от странна нежност към него. Обвила с ръце шията му, със замечтан израз в очите и гърди, които се притискаха до неговите, тя го приемаше нетърпеливо и внезапната болка я изненада.

Без да продумат, те се гледаха дълго, а после в кехлибаренозлатистите му очи проблесна нещо — нещо жестоко и ликуващо. Той тържествуващо се усмихна, устните му силно притиснаха нейните и после неумолимо преодоля бариерата, за да я притежава изцяло.

Проникнал дълбоко в нея, Янси се опиваше от победата си, налагайки си да не помръдва и да не се замисля върху въпросите, които напиреха в него, а просто да остави това безценно завоевание да се запечата необратимо в съзнанието му. Не успя обаче дълго да остане неподвижен, тласкан от първичното желание да продължи. Имайки предвид състоянието й, той се мъчеше да се сдържа и с отчаяно усилие се овладя, налагайки си бавни, лениви тласъци и така несъзнателно увеличи сладостта на момента и удължи насладата им.

Янси я беше обладал толкова внимателно, че болката на Сара бе изчезнала изведнъж. Беше останал само лек дискомфорт, който

намаляваше с всяко безкрайно внимателно движение на едрото тяло на Янси вътре в нея. Тя с готовност се бе оставила той да я подчини, отпусната под силата на тялото му, под гърдите му, които притискаха нейните и под ръцете му, които бяха обхванали задните ѝ части и я придържаха, докато той отново и отново потъваше в топлите ѝ дълбини. Тя беше така погълната от усещането за тялото му, за вкуса на плътта му, от аромата на мускус, от възхитителните неща, които правеше с нея, че когато той изведнъж се вцепени и извика с глух, измъчен глас името ѝ, топлата вълна на удоволствието, която избухна в нея, я изненада.

Сара отвори широко очи от учудване; тръпките на тялото ѝ привлякоха цялото ѝ внимание и тя едва усети как Янси се отпусна до нея, закрил лицето си с ръце. Когато бе проникнал в нея това ѝ се стори най-вълнуващият момент, който някога е преживявала; усещането, че се движи вътре в нея бе също толкова възбуждащо, но после... Странна усмивка на задоволство се изписа на устните ѝ. „Хм-м-м, другото беше просто блаженство!“ — реши замечтано тя, протягайки се като котка.

Движението ѝ накара Янси да се обърне и без да обръща внимание на голотата си, той се подпря на лакът и се загледа в нея. Загорялото му лице беше безизразно и без следа от предишната страст.

— А сега ще ми обясниш ли какъв брак сте имали с баща ми? — рязко попита той.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Задоволството на Сара в миг се изпари и тя се изчерви. Действителността се стовари като гръм върху нея и в съзнанието ѝ отчетливо изплуваха предишното недоверие и враждебността между тях. С неприятно усещане в корема тя осъзна каква лудост е да забрави, че Янси е неин неприятел, че той не ѝ вярва и я подозира в най-долни намерения за брака с баща му. Той беше неин похитител и по гърба ѝ полазиха ледени тръпки, когато се сети, че любовта им може да е била добре обмислен ход от негова страна. Той се беше заклел, че ще бъде баща на децата ѝ. Вероятно е съвсем права да подозира, че това, което за нея е откритие, за него е просто средство за постигане на целта.

Вълна от срам я заля; тя седна и грабна късата басмена рокля, която лежеше на тревата. С треперещи ръце я придърпа към себе си, съзнавайки че скрива само малка част от голото си тяло. Янси извително се усмихна.

— Не е ли късно за такава скромност?

Сара се зачерви още повече и смутено промълви нещо, търсейки с поглед панталоните си.

Янси ни най-малка не се притесняваше от голотата им и дръпна с рязко движение роклята ѝ.

— Por Dios! Разкажи ми за брака ви! — настоя той. — Защо беше още девствена? Каква черна магия си направила на баща ми, за да го държиш далече от леглото си?

Сара умолително погледна смачканата рокля в ръката на Янси.

— Ами... ами ние така решихме — промърмори тя. — Моля те, дай ми дрехите!

— Не! — избухна Янси. — Какво е това обяснение, по дяволите — „ние решихме“? Какво си сторила на баща ми, за да се съгласи с такова неестествено положение?

— Той искаше така! — гневно отвърна тя, мъчейки се да изтръгне роклята си.

Янси дръпна ръката си и без усилие парира опитите ѝ да я достигне.

— „Той искал“ — с недоверие възкликна той. — Лъжеш! Когато се е оженил за теб, баща ми е бил здрав, жизнен мъж и нищо не би го спряло да консумира брака ви.

Сара се примири, че няма да получи дрехите си, докато не му разкаже по-подробно за странния си брак със Сам. Тя въздъхна и започна:

— Ние с баща ти се обичахме, но не по начина, за който си мислиш. От мига в който го видях за пръв път, Сам непрестанно се грижеше за мен като за дъщеря и никога не е правил и най-слаб намек за друго чувство, а аз... — Сара замълча и очите ѝ се напълниха със сълзи, когато си спомни колко мил и внимателен беше Сам с нея и колко много ѝ липсваше. — Постепенно свикнах да мисля за него като за баща. Безспорно той се грижеше повече за бъдещето ми от Матю — сухо се усмихна тя и смело погледна намръщения Янси. — Независимо какво си мислиш, аз го чувствах като баща и го обичах както дъщеря обича баща си.

Янси изсумтя.

— И точно защото те е обичал като дъщеря, затова ли се е оженил за теб?

Огорчена, Сара рязко отвърна:

— Да, за това! Той искаше да е сигурен, че ако му се случи нещо през войната, аз ще имам с какво да живея. Каза ми, че е искал да ме осинови, но събитията са се развили твърде бързо и за времето, което му оставало до заминаването, можел само да се ожени за мен. — Сара не издържа презрителния поглед на Янси и сведе очи. Гласът ѝ стана съвсем тих. — Отначало това трябваше да е брак по споразумение и нито един от двамата не искаше да го превръща в нещо друго. Оженихме се само защото Сам искаше да напусне Магнолия Гроув, спокоен за моето бъдеще в случай че загине. — Очите ѝ потъмняха от вълнение. — Той ме молеше да се оженя за него! Най-напред идеята ме шокира и аз отказах, но после осъзнах, че мога да успокоя мислите му само по този начин. Бяхме решили да анулираме брака щом той се върне от войната, но тогава той вече умираше... — На гърлото ѝ заседна буца и тя бързо продължи: — Бракът имаше за цел само да ми даде сигурност и това показва колко прекрасен и щедър човек беше

баща ти. Това че се ожени за мен, беше един великодушен жест от негова страна!

Янси я стрелна насмешливо с очи.

— Трогателна история, но не й вярвам.

Сара ядосано вирна брадичка.

— Добре! — изсъска тя. — А според теб какво се е случило?

Янси стисна устни и се приближи към нея.

— Аз смятам — започна спокойно той, а в гласа му се усетиха заплашителни нотки — че ти си предложила брака. Че само ти си мислила за бъдещето си и си се подсигурила по единствения възможен за теб начин ако той умре, някой друг да се погрижи за теб.

— Това изобщо не е вярно! — възмутено отвърна Сара. — Ти едва ме познаваш — как можеш да си помислиш такива долни неща за мен?

Янси горчиво се засмя.

— Забравяш, че съм имал работа с такива като теб. Едва не се ожених за една жена, с която много си приличате. Въпреки че тя не излъчваше твоята безпомощна невинност, Маргарет много добре знаеше накъде върви!

— Аз не съм като Маргарет! — ожесточено отвърна Сара. — Аз обичах баща ти! Искях той да е щастлив и да му осигуря утеха, когато трябваше да ме остави сама в Магнолия Гроув.

— И естествено никога не ти е хрумвало, че като се омъжваш за него, всъщност мислиш за себе си!

Поразена, Сара го гледаше виновно, без да може да промълви дума. Тя наистина бе мислила какво ще означава това да бъде вдовица на Сам и щеше да е долна лъжа да отрече, че не се е грижила за собственото си бъдеще. Но това не беше основният ѝ мотив, болезнено разсъждаваше тя. Тя никога не бе си представила, че е възможно да се омъжи за Сам, но той толкова настояваше! Нищо лошо не бе сторила!

— Така е, чрез женитбата с баща ти аз си осигурявах бъдещето — призна накрая тя. — Щях да съм последната глупачка, ако не го бях осъзнала. Особено след като Сам го изтъкваше като мотив за брака ни!

Върху красивото лице на Янси се бе изписала открита неприязън и той я гледаше намръщено.

— Ето какво ще ти кажа — ти си дяволски умна и много по-съобразителна от Маргарет! — унило се засмя той. — Тя никога не би

си признала грешките, но ти — ти го правиш с толкова измамна искреност, че всеки друг би бил обезоръжен!

— Но не и ти.

Кехлибарените му очи се сведоха към голото ѝ тяло.

— О, не. Не и аз, госпожо. Както вече споменах, Маргарет ми показва колко разочарования може да донесе една пресметлива жена — даже и такава малка кучка с прекрасно личице като теб!

Долната устна на Сара трепна издайнически, но тя примигна, за да отпъди сълзите.

— Ясно ми е, че щом си си съставил такова мнение за мен, няма какво повече да говорим — изрече тя със спокойствие, което и струваше доста усилия. — Но, кажи ми — щом съм такова презряно същество, щом съм порочна като Маргарет, как може да искаш да стана майка на децата ти? — Тя срещна погледа му без да трепне. — Нали такава беше целта на това, което направихме? — Сълзите и терзанията надделяваха над желязната маска, която си беше наложила и тя припряно продължи: — Нали това беше част от плана ти? Причината, заради която ме отвлече? Нали трябва да нося твоє дете, така че Каза Палома да принадлежи на човек, във вените на когото тече кръвта на рода Алварес? — гласът ѝ леко потрепера. — Ти хладнокръвно ме прелъсти — трябва да си го обмислил много добре, но как тогава смееш да ме наричаш пресметлива? Твоите мотиви не се различават много от това, в което ме обвиняваш!

Янси я сграбчи за раменете и я разтърси.

— Никога нищо не съм планирал! Освен да те заведа в дел Сол!

— О, искаш да ме убедиш, че това, което стана, беше случайно? И че не си целял аз да забременея? Че не се надяваш от това да се роди дете?

— Demonio! Изобщо не беше така! Никога не съм си помислял... — той замълча и я погледна навъсено. — Исках само да спрем и да си починем. Ти си на седлото почти от полунощ и когато стигнахме дотук, аз си помислих... — той се намръщи още повече. — Помислих си, че ще е добре да си починеш, преди да продължим нататък.

— Това ли било? — спокойно попита тя. — И не си имал намерение да ме прелъстиш? Нито пък мисълта да се любим ти е минавала през главата?

Той промърмори някаква ругатня и отново я повали на тревата. Доближи загорялото лице и устните си на няколко сантиметра от нейното.

— Ах, ти, малка магьоснице! Знай, че откакто те целунах в кабинета на Сам, не съм мислил за нищо друго освен да те любя!

Той грубо я целуна, като че ли беше сърдит, но дали на нея или на себе си, Сара не можеше да разбере. Тя знаеше само, че е опасно да му позволи да я целува и че трябва да го спре. Опитва да се изплъзне, но той беше по-силен и твърдо решен да получи това, което иска и тя не успя да отблъсне топлото му, мускулесто тяло, което я притискаше към земята. Устните му я търсеха, а езикът му се опитваше да се вмъкне в устата ѝ.

Сара замаяно се бореше и отчаяно се мъчеше да го спре, преди да е станало твърде късно. Накрая тя успя да промуши лакътя си между телата им и извърна главата си настрана.

— Престани! — извика тя. — Не прави нещата по-лоши, отколкото са!

И двамата дишаха учестено и известно време се взираха един в друг с почти допрени лица. Желанието, замъглило погледа на Янси, постепенно угасна и той изкриви устни в горчива гримаса.

— И сега не мислех, че... Аз... — полуядосано, полуобъркано изражение се появи на лицето му. — Когато съм до теб не мисля за нищо друго освен за това колко сладки са устните ти и как ми се иска да се слея с теб... колко мека и жарка ще е плътта ти, какво удоволствие ще ми доставиш. — Той замълча, погледна я втренчено и продължи с пресипнал глас: — Сара, трябва да ми повярваш — никога не съм мислел, че това ще се случи. — После почтеността го накара да добави: — Поне не сега. Не тук и не по такъв начин. Аз наистина смятах само да си починаем. Повярвай — събудих те само за да ти кажа, че е време да тръгваме. Не съм искал да те целувам... — Очите му се спряха на устните ѝ и той преглътна. — Просто така се случи... Не съм го предвиждал. Ти беше толкова очарователна, толкова неотразима — исках да те целуна само веднъж, но... — Той се наведе и допря устни до ъгълчето на устата ѝ. — А като те целунах, вече не можех да спра... желях те. — Той бавно я целуна отново и дрезгаво прошепна: — И пак те желя... сега...

Целувките му бяха вълшебни, но Сара знаеше, че не се ли измъкне преди желанията на тялото ѝ да са я влудили, после нямаше да има смисъл. Тя се изтръгна от прегръдката му и скочи на крака. Избягваше да поглежда към изкушаващото му тяло и като събра припряно дрехите си, се спусна към близкия поток. Пусна дрехите на земята и се потопи в бързите му води, радостна, че той се оказа по-дълбок, отколкото изглеждаше. Затоплената от слънцето вода стигна почти до кръста ѝ. Тя инстинктивно поиска да измие от себе си следите от сливането на телата им, като че ли като премахнеше външните доказателства, щеше да заличи и случилото се. Отново и отново се потапяше във водата и яростно изтриваше от кожата си свидетелствата за бурната им страст.

Сара не си даваше сметка, че плаче и сълзите се стичат по лицето ѝ докато Янси, също потопил се в потока, не я взе в прегръдките си.

— Preciosa! Не плачи! Аз не мислех... — той тихо изруга и промърмори: — Извинявай! Кълна се, че няма да те докосвам повече. — Той горчиво сви устни и се поправи: — Кълна се, че ще се опитам да не те докосвам повече, но ти си толкова привлекателна!

Тя се извърна към него.

— Тогава пусни ме да си отида — каза глухо тя. — Върни ме в Магнолия Гроув.

Янси я притисна по-силно в прегръдките си и разкаяното му изражение изчезна начаса.

— Не. Не искам това от мен! — отвърна той с решително свити устни.

Сара ядосано се изтръгна от ръцете му, без да я е грижа, че не е облечена и излезе на брега. Бързо навлече дрехите си, без да поглежда към Янси, който също излезе и бавно започна да се облича.

Той объркано се взираше в нея и каменното ѝ лице го караше да се чувства неловко. Por Dios! Какво щеше да прави с нея, по дяволите? Той не си беше представял нещата така! Той я гледаше, а сърцето му се късаше и се изпълваше с гневно, виновно отчаяние. Не беше мислил да я люби... поне не толкова скоро и случилото се нямаше нищо общо със завещанието на Сам.

Той се приближи до конете, където стоеше тя и се изкашля.

— Запалих огън и направих кафе и сандвичи. Добре е да хапнеш преди да тръгнем.

Сара ядосано го стрелна с поглед.

— Не се прави на загрижен!

Янси едва сдържа гнева си.

— Не съм загрижен — каза той накрая. — Само благоразумен. Все още е светло и ще яздим още няколко часа докато се стъмни. Ако искаш яж, ако искаш — недей, но те предупреждавам, chisa — ще огладнееш преди да спрем за през нощта.

Сара би предпочела да захвърли храната в лицето му, но в това време стомахът ѝ напомни за себе си и тя се отправи към малкия огън. Във враждебно мълчание те изпиха кафето и изядоха сандвичите, които Янси беше взел със себе си.

Едва когато се качиха на конете и се приготвиха да тръгват, Янси проговори. Той приближи с коня си до нея, стискайки в ръка юздите на нейния кон и въжето на товарния, погледна извърнатото ѝ настрана лице и меко каза:

— Сара, не мога да върна нещата назад — даже не знам дали искам, но ти трябва да ми повярваш, че не съм замислял предварително това, което се случи.

— Аз те молих да ми повярваш за Сам, но ти не го направи. Е, сега е мой ред да проявя такава благосклонност. — Тя сурово го изгледа с блеснал поглед и ожесточено произнесе, подчертавайки всяка дума: — Не ти вярвам! — После извърна лицето си от него и се загледа настрани.

Янси изучаваше известно време деликатния каменен профил пред себе си, изненадан от болката, с която се бе свило сърцето му. Стисна устни. Cristo! Няма да се остави отново да бъде обсебен от едно красиво лице! Въпреки необикновените и завладяващи чувства, които тя предизвикваше у него — един път се беше опарил и нямаше намерение да го повтаря, даже и когато примамката е толкова съблазнителна. Маргарет беше причинила достатъчно опустошения в живота му, които той нямаше да забрави до края на дните си и независимо от това колко привлекателна бе Сара, колко уязвима изглеждаше и колко я желаше, втори път нямаше да се хване в капана. Никога!

— Мисли каквото искаш! — отвърна сухо той.

Потеглиха и дълго време яздиха в потискащо мълчание и за няколко часа не си размениха и една дума, въпреки че и преди това не

си говореха много често. Спирането ги беше забавило много повече, отколкото Янси бе планирал и тъй като беше решил предварително къде ще спрат за през нощта, те яздиха дълго след като слънцето залезе.

Сара не беше опитен ездач, макар че през целия си живот бе яздила и колкото повече път изминаваха, толкова по-остро чувстваше болките във всеки мускул от тялото си. Когато слънцето се скри и започна да се спуска мрак, тя вече беше на края на силите си, примаяляла от глад и болки, но понасяше всичко безропотно. Беше се заклела, че по-скоро ще умре, но няма да помоли Янси да спрат, но не можа да сдържи една въздишка на облекчение, когато най-накрая Янси спря конете.

— Тук ще останем за през нощта — каза ѝ той.

Беше прекалено тъмно и Сара не можа да огледа мястото, където спряха, но по тихото блъбукане на вода и скупчените тъмни сенки на дърветата предположи, че много прилича на това, където бяха спрели преди. Тя несръчно се смъкна от коня и отблъсна ръката на Янси, който искаше да ѝ помогне.

— Не ме докосвай! — изсъска през зъби тя.

Янси тежко въздъхна, обърна се и се зае да завърже конете и да сваля седлата. Сара стоеше и неуверено го наблюдаваше, докато той не ѝ подхвърли хладно през рамо:

— Ако няма да ми помагаш, поне намери къде да седнеш и не ми се пречкай в краката — хладно ѝ подхвърли той през рамо.

Сара тръсна разплетените си коси.

— Аз съм тук по принуда и ти естествено не можеш да очакваш да ти помагам по какъвто и да е начин — остро отвърна тя, въпреки че по природа беше много услужлива и внимателна.

Той я погледна, но тъмнината скриваше изражението му.

— Да, скъпа — ледено изрече той. — Сигурен съм, че от теб не може да се очаква нищо разумно.

— Колко е добре, че се разбираме! — не му остана дължна тя. Враждебността помежду им не намаляваше и след вечерята от сандвичи и кафе, Сара с облекчение заспа. Янси беше сложил седлото ѝ близо до огъня и беше хвърлил там няколко одеяла.

— Леглото на госпожата — беше казал сухо.

На пръв поглед то не изглеждаше твърде примамливо, но след това, което Сара бе преживяла откакто за последен път беше спала в леглото си, тя реши, че е много по-удобно, отколкото можеше да очаква. Подпряла глава на седлото, нахранена и завита в одеялата, Сара заспа почти веднага.

За Янси не можеше да се каже същото. Той седеше при огъня, който лениво догаряше и с мрачен поглед наблюдаваше заспалата Сара. Тя беше загадка за него, признаваше си той. Беше замислил отвличането ѝ в дел Сол с безгрижна привързаност, сигурен, че трябва да направи точно това, за да я предпази от собствената ѝ лудост. Идеята ѝ да живее в Каза Палома беше абсурдна — проклетата къща всеки момент можеше да се срути, а в стремежа си да я ремонтира Сара щеше да пропилее и последното пени от това, което Сам ѝ беше завещал. Той изкриви намръщено устни. Не че много го беше грижа за това — то просто не беше практично, каза си мрачно той. А после и това завещание на Сам!

Por Dios! За какво ли си е мислил Сам, когато е обвързал собствеността над Каза Палома с такова условие? Янси вярваше, че Сара е подтикнала Сам да постави това изискване в завещанието, но въпреки това не беше убеден, че Сам до такава степен си е загубил ума, че да се съгласи с подобен план. Нищо ли не бе научил баща му от Маргарет? Освен това Сам знаеше какво е неговото отношение към въпроса за Каза Палома. Янси се усмихна с горчивина. По дяволите! Той беше заплашил с убийство Маргарет, за да не ѝ позволи да сложи ръка върху тези земи — какво ли е смятал Сам, че той ще стори на Сара? Сам трябва да е знаел, че той ще направи всичко, което е по силите му, за да върне Каза Палома към земите на рода Алварес.

Тъкмо допиваше последната глътка кафе, когато една мисъл го накара да се вкамени. Разбира се! Този пресметлив стар негодник! И от гроба се опитваше да го командва! Той сви устни. Този път Сам беше поставил в капана примамка, на която не можеше да се устои — Сара!

Навъсен, Янси остави настрана празната чаша. Знаел ли е Сам колко го привлича Сара? Дали баща му не е сложил проклетата клауза само за да го вкара в клопката?

Янси озадачено поклати глава. Въпреки различията между тях — а те не бяха малко — той никога не би сметнал, че Сам е способен на такива дяволски интриги. Сам беше мил и великодушен човек, което

съвпаднаше с версията на Сара, но освен това имаше слаба воля и лесно можеше да му се въздейства. Затова на Янси му се струваше невъзможно Сам методично да е обмислял план, чрез който да свърже вдовицата си и своя син. И все пак смътната идея, че Сара може да казва истината... Мощен прилив на надежда го изпълни, но почти веднага той изчезна пред спомена за Маргарет и нейното предателство. Не! Няма да се остави отново да бъде изигран! Никога повече няма да се загуби ума по едно прекрасно лице и една примамлива усмивка! Никога!

Нямаше лесни отговори, уморено реши той накрая, нито пък който и да било от тях го задоволяваше — даже този да обвини Сара за всичко. А бог му е свидетел, че искаше да направи точно това! Ругаейки наум, той се намести до Сара на тревата. Времето щеше да разбули истините, а беше повече от сигурно, че той няма доникъде да достигне тази вечер. Утре и през следващите дни щеше да разреши загадката Сара Кантрел.

Извивката на тялото му инстинктивно беше последвала формата, която бе заела Сара. Янси си каза, че трябва да е близко до нея, за да не може тя да избяга. Той спеше много леко и беше сигурен, че и при най-малкото ѝ движение ще се събуди. Колкото до бягството — той беше научил конете си да се подчиняват единствено на него. Това беше необходима мярка когато човек живее сред индианци, които са прочути конекрадци. За още по-сигурно той беше скрил ботушите ѝ. Даже и да успееше да се измъкне докато той спи, боса и без кон тя нямаше да стигне далече. Усмивайки се на своята съобразителност, той заспа.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На сутринта Янси нито се усмихваше, нито пък се чувстваше особено съобразителен. Беше спал добре и не се бе случило нищо неприятно — Сара спеше дълбоко до него, когато той се събуди с първите лъчи на слънцето — но раздразнено осъзна, че нито един от проблемите му не е решен. Сара си оставаше загадка за него и студенината, с която се държеше, не намаля ни най-малко през дългото, мъчително пътуване.

Пътуването до дел Сол не беше нещо, за което Сара си спомняше с удоволствие. Те си продумваха само когато беше наложително и бяха свели до минимум общуването помежду си. Пътят не беше опасен, нито пък труден, макар че яздеха в продължение на часове, но Сара по-скоро се радваше на това — пейзажът поне ѝ даваше възможност да спре погледа си на нещо друго, а не на ненавистната личност на арогантния ѝ, властен и порочен похитител. Отначало Сара безучастно гледаше как той пали огън и приготвя храна, но незнайно защо съвестта ѝ започна да се обажда и тя започна да поема част от работата. За десет дни път те си бяха изработили такава система, че можеха да си направят удобен бивак само за няколко минути.

Въпреки враждебността, която витаеше във въздуха, това пътуване не беше чак толкова неприятно. Пейзажът наоколо радваше окото и омайваше възприятията с почти тропическата си пищност, а след първите няколко дни тя свикна със седлото и с коня и откри, че ѝ е приятно да язди. Беше освободена от грижите, които дълго време бяха тежали на крехките ѝ рамене в Магнолия Гроув и въпреки трудностите, които я очакваха, настроението ѝ се повдигаше с всеки изминал час. Очакваше със странно нетърпение да види дел Сол и земите около него, обрасли в гъст храсталак.

След дългите часове езда през деня, тя всяка вечер с удоволствие очакваше спирането и тъй като малко неща можеха да я развличат, тя прекарваше времето преди да си легне най-често в размисъл за превратностите на съдбата. Често след импровизирана вечеря с царевичен хляб, изпечен на огъня и вкусно месо от дивеча, който Янси

бе убил, Сара си спомняше подобни вечери със своя баща. Щастливите спомени я караха да се усмихва несъзнателно и да се радва на спокойствието на момента. Понякога обаче тя се взираше в златно-червените пламъци на огъня, бавно отпивайки от кафето си и се питаше какъв ли щеше да бъде животът ѝ, ако Матю не бе проиграл Мокингбърд Хил и не се бе оказал толкова глупав, че да се остави да го убият. После се отърсваше и се опитваше да не мисли за мрачното минало.

Колкото повече яздеха напред, толкова повече се променяха теренът и растителността. Земята ставаше по-суха, плътността ѝ не беше толкова тропическа, а високите, величествени дървета, пълзящите лози и избуялите диви цветя постепенно намаляваха. Нямаше я вече плодородната тинеста почва, толкова ценена от земевладелците, а пейзажът се отвори към безкрая на хоризонта. Дните станаха по-топли и по-сухи, но Сара свикна с жаркото слънце.

В средата на май те стигнаха до просторната хълмиста прерия — яздеха сред треви, стигащи почти до кръста им и минаваха покрай широки площи, покрити с бодливи акации, огромни кактуси и мескити. Близко до рекичките и поточетата буйно растяха скупчени едни до други канадски тополи и върби, а Сара се удивляваше на невероятното разнообразие от диви животни, които срещаша. Беше пълно с големи стада мустанги и говеда, но имаше и зайци, пуйки, пъдпъдъци, елени и антилопи. Нощно време слушаха печалния вой на койотите и вълците, а от време на време и ужасяващия рев на някоя пантера.

Сара се мъчеше да сведе до минимум разговорите между тях, но една вечер след като се бяха нахранили, любопитството ѝ надделя.

— Колко път има още до ранчото? — неочаквано попита тя. Янси се усмихна.

— Този въпрос от два дена ти е на езика. — Не обърна внимание на полуотворената ѝ от учудване уста и продължи: — Смятам, че утре ще спим в истински легла.

Въпреки очакванията си, Сара нямаше търпение да види дел Сол и бе много любопитна какво представлява той. Късно следобед на следващия ден, когато преваляха малък хълм, тя забеляза в далечината черна точка и сърцето ѝ трепна. Погледна Янси и възбудено попита:

— Това ли е дел Сол?

Янси леко кимна.

— Si, това е моят дом. — Той замълча, вперил поглед в прелестното ѝ лице и Сара долови странна предпазливост в гласа му — като че ли бе някак плах... или несигурен за впечатлението ѝ от дел Сол. Едва когато тишината започна да става напрегната, той се извърна напред и тихо добави:

— Надявам се, че там ще си щастлива.

Той пришпори коня си, Сара покорно го последва и те се насочиха към къщата, която беше като точица на хоризонта. Докато яздеха натам, Сара се замисли за странното поведение на Янси. Само след няколко минути тя разбра причината за необяснимата му боязън — Маргарет!

Тя не се изненада особено от тази предпазлива резервираност на Янси. От всичко, което беше слушала за единственото посещение на Маргарет в дел Сол, ставаше ясно, че тя просто ненавиждаше това място. Всъщност предполагаше се, че именно тази открита омраза към дел Сол я беше тласнала към брака със Сам. Беше съвсем естествено Янси да се безпокои за реакцията на Сара.

Прелестна усмивка разцъфна на устните ѝ. Не би трябвало, но все пак тази плахост у Янси като че ли накара част от възмущението ѝ към него и арогантното му поведение да се изпари.

Когато наближиха дел Сол Сара разбра, че малката точка всъщност се състои от множество постройки, струпани една до друга, а с всяка измината миля се убеждаваше, че домът на Янси не е просто къща, а по-скоро едно цяло село. Мястото беше възхитително — напред докъдето погледът стигаше, се простираше хълмиста прерия с буйна трева, прорязана тук-там от дървета и храсти, които очертаваха извивките на ручей и потоци. Дел Сол беше построен на малко възвишение близо до един от тези искрящи потоци и колкото повече приближаваха, толкова повече Сара се удивляваше на изобилието от устремени към небето дървета и гъстата трева в тази местност. Около хазиендата — а тя не можеше да се сбърка заради масивните си каменни, подобни на крепостни стени, внушителни размери и височина — бяха разпръснати множество по-малки къщи, хамбари и обори, една огряна от на слънцето бяла черква и няколко ниски кирпичени постройки. Наоколо имаше оградени пасища, просторни обработваеми земи, портокалови плантации, лозя и царевични ниви и

неповторимото зелено на току-що покълналите стръкове. Докато яздеха към къщата пред тях се скупчваха и разбягваха с крякане, грухтене и блеене кокошки, прасета и кози.

Сара се мъчеше да погълне всичко със сетивата си — ослепителната белота на сградите, портокаловия аромат във въздуха, възбудените гласове на децата, стадата говеда и коне в далечината и мургавите каубои, яздещи малки здрави мустанги. Следа от ситен прах във въздуха бележеше пътя до хасиендата с дебели защитни стени, блестящи като сняг. При вида им възторгът на Сара се изпари. В края на краищата дел Сол щеше да е нейният затвор.

Те едва бяха стигнали до първите къщи и изведнъж срещу тях се зададе тълпа от полуголи, изпоцапани, жизнерадостно усмихнати дечица, засмени жени с шалове в блестящо синьо, аленочервено и жълто и мъже в провиснали бели панталони със сомбрера на главите. Топлият следобеден въздух се изпълни с възторжени викове.

— Ах, сеньор Янси, вие се връщате при нас!

— Това е El Patron! Елате, елате, El Patron е тук!

— Сеньор! Сеньор Янси, колко дълго ви чакахме!

— О, сеньор! Колко е хубаво, че отново сте при нас!

Двамата бавно напредваха, защото Янси се спираше да приказва с хората. Те избутваха пред себе си малките деца и му ги показваха, поверявайки ги в ръцете му. Сара беше удивена от дълбокото уважение, с което се отнасяха към него. Беше ясно, че много го обичат и искрено го боготворят. Тя изсумтя недоволно — нищо чудно, че беше такъв самодоволен и властен деспот!

Най-накрая тълпата остана зад тях и те се изправиха пред внушителната порта от ковано желязо на входа за хасиендата. Сара очакваше какво ще види зад нея, но въпреки това остана омагьосана от великолепната гледка, която се разстилаше пред нея.

Зад тези масивни двуметрови стени като че ли имаше друг свят — светът на изяществото и богатството, светът на старата испанска аристокрация. Имението беше разположено почти на пет акра земя и там, където, нямаше сгради, се простираха зелени морави, пресечени от стройни редици портокалови и маслинови дръвчета, а характерните за местността храсти бяха разпръснати в очарователен безпорядък. В едно отдалечено кътче Сара съзря бреговете на малък поток, а точно пред нея започваше двор с каменна настилка, в средата на който се

издигаше великолепен фонтан, разпръскващ вода в три искрящи струи. В дъното на двора се издигаше внушителната хазиенда. Двукрилата бледожълта сграда изглеждаше по-просторна, отколкото бе в действителност. Широки сенчести галерии с изящни сводове и балкони с парапети от ковано желязо обграждаха къщата. Храст с малки пурпурни цветчета обвиваше единия ъгъл; в другия растяха рози с упойващ аромат, а към двора водеше портал, окичен с жасмин. Сара беше очарована.

И тук, както и в селото, ги обгради тълпа развълнувани тъмнокоси мургави мексиканци, които открито се радваха на завръщането на Янси. Янси можа да слезе от коня едва след няколко минути, а след още известно време успя да се обърне към Сара. Доловила множество дискретни изучаващи погледи към себе си, Сара се питаше как ли ще я представи Янси. Тя знаеше малко испански, както повечето жители на Тексас, но общо взето трудно разбираше. Когато обаче Янси обхвана кръста ѝ с ръце и я свали от коня, тя успя да улови думата *póvia* сред меките испански изрази, с които той се обръщаше към хората. Радостните викове и многословните поздравления бяха красноречиви.

— Аз не съм твоята *póvia*! Как можа да им кажеш, че съм ти годеница? — изсъска през зъби Сара, успяла да запази усмивка на устните си.

Янси я привлече по-близо до себе си и обгърна безгрижно с ръка талията ѝ.

— Но ти си, скъпа моя! Мислиш ли, че ще позволя децата ми да не носят моето име? — прошепна с весела усмивка той.

Усмивката ѝ стана по-неуверена, но очите ѝ хвърляха опасни зелени мълнии.

— Аз не съм бременна и няма да се омъжа само заради способността си да раждам деца!

Ръката му почти болезнено се впи в кръста ѝ и за радост на околните той я привлече към себе си и звучно я целуна, а после изрече, без да отдалечава устните си от нейните:

— Никога ли не ти е минавало през ума, моя малка гълъбице, че може да не давам и пет пари за „способността ти да раждаш деца“?

Сара го погледна учудено, а той се засмя и отново я целуна — за голямо удоволствие на зрителите. Без да ѝ даде възможност да се

опомни, той започна да я представя на хората около тях и да ѝ обяснява, че те са прислужници в къщата и много от тях са потомци на семействата, които са последвали първите заселници от рода Алварес от Испания в Мексико, а оттам — в Тексас. Сара се усмихваше и кимаше, кимаше и пак се усмихваше, чудейки се дали някога ще запомни всичките тези имена. Не че имаше значение, каза си храбро тя. Тя нямаше дълго да остане тук! Продължи да си мисли за това и когато тълпата изчезна и една усмихната черноока красавица на нейната възраст ги поведе през къщата по една сенчеста галерия към просторна стая в едното крило на сградата.

Докато вървяха, пред очите на Сара се мяркаха широки светли помещения; хладните подове, облицовани с плочки, бяха постлани с пъстри килими, а мебелировката беше елегантно съчетание на семплия мексикански стил и пищния блясък, наследен от испанските благородници. Сара остана очарована, когато откри, че в задната част на къщата има друг двор с фонтан по средата — точно копие на този пред входа на къщата. Хасиендата беше П-образна и трите ѝ крила заграждаха малкото дворче, а покритите галерии с дългообразни сводове му придаваха уютен и елегантен вид. По балкончетата от ковано желязо на горния стаж се виеха лози, на места в двора бяха разпръснати розови храсти и бял жасмин, тежкият аромат на който се смесваше с лекия мирис на портокал в топлия въздух.

При други обстоятелства Сара би се чувствала чудесно на това място и трябваше често да си повтаря, че не е там по собствено желание и не е поканена на гости. Гледката на широкото легло, покрито с мрежа против комари, я накара да си представи мекотата му. Младата жена до нея се обади:

— Аз говоря малко английски и затова сеньор Янси ми каза че трябва да ви заведе до стаята и че отсега нататък ще бъда ваша прислужница. Той каза, че сте много уморена от пътуването и че вероятно ще искате да се изкъпете. Да приготвя ли банята?

Сара се разтопи от удоволствие.

— О, разбира се, това е най-голямото ми желание! — Тя се усмихна обезоръжаващо чаровно и си призна: — Съжалявам, но май не си спомням името ти.

Жената също се усмихна.

— Не се учудвам! — отвърна тя. — Казвам се Мария Чавес. Аз съм жена на най-добрия каубой на сеньор Янси, моята madre е икономка в къщата, а моят padre е Хуан, счетоводителят на El Patron. С всички се запознахте преди няколко минути, само съпругът ми Естебан го нямаше.

Сара поклати глава.

— Съжалявам, но изобщо не си ги спомням!

— Не се тревожете, сеньорита, имате цял живот пред себе си да научите имената ни — усмихна се Мария. — А сега ме извинете, ще ви приготвя банята.

Чак когато Мария излезе Сара се сети, че не я поправи, когато я нарече „сеньорита“ и се запита дали Янси е споменал, че тя е вдовица на баща му. Силно се съмняваше!

Банята беше чудесна — точно такава, за каквато си бе мечтала — и след седмиците, през които тоалетът ѝ се състоеше от бързо измиване в студените рекички, беше просто божествено да се отпусне в топлата, ухаеща на жасмин вода, да насапуниса цялото си тяло с благоуханния сапун и да мие косите си, докато заблестят от чистота.

Мария и беше донесла кана със сангрия и Сара, напълно отпусната след банята, само по една широка бяла хавлия, бавно отпи от виното с плодов сок и реши да изпробва леглото. То беше толкова меко, колкото изглеждаше и тя внимателно остави чашата със сангрия на дървената масичка до леглото, а стройното ѝ тяло меко потъна в пухения дюшек. В един миг всичките ѝ притеснения се изпариха и преди да се усети, тя вече беше дълбоко заспала.

* * *

Когато Янси влезе в стаята ѝ вече падаше мрак, а тя още спеше. Междувременно той също се беше изкъпал и сменил прашните дрехи, но не си бе позволил и минута почивка. Докато траеше войната, ранчото се управляваше от неговите хора, а имаше и безброй новини, които трябваше да научи. По време на войната той беше успял да се върне само веднъж — веднага след като генерал Лий се предаде на генерал Грант при Апоматокс. Тогава той имаше време само колкото да покаже на хората си, че е жив и да ги увери, че ще се върне при тях

при първия удобен случай. Разказите на работниците му отнеха много повече време, отколкото бе предполагал и той разбра, че нещата в ранчото можеха да продължат със същото лениво темпо до безкрай, ако не се бе върнал. Но сега всичко щеше да се промени. El Patron се беше върнал окончателно и имаше планове за бъдещето.

Не малка част от тях бяха свързани с това чудно малко създание, което лежеше толкова безпомощно пред него, мислеше си той докато я гледаше как спи. Разглеждаше стройните ѝ крака, открити от хавлията и изражението му бе ликуващо, но и загрижено. Какво, по дяволите, щеше да прави с нея? Усмивка повдигна ъгълчетата на устните му. О, той много добре знаеше какво — проблемът беше да я накара да се съгласи с него!

Той не беше излъгал хората си, когато им я представи като своя повia; дълго преди да стигнат дел Сол той беше решил, че ще се ожени за Сара, независимо че ѝ нямаше доверие и че алчните ѝ намерения го разочароваха и вбесяваха. Още преди да я види в Магнолия Гроув той бе решил, че отдавна е трябвало да се ожени и че до края на годината трябва да си намери съпруга. Имаше три логични и практични причини за това решение — следващият февруари щеше да навърши тридесет и пет години, притежаваше голямо имение и беше невероятно богат, а нямаше наследник. Време беше сериозно да се замисли за следващото поколение, но за нещастие — поне винаги преди го бе считал за нещастие — без съпруга не можеше да има законни наследници.

Тези размисли го накараха отново да обърне поглед към Сара. Той я наблюдаваше с чувство, което опасно наподобяваше нежност и отбелязваше изящната линия на страните ѝ, меките съблазнителни устни и чувственото обаяние на полуголото ѝ тяло. Но даже и да остави настрана тези очевидни достойнства, нещо в нея винаги го бе привличало и той не можеше да го отрече — независимо дали тя бе намислила да сложи ръка на богатствата му! Наистина завещанието на Сам ускори нещата, но той се съмняваше, че даже и заради Каза Палома би се обвързал с жена, която мрази или която не го възбужда.

Той леко се усмихна. Сара го възбуждаше — в това нямаше съмнение. Даже и сега той усещаше как тялото му се напруга и желанието кара кръвта във вените му да кипва. Искаше му се да се отпусне до нея на леглото и да я събуди с целувка и за миг това чувство

като че ли надделя у него, но той се въздържа. Беше си отдъхнал, когато разбра, че не е бременна и че от прекрасния любовен миг в сянката на дъбовете няма да се роди дете. По причини, върху които не смееше да се замисля дълбоко, той не искаше тя да счита, че я е отвлякъл и я е любил само заради завещанието на Сам. По същите неясни причини беше важно Сара да разбере, че желанието му да се ожени за нея няма нищо общо с проклетото завещание.

И все пак той си признаваше, че условията в завещанието на баща му превръщат Сара в най-добрата партия за него и ако разсъждаваше върху ситуацията хладнокръвно, той не трябваше да се тревожи какво мисли Сара за мотивите му. Изражението му изведнъж стана сурово. Като се има предвид как е обмисляла да го постави точно в такова положение, тя трябва да е безкрайно доволна, че планът ѝ е успял!

Точно това сурово изражение на мургавото му лице видя Сара, когато се събуди и то я наелектризира. Скочи от леглото и като обезумяла дръпна към себе си изхлузилата се хавлия.

— Какво правиш тук? — извика задъхано тя, без да си дава сметка колко е съблазнителна с меднозлатистата си коса, падаща на вълни върху голите рамене и дългите, подаващи се под хавлията крака.

— Е, така ли поздравяваш твоя *povio*? — провлечено попита Янси с дяволито пламъче, танцуващо в очите му и с палци, пъхнати в широкия черен колан на кръста му.

— Ти не си ми *povio*! — запротестира гневно Сара, а страните ѝ се зачервиха от яд. — Може да си ме отвлякъл от Магнолия Гроув и сега да разполагаш с мен, но при никакви обстоятелства няма да се съглася да се омъжа за теб! И не можеш да ме принудиш! — прибързано добави тя.

Още докато изричаше последните думи тя усети, че сбърка. Снизходителният му израз изчезна и с мрачно свити устни той я привлече към себе си и пламенно я целуна.

— Малка глупачке, мога да те накарам да правиш каквото поискам — изръмжа той, почти докоснал устните ѝ. — Забравяш, че сега си на моя територия. В селото има свещеник, на когото осигурявам хляба, а всички наоколо са мои хора. Наистина ли смяташ, че не мога да накарам моя свещеник да ни ожени и че ми е нужно съгласието ти за брака? — засмя се той и ядът му премина. Отпусна

леко ръцете си, които бе впил в нея и спокойно продължи: — Скъпа моя, не можеш да ми попречиш да върша това, което ми харесва. Трябва да го запомниш! Ако продължаваш да подлагаш на изпитание характера ми, ще проклинаш деня, в който си ме срещнала.

Думите му я стреснаха, но тя не искаше да го покаже и повдигна презрително брадичка.

— Аз вече проклинам този ден, така че няма от какво да се страхувам! — отвърна гневно тя.

Янси я изгледа вторачено и по лицето му се плъзна странна усмивка. Той я привлече отново към себе си и потърси устните ѝ.

— Тогава няма причина да не направя това, което искам, нали?

И преди Сара да схване намеренията му, той я събори обратно в пухеното легло. Тялото му почти я покриваше, а устните му търсеха нейните.

Вбесена от постъпката му, Сара се опита да го отблъсне, но нетърпеливите му ръце вече се бяха вмъкнали под хавлията ѝ. Той я разтвори без усилие и устните му очертаха огнена линия по шията към гърдите ѝ и това изтръгна от гърлото ѝ полугневно-полудоволно стенание. Тя бе решила да не се предаде и упорито се мъчеше да не се поддава на сладката възбуда, която обхващаше тялото ѝ, но в един миг забрави защо го отблъсква, когато ръцете му се спуснаха между бедрата ѝ и тя разбра какво търсят...

Пръстите му докоснаха влажната топла плът между бедрата ѝ и тялото ѝ едва не подскочи от лумналото в него желание. Ще е толкова лесно да се остави в ръцете му, да се остави да я съблазни...

Тя беше на ръба на капитулацията, когато Янси стана рязко и бързо свали дрехите си. Това беше тактическа грешка от негова страна, защото колкото и да беше бърз, Сара имаше достатъчно време да осъзнае колко опасно близко беше до отстъплението, до това да го остави да я прелъсти още един път.

Тя като че ли дълго се бе колебала и голото тяло на Янси вече се отпускате до нея на леглото, когато тя се отдръпна в единия му край. Янси не се впечатли и отново я привлече към себе си, въпреки че тя го удряше с юмруци в гърдите. Той здраво държеше ръцете ѝ между сплетените им тела; Сара не можеше да избегне целувките му и когато той вдигна глава, тя го погледна с блестящи от гняв, а не от страст очи.

— Пусни ме! — изсъска тя с почервенияло лице и искрящи очи. Преди той да отвърне нещо обаче, вратата на стаята неочаквано се отвори.

Сара стресната се обърна и се изчерви още повече от смущение, както и бедната Мария, която стоеше като закована на прага с поднос със сангрия и топли, ароматни бисквити. Мария начаса извърна ужасено глава и без повече да поглежда към тях, бързо остави таблата на най-близката маса и се шмугна през вратата.

Сара се чувстваше толкова неловко, колкото и Мария, но Янси... Той се изтегна в леглото до нея и гръмко се разсмя. Сара се изправи, загърна се в хавлията си и се вторачи в него.

— Няма нищо забавно! — сковано каза тя.

Янси само ѝ се усмихна.

— Така ли, мила? Е, от моя гледна точка не би могло да стане по-добре! — В очите му затанцува лукаво пламъче и той довърши: — Сега се опитай да убедиш някого, че не си моя novia!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Дълго време след като Янси излезе с вбесяващо самодоволна усмивка, Сара остана в разхвърляното легло, вперила немиждащ поглед в мрежата за комари над себе си. Мислите ѝ не бяха радостни.

Тя си даде сметка, че само лежи, без да върши нищо и се надигна. Най-напред трябваше да се облече прилично. С отвращение погледна към купчината мръсни дрехи, с които беше пътувала и които лежаха на пода до месинговата вана. Тя не беше видяла какво има в дисагите на товарния кон докато пътуваха, но един ден, когато двамата с Янси бяха по-приятелски настроени един към друг, той ѝ беше казал, че е накарал Танси да опакова някои дрехи за нея. В момента обаче единственият ѝ избор бяха изцапаната басмена рокля и износените момчешки панталони. Тя се загърна плътно в хавлията и неохотно приближи към купа на пода.

За щастие преди да започне да навлича мръсните дрехи, на вратата силно се почука и след отговора на Сара масивната врата от махагон и ковано желязо се отвори. На прага застана Мария с тежките кожени дисаги в ръце. Тя не вдигна поглед към Сара и без следа от предишната сърдечност прекоси стаята и ги остави на леглото.

— Сеньор Янси каза, че ще имате нужда от тези неща. Искате ли да ги разопаковам и да подредя дрехите в гардероба? — сковано изрече тя.

Страните на Сара се зачервиха от срам при спомена за изуменото лице на Мария, когато я бе видяла в ръцете на Янси. Ясно беше, че и Мария е много смутена от интимната сцена, която беше прекъснала преди малко и че твърдо осъжда такава шокираща липса на морал. Очевидно репутацията на Сара беше силно пострадала и в очите на Мария тя бе една обезчестена, паднала жена.

Сара въздъхна и в гърдите ѝ се надигна възмущение към Янси, а после тихо каза:

— Благодаря ти, че ми донесе дрехите, но няма нужда да ги разопаковаш — това мога да направя и аз. — Тя се усмихна неуверено и прибави: — Както виждаш, няма много неща.

Мария не обърна внимание на приятелските ѝ думи, а само кимна с глава.

— Щом нямате нужда от мен, аз ще отида да си върша работата — хладно отвърна тя, а неодобрението се усещаше даже в сковаността на тялото ѝ, когато се обърна и си тръгна. Вече при вратата тя неохотно добави, без да се обръща към Сара: — До леглото ви има един шнур. Той е свързан със звънец в кухнята и ако ви трябва, само го дръпнете.

На Сара ѝ се искаше да увие тежкия кадифен шнур около врата на Янси, но отговори спокойно:

— Благодаря ти, Мария. Много ми помагаш.

С нарастващо отчаяние Сара насочи поглед към прашните дисаги. Запъти се към леглото и започна да разопакова нещата, като с удоволствие установи колко много и разнообразни дрехи е успяла да напъха вътре Танси. Тя извади последователно две рокли, басмен халат, три чифта фини муселинени кюлоти, две изящно бродирани ризи и корсет с банели. Имаше още много други неща, които Танси грижливо бе сгънала и след като си сложи бельо, пищна тъмнозелена пола и любимата си муселинена блуза с набрани ръкави, Сара се зае да подреди останалите дрехи в огромния гардероб, който заемаше почти цяла стена от спалнята ѝ. Предателството на Танси я беше разгневilo, но тя не можеше да не признае, че тя е успяла да сложи всичко, от което би имала нужда — даже пъстър сатенен пеньоар и любимата ѝ муселинена нощница.

Когато се почувства прилично облечена с кюлотите, фустата и ризата под горните дрехи, тя сплете косата си и я уви в обичайния стегнат меднозлатист кок, изправи рамене и чак тогава се реши да излезе навън. Знаеше, че ако новината за интимността ѝ с Янси се бе разпространила сред слугите, отношението им към нея щеше да е подобно на това на Мария. Сара не беше толкова спокойна, колкото изглеждаше докато вървеше по покритата галерия към централното крило на хасиендата. Тя вътрешно трепереше и почти ѝ се повдигаше от мисълта, че ще стане обект на всеобщо осъждане. За нейно облекчение изглежда Мария си бе замълчала, защото двете прислужници, които срещна, ѝ се усмихнаха сърдечно и срамежливо я поздравиха.

Навън беше паднал мрак, но галериите бяха осветени от меката светлина на фенерите, окачени от двете страни на изящните им

сводове и вътрешният двор също бе окъпан в златисто сияние. Когато го видя за пръв път, този двор се стори прекрасен на Сара, но сега, осветен от фенерите, той напълно я очарова. Ромонът на фонтана я привлече и тя с възхищение откри малки златни рибки, които лениво плуваха под струите му.

Всичко, което бе видяла до този момент в дел Сол, я беше очаровало — от тъмнокосите, любезни хора до този прекрасен вътрешен двор с каменни плочи и тя със смръщени вежди се чудеше как е могла Маргарет да се изпълни с такава омраза към това място. Още не бе разгледала цялото имение, но очевидно то бе един неочакван оазис от лукс, комфорт и изящна елегантност в девствената пустош на Тексас. И даже ако по време на това първо и единствено посещение то е било занемарено и почти рухнало, както свидетелстваха и други хора, не е ли успяла Маргарет да долови скритото му обаяние? Сляпа ли е била? Или е използвала състоянието му като претекст да се хвърли в ръцете на Сам? Тази идея я смути и тя нарочно насочи мисълта си към други неща — имаше си достатъчно грижи, за да разсъждава върху мотивите на една отдавна мъртва жена... убита жена.

Изправена в безлюдния, меко осветен вътрешен двор, Сара усети как я полазват тръпки. Янси ли беше убил Маргарет? Беше ли тя в ръцете на един убиец? Инстинктът отново ѝ подсказа, че е лудост да мисли за такива неща, но тя съзнаваше, че докато загадката с убийството на Маргарет не се разреши, нито тя, нито другите, свързани някога с пагубната ѝ личност, ще се отърсят от неочаквани подозрения и страхове.

С усилие на волята Сара се отърси от безплодните разсъждения, погледна още един път рибите, които плуваха като червено-златисти стрели във водата и продължи към предната част на хасиендата. Влезе в просторната главна sala и за миг се поколеба, тъй като нямаше представа накъде да тръгне. До нея достигнаха мъжки гласове и когато се обърна натам, забеляза Янси, който приближаваше към нея — висок и красив, с бяла риза с дълги ръкави, разкопчана на врата, тесни черни бричове и черни ботуши. До него подтичваше и едва успяваше да го настига доста по-нисък и по-възрастен закръглен мъж в расо.

Сара затаи дъх. Свещеник! Прониза я мъртвешка студенина. Ами ако Янси му е казал за тяхното прегрешение? Мисълта, че ще трябва да

понесе възмущението, което сигурно ще открие в погледа му, едва не я накара да избяга от стаята. Тя си каза, че не е направила нищо лошо, че душата на Янси сигурно е по-черна и от тази на дявола и се застави да остане на мястото си, с учтива усмивка на устните.

С насмешливо пламъче в кехлибарено-златистите очи Янси безгрижно се приближи до нея.

— А, ето те и теб, скъпа! Нека да ти представя падре Кинтеро. Поканих го да сподели нашата първа вечеря в новия ти дом и той с нетърпение очаква да се запознае с жената, за която искам да се ожения.

На Сара ѝ се искаше да има смелостта да каже истината в очите му, но само се усмихна още по-любезно и не опроверга Янси. Изруга се наум, че е толкова малодушна и учтиво кимна на падре Кинтеро, отдъхнала си, макар и объркана от липсата на укори към нея.

След като представянето приключи, те се настаниха в удобните тъмnochервени кожени кресла и падре Кинтеро се наведе към нея с лукаво пламъче в кафявите очи и я потупа по ръката, която лежеше на облегалката на стола.

— Янси вече ми разказа всичко — прошепна той — и въпреки че не одобрявам решението му да сключите първо граждански брак в Сан Фелипе, не мога да не изразя задоволството си, че той иска да повторите церемонията тук, сред неговите хора и в католическата църква.

Сара едва се сдържа да не зяпне от изненада като селски идиот срещу усмихнатия нисък свещеник. Тя бързо се съвзе от чутото и отправи смразяващ поглед към Янси. Как може да е такъв негодник! Да каже на свещеника, че вече са женени! Признаваше обаче, че е скалпил хубава лъжа, за да спаси репутацията ѝ пред своите хора и може би трябваше да му бъде признателна за това. За съжаление тя ни най-малко не се чувстваше благодарна! Насили се да се усмихне, откъсна гневния си поглед от подигравателно развеселения Янси и се обърна към падре Кинтеро.

— О, винаги може да разчитате на моя съпруг — думата едва не я задави — че ще извърши това, което счита за правилно!

Янси ѝ изпрати ангелска усмивка и Сара толкова се вбеси, че пред очите ѝ затанцуваха червени петна. Имаше още няколко такива момента по време на вечерята, но тя се справи по някакъв начин с тях, въпреки че подчертаното внимание, което Янси проявяваше към нея,

само я дразнеше, както и предизвикателните погледи, които ѝ отправяше когато кажеше нещо много смело.

С голямо облекчение пожела най-накрая лека нощ на приказливия свещеник и се спусна към своето убежище в спалнята си. Но и там не можа да намери утеха. Вътре я чакаше разкаяната Мария, която се спусна към нея още от прага.

— О, сеньора, простете ми! Аз не знаех, че вие със сеньор Янси вече сте женени! — Тъмните ѝ очи излъчваха истинско страдание и молейки за опрощение, тя продължи: — Не беше хубаво от моя страна така да се държа, но когато сеньор Янси дойде при мен и ми обясни за сватбата в Сан Фелипе, аз всичко разбрах. Не трябваше така да нахълтвам в стаята и наистина съжалявам, че се държах толкова хладно с вас после — наведе глава тя. — Толкова ме е срам! Ще ми простите ли?

Сара се почувства страшно неудобно заради ненужното смущение на Мария, разгневи се още повече на Янси, който я беше вкарал в такава ситуация и бързо изрече:

— О, моля те, дори не го споменавай повече! Нищо лошо не си направила. Нека го забравим!

Лицето на Мария се озари от усмивка.

— О, сеньора! — промълви тя. — Толкова сте мила! Нищо чудно, че сеньор Янси толкова ви обича! — После срамежливо прибави: — Знаех, че трябва да има някакво обяснение. Сеньор Янси е толкова добър човек — той не би направил нищо неприлично!

— О, да! Сеньор Янси е истинско съкровище! — каза тя през стиснати зъби. — А сега ме извини, искам вече да си легна.

Мария сведе очи и лукава усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ.

— Ах, разбирам — сеньорът е нетърпелив да дойде при съпругата си. Веднага ще ви оставя и няма да ви безпокоя чак до сутринта. До късно сутринта — широко се усмихна тя.

Чак когато вратата се хлопна зад пищната фигура на Мария, Сара даде воля на отчаянието си. Ругаейки и кълнейки непристойно, тя се хвърли на леглото и зарови ръце в пухения дюшек. Пред очите ѝ се мяркаха картини от ужасните неща, които пожелаваше на своя мъчител и това за момент я успокои. Почувства се по-добре, въпреки че не можеше да измисли достатъчно подходящо наказание за него.

Следващите няколко дни преминаха за Сара като в мъгла; обърканите ѝ чувства я тласкаха от печално примирение в един момент към открито предизвикателство в следващия. След почти цяла седмица в дел Сол, само едно нещо беше ясно за нея — трябваше да се измъкне оттам!

Всичко, което Янси ѝ беше казал, се оказа вярно. Падре Кинтеро щеше да изпълни с удоволствие всичко, което Янси му наредеше и Сара болезнено усещаше, че всички обитатели на дел Сол с радост щяха да жертват дори живота си за El Patron! Никой нямаше да си мръдне и пръста, за да му попречи да извърши това, което си беше намислил и щяха да я сметнат за луда, ако кажеше нещо против него. Те със сигурност нямаше да повярват, че любимият им сеньор Янси ги е излъгал. Някои от тях не бяха разбрали за гражданския брак в Сан Фелипе, но всички умираха от желание да видят как El Patron ще се ожени за нея в селската църква, а подготовката за церемонията вървеше с пълна пара.

Ужасът на Сара се засилваше, тъй като въпреки думата, която си бе дала, че по-скоро ще умре, но няма да се омъжи за него, нещата полека-лека се развиваха точно така, както искаше Янси. Той без усилие се налагаше над все по-отчаяните ѝ клетви, че няма да с омъжи за него и хладнокръвно определи датата на събитието — сряда, пети юни — ден, който все повече приближаваше.

Всяка сутрин тя се събуждаше с ужасяващата мисъл, че датата на сватбата е приближила с още двадесет и четири часа и че нямаше начин тя да я осуети. Освен, мислеше си мрачно тя, ако за жениха няма невеста...

Сара беше вече решила какво ще прави и тъй като знаеше, че времето ѝ е враг, започна да обмисля бягството си и беше благодарна, че има свободен достъп до цялото имение. Нямаше време за губене и два дена след като реши да избяга, тя вече беше успяла да събере и скрие голямо количество продукти, необходими за опасното пътуване. Не ѝ бе трудно да укрие храна, вода, даже нож и един старовремски пистолет. Имаше и подходящи дрехи под ръка — късата рокля, износените три-четвърти панталони и ботушите, които носеше докато

пътуваха към дел Сол, щяха да са й достатъчни, за да се върне обратно в Магнолия Гроув.

Сара беше научила много неща от това пътуване и имаше намерение да използва придобитите умения. Знаеше, че начинанието е опасно и безразсъдно, но да се омъжи за Янси Кантрел и се струваше по-голямото зло. По-скоро щеше да рискува живота си в безкрайната пустош на Тексас, отколкото без съпротива да стане негова жена.

Тя лежеше на удобното пухено легло; стомахът ѝ бе пълен с вкусната храна, която Долорес готвеше, а в гардероба висеше почти готова великолепната сватбена рокля от бял сатен, извезана с перли. В съзнанието ѝ изникна споменът за усмивката на Янси, за това как страстно я беше любил и тя си каза, че вероятно е полудяла. Искаше да избяга от нещо, което всяка друга жена с радост щеше да приеме — красив и богат мъж, който караше плътта ѝ да тръпне в екстаз, а сърцето ѝ развълнувано да бие, упорито настояваше да се ожени за нея. Защо това я хвърляше в ужас?

Сара не можеше да обясни даже и на самата себе си. Знаеше, че има връзка със завещанието на Сам и с нежеланието на Янси да приеме нейното обяснение за брака ѝ с баща му, както и да ѝ позволи поне някакво мнение за собственото ѝ бъдеще. Освен това той никога не бе произнесъл думата „любов“...

Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Беше ѝ ясно, че той не я обичаше. Желаше я, искаше тялото ѝ и му се бе наслаждавал в онези незабравими мигове, когато тя се беше отпуснала в ръцете му, но никога не бе дал и най-малък признак, че зад това се таи по-дълбоко чувство. Беше изтъкнал — проклет да е! — множество логични, практични, подходящи доводи в полза на брака им, но никога не бе споменава за любов.

За нейно облекчение, но и объркване, откакто бяха в дел Сол той не се беше опитал да я люби повторно. В действителност той изобщо не бе търсил непристойна интимност, винаги бе вбесяващо учтив и се отнасяше към нея с подигравателно уважение, което я предизвикваше да му удари шамар. Когато я целуваше — а тя не можеше да не забележи, че той използва всяка възможност за това — целувките му бяха закачливо целомъдрени, нежни и тя ги намираше смущаващо незадоволителни. Спомняйки си как я бе целувал преди, тя си даваше сметка, че в тялото ѝ се е събудил мощен, първичен инстинкт, непознат

доскоро. През самотните ѝ нощи сънят бягаше от нея и тя се въртеше в леглото, закопняла за докосването му. Присмехулният пламък, който проблясваше понякога в очите му, я караше да си мисли, че той е съвсем наясно доколко пуританското му поведение не я задоволява...

Беше ясно — тя трябва да избяга! Беше избрала тази нощ, за да осъществи плана си. Премислила бе всичко до най-малката подробност и дотук всичко беше наред.

Беше късно след полунощ, когато тя нахлузи три-четвъртите панталони и познатата басмена рокля, сега обаче изпрани и се прокрадна към мястото, където беше скрила провизиите си. Окачи на рамо дисагите, които бяха забравени в стаята ѝ и тихомълком се насочи към оградата на имението. Там беше малкият обор, в който държаха винаги няколко коня, в случай на нужда. За нейна радост един от конете в обора беше кобилата, която беше яздила до дел Сол — Локуела, наречена така заради игливостта ѝ. Всъщност именно откритието, че Локуела е толкова близко, я бе подтикнало към мисълта за бягство.

Тя се вмъкна в обора, тихо ѝ заговори нещо, докато я оседлаваше и намести дисагите на седлото. После с разтуптяно сърце тя я изведе от обора, хванала юздите в ръка. Вече беше видяла, че недалече в стената има малка желязна порта и тихо, но бързо поведе кобилата натам.

Внимателно побутна вратата със затаен дъх. Тя леко изскърца и Сара се вкамени, но после се отвори и те излязоха. Щом се озова навън, Сара възседна кобилата и препусна.

Заобиколи отдалече селото; нервите ѝ бяха опънати, очите ѝ уплашено оглеждаха наоколо в тъмното, а ушите ѝ се напрягаха да чуят и най-слабия звук от евентуални преследвачи. Наблизо излая куче и тя така пришпори Локуела, че кобилата изцвили уплашено.

Постепенно Сара се отдалечи на безопасно разстояние от притихналото село, но тъй като не познаваше района и не можеше да се ориентира в тъмното, поддържаше бавен и спокоен ход. От време навреме поглеждаше звездите и се молеше да е улучила правилната посока.

Часовете минаваха и дел Сол оставаше все по-назад, небето изсветляваше и Сара се изпълни с въодушевление. С радостен вик тя

пришпори Локуела в галоп. Беше успяла! Беше се измъкнала от ръцете на Янси и сега си отиваше в къщи!

* * *

Денят ѝ мина доста добре. Горещината не беше толкова силна, колкото предния ден; Локуела беше отпочинала и доволно препускаше и Сара нямаше причина да намалява хода. Скоро бягството ѝ ще бъде открито, но тя разчиташе на това, че Мария не влизаше в стаята ѝ до късно сутрин, освен ако тя не я повика. Никой, вероятно даже и Янси, няма да се разтревожи, ако не я открият в стаята ѝ; всички щяха да предположат, че е наоколо в имението и едва след няколко часа — а е възможно и чак привечер, ако има късмет — ще стане ясно, че я няма. Може би ще открият, че Локуела е изчезнала, но Сара се надяваше конярят да си помисли, че я е взел някой от каубоите. Най-много се опасяваше да не кажат на Янси, че кобилата я няма веднага щом открият това. Той би се сетил за миг какво се е случило.

Уплашена да не стане отново затворничка на Янси, Сара пришпори Локуела във вихрен галоп и около миля летеше с бясна скорост над земята. В крайна сметка здравият ѝ разум надделя и тя се върна към по-лек ход. Нищо нямаше да спечели, ако кобилата рухне на земята от изтощение.

* * *

Вечерта Сара се установи близо до един гъсталак, до който течеше малко, лениво бълбукащо ручейче. Настроението ѝ бе прекрасно и тя заспа с доволна усмивка на устните, а огънят, който бе запалила, хвърляше бляскави сенки върху крехкото ѝ тяло.

Стресна се от неспокойното цвилене на Локуела и за момент не можа да се ориентира. Локуела нервно обикаляше около клона на акацията, за който Сара я беше вързала и след миг Сара чу скръбния, протяжен вой на вълк да отеква съвсем близо до нея. Кобилата продължаваше уплашено да се дърпа и да цвили, а самотният вой бе последван от няколко други, от които по гърба на Сара полазиха

тръпки. От огъня бяха останали само няколко светещи въгленчета и Сара припряно хвърли върху тях купчина съчки. Скоро се чу прашенето на горящите клони, пламъците се устремиха весело към небето и тя успя да зърне проблясващите очи и зловещите тъмни сенки, които се прокрадваха точно зад огъня. Вълци!

Янси я беше предупредил за тях като пътуваха за дел Сол. Бяха големи и кръвожадни, а изобилието от дивеч им бе позволило да се размножат и с всяка година увеличаваха броя си. Бяха смели, упорити и безогледни при лов, а численото им превъзходство им позволяваше да повалят даже кон или бик. Не се страхуваха от хора, но обикновено не създаваха проблеми и не беше никак вероятно да я нападнат. Сара мъчително преглътна. Ако не ги интересуваше тя... тогава бяха подушили Локуела и бяха дошли да разузнаят.

Това беше един от най-тежките моменти в живота на Сара. Беше сама сред безбрежната пустош, само с един стар испански пистолет за защита, обкръжена от глутница кръвожадни хищници, които бяха решили да изядат коня ѝ — а без Локуела тя бе загубена!

Един от вълците — огромен и черен — изведнъж изскочи от тъмното. Локуела изцвили ужасено, дръпна се назад и скъса юздите, с които беше вързана, а после с безумен галоп се изгуби в нощта. Вълците я последваха.

Сара нямаше какво да направи. Кобилата изчезна, преследвана безжалостно от вълците и тропотът на копитата ѝ заглъхна. Ужасена, Сара хвърли още дърва в огъня и придърпа провизиите си близо до себе си, като че ли тези неодушевени предмети можеха да я защитят. Мъчеше се да не мисли какво се е случило с Локуела и какво можеше да се случи на самата нея...

Нощта сякаш нямаше край. Сара дремеше до огъня, здраво стиснала в едната си ръка пистолета, а в другата — тежките кожени дисаги. Сега наистина трябваше да разчита само на себе си.

В ранни зори, когато на хоризонта едва-едва се беше появило розово-оранжево сияние, тя се събуди от неспокойния сън толкова уморена, колкото си бе легнала. Огледа се наоколо и потръпна, когато погледът ѝ пробяга по ширналата се до хоризонта безлюдна равнина, покрита с трева и храсти, а настроението ѝ още повече се понижи. На дневна светлина положението и не изглеждаше по-розово.

Тя допи кафето си, прибра съдовете в дисагите и напълни манерката си от потока. Нито за миг не ѝ хрумна да се откаже. Нямаше кон, но имаше здрави и силни крака и някакви провизии. Естествено трябваше да остави седлото; свали от него одеялото, сложи го на едното си рамо, а на другото намести тежките дисаги и без да поглежда назад се отправи в посоката, в която считаше че се намира Магнолия Гроув.

Тя вървеше упорито и само от време на време спираше да почива на сянка до някой храсталак или под малобройните дървета, които тук-там разнообразяваха монотонната трева, стигаща ѝ почти до кръста. Вървеше напред с отчаяна решителност. Не си позволяваше дори да си помисли за провал, а си представяше колко ще се изненадат всички в Магнолия Гроув, когато се появи там.

Мисълта за успеха ѝ помагаше, но не можеше да компенсира стопяването на провизиите ѝ, нито пък това, че не бе открила вода, откакто напусна поточето, където вълците бяха подгонили Локуела. През целия ден слънцето безжалостно изгаряше крехкото ѝ тяло. През нощта обаче беше още по-зле. Воят на вълците я държеше будна и я лишаваше от здравия сън, който ѝ бе толкова нужен. Струваше ѝ се, че те я преследват и че всяка нощ идват все по-близо...

Беше толкова уморена. Толкова жадна. И полудяваше — мислеше си унило тя. Наистина ли беше вярвала, че ще намери пътя до Магнолия Гроув? Толкова ужасно ли щеше да бъде да се омъжи за такъв интересен мъж като Янси Кантрел? Нямаше ли да е далеч по-добре да бъде негова жена, отколкото да умре самотна тук, където даже костите ѝ няма да открият?

Липсата на вода я измъчваше; безсънните нощи и безкрайното вървене я изтощаваха и Сара постепенно започна да оставя след себе си тъжна следа от захвърлени вещи, опитвайки се да намали товара си. На петия ден съзнанието ѝ беше вече замаяно и тя даже не усети кога изпусна дисагите, нито си даваше сметка в каква посока се движи, въпреки че усещаше, че нещо не е наред. Точно преди да се смрачи тя мина покрай един изсъхнал изкорубен дъб, който беше видяла предната сутрин и най-лошите ѝ опасения се потвърдиха — тя обикаляше в кръг! Не можа да издържи — отпусна се тежко на земята и като опря гръб до едно дърво, обгърна коленете си с ръце и даде воля на сълзите си.

Дълго плака така горчиво, но после се съвзе. Трябваше да продължи. Ако спреше дотук, щеше да умре под този изсъхнал дъб, но ако тръгнеше напред, ѝ оставаше надеждата скоро да открие вода. С мрачна решителност тя се изправи на крака. Пазеше още ножа, манерката и пистолета си и щеше да намери вода! Тя войнствено изправи рамене и енергично пое напред, твърдо решена да не се предава.

Беше притъмняло и преминавайки покрай един гъсталак, Сара се огледа за подходящо убежище за през нощта. Стресна я внезапния вой на вълк недалеч от мястото, където събираше дърва за огън.

Тя изпусна наръча клони и съчки и неспокойно се огледа наоколо, а сърцето ѝ лудо биеше в гърдите. Не забеляза нищо, но воят се повтори, този път по-близо. Докато стоеше, закована на мястото си, се обади друг вълк. Тя мъчително преглътна. О, боже! О, боже! Дано да е сбъркала!

Но времето минаваше, а смразяващият вой на вълците като че ли идваше от всички страни — молитвите ѝ не бяха чути. Вълците бяха намерили своята жертва — самата нея!

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Сара не смееше да помръдне от ужас и стоеше вкаменена, а в ушите ѝ отекваше воят на приближаващите вълци. Каза си, че може би си въобразява и че сигурно друга плячка е привлякла вниманието им. Гробовните звуци, от които ѝ настръхваше косата, заглъхнаха и тя си отдъхна с облекчение.

Нервно се засмя и се наведе да събере падналите съчки. Изведнъж точно зад нея се чува няколко приглушени излайвания и тя подскочи от уплаха. Звуците този път идваха от по-близо разстояние и тя се убеди, че се самозалъгва. Вълците преследваха нея.

Огледа се като обезумяла наоколо за някакво убежище, но не откри — тук-там бяха разпръснати печалните сенки на бодливи храсти. Те не бяха нито достатъчно високи, нито достатъчно дебели, за да я прикрият от атаката на вълците и кръвта ѝ се смръзна от ужас. Имаше пистолет, но какво щеше да прави, когато се свършат патроните? Може би да използва ножа?

Внезапен протяжен вой по-близо от другите, я накара да се извърне бързо и да впери очи в тъмнината. Вълците приближаваха и издължената, зловеща сянка, която се прокрадна зад храстите, я изтръгна от вцепенението ѝ. Трябваше да бяга. Бързо! Със стиснати зъби тя се хвърли решително напред — нямаше да позволи да я обземат слабост и нерешителност!

Мисълта ѝ трескаво търсеше подходящо място за убежище. В миг я осени идея — беше си спомнила за изкорубения дъб. Ако можеше да стигне дотам... Тя мъчително преглътна, забелязвайки още две зловещи сенки в сгъстяващия се мрак. Трябваше да стигне до дъба! Щом се вмъкнеше в хралупата му, щеше да е в най-защитеното място на километри от тук.

Колко ли далече трябваше да се върне? Тя затича още по-бързо, но за неин ужас нещо изшумоля в храстите зад нея — като че ли някой се промъкваше през тях. Вълците не се и опитваха да скрият присъствието си и Сара ясно долавяше тежкото им дишане и честото скимтене, което ѝ показваше от колко близо я преследват.

Опита се да не мисли за тях и неспокойно огледа равнината пред себе си. Къде ли беше проклетото дърво? Един от най-огромните вълци се промъкна по-наблизо и тя сграбчи още по-здраво пистолета, дръпна предпазителя и в нощния въздух отекна силно щракване. Приглушен лай отляво я накара да се втренчи нервно натам и задавена от ужас, забеляза три или четири вълка, които безшумно тичаха наравно с нея.

Стомахът ѝ се сви и тя осъзна, че глутницата я е обкръжила от три страни и чака водачът им да скочи върху нея. Мъчително преглътна и сляпо се спусна напред.

Огромният як вълк изскочи пред нея неочаквано — жълтите очи на черното туловище като че ли се появиха от небитието и бяха единственото нещо, което Сара мярна пред себе си преди инстинктивно да натисне спусъка. Слава богу, беше се прицелила правилно и вълкът се строполи в краката ѝ, скимтейки в агония. Гледката на гърчещото се тяло и внезапната какофония от вой и скимтене я накараха напълно да изгуби самообладание и тя се втурна да бяга с колкото сили има, зарязала всякаква предпазливост.

Не знаеше колко време е тичала така, представяйки си какво я очаква ако се препъне или залитне и това я изпълваше с енергия, каквато никога не бе подозирала, че притежава. Тя се носеше напред в мрака и само извитият сърп на луната бледо осветяваше пътя ѝ.

Изведнъж пред краката ѝ отново изскочи вълк, но тя отново насочи пистолета и гръмна, а вълкът се завъртя и започна да ближе мястото, където куршумът го бе засегнал.

За момент като че ли вълците отстъпиха и това изпълни Сара с болезнена надежда, че пораженията, които им е нанесла, ще ги накарат да се откажат от нея. Облекчението ѝ бе твърде кратко, тъй като вълците много скоро подновиха преследването.

Краката ѝ тежаха като олово, тя се задъхваше и ѝ се струваше, че ще се строполи на земята и вече няма да се вдигне. В този момент пред нея изникнаха разкривени форми — неповторимите, прекрасни очертания на изкорубения дъб, огрян от бледата сребърна светлина на луната. Почти обезумяла от страх и надежда, тя затича още по-енергично, без да усети че плаче и се смее едновременно. Този кратък промеждутък в гонитбата даде на Сара време колкото да се покатери по издълбаното стебло и да се шмугне в тясната дупка на около метър

и половина над земята. Горещо се помоли тя да не е убежище на някакъв хищник, отпусна треперещите си крака на земята и изчезна вътре точно в мига, когато няколко вълка от глутницата се блъснаха в дървото, отскочиха и зъбите им изтракаха във въздуха.

Хралупата беше тясна, раменете и гърбът на Сара се опираха в страните ѝ и пред нея имаше място колкото да провре ръка навън и безразборно да стреля по упоритите вълци, които дращеа с нокти по стеблото и се мъчеха да достигнат до входа на нейната крепост. За момент се почувства в безопасност и се разтrese от нерви; краката ѝ не я държаха и ръцете ѝ така трепереха, че едва можеше да държи пистолета.

Вълците обикаляха около дървото; от убежището си тя чуваше ръмженето и воя им, а и ноктите, които дращеа по кората му, като че ли се мъчеха да я изкопчат оттам. Това обаче не продължи много дълго. Имаше периоди, в които Сара си мислеше, че те са се отказали и са си отишли, но после изведнъж глутницата отново се втурваше към дървото.

Нощта сякаш беше безкрайна. Изтощена до краен предел, Сара дремеше неспокойно между атаките и се събуждаше в мига, когато вълците подновяваха опитите си.

Когато първите лъчи на зората обагриха в розово хоризонта, Сара замаяно се отърси от кратката дрямка. Смътно осъзна, че от известно време вълците не се обаждаха и напрегнато се заслуша. Не се чуваха никакви звуци и като изчака още известно време, тя се промъкна до отвора и се реши да надзърне навън.

Под дървото лежах телата на три вълка, които явно бе убила през нощта, но освен тях в струящата дневна светлина не се виждаха никакви други. Тя не можеше да повярва, че мъките ѝ са свършили и продължи внимателно да се оглежда и да се напруга да чуе и най-слабия знак за опасност. В топлия въздух се разнасяха само нежните песни на птиците и монотонното жужене на насекомите.

Много уплашена, тя изчака още малко и едва когато слънцето изгря, предпазливо изпълзя от укритието си.

Тази нощ беше оживяла, но щеше да дойде друга, а с нея и вълците...

Щом се мръкнеше, благословеният стар изкривен дъб с хралупата щеше да бъде единственото безопасно място за нея и тя не

се осмеляваше да се отдалечи от него, за да не я застигне съдбата, от която едва се бе отървала предната нощ. И все пак ако не напуснеше това сигурно убежище, ако не потърсеше храна и вода, беше все едно дали ще я изядат вълците — така или иначе щеше да умре!

Сара мрачно се огледа наоколо, но докъдето ѝ стигаше погледът земята бе покрита с трева и храсталаци. О, господи! Как можа да постъпи толкова безразсъдно! Толкова глупаво!

Тя се изправи, ядосана на себе си. Не можеше просто да стои и да не предприема нищо! Погледна към трите мъртви вълка. Не трябваше да ги оставя там, защото вонята им щеше да привлече хиени и лешояди. Повдигаше ѝ се, но тя преглътна и за няколко минути успя да завлече тежките трупове далече от дъба.

След като се справи с тях, Сара отново се огледа наоколо, този път по-внимателно. Не оценяваше високо шансовете си да намери вода или храна, но трябваше да опита. Нямаше да умре без борба, сурово се закле тя.

Независимо какво щеше да намери — освен ако не открие друго място, безопасно като изкорубения дъб — тя имаше намерение да се върне доста преди да се смрачи и не ѝ се мислеше какво ще прави, ако не намери вода или храна.

Тази сутрин тя не откри нищо. Още по-зле — усети, че тялото ѝ е на границата на изтощението и няма да успее да се отдалечи от дъба, както бе мислила. След около два часа тя се върна при дървото полувървейки-полувлачейки се, като дишаше тежко. Свлече се трмаво под дървото точно когато слънцето достигна най-високата си точка в брилянтно-синьото небе и най-накрая се предаде. Щеше да умре. С мъка успя да седне на земята, подпирайки гърба си до стеблото, сви колене и отпуснала ръце върху тях, се загледа в далечината. Местността изглеждаше идеално равна и монотонна, но Сара знаеше, че в действителност не е така. Множество падини и хълмове нарушаваха еднообразието, но те не изпъкваха, а се губеха в морето от треви и храсти.

Тя се загледа в посоката, в която предполагаше, че е дел Сол и се замисли какво ли прави Янси в този момент. Едва-едва се усмихна. Вероятно я проклинаше. Както и факта, че е загубил всякаква възможност да си възвърне някога Каза Палома. Сега ще я наследят

Бартоломю и Танси и Сара искрено се надяваше те дълго и щастливо да живеят там — точно както бе мислила за себе си.

Тя въздъхна. Нямаше значение. Нищо нямаше значение. Примигна с клепачи, а после се намръщи. Какво беше това? Там горе на хълма? Може би силует? Отново ли сънуваше? Или щеше да види Черния конник за последен път?

Тя се изправи, а сънливостта ѝ изчезна. Това наистина беше силует! Очертания на кон и ездач, които не можеше да сбърка... Висок, мургав конник с черна широкопола шапка, засенчваща лицето му, който оглеждаше напрегнатото равнината около себе си. Тя смътно забеляза по-малкия дорест кон, който той водеше зад себе си и той като че ли ѝ напомни за нещо. Локуела?

Сара нямаше нужда да види лицето на ездача, за да го разпознае. Такава арогантност и решителност се излъчваха от стойката му и от начина, по който обуздаваше едрия непокорен кон; в стройното, високо тяло прозираше такава стаена сила, че нямаше съмнение — това можеше да бъде само Янси Кантрел!

Тя печално се усмихна. Естествено, че е тръгнал да я търси. Тя беше твърде важна за него. Или по-точно от значение за него — жизнено значение — бяха децата ѝ. Без тях той губеше правото да претендира за Каза Палома...

Сара не направи опит да привлече вниманието му. Примирена със съдбата си, тя просто чакаше, а и не можеше да се помръдне от умора и изтощение. Янси я бе издирил чак тук и скоро щеше да я открие и без нейна помощ.

В чувствата ѝ обаче преобладаваше горещата признателност, че я е намерил, по каквито и да е причини, Той я бе открил и тя щеше да живее, а не да умре в това проклето място! Обзе я дълбоко чувство на благодарност към него. Янси ѝ бе спасил живота! Независимо какво ще ѝ донесе бъдещето, тя никога няма да забрави това. Янси беше спасил живота ѝ!

Той бавно, но неотклонно приближаваше към нея, като от време на време спираше за да разгледа следите по земята. Беше дошъл на около петдесетина метра от дъба, под който Сара се бе отпуснала, когато почти инстинктивно вдигна поглед и забеляза крехката ѝ фигура сред шарената сянка от клоните на дървото.

Жребецът изведнъж се втурна мълниеносно напред, а помалкият дорест кон с див галоп се опитваше да го догони. На около метър от нея Янси рязко дръпна юздите, а жребецът уплашено изцвили и се изправи на задните си крака. Копитата му бяха още във въздуха, а Янси вече бе скочил на земята и се бе озовал до Сара.

Шапката скриваше лицето му, но Сара смътно долови, че ръцете му треперят и че той облекчено си пое дъх, когато срещна погледа ѝ. Кехлибаренозлатистите му очи блестяха, озарени от непознато дълбоко чувство и след миг тя вече бе в ръцете му, а устните му развълнувано се притискаха до мократа от пот коса на слепоочията ѝ.

Янси я задържа дълго време така в прегръдките си, като че ли още не можеше да повярва, че я е намерил и тя е още жива. Беше преживял войната, атаките на индианци, топовни гърмежи и смърт, но нищо не бе го ужасявало толкова, колкото изчезването на Сара! Едва когато тя прошепна „Вода!“, той успя да се откъсне от нея и да се отпрати към коня си за манерката.

Внимателно, както майка се грижи за детето си, той поднесе чашата до устните ѝ и ѝ даде да пийне малко вода. Тя поиска още, но той поклати глава.

— Не, скъпа. Прекалено много е също толкова зле за теб, колкото и прекалено малко. След няколко минути ще ти дам още.

Той наля още вода в чашата, свали алената кърпа от врата си и като я намокри, внимателно навлажни лицето ѝ, а студените капки се стекоха по шият към гърдите ѝ.

Тя въздъхна с благодарност. Сякаш беше в рая.

— Как ме намери? — попита с прегракнал глас тя, затворила очи.

Янси стисна зъби. Взирайки се в изнуреното ѝ лице, той си каза колко е добре, че тя е полумъртва от умора и жажда — иначе щеше да се изкуши да я удари. После забеляза следите от мъките ѝ върху нежната кожа и изражението му омекна.

— Не ме улесни много като си тръгнала в погрешна посока — дрезгаво отвърна той.

— Погрешна посока ли? — отвори широко очи тя. — Не отивах ли към Магнолия Гроув?

Янси поклати глава и мрачно се усмихна.

— Ако беше продължила в тази посока, щеше да стигнеш до Мексико! А на мен изобщо не ми хрумна, че ще се запътиш към друго

място, а не към Магнолия Гроув и затова изобщо не си правех труда да търся следи — просто възседнах най-бързия кон и тръгнах след теб. Едва преди два дни си дадох сметка, че съм сбъркал и се върнах в дел Сол — трябва да прибавя, не в много добро настроение. Незабавно се разпоредих да започне издирване — във всички посоки — и същия следобед успяхме да открием следите ти. Локуела се върна на следващата сутрин, припхайки весело — беше доста зловещ момент. — Янси сви устни, а в очите му се появи сурово изражение. — Ясно беше, че е избягала по някакъв начин от теб, а също така и че е препускала доста бързо.

— Вълците — прошепна Сара. — Тя се уплаши и скъса юздите. Мислех, че са я изяли.

— Не и Локуела — тя е опитна стара кобила — спокойно отвърна Янси. — И много умна. Даже при виелица тя може да намери пътя за дел Сол и винаги успява да открие вода — това е една от причините винаги да я водя с мен. — Гласът му стана по-тих и той добави: — Ето защо не се обезпокоих много за теб, докато тя не се върна при нас сама.

Настана тишина и Сара притвори клепачи. Янси не помръдваше, клекнал до нея и вперил напрегнат поглед в изтощеното ѝ лице.

— Може ли да пийна още малко вода? — обади се след малко Сара.

Янси наля още една чаша от кожената си манерка и я протегна на Сара.

— Пий бавно, *chica* — има още много вода в манерката и няма нужда да я изгълтваш бързо — меко я предупреди той.

Сара се усмихна уморено и се постара да се пребори с желанието си да направи точно това — да я глътне на един дъх — и после я изпи на малки глътки. Толкова беше приятно да усеща как водата се стича в пресъхналото ѝ гърло! Колко хладна е живителната влага! Като нектар. Тя просто лежеше със затворени очи и вкушваше божествено сладката вода с върха на езика си.

Те не говореха много. През целия горещ следобед Янси от време на време ѝ даваше по малко вода и навлажняваше лицето, шията и раменете ѝ, за да облекчи изтощеното ѝ от жажда тяло. Стомахът ѝ силно и настойчиво се обаждаше и това накара Янси с усмивка да ѝ подаде един сандвич с пастърма. Месото беше жилаво и твърдо, като

кожа за обувки, но на Сара ѝ се стори, че никога не е хапвала нищо по-вкусно през живота си с изключение, разбира се, на водата...

Най-голямата горещина беше вече преминала, когато Янси изведнъж каза:

— Няколко мили по-назад забелязах малък извор с канадски тополи до него. Ще е подходящо място за нощуване.

Наистина мястото беше удобно, с изобилие от бистра, студена вода, а разлистените тополи предлагаха заслон, както и изсъхнали клони за огън. Янси я беше пренесъл дотам на коня си, обгърнал крехкото ѝ тяло с ръце, а Локуела, натоварена с провизиите, препускаше зад тях. Стигнаха бързо до извора и Сара, вече легнала на едно одеяло и със седлото на Янси за възглавница, наблюдаваше равнодушно как той подготвя бивака.

Беше много уморена, но въпреки че преди известно време умираше от жажда, сега се почувства гладна.

— Може ли да си хапна още малко пастърма? — попита жално тя.

Зает с паленето на огъня, Янси я погледна през рамо. За пръв път се усмихна и зъбите му проблеснаха на фона на мургавото му, брадясало лице.

— Сигурно се чувстваш по-добре, щом мислиш единствено за стомаха си.

— Не мисля само за това — намръщи се тя и сбърчи очарователното си носле. — Една гореща вана и истинско легло ще са направо божествени, но точно сега храната ми се струва по-важна.

Усмивката на Янси изчезна и по лицето му премина сянка.

— Но нали избяга от всичките тези неща? — бързо изрече той.

Сара беше толкова благодарна, че го вижда отново, толкова щастлива, че няма да умре под изкорубения дъб, а той беше толкова внимателен и нежен с нея през целия следобед, че тя напълно бе забравила пропастта, която лежеше между тях. Тя наведе очи и прехапа устни.

— Да, избягах.

Янси сви устни, прогони тежките, гневни думи, които му бяха на езика и погледна встрани. Пое си дълбоко дъх и отвърна спокойно и хладно:

— Ще говорим за това по-късно. А сега, преди да е станало късно, ще потърся някакъв дивеч за вечеря.

Сара му беше благодарна, че смени темата и смутено го изпрати с поглед, когато той възседна коня и извади пушката си. Изведнъж я обзе неизразим страх, че той ще я напусне и тя едва се сдържа да не го извика да се върне. Знаеше, че той ще се върне. Локуела беше завързана здраво за стеблото на една топола; недалеч оттам провизиите образуваха малка спретната купчина, имаше и вода, и огън. Всичко беше наред, но тя все пак се ужаси от мисълта, че остава сама. Събитията от изминалата нощ бяха още пресни и оживяха в паметта ѝ и щом Янси се изгуби от погледа ѝ, тя безпомощно се разплака.

Нямаше от какво да се страхува, каза си ядосано тя. Беше в безопасност. Янси нямаше да я изостави. Той щеше да се върне и тя от нищо не трябваше да се плаши. Беше лесно да си го каже, но известно време след това подскачаше и уплашено се оглеждаше при всеки особен звук. Янси го нямаше от около половин час, когато във въздуха отекнаха гърмежи. За нейно облекчение малко след това той се върна в бивака, а отзад на коня, вързана за седлото му висеше малка сърна.

Тази вечер Сара се нахрани добре, въпреки че Янси я предупреждаваше да не преяжда. За пръв път тя последва съвета му без да спори с него, но в крайна сметка си легна до огъня с пълен стомах. През нощта я събуди воят на вълците в далечината, но ярко пламтящият огън и силното тяло на Янси, до което се беше свила в безопасност, я успокоиха и инстинктивният ѝ ужас постепенно изчезна. Тя се сгуши по-близо до топлото тяло на Янси и почти веднага отново заспа.

Стигнаха до дел Сол само за два дни и Сара си даде сметка, че почти през цялото време е обикаляла в кръг. С Янси не разговаряха много по пътя към хасиендата. Той беше непреклонен, че тя трябва да язди до него и тя пътуваше, сгушена в силните му ръце, опряла глава на гърдите му и заслушана в мощните удари на сърцето му, които ѝ се струаха като галеща ухото мелодия.

Благополучното ѝ завръщане в дел Сол предизвика такава неподправена радост, а мексиканците така се тълпяха до коня на Янси, за да пипнат благоговейно ръката или крака ѝ, че Сара се трогна до дъното на душата си и се почувства виновна. Не беше направила нищо лошо и все пак...

Вече в самата хасиенда Янси я занесе до спалнята ѝ и я повери в ръцете на Мария, Долорес и останалите прислужнички, които се засуетиха около нея и бяха готови да изпълнят всяко нейно желание. Веднага я накараха да пие гъст пилешки бульон и въпреки немошните ѝ протести Мария внимателно я изкъпа и втри в изгорялата ѝ кожа омекотяващо масло. Като я мърмеше безобидно и внимателно я сложи да си легне, Мария най-накрая я остави сама.

През нощта Сара спа непробудно и даже не усети, когато Янси влезе в стаята ѝ, запали свещ и застана до леглото ѝ, загледан в нея. Остана така дълго време, спрял поглед на копирените кичури меднозлатиста коса, разпилени по бялата възглавница, на дългите мигли, приличащи на две малки кафеникави ветрила върху бледата кожа на лицето ѝ, на изящната извивка на чувствените ѝ устни. Изражението му беше мрачно замислено. Той дълбоко въздъхна, целуна я с безкрайна нежност по челото и тихо излезе.

* * *

Сара имаше здраво и силно тяло и не ѝ трябваше много време за да се възстанови; след седмица вече нямаше и следа от ужасните мъки, които бе преживяла. Всички, даже за нейно удивление и Янси, се отнасяха изключително мило с нея, но тя напрегнато чакаше възмездие за постъпката си. Тя не чу нито един укор или гневно осъждане и вината взе в съзнанието ѝ чудовищни размери. Всички бяха толкова радостни, че се е върнала невредима, а Янси беше съчинил едно просто обяснение за случката. Нито един човек, нито даже закръгленият падре Кинтеро не бе дал и най-малък признак на недоверие, че тя е излязла да се разходи и се е загубила, както твърдеше Янси...

През деня Сара се радваше на топлото отношение и загрижеността на хората в дел Сол, а нощем неспокойно се въртеше, самотна в голямото легло и беше благодарна на Янси, че ѝ спаси живота и че ѝ спестява неудобните обяснения за дръзката си постъпка. Опасното съчетание на признателност и вина я накара да реши, че в края на краищата ще се омъжи за него. Дължеше му го. През съзнанието ѝ като светкавица в пурпурно лятно небе премина и друга

мисъл, едно по-сериозно основание да се омъжи за него — тя го обичаше! Това чувство се беше зародило в нея през последните седмици. Нямаше значение, че той не я обича — когато направи откритието си й се стори, че в нея има достатъчно любов и за двама им. Щеше да му бъде добра съпруга и някой ден може би и той щеше да я обикне... Несигурна усмивка се появи на устните ѝ, когато установи, че бъдещето неочаквано се оцветява розови краски. Тя обичаше Янси Кантрел! И копнееше да се ожени за него!

От погледа ѝ не убягна фактът, че първоначалната дата за сватбата им мина, а Янси не споменавахе за друга. Забелязваше също така, че той се отнасяше много предпазливо към нея и я гледаше със сдържана, потискаща напрегнатост, която я караше да се чувства неловко. О, но той беше толкова внимателен с нея тези дни! И толкова мил! И тя така го обичаше! Как беше могла толкова глупаво да избяга от единственото нещо, за което сърцето ѝ копнееше?

Тя унило си мислеше, че вероятно той не споменава повече за женитба, защото се страхува да не я подтикне към ново безумно бягство. Той никога повече не трябва да се опасява от това! — заклеваше се пламенно тя. А утре сутринта — с нервно очакване си мислеше тя — ще го намери, за да му каже, че ще се омъжи за него и ще му роди наследник за Каза Палома.

ЧАСТ ТРЕТА

ЗАБЛУДИ НА СЪРЦЕТО

*За да постигнем своята цел,
ний често говорим не това
което мислим.*

У.
Шекспир
„Мяра за
мяра“

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Под прикритието на нощта ѝ беше лесно да се реши да предложи на Янси да стане негова жена, но на ярката дневна светлина ѝ се видя трудно да го осъществи и тя отлагаше колкото се може повече. Половината сутрин прекара пред скромния си гардероб, като ту избираше някаква дреха, ту я захвърляше и най-накрая се спря на поръбената с розово рокля, която Танси грижливо бе опаковала. Загуби необичайно дълго време, за да направи прическата си. В крайна сметка я остави в нормалния ѝ вид — стегнат кок от сплетени на плитки коси. За последен път се огледа внимателно във високото подвижно огледало, пое си дълбоко въздух и решително се отправи към вратата.

Обзе я разочарование, когато разбра от Мария, че сеньор Янси ще се върне в хасиендата късно вечерта. Бяха отишли с мъжа на Мария — Естебан, да наглеждат кастрирането на няколко диви бика, хванати миналия вторник.

Сара не я свърташе на едно място и цял ден нервно обикаляше хасиендата и земите наоколо, като хем чакаше с нетърпение Янси да се прибере, хем я беше страх. Часовете минаваха и тя започна да се пита дали решението ѝ е правилно, но веднага се укори за тези съмнения. Естествено, че е правилно — тя постъпваше по единствения почтен начин, след като Янси беше толкова мил и внимателен с нея.

Когато Янси се прибра вечерта, вече се бе смрачило. Сара седеше до ръба на шадравана със златните рибки и когато чу врявата, която възвести прибирането му, тревожно се взря натам. Устата ѝ пресъхна и тя бавно се изправи като нервно мачкаше роклята си с ръце.

Янси изглеждаше уморен и мръсен; бричовите и ботушите му бяха покрити с дебел слой прах, бялата му риза беше изцапана и мокра от пот, но когато Сара го видя, сърцето ѝ подскочи от радост. С обикновено черно сомбреро в ръка, той се приближи до нея.

— Мария ми каза, че искаш да ме видиш — тихо промълви той. Не беше точно както Сара го бе намислила, но преди да изгуби кураж, тя забързано изрече:

— Още ли искаш да се ожениш за мен?

— Повече от всичко на света — меко отвърна той, а нещо проблесна в очите му.

Сара преглътна. Разбира се, че така трябваше да отговори — нали искаше Каза Палома. Искаше ѝ се да не се бе зарадвала толкова глупаво на тези думи. Без да го поглежда, тя продължи задъхано и със запъване:

— Аз з-з-знам, че искаш да се ожениш за мен само за да н-н-направим... да и-имаме дете. — После с усилие погледна любимото лице и обезоръжаващо призна: — Постъпих много глупаво! Няма значение, че няма да е брак по любов — много бракове не са! Аз съм ти толкова благодарна, че ми спаси живота и... и това, че не се обичаме не означава, че няма да ти бъда добра и покорна съпруга. Ще ти бъда съвестна и покорна жена — кълна се!

— Разбирам — бавно изрече Янси с непроницаемо изражение на мургавото лице. — Нека да се уверя, че съм схванал — сухо добави той, без да откъсва очи от нея. — Ти си ми благодарна и затова си съгласна да се омъжиш за мен и да родиш дете от мен?

Сара кимна, а прекрасните ѝ изумрудени очи го гледаха невинно. Тя се радваше, че той разбира положението. Точно от това имаха нужда — от открит и честен разговор! Така между тях нямаше да има недоразумения.

— И това ли мислиш, че желая аз? — тихо попита той, като заплашително наблягаше на всяка дума. — Една кротка и покорна жена?

Думите му прозвучаха тежко и Сара леко се намръщи, а по гърба ѝ премина студена тръпка. Изразът на лицето му също не беше окуражаващ и на нея ѝ се стори, че той едва се сдържа да не избухне.

— Не искаш ли да се ожениш за мен? — попита тя объркано.

Янси промърмори някаква ругатня, пусна сомбрерото на каменните плочи и с рязко движение я привлече към себе си. Целуна я пламенно, почти до болка, а пръстите му болезнено се впираха в меката плът на раменете ѝ.

Тя се мъчеше де се отскубне, смутена и уплашена от реакцията му. Юмруците ѝ го удряха в гърдите и тя отчаяно въртеше глава, стремейки се да избегне суровия натиск на устните му.

Той се откъсна от нея толкова внезапно, колкото я бе целунал и се втрени озадачаващо в лицето ѝ.

— Не си особено покорна! — хладно отбеляза той.

Сара преглътна и си напомни, че той ѝ бе спасил живота и че току-що му бе обещала да бъде добра и покорна съпруга.

— Съжалявам — прошепна тя. — Аз не исках да... да... Ти ме изненада — следващият път ще се постарая повече.

Янси тихо изруга, вдигна сомбрерото си от земята и сурово се обърна към нея:

— Ако ще ставаш моя жена, трябва да се стараеш много повече! — погледна я враждебно той и ледено изрече: — Сигурна ли си, че твоята благодарност ще те накара да се съобразяваш с моите изисквания?

Смутена и объркана от поведението му, Сара не можеше да разбере защо той е толкова ядосан и груб, но смело реши да отстоява намеренията си и послушно кимна с глава.

— Знам какво искаш от мен и о-обещавам, че няма да се държа като глупачка следващия път, когато ме целуваш или правим други неща — тихо промълви тя, а страните ѝ поруменяха.

Думите ѝ целяха да го предразположат, но само го разгневиха още повече и очите му заискряха със златист блясък.

— Исусе Христе! Избави ме от това! — Свирепият му поглед сякаш я приковаваше в земята; той повдигна брадичката ѝ нагоре и мрачно добави: — Но след като си решила да се жертваш, ще кажа на падре Кинтеро да уреди брака ни. А през това време си помисли, Сара — аз мога да си купя покорност и смирение и няма нужда да се женя заради тях.

Той се завъртя на пети и изчезна, оставяйки Сара да гледа объркано след него. Тя беше направила това, което той искаше — съгласи се да стане негова жена. Защо това така го вбеси? Той получаваше всичко, към което се стремеше — тя даже признаваше и необходимостта да му роди дете заради Каза Палома. Тогава защо толкова се ядоса?

* * *

През следващите няколко седмици Сара често си задаваше този въпрос. Сватбата им щеше да се състои на двадесет и шести юни и

колкото повече денят приближаваше, толкова като че ли Янси ставаше по-сприхав и по-раздражителен. Тя съвсем безобидно се поинтересува един път дали Бартоломео и останалите от Магнолия Гроув ще пристигнат навреме за сватбата, а той ѝ се сопна грубо. Беше като разгневен тигър когато обикаляше, ръмжейки и фучейки из хасиендата, а със Сара се държеше подчертано обидно и дразнещо. Често я засърбяваха ръцете да удари шамар на арогантното му лице и ѝ ставаше все по-трудно да сдържа езика си и да не произнася остри думи, с които ѝ се искаше да му отвърне. Искрената ѝ признателност към него бе застрашително намаляла, най-вече заради предизвикателното му отношение към нея. Като че ли му се искаше да я накара да се разгневи до краен предел.

Необичайно лошото му настроение беше толкова очебийно, че даже слугите го гледаха подозрително. От малкото неща, които научаваше от Мария, тя разбра, че не само прислужниците в хасиендата си го отнасяха. Естебан беше казал, че Янси е като бясно животно, което връхлита на всички и яростно ръмжи, обикаляйки ранчото.

За щастие Сара го виждаше рядко — той ставаше призори и с първите слънчеви лъчи излизаше от хасиендата, а много често вечер се прибираще дълго след като беше паднал мрак, с ясни следи на изтощение по мургавото лице. Предстоящата сватба очевидно изобщо не го радваше!

Сара започна да ненавижда вечерите, когато той се прибираще рано. Тогава той се изтягаше царствено в някое от кожените кресла в главната sala, с широка алена риза, обут в черни calzoneras със сребърни копчета, откопчани от коляното до глезена, които подчертаваха дългите му мускулисти крака, небрежно протегнати напред и пиеше огромни количества бренди, докато се взираше мрачно в Сара. Изглеждаше толкова красив и мъжествен, отпуснат на стола, с разрошена блестяща черна коса, фино изрязани устни с леко жестока извивка и арогантно повдигнати скули, издаващи испанската кръв у него. През тези вечери, които им опъваха нервите, той рядко говореше с нея и то само за да изрече нещо крайно предизвикателно и вбесяващо и Сара се чудеше с нарастващ страх така ли щяха да прекарат остатъка от съвместния си живот. Какво бе останало, питаше се унило тя, от

жизнерадостния мъж, който я целуваше в самозабрава и караше кръвта ѝ да препуска във вените само с един поглед през гъстите си мигли?

Беше повече от изнервящо да е обект на тези златистокафяви очи, които я фиксираха втренчено без да примигват и Сара бе благодарна, че Мария ѝ беше намерила някакво ръкоделие, с което да се занимава вечер, когато Янси си беше в къщи. Тя се задълбочаваше в изящните бодове и така за дълго отклоняваше вниманието си от обезпокоителното му присъствие, а когато той вметнеше нещо изключително вбесяващо, то тя изливаше гнева си върху плата, като яростно го бодеше с иглата и си представяше, че това е част от тялото на Янси. Това не я задоволяваше толкова, колкото една плесница върху подигравателно изкривеното му лице, но все пак я разтоварваше от гнева, който се надигаше в нея, а мисълта, че през целия си живот ще трябва да крие чувствата си — както любовта, която изпитваше към него, така и гнева, който той като че ли нарочно предизвикваше у нея — силно я обезкуражаваше.

* * *

През една гореща юнска нощ, три дни преди сватбата, те седяха в осветения от фенерите вътрешен двор зад къщата и се наслаждаваха на прохладата. Сара се беше настанила на ръба на фонтана и замислено се бе взряла в игрите на изящните златни рибки и от време на време потапяше за развлечение пръсти във водата, за да уплаши тези, които идваха по-близо до нея. Янси се беше изтегнал по-настрани и здрачът го скриваше наполовина.

Без да го съзнава, Сара представляваше прекрасна гледка. Беше оставила косите си разпуснати и само бе прихванала високо на тила вълнистите кичури с бледорозова копринена панделка. Роклята ѝ беше в същия цвят, с дълбоко изрязан корсаж, който оставаше открити прелестните ѝ рамене, а до известна степен и високите ѝ гърди. Това беше втората ѝ бална рокля от добрите стари времена в Магнолия Гроув и много подхождаше на деликатния ѝ силует, като изящно подчертаваше тънката ѝ талия преди да се спусне в множество пищни гънки до земята.

Янси отпиваше от брендито си и я наблюдаваше през спуснатите си мигли. Тази вечер беше облечен в тесни черни calzoneras, поръбени със сърмена нишка; около тънкия си кръст бе увил пурпурен пояс, а снежнобялата фина батистена риза беше полуразкопчана и разкриваше тъмните косми на гърдите му, които контрастираха с белотата на ризата.

През цялата вечер Сара се опитваше да не поглежда към окосмената му гърд, но не можеше да не си спомни как бе усещала под пръстите си топлината и мускулестата ѝ сила и това я накара да потръпне. Сватбата им беше след три дни и въпреки лошите ѝ предчувствия, изтерзаното ѝ тяло предвкушаваше удоволствието от любовта с Янси.

Тя крадешком хвърли срамежлив поглед към него, силно впечатлена от стаената сила и чувствеността, които излъчваше високото му здраво тяло, изтегнало се в полумрака, а очите ѝ несъзнателно се спряха на дългите му крака. Само след няколко дни, мислеше си тя със затаен дъх, той ще дойде при нея в цялата си великолепа голота и това възхитително тяло щеше да притежава нейното и да я отведе в непознати еротични светове. Тя с гневна изненада почувства как изведнъж зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и ясно се очертаха върху бледорозовата коприна на корсажа.

Тя нервно скочи на крака с единствената мисъл да избяга от смуцаващото му присъствие.

— Вече е късно. Лека нощ — изрече тя без да го поглежда.

— Бягаш ли, скъпа? — обади се привлечено той с лице, скрито в сянката.

Сара изненадано го погледна.

— Какво искаш да кажеш? Аз не бягам!

— Наистина ли? — попита хапливо той. — Струва ми се, че откакто твоята признателност те накара така благородно да ми предложиш да се омъжиш за мен, ти изчезваш щом се приближа на два метра от тебе.

Докато Сара го гледаше с полуотворена от учудване уста, той стана и на един дъх пресуши чашата с бренди. С яростно движение, което я накара тихо да извика, запрати с все сила чашата в една от каменните колони и в спокойната нощ отекна звънът на счупено стъкло. Без да му обръща внимание, Янси пристъпи към нея. Хвана

брадичката ѝ в ръцете си, обърна лицето ѝ към себе си и се взря напрегнато в загадъчните зелени дълбини на очите ѝ.

— А какво мислиш да правиш в сряда през нощта, когато ще сме се заклели вече пред падре Кинтеро? И тогава ли ще избягаш?

Сара го погледна объркано и смутено.

— Аз обещах да ти бъда добра съпруга... — изчерви се прелестно тя. — Във всичко.

— Така ли? — отвърна той хладно и стисна по-силно брадичката ѝ. — Напоследък си мисля как ли си успяла да въвлечеш Сам в неконсумиран брак. И сега виждам чудни начини за това — такова срамежливо въздържание и скромност. Такава стеснителност! Такова монашеско смирение! И все пак аз познах пламенността ти. Почувствах огъня, който бушува в теб — сладкият огън, който щом веднъж опари мъжа, той иска вечно да гори в него. Така ли беше с баща ми? Преди брака си му обещавала райски наслади, а когато халката вече е била на тънкото ти пръстче, си го осъдила на адски мъки?

Негодуванието, което се събираше в гърдите ѝ през последните дни, избухна изведнъж и тя се изтръгна от ръцете му. Гърдите ѝ ядосано се повдигаха и за изненада и на двамата, тя удари една звучна плесница на подигравателното му лице.

— Млъкни! — изсъска ядосано тя. — Търпението ми се изчерпа и аз няма да понасям повече грубите ти подмятания и да слушам смирено обидите ти към мен, или към баща ти!

Той широко се усмихна, а очите му заблестяха на матовото лице.

— О, малкото коте вече показва ноктите си! Напоследък се чудех къде ли се е изгубило. Опасявах се, че твоята признателност го е унищожила.

— Престани да ми натякваш за тази признателност! — извика Сара с ръце на кръста и пламнали бузи. — Повдига ми се от това, чуваш ли? Ако още веднъж го споменеш, ще си изпатиш!

За нейно най-голямо учудване той се усмихна весело и преди тя да може да реагира, непринудено протегна ръце към нея и я привлече към себе си. Стисна ръцете ѝ над лактите, устните му се сведоха към нейните и я целунаха пламенно и настойчиво, а езикът му нетърпеливо проникна в устата ѝ. След един безкраен миг той откъсна устните си от нейните и прошепна:

— Добре дошла, разгневена тигрице — толкова ми липсваше!
Сара още повече се вбеси.

— Показваш го по доста странен начин! — сопна се тя, а гневът ѝ ни най-малко не се бе уталожил от думите му. Изтръгна се от прегръдката му и се изправи срещу него с ръце на кръста. — През последните седмици се държиш като ранена мечка и аз няма повече да търпя това! — Тя си пое дъх и продължи намръщено: — Казах ти истината за брака ми със Сам и ако не искаш да ми повярваш, това е твой проблем — но те предупреждавам, че за последен път обиждаш мен и баща ти, разбра ли ме? — А после ледено завърши: — Просто се чудя как искаш да се ожениш за мен, след като ме смяташ за такова презряно същество!

Янси се намръщи, тъй като стрелите на Сара бяха попаднали точно в целта. Наистина се беше държал като простак през последните дни.

— Напоследък се държах невъзможно — призна унило той. — Единственото ми извинение е, че предложението ти да се омъжиш за мен от признателност просто ме изкара от релси. — Той я погледна намръщено. — Никой мъж не може да приеме мисълта, че се омъжват за него от признателност!

Той произнесе думата с такова отвращение, че Сара го зяпна с отворена уста, а ядът ѝ премина. Тя не искаше намекът в думите му да я отклони от много по-важния въпрос за женитбата ѝ със Сам.

— А брака ми с баща ти? Какво ще кажеш за това? — троснато попита тя.

Янси въздъхна и сви устни.

— Атакуваш безпощадно, госпожице! — Тя поклати отрицателно глава и той откровено добави: — Твоят брак със Сам беше удобно оръжие... но мисля, че вече си изигра ролята.

— Какво значи това? — присви очи Сара.

Той се усмихна, а в очите му затанцува лукаво пламъче.

— Е, аз отдавна знам, че казваш истината.

Даже и да беше успяла да измисли нещо в отговор на това възмутително признание, той не ѝ даде време да го изрече, завъртя я в ръцете си и я потупа я по задните части:

— Тази вечер няма да има повече признания! — шеговито каза той. — А сега бягай в леглото, chica! Надявам се да спиш добре — ще

ти трябва много сили за първата ни брачна нощ!

Сара възмутено се обърна, решена да продължи битката, но вече не знаеше срещу какво да се бори, а и Янси се отдалечаваше... и си подсвиркваше!

* * *

Тази нощ тя спа учудващо добре и предпочете да не се замисля защо сънищата ѝ бяха изпълнени с непристойни мисли за един объркваш, дразнещ и безкрайно съблазнителен чернокош дявол с насмешливи кехлибаренозлатисти очи. Събуди се с вълчи апетит и решителен блясък в зелените очи. Споровете с Янси бяха толкова възбуждащи!

Започваше още един дълъг ден, но за пръв път, откакто се върна в хасиендата, Сара с нетърпение очакваше вечерта и схватката с невъзможния си бъдещ съпруг. Тя вървеше с бодр крачка и не можеше да спре да се усмихва, въпреки че не знаеше защо се чувства така. Когато Мария влезе да ѝ донесе кана с лимонада и току-що изпържени *sopas*, пълнени с *picadillo dulce* — вкусно съчетание на свинско със стафиди, Сара си тананикаше нещо. Мария постави таблата на черната маса от ковано желязо и чак тогава се обади, с ръце на кръста и блеснали тъмни очи.

— Искан ми се снощи да съм била малко птиченце.

Сара я погледна и Мария се засмя.

— Сеньор Янси, който от седмици е като разярен тигър, тази сутрин излезе усмихнат и си подсвиркваше, а сега ви намирам тук с доволна усмивка на лицето. Не е трудно да се отгатне какво се е случило!

Сара се изчерви до корена на косите си, наля си чаша лимонада и се опита да отвърне безгрижно.

— Не разбирам за какво говориш — нищо не се е случвало!

Мария изсумтя и тъкмо се обърна да си излезе, когато откъм селото се разнесе врява. Те се спогледаха учудено и после дружно се спуснаха към портата на хасиендата. Сара не се беше уплашила; повдигна в ръка полата и фустата си, затича се надолу по стълбата покрай фонтана с трите чешми и се спря пред желязната порта, която в

този горещ юнски ден стоеше отворена. Звуците, които се разнасяха зад нея, не бяха звуци на уплаха, а на вълнение.

Долорес и Хуан се бях присъединили към Сара и Мария и четиримата заедно изскочиха навън. Засенчили с ръце очите си от ослепителната слънчева светлина, те се втренчиха в процесията, която се извиваше като змия по селската улица.

Около половин дузина конници придружаваха три различни по големина каруци, очевидно тежко натоварени. Сара разпозна Янси, яхнал любимия си едър жребец и някои от каубоите от дел Сол, но чак след няколко секунди си даде сметка, че високият, тъмнокож мъж на червеникавокафяв кон е Бартоломю. Щом го позна, тя веднага съобрази, че пристигат обитателите на Магнолия Гроув.

Не се беше излъгала. Идваха не само Бартоломю, Танси и другите три прислужници, а и Ан и Томас Шелдрейк, както и начумереният Хайръм Бърнел. Но Сара като че ли забеляза само Бартоломю и Танси. Бартоломю едва бе слезъл от коня си и тя развълнувано се хвърли в ръцете му, изведнъж усетила колко много ѝ е липсвал.

— Това значи ли, че си ни простила за участието в отвличането? — шеговито попита Бартоломю и ѝ се усмихна.

Сара успя да сдържи щастливата си усмивка и се намръщи, имитирайки гняв.

— Никога няма да ви простя! — извика мрачно тя. — Това беше непочтена, подла измама от ваша страна! — После, без да може да запази навъсеното изражение, тя избухна в смях. — О, Бартоломю, толкова ми липсваше!

— Моя мъж ли не оставяш на мира, млада госпожице? — обади се Танси от едната каруца. Очите ѝ дяволито играеха, когато продължи: — Колко се е променил светът — за миг обръщам гръб и какво откривам после? Едно дръзко младо същество виси на врата на мъжа ми и го целува!

Янси, който беше слезъл от коня си, помогна на Танси да слезе от каруцата.

— Не се тревожи за това дръзко младо същество — каза ѝ той. След два дена е сватбата ни и те уверявам, че моята жена няма да тича по чужди мъже и да се хвърля в ръцете им!

Каруците се бяха наредили в полукръг около портата, а конниците се бяха скупчили в средата. С края на околото си Сара забеляза как устните на Хайръм се свиха, но той не реагира по друг начин на съобщението. Не беше така обаче с Ан Шелдрейк.

— Ще се жените! — възкликна ядосано Ан, а сините ѝ очи гневно светнаха. Тя се беше настанила царствено във втората каруца, а до нея седеше старият негър Ной, който водеше конете. — Нали не мислиш сериозно да се жениш за нея? — попита тя, като не сваляше очи от него.

Янси безгрижно привлече Сара към себе си и обви с ръка талията ѝ.

— Точно това възнамерявам да направя и не разбирам какво общо имаш с това — отвърна ѝ безцеремонно той, повдигнал вежди.

Ан почервения от гняв, но се сети, че е гостенка на Янси — и то не особено желана — и се овладя. Насили се и се усмихна примирено.

— Прости ми! — рече тя. — Просто се смаях, тъй като знам възгледите ти за брака. — После с дяволито изражение добави: — Колко странно! Никога не съм чувала за някой, който се жени за мащехата си!

Янси отпрати тежък поглед към прекрасното ѝ лице.

— Сигурен съм, че има още много неща, за които не си чувала в твоя ограничен свят — мрачно произнесе той.

— О, скъпи! — в гласа ѝ прозвуча разкаяние. — Та аз те засегнах! Извини ме, не исках да го направя! — усмихна му се кокетно тя. — Този мой дълъг език винаги ме поставя в неудобно положение! Хайде, забрави го и ми помогни да слеза от тази проклета каруца! Повдига ми се от нея след толкова седмици пътуване!

Янси я изгледа и хладнокръвно подвикна на Хайръм през рамо:

— Хайръм, щом като си се самопоканил тук, свърши нещо полезно и помогни на госпожа Шелдрейк да слезе!

Без да обръща внимание на възмутеното възклицание на Ан, Янси поведе Сара със себе си към последната каруца и се усмихна на Том Шелдрейк и Пегги.

— Здравейте, сър. Надявам се, че пътуването не е било твърде изморително за вас — обърна се той към Том.

Том Шелдрейк изглеждаше уморен и явно сакатата ръка го болеше, защото той я разтриваше с другата. Той се усмихна унило и

промърмори:

— Не беше много изморително, синко, но довечера с радост ще спя в истинско легло, а не на земята.

— Ще наредя, сър, да ви настанят в най-мекото пухено легло в хасиендата — засмя се Янси. — Ще ви помогна да слезете.

Том тронаво се спусна на земята и очевидно му бе признателен за помощта, а Сара се взираше с любопитство в Янси. Той представляваше такава странна смесица от противоположни черти. Суров. Любезен. Арогантен. Вискателен, но и способен да бъде невероятно нежен и деликатен. Такъв сигурно щеше да е към баща си и Сара усети буца да засяда на гърлото ѝ, когато се сети за времето, когато и двамата си бяха липсвали един на друг. Времето не можеше да се върне назад и нещата да се поправят...

* * *

Следобедът имаше много работа и когато и последната вещь от Магнолия Гроув бе разтоварена и прибрана в хамбара близо до конюшните, Сара се почувства страшно изморена. Ан и Том бяха изчезнали в просторните стаи, които Янси беше наредил на Мария да подготви за тях, а от процесията слуги, които цял следобед влизаха и излизаха оттам Сара предположи, че Ан отново се наслаждава на възможността да има хора, които да командва.

Бартоломю, Танси и Пеги се настаниха в една малка кирпичена къща, която Сара беше забелязала още преди това от едната страна на хасиендата. Със сбърчени вежди тя наблюдаваше Танси, която весело щъкаше насам-натам и подреждаше багажа им като че ли знаеше предварително къде трябва да отиде всяко нещо.

— Била ли си тук някога? — запита я Сара най-накрая. Танси изненадано я погледна.

— Разбира се! Винаги, когато мастър Сам идваше в дел Сол, Бартоломю се настаняваше в тези стаи. Забравяте, че Бартоломю е видял мастър Янси за пръв път като новородено бебе и че мастър Сам често го е оставял тук с мастър Янси и майка му, когато се е връщал в Магнолия Гроув. Ние познаваме дел Сол почти толкова добре, колкото и Магнолия Гроув и винаги сме смятали ранчото за истинския си дом.

Въпреки пристигането на хората от Магнолия Гроув, вечерята беше много спокойна — Шелдрейкови останаха в стаите си, а останалите все още се настаняваха. Сара знаеше, че за Ной и жена му Мерси бяха намерили малка къщичка в селото и се чудеше къде ли Янси е настанил Хайръм. Хайръм беше добър човек. Тя бе убедена, че ако му се даде възможност, той ще работи упорито и в дел Сол. Искаше ѝ се Янси да промени несправедливата си враждебност към него и да си даде сметка, че Хайръм може да е много полезен в ранчото. Надяваше се, че Янси ще се отнася с бившия управител със същите учтивост и любезност, които засвидетелстваше на всички, които работеха за него.

Тази вечер Сара не видя нито Янси, нито някой от новодошлите, но осъзна, че пристигането им е променило монотонния живот в ранчото. До сватбата им оставаха по-малко от два дена...

* * *

На следващата сутрин се събуди в особено приповдигнато настроение и виновно си призна, че докато пристигането на Бартоломю и другите слуги от Магнолия Гроув я радва, то присъствието на двамата Шелдрейк и на Хайръм не ѝ е толкова приятно. Тримата бяха необратимо свързани в мислите ѝ с нерадостното време след убийството на Маргарет, както и с ужасните дни след смъртта на Сам. Това разграничение беше странно. Бартоломю и другите бяха там през цялото това време, но само те тримата я караха да се чувства така смущаващо подтисната.

Тя с усилие се откъсна от мислите си и скочи от леглото. Тези, които я видяха след половин час, не можеха и да допуснат, че се е събудила с някаква меланхолия, тъй като тя се усмихваше сърдечно и изглеждаше в най-ведро настроение.

Беше хапнала малко в стаята си и сега ѝ се искаше да потърси своите вещи от Магнолия Гроув. Оскъдните дрехи, подбрани от Танси преди отвлечането ѝ вече бяха започнали да ѝ омръзват и тя с нетърпение чакаше тази вечер да облече нещо по-различно от бледорозовата копринена рокля. Дръпна кадифения шнур на звънеца и след миг се появи Мария.

— В бъркотията вчера са пропуснали да донесат багажа ми в моята стая. Знаеш ли къде са го сложили като са го свалили от каруцата?

Мария изглеждаше учудена.

— Si! Сеньор Янси заповяда да го отнесат в неговите стаи. — Тя се усмихна дяволито и добави: — В другиден неговите стаи ще бъдат и ваши — къде на друго място да отнесат багажа ви?

Част от безоблачното настроение на Сара се изпари и тя прокле червенината, която избяга по страните ѝ. Без да вдига поглед към усмихнатите очи на Мария, тя отвърна с престорено безгрижие:

— О, естествено че там са го занесли! Колко глупаво, че не се сетих! — Тя се спусна към вратата, но рязко спря и погледна Мария. — Ще ми покажеш ли къде са стаите му? — кротко помоли тя.

— Елате, *chica* — топло отвърна Мария и се засмя. — Те са точно до галерията долу.

Янси разполагаше с две огромни, богато мебелирани спални, свързани помежду си с очарователен вестибюл и с по една просторна допълнителна стая с гардероби към тях. Сара леко се смути от богатството и големината им, но забеляза три сандъка, стегнати с кожени ремъци в по-малката от спалните и забрави всичко останало, щастлива че е открила нещата си. Двете с Мария цялата сутрин разопаковаха дрехите ѝ и ги окачваха в големите махагонови гардероби, заемащи две от стените в просторната съседна стая. Малкото ѝ лични вещи, сребърните четка за коса и гребен, които Сам ѝ беше подарил за осемнадесетия рожден ден и два изцяло изработени кристални флакона стояха върху лакираната дървена тоалетна масичка. Тя имаше малко бижута — повечето от скъпите накити, които Сам ѝ бе подарил, бяха продадени заради войната — но ѝ бяха останали няколко евтини украшения, които тя постави внимателно в едно от най-малките чекмеджета на масичката. Мария я гледаше смръщена.

— Нямате ли кутия за бижута? — попита тя накрая.

— Не, но това няма значение — усмихна се Сара. — И без това нямам много бижута.

Мария беше разстроена. Тя обичаше всичко да е на мястото си и не можеше да си представи как бъдещата господарка на къщата ще държи накитите си в чекмедже, като някаква невъзпитана *taberna*. Изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Чакайте! — усмихна се щастливо тя. — Сетих се! В гардероба на сенъор Янси има една гравирана кутия, която тъкмо ще побере нещата ви!

Тя се завъртя на пети, втурна се в стаята на Янси и след няколко минути се върна с пищно резбована кутия от тъмно дърво. Приблужи до голямото високо старинно легло, което изпълваше новата стая на Сара и леко разклати кутията. Отвътре нещо издрънка.

— Не знам какво има вътре, но съм сигурна, че той няма да има нищо против да го сложим на друго място и вие да вземете кутията.

Мария отвори кутията и изтърси съдържанието ѝ върху блестящата светлосиня покривка на леглото. Вътре имаше само един предмет и Сара ахна при вида на гравираната сребърна кама, която проблясваше върху леглото, огряна от слънчевите лъчи. Моментално я позна. Последния път, когато я беше видяла, тази кама стърчеше забита в гърдите на Маргарет Кантрел.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Сара ужасено се взираше в сребърната кама, която невинно проблясваше на леглото пред нея. После зад нея се чу звук и когато тя се обърна, видя Янси, застанал на прага на дневната. Без да усеща напрежението, което бе обзело Сара, Мария го погледна усмихната.

— О, сеньор, съвсем навреме идвате. Тъкмо казвах на вашата *povia*, че няма да имате нищо против тя да вземе тази кутия за бижутата си. Сега и вие може да ѝ го кажете.

Мургавото лице на Янси беше непроницаемо.

— *Gracias*, Мария, точно това ще направя. А сега ще ни оставиш ли за малко — имам да говоря за някои неща с моята *povia*.

Без да подозира за искрите, които прехвърчаха между двамата, Мария разбиращо се усмихна и побърза да излезе. После се възцари тишина и в един безкраен миг Янси и Сара се гледаха, без да се приближават един към друг. Изумрудените очи на Сара святкаха обвинително, а кехлибарено-златистият поглед на Янси беше неразгадаем и замислен.

Сара се плашеше от мислите, които препускаха през съзнанието ѝ. Тя се беше помъчила да повярва, че Янси не е убил Маргарет — даже и сега сърцето ѝ нашепваше, че нещата никога не са такива, каквито изглеждат, че трябва да има обяснение и че човекът, за когото се бе съгласила да се омъжи, когото отчаяно обичаше, не е извършил хладнокръвно убийство. И все пак... Всичко свидетелстваше против него и въпреки агонията на сърцето ѝ, хладната логика на разсъдък ѝ казваше, че убиецът може да има много лица и понякога най-черната низост се криеше зад очарователни черти. Понякога отвратителният злодей можеше да бъде висок, широкоплещест мъж с подигравателна усмивка и измамно вежливи маниери...

— Това същата кама ли е? — попита сподавено Сара и го погледна укорително.

Янси леко се усмихна и се приближи с безгрижната си походка на хищник, без да сваля очи от нея.

— Наистина ли искаш да знаеш? — отвърна провлечено той. — Нали вече си решила, че това е камата, с която е убита Маргарет и че именно моята ръка я е пробола?

Сара го погледна право в очите и унило се замисли как може нещата между тях да се променят толкова светкавично. Преди пет минути беше щастлива, с нетърпение очакваше сватбата им след два дни и беше сигурна, че каквито и пречки да се изправят пред тях, те ще успеят да ги преодолеят. А сега... Сара мъчително преглътна. Сега те се гледаха като противници, между които нямаше нищо общо.

Тя мълчеше, а изразителните ѝ черти отразяваха като огледало хаоса в мислите ѝ и Янси, който до този момент се владееше, не можа да се сдържи и я привлече към себе си.

— По дяволите! — изруга той. — Или съм убил Маргарет, или не съм — кое от двете е? Кой съм аз, Сара? Мъжът, за когото ще се омъжиш, или един убиец?

Тя го гледаше с отчаяна нерешителност и той промърмори някаква ругатня, като отвратено я отблъсна от себе си.

Сара падна назад на леглото и шокът от несдържаната му постъпка ѝ развърза езика. В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Не си справедлив! — разпалено извика тя. — Всички факти водеха към теб! Ти никога не отрече, че си я убил! Нито веднъж! А сега намирам оръжието, с което знам, че тя е била убита — оръжието, за което ти и Сам ми казахте, че не е било там — и ти искаш от мен сляпо да ти вярвам! Защо трябва да го правя?

— Защо ли наистина? — отвърна той с ръце на кръста като я гледаше предизвикателно.

Той се обърна и тръгна към вратата. Спря се на прага и погледна през рамо към леглото, където тя лежеше полуизправена, с мокро от сълзи лице. Тя изглеждаше толкова млада и беззащитна, толкова съблазнителна и примамлива. Нещо болезнено се пречупи в сърцето му.

— Това нищо не променя — каза той с равен тон. — В сряда все пак ще се оженим, даже и да трябва да те вържа и да те занеса ритаща и дърпаща се пред падре Кинтеро.

Когато Янси излезе, в стаята се възцари мъртва тишина, а Сара остана свита върху бледосинята покривка на леглото. Дълго време тя

се взираше безизразно в камата и копнееше по някакъв начин да узнае тайната на сребърния ѝ блясък.

Дали не грешеше? Можеше ли сърцето ѝ да сбърка? Янси ли беше убил Маргарет?

Часове наред тя разсъждаваше така, седнала на леглото и загледана тъпо в камата, без да я вижда, а мисълта ѝ се връщаше към събитията, станали преди толкова много години. Като че ли се бе случило вчера — тя можеше да възстанови всичко, което бе чула или видяла през първата си вечер в Магнолия Гроув. Къщата беше пълна с хора, които имаха сериозни мотиви да желаят смъртта на Маргарет — Шелдрейкови, Хайръм, даже Бартоломю! Някой можеше да каже, че и Сам е имал причини да убие жена си. Янси, бавно заключи тя, не беше единственият човек, който може да е желал смъртта ѝ, а само този, за когото това бе най-очевидно!

Сара въздъхна обезсърчено. Просто си губеше времето с това безсмислено умуване кой е убил Маргарет, печално си помисли тя. Избягваше единствения важен въпрос, на който трябваше да си отговори веднъж завинаги: вярваше ли, че Янси е убил Маргарет?

Сара не можеше безпристрастно да си отговори. Тя го обичаше. Не искаше да приеме, че той е хладнокръвен убиец. Но можеше да бъде, призна унило тя. Би могъл да убие Маргарет. Мисълта за Каза Палома го бе завладяла — та нали и нея отвлече съвсем безцеремонно, а сега беше решен да се ожени за нея и да има наследник за Каза Палома! Не показваше ли това, че той е готов на всичко, даже на убийство, само и само да постигне желанията си?

Тя сви устни. Със сигурност знаеше две неща: беше влюбена в Янси Кантрел, никога не бе изпитала страх от него и никога не бе почувствала живота си застрашен. А това дали е убил Маргарет или не, за тях двамата нямаше значение, мислеше си разпалено тя.

Тя осъзна, че постъпва безхарактерно и несправедливо и към себе си, и към Янси, като си заравя главата в пясъка и се надява проблемът да отmine, но не можеше да направи нищо друго. Стана от леглото и неохотно взе камата. Влезе в стаята на Янси, остави я върху масивното, резбовано бюро и бързо излезе.

Сенчестата галерия беше пуста — беше време за следобеден сън — и радостна че не се мярка никой и най-вече Янси, Сара забърза към стаята си и хлопна вратата зад себе си. Затвори очи и се облегна с

облекчение на вратата, доволна, че е достигнала своето убежище. Тук беше в безопасност.

— Сара! Откъде изникна? Изплаши ме, дете мое! — възкликна Ан само на два-три метра от нея.

Сара потисна стенанието си и молейки се горещо да се е заблудила, отвори очи. Беше чула добре — в стаята ѝ стоеше Ан Шелдрейк!

Тя носеше рокля от бледосиня коприна, а русите ѝ къдрици бяха пристегнати с бяла панделка. Стоеше до леглото и Сара си помисли, че изражението ѝ е почти виновно. Като че ли са я хванали да прави нещо нередно. Сара се намръщи.

— Какво правиш в стаята ми? — спокойно попита тя. — Трябвам ли ти за нещо?

Ан се приближи царствено до нея и бързо си възвърна самообладанието.

— Ами да, наистина, скъпа — усмихна се тя. — Надявах се да те заваря сама — трябва да си поговорим за това смешно намерение да се омъжиш в сряда за Янси. Та това просто не може да стане! Забранявам!

— Забраняваш ли? — слисано повтори Сара. — Как можеш? И защо?

Ан дрезгаво се засмя.

— Е, всъщност аз не мога да забраня, но скъпо мое дете, помисли! Ти не може да искаш да се омъжиш за него! Та той е убиец!

— Така ли? — рязко отвърна Сара. — Никой не го е доказал.

Чертите на Ан се изостриха.

— Само не ми кавай, че той толкова те е омагьосал, че го смяташ за невинен!

Въпросът на Ан попадна право в целта, но Сара не можеше да сподели с нея колебанията си.

— Мисля, че това не е твоя работа — хладно отвърна тя.

— Чуй ме, малка глупачке! — изсъска Ан. — Ако се омъжиш за Янси Кантрел, ще съжаляваш до края на дните си!

— Възможно е — съгласи се безпристрастно Сара. — Но нали аз решавам?

— Ох, защо ли се занимавам с теб! С теб е просто невъзможно да се говори! — нетърпеливо произнесе Ан. — Решила си да съсипеш

живота си!

Сара се засмя предизвикателно и пристъпи напред в стаята.

— Може би. Ще почакаме и ще видим. А сега, ако нямаш нищо против, искам да остана сама и ще ти бъда благодарна ако друг път не влизаш неканена в стаята ми.

— Ах! — възмути се Ан. — Ти си се превърнала във високомерна госпожа! А халката още не е на пръста ти.

— Ан, чуй какво ще ти кажа! В сряда ще се омъжа за Янси Кантрел и нищо, което ти или някой друг можете да ми кажете или да направите, няма да промени решението ми. А сега, моля те, остави ме сама!

— Ще видим дали ще се омъжиш за Янси в сряда! Само почакай!

Ан разгневено напусна стаята и вратата се хлопна зад шумолящата ѝ копринена рокля.

Прокарвайки ръка по челото си, Сара се запъти към един стол с висока облегалка и се отпусна в него, чудейки се как през всичките тези години е търпяла избухливостта и невъздържаността на Ан.

Странно как, но спорът с Ан изясни някои неща в главата ѝ. Тя наистина щеше да се омъжи за Янси в сряда и решението ѝ нямаше нищо общо със заплахите му да я заведе пред олтара независимо дали тя иска или не. Тя го обичаше и искаше да стане негова жена и всъщност беше казала на Ан самата истина — нищо нямаше да разклати твърдото ѝ решение!

* * *

Денят преди сватбата беше като затишие пред буря. Сара нямаше никаква работа; Янси, Мария и останалите се грижеха и за най-дребните детайли. Тя усещаше оживлението, което беше обхванало цялото имение, но то не я засягаше. Бартоломю и другите прислужници от Магнолия Гроув очевидно се бяха включили в последния момент в приготовленията за този голям ден. Прекрасната ѝ сватбена рокля беше напълно готова и висеше в цялото си великолепие, окачена на вратата на гардероба, а Мария и Танси

добродушно спореха коя от двете ще има щастието да я облече и да направи прическата ѝ преди церемонията.

Сара не беше виждала Янси откакто се бяха скарали заради камата — той като че ли я отбягваше и тя не знаеше дали да се радва или не на поведението му. Малкото пъти, когато беше срещала Ан, тя хладно я поздравяваше и после се правеше, че не забелязва присъствието ѝ в стаята.

В деня преди сватбата времето сякаш бе спряло за нея, а минутите и часовете се нижеха безкрайно бавно. Късно следобед, когато най-големите горещини бяха преминали, тя се отегчи да стои сама и реши да се разходи до конюшните и да види Локуела. Нахлупи една широкопола сламена шапка, изпроси няколко изсъхнали ябълки в кухнята от Долорес и излезе.

От общото им приключение Сара беше останала много привързана към малката дореста кобила и безкрайно се зарадва, когато преди няколко дни Янси ѝ каза да я счита за своя собственост. Тя бе ходила няколко пъти да ѝ носи храна и кобилата бързо се бе научила да свързва присъствието на Сара с нещо вкусно за хапване. Щом усетеше миризмата ѝ, Локуела започваше да цвили още преди Сара да се е появила в хладния сумрак на конюшната. Засмяна, Сара се приближи до яслата и подаде на Локуела ябълките. Остана при нея няколко минути като поглаждаше врата ѝ и шепнеше нежно нещо в ухото ѝ, докато ябълките бързо бяха изядени. Потупа я по гърба и реши да се връща в имението. Не бе направила и две крачки към портите на конюшната, когато пред нея изведнъж изникна Хайръм. Двамата не бяха говорили насаме, откакто той беше пристигнал от Магнолия Гроув; всъщност Сара изобщо не го бе виждала оттогава. Янси беше споменал кисело, че заради службата при баща му ще му даде възможност да покаже на какво е способен и в дел Сол.

— Хайръм! — радостно му се усмихна Сара. — Радвам се, че те виждам! Надявам се, че си се настанил добре и ранчото ти харесва.

Хайръм не обърна внимание на дружелюбния ѝ поздрав.

— Наистина ли ще се омъжите за него утре?

Сара настръхна и думите ѝ станаха по-хладни.

— Ами да, ще се омъжа за него.

— Как можете, след това, което е направил? Как сте се решила да станете жена на такъв отвратителен убиец?

Сара въздъхна дълбоко. Беше се уморила да слуша как всички се мъчат да я убедят да не се омъжва за Янси и още повече да го наричат убиец. Тя погледна мрачно Хайръм.

— Толкова ли си сигурен, че той е убил Маргарет? — спокойно попита тя. — И ти като него имаше мотив да го сториш.

— Какво имате предвид? — попита смутено той.

— Просто чух един разговор между теб и Маргарет, в който тя те заплашваше, че ще накара Сам да те уволни и да вземе нов управител. И да каже на Сам, че я преследваш и й натрапваш вниманието си.

— Вие сте знаела за това? — Хайръм изглеждаше като ударен от гръм.

Сара кимна.

— И това ти е дало много сериозен мотив.

— Но аз не съм я убил! — разпалено възрази той. — Аз я презирах, но никога не бих ѝ сторил зло! Освен това не аз, а Янси се закле, че ще я убие, но няма да ѝ даде Каза Палома — добави сърдито той.

— Това е вярно — съгласи се Сара. — Но имаш ли някакви доказателства, че го е направил?

— Всички знаят, че е той! Всички! — Забелязвайки, че Сара не е твърде впечатлена от думите му, той сприхаво добави: — И всички знаят, че се жени за вас само за да сложи алчните си ръце върху Каза Палома! — Тъй като Сара мълчеше и продължаваше да го гледа тъжно, той изведнъж я сграбчи и я прегърна. — Сара, опомнете се преди да е станало късно! Не проваляйте живота си! — викаше той. — Ако се омъжите за него, цял живот ще съжалявате!

Тя внимателно се освободи от прегръдката му и се отдръпна настрана.

— Оценявам твоята загриженост — произнесе с достойнство тя. Зная, че ми желаеш само доброто и затова ще искам от теб да не очерняш мъжа, за когото ще се омъжа — мъжът, който ти даде покрив над главата и който ти дава възможност да докажеш способностите си. Защо и ти не му дадеш такава възможност?

Хайръм я изгледа като че ли беше полудяла.

— Как е успял да ви омагьоса? Защо постъпвате така? Къде останаха планове ви за Каза Палома?

Сара не му отговори и се извърна, осъзнала че няма и по-точно не иска да му обясни какво мисли. Хайръм обаче я дръпна за ръката. Красивото му лице придоби неприятно червен цвят, а бледосините му очи се присвиха.

— А аз си мислех, че сте по-различна — презрително изрече той. — Вие сте точно като Маргарет — и на дявола ще се продадете заради богатството!

— Мисля, че вече каза достатъчно — рязко отсече Сара. — Ти по-малко от всеки друг имаш право да съдиш мен или Янси. А сега ме пусни да си вървя, преди да съм казала нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

Хайръм освободи ръката ѝ с жест на възмущение.

— Помислете за това, Сара — сурово я предупреди той. — Можете да ми наредите да спра да говоря неща, за които не искате да слушате, но ако се омъжите за Янси Кантрел вдругиден, никога няма да можете да избягате от него!

Сара остана силно раздразнена от неприятния спор с Хайръм и почти изхвъркна от конюшната. Беше решила да стане жена на Янси, но не можеше да отрече, че това яростно противопоставяне на намеренията ѝ бе доста изнервящо, особено ако се имат предвид собствените ѝ колебания. Тя не възнамеряваше да продължи да размисля върху това, което щеше да направи, но за бога, никак не ѝ беше лесно!

Когато стигна до вътрешния двор в имението тя все още беше развълнувана и леко запъхтяна и се надяваше да намери някое хладно, сенчесто местенце, където да остане сама и да си възвърне самообладанието преди да види който и да било друг.

Тъкмо се бе насочила към двора и едва не изръмжа недоволно, когато забеляза Том Шелдрейк, който седеше до фонтана и лениво съзерцаваше блестящите златни рибки, а сакатата му ръка лежеше в обичайната превръзка. Сара имаше много причини да не харесва Том, но в действителност това не беше така. Той беше искрено благодарен на Сам за помощта, която му оказа след войната и въпреки че понякога се държеше също толкова арогантно и надменно като Ан, въпреки осъдителната си връзка с Маргарет, подобно на Сам в сърцето си той бе добър човек. В началото Сара се питаше как Том си е позволил да се забърка в извънбрачна връзка с жената на най-добрия си приятел и

отдавна бе решила, че той по-скоро е бил жертва на машинациите на Маргарет, а не флиртуващ донжуан. И двамата със Сам бяха допускали грешки, особено що се отнася до Маргарет, но Сара не можеше да забрави внимателното му отношение към нея през първата ѝ вечер в Магнолия Гроув, а и в ужасните дни след смъртта на Сам той ѝ носеше утешение и подкрепа. Сара се усмихна благосклонно и се насочи към него.

— Нали са много красиви? — каза му тя вместо поздрав. Том я погледна и се засмя.

— Наистина, но не колкото теб, скъпа моя!

— Много сте галантен, любезни ми господине! — засмя се тя и седна до него.

— Ах, Сара, толкова е хубаво да чуя смеха ти — не си се смяла много през живота си, нали?

— О, не се тревожете за мен! И аз съм имала радостни мигове — усмихна се леко тя, забелязала измореното му лице.

В този момент се появи Мария със сребърен поднос на ръце, върху който се виждаха кана със сангрия, няколко чаши и керамична купа с хрупкави bunuelos, залети със захарен сироп.

— О, аз не знаех, че и вие ще дойдете при сенъора! — възкликна тя, забелязала Сара. — Искате ли и на вас да донеса bunuelos?

— Не, не, няма нужда — поклати глава Сара — но след като си донесла повече чаши, ще пийна малко сангрия.

Мария им наля по чаша сангрия и си тръгна, а Том и Сара останаха в приятелско мълчание, отпивайки от чашата и наблюдавайки златните рибки. Беше миг на спокойствие и Сара, седнала до Том на ръба на фонтана, усети как напрежението от разговора ѝ с Хайръм бавно изчезва.

Горещината вече не беше толкова силна, но още се чуваше монотонното жужене на насекомите и Сара си помисли, че това е любимият ѝ час от деня. Скоро щяха да се спуснат пурпурните, хладни сенки на мрака, а после и черният, осеян със звезди плащ на нощта, но този кратък промеждутък между дневната светлина и мрака беше особено успокояващ за Сара. Тя отпи още една глътка сангрия и въздъхна със задоволство.

Том я погледна.

— Въздишка? Радостна или тъжна?

— Нито едното, нито другото — усмихна се Сара. — Просто доволна.

— Наистина ли, дете мое? — тихо, но настойчиво попита Том, взрял уморените си кафяви очи в лицето ѝ. — Нямах ли някакви резерви относно стъпката, която утре ще направиш?

— Естествено е да имам — вие няхахте ли преди да се ожените за Ан? — намръщи се тя. — Нали всеки в навечерието на такова важно събитие се пита дали постъпва правилно? Дали не греши?

— В твоя случай ми се струва, че трябва да се замислиш повече от другите хора.

Сара открито срещна смутения му поглед.

— Заради убийството ли? За това ли намеквате? За убийството на Маргарет?

Том на свой ред се намръщи.

— Зная, че това не е моя работа — започна бавно той — и не мисля да се намесвам, но скъпа моя, трябва добре да помислиш, преди да сключиш брак с мъж, обвинен в убийство.

Сара се загледа в далечината и ѝ се искаше той да не бе засягал болния въпрос за смъртта на Маргарет. Тя съвсем сериозно вече се ядосваше от начина, по който всички приемаха за доказана вината на Янси. Но в гласа на Том тя усети толкова искреност и такава загриженост, че се почувства обезоръжена и тихо призна:

— Понякога ми се струва, че съм полудяла, а в други моменти... — Думите ѝ заглъхнаха и тя припряно отпи от сангрията. После го погледна право в очите с ясения си изумруден поглед рязко попита: — Мислите ли, че той е убил Маргарет?

Том Шелдрейк изглеждаше смутен.

— Сара, аз... — Той тежко въздъхна и откровено каза: — Да, мисля, че е така — буйният характер на Янси е известен на всички, както и фактът, че той направо презираше Маргарет. Той имаше убедителна причина да я убие и всички знаеха, че много пъти я е заплашвал с убийство. Само Янси може да го е извършил!

Сара не откъсваше поглед от него.

— Това не е вярно — меко възрази тя. — Всички с изключение на Сам мразеха Маргарет. Много хора имаха също толкова основателни причини да я убият, колкото и Янси. Даже вие — спокойно добави тя.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — остро отвърна Том и страните му се зачервиха от гняв.

Сара кисело присви устни. Не трябваше да слага пръста си в старите рани и най-вече не искаше да нарани или обиди човека, към когото бе силно привързана, но вече нямаше избор. Пое си дълбоко дъх и открито започна:

— Вечерта преди смъртта на Маргарет чух разговор между нея и Ан и знам за връзката ви с Маргарет... и за това, че детето, което носеше, може да е било ваше. Според съпругата ви вие сте се безпокоял, че това може да излезе на бял свят и да провали шансовете ви да станете съдия. Някой би казал, че и двамата с Ан сте имали основателни причини да искате смъртта на Маргарет. Не ви обвинявам, че сте я убили, но разберете — продължаваше разпалено Сара — ако подозрението може да падне даже за момент върху човек като вас, трябва да признаете, че е имало много хора освен Янси, които достатъчно са мразили Маргарет, за да я убият. Даже Бартоломю имаше мотив; Хайръм — също, а може да се каже, че ако Сам е разкрил връзката ви, той също е имал причина. Разбирате ли какво се опитвам да ви обясня? Всеки би могъл да я убие — не само Янси!

— О, аз наистина разбирам! — отсече Том с каменно изражение на обикновено добродушното лице. Той скочи на крака и я изглежда убийствено. — Разбирам, че една неблагодарна, неразумна, егоцентрично млада жена е решена на всяка цена да присвои богатството на Кантрел и е готова да хвърля камъни по всички глави, само и само да се убеди, че годеникът ѝ е невинен!

— Изобщо не е така! — гневно възрази Сара. — Аз само изтъкнах, че има и други, които може да са искали смъртта на Маргарет!

— Е, постигна целта си! — Том се обърна и се отдалечи, възмутен до дъното на душата си.

Изумена, Сара го наблюдаваше как си отива и се питаше защо позволи на нещастния си език да оскърби така човека, който ѝ носеше утеха през всичките изминали години. Може би той беше прав, отчаяно разсъждаваше тя; може би наистина тя търсеше на кого да прехвърли вината за убийството на Маргарет. Почувства се безкрайно подтисната и несигурна, слезе от ръба на фонтана и тръгна да се разходи около имението. Вече падаше мрак и в оскъдната светлина не

можеше да види много неща, но печалните сенки на настъпващата нощ подхождаха на настроението ѝ. Тя поскита безцелно известно време, а после си даде сметка, че става късно и се върна обратно.

Изведнъж във въздуха се разнесе мирис на тютюн и огледала се наоколо, Сара забеляза как в тъмнината припламва връхчето на пура. До външната стена на имението едва-едва се открояваше висока тъмна сянка, но по кръвта, която запулсира във вените ѝ и по начина, по който подскочи сърцето ѝ, тя разбра кой беше това. Възвърна си самообладанието и приближи до него.

— Следиш ли ме? — сухо попита тя. — Страх те е, че пак ще избягам?

Янси всмукна дим от пурата и после безгрижно я захвърли на земята. Беше се облегнал небрежно, едното му коляно бе свито, а ботушът му се подпираше на кирпичената стена и когато Сара приближи, той лениво я прегърна.

— Ще избягаш ли? — попита той, като се взираше в лицето ѝ на бледата светлина на луната.

Устните му бяха на сантиметри от нейните; дъхът му беше топъл и с аромат на тютюн и Сара изведнъж беше зашеметена от избухналото в нея желание. Не се опита да се отдръпне, срещна погледа му и се усмихна унило.

— Не, няма да избягам. Един път ми е достатъчно!

Устните му трепнаха в лека усмивка, но той отвърна сухо:

— Не такъв отговор очаквах, *querida*... и ти го знаеш! — възбуждащо докосна устните ѝ той. — Щом не разбираш намека, ще трябва открито да те попитам. Ще се омъжиш ли утре за мен?

Сара бавно поклати глава, без да откъсва погледа си от него.

— Нямам голям избор, нали?

— Не — въздъхна тежко той. — Нямаш. — После я целуна толкова нежно, с такава сдържана страст, че светът около Сара се завъртя и тя потръпна в прегръдките му. Когато след един безкраен миг той повдигна глава, тя само се възря замаяно с полуотворени устни и блестящи очи в матовото му лице. Той се усмихна. — А сега бягай в леглото, скъпа. Обещавам ти, че утре вечер няма да спиш!

Сара полека се запъти към къщата. В стаята ѝ до леглото някой от прислужниците беше поставил лампа и тя бавно започна да се съблича с все още отнесено изражение. Облече меката муселинена

нощница, разплете косата си и започна да разресва с четката дългите меднозлатисти къдрици. Утре беше денят на нейната сватба. Утре по това време щеше да е жена на Янси...

Със замечтана усмивка тя остави четката и се отправи към леглото. Тъкмо беше посегнала да изгаси лампата и да си легне, когато нещо я накара отново да погледне към леглото. Тя се намръщи и на челото ѝ се появиха бръчици. Проблемът беше, че завивките не бяха гладко постлани. Точно в средата, където щеше да легне, имаше малка кръгла издатина, която от време не време леко се поклащаше.

Блаженото настроение на Сара се изпари и устата ѝ пресъхна. С трепереща ръка тя хвана единия край на завивките и ги отметна настрани.

Гледката, която се откри пред погледа ѝ, я накара инстинктивно да отстъпи назад: няколко завити един върху друг смъртоносни пръстена и плоска, триъгълна глава, насочена към нея. Гърмяща змия!

Ужасена, Сара тихо ахна и отстъпи още по-назад, за да не е в обсега ѝ и едва тогава чу предупредителния звук на вибриращата опашка. Змията беше доста голяма, свита на кълбо и готова за нападение и в един безкраен миг Сара сякаш се вцепени, не сваляше поглед от нея и едва смееше да диша, а в съзнанието ѝ постепенно изплува ужасна мисъл. Някой нарочно беше сложил гърмяща змия в леглото ѝ!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Замръзнала от ужас, Сара се беше втренчила в змията, а мислите хаотично се блъскаха в главата ѝ. Беше ли достатъчно далеч от отровните зъби? С безпокойство погледът ѝ измери разстоянието, което я делеше от нея — малко повече от метър. Янси веднъж и беше казал, че гърмящата змия може да нападне на не повече от две трети от своята дължина, но колко ли дълги бяха тези змии? — питаше се тя почти в истерия. Метър и петдесет? Метър и осемдесет? И още по-важно — колко дълга беше точно тази?

Змията не помръдваше, с изключение на раздвоения ѝ език, който постоянно се движеше насам-натам. Беше се свила в стегнато кълбо, а главата ѝ беше прилепена до тялото и черните ѝ очи не изпускаха Сара.

Сара внимателно отстъпи крачка назад. Змията не се раздвижи и тя направи още една. Почувства се в малко по-голяма безопасност и нервно си огледа за нещо, което да ѝ послужи като оръжие. Нямахше нищо подходящо. Тя си помисли, че може заднишком да стигне до вратата и да потърси помощ, но идеята да остави змията, която може да се смъкне от леглото и да пропълзи в някое скришно място я накара да се откаже. Не. Нямахше да сваля очите си от проклетото животно, докато не го убие!

Ужасът ѝ започна да преминава, но тя осъзна, че все още леко трепери и че сърцето ѝ бие ускорено. Беше по-уплашена, отколкото си признаваше. Отново се огледа за някакво оръжие. Очите ѝ се спряха на тежкото тъмно разпятие на стената. Тя погледна отново змията. После пак разпятието.

Можеше ли да използва разпятието като бродва? Беше ли то достатъчно дълго? Тя отново измери с поглед змията и преглътна. Предпазливо се промъкна на пръсти до стената и сграбчи разпятието. Беше дълъг и тесен дървен кръст, а напречната му дъска беше почти половин метър широка, с великолепно издялана фигура на Христос.

Тя стисна здраво долната част на разпятието и леко го свали от стената, а тежестта му ѝ възвърна куража. С кръста в ръка тя

внимателно пристъпи към леглото, вперила поглед в змията. Змията леко се размърда и повдигна глава, като че ли бе усетила опасността. Сара погледна разпятието, което беше хванала като тояга и я напуши истеричен смях. Хората се молеха на Христос да се намеси по мистериозен начин в живота им, но тази вечер той щеше да изиграе съвсем решителна и активна роля в живота ѝ!

Тя пое дълбоко дъх, стисна още по-здраво разпятието, бързо пристъпи към змията и мълниеносно я удари. Змията се хвърли към кръста и Сара не усети как ужасена нададе лек писък. Отстъпи назад, а после, изкривила лице и стиснала зъби, отново се втурна напред и удари змията. Този път я уцели.

След няколко минути змията беше мъртва, но на Сара те ѝ се сториха часове. Хвърли разтреперана окървавено разпятие и се отдръпна от леглото. Повдигна ръка до устата си и с разширени от преживяния ужас очи се заклатушка към вратата, далеч от трупа върху леглото.

Зад нея вратата изведнъж се отвори и се появи Мария с весела усмивка на лицето, а в ръцете си носеше малък поднос с купичка горещ шоколад, изящна чаша с чинийка от китайски порцелан.

— Ах, bueno! Още не сте си легнала. Мислех, че ще искате чаша шоколад преди да заспите.

Мария забеляза изражението на Сара и усмивката ѝ угасна. После видя змията на леглото — или по-точно това, което беше останало от нея. Изпусна подноса, който се разби в пода и нададе писък, който сигурно беше чул чак в Мексико.

— Ау, ау! Caspita! Какво е ставало тук? Ранена ли сте? Нали змията не ви е ухапала?

Мария още не беше замълчала, когато на прага се появи Янси с пистолет в ръка и със свиреп израз на лицето. Хвърли един поглед на картината пред себе си, прекоси стаята и силно притисна в ръцете си треперещото тяло на Сара.

— Ухапа ли те? — напрегнато попита той и нежно целуна слепоочието ѝ.

Долепена до топлатата му гръд, Сара отрицателно поклати глава, а тялото ѝ отново се разтрепери. Допирът на силните ръце на Янси ѝ се стори най-прекрасното усещане на света. Сега, когато всичко беше

свършило и тя беше в безопасност, тя изведнъж избухна в плач и тялото ѝ се разтърси от дълбоки ридания.

Без да продума, Янси я взе на ръце и я изнесе от стаята. Когато мина покрай Мария, той кратко ѝ нареди:

— Махни змията оттук и ми прати веднага Естебан. — После сведе поглед към счупените съдове и разлелия се шоколад и добави: — Пригответи освен това нов поднос за нея. Донеси го в стаята ми, заедно с останалите ѝ дрехи — тя повече няма да спи тук!

Взел покровителствено Сара на ръце, Янси бързо се отправи към стаята си. Бутна с крак вратата, прекоси спалнята и с безкрайна нежност постави Сара в средата на голямото легло. Когато се надигна, Сара склочи по-здраво ръце около врата му.

— Не ме оставяй! Не още! — прошепна тя.

Янси леко се засмя, остави настрана пистолета, който до този момент още беше в ръката му и внимателно се изтегна до нея на леглото.

— Нали разбра, че Естебан и Мария ще дойдат след няколко минути? — промълви той и я целуна по ухото. — Не искам да започвам нещо, което няма да мога да свърша...

Страхът ѝ изведнъж се изпари и тя го погледна.

— Не за това исках да останеш при мен.

Той се засмя още по-широко и в кехлибарените му очи просветна лукаво пламъче.

— Не смятам така... Но ти вече не мислиш за това, което се случи, нали?

Сара се взря в него с изненада. Наистина не мислеше. И занапред нямаше да мисли за това, потръпвайки реши тя. Тогава Янси я целуна, а езикът му настойчиво се плъзна между устните ѝ. Тя му отвърна със страст, която я изуми. Янси изстена и я привлече към себе си, а езикът му се спусна още по-дълбоко.

Той с усилие се откъсна от жадните ѝ за целувка устни и погледна надолу към лицето ѝ.

— Ако утре вечер ми отвърнеш по същия начин, ще знам, че и на земята има рай! — дрезгаво прошепна той.

Той стана, взе пистолета и внимателно го прибра в кобура, който лежеше върху облегалката на един стол. Тъкмо се обърна отново към Сара, когато на вратата силно се почука. Той отговори и тогава на

прага се появи Естебан Чавес, със загрижено изражение на мургавото красиво лице и със сомбреро в ръка.

— Сеньор! Мария ми каза какво се е случило. Как е могло да стане това ужасно нещо?

Янси вдигна рамене и предупредително посочи Сара с очи.

— Ще поговорим навън, веднага щом дойде Мария — не искам да я оставям сама — промърмори той.

Мария се появи след няколко минути с нов поднос в ръце и с няколко дрехи, преметнати върху ръката ѝ — в очакване на сватбата почти всички дрехи на Сара бяха преместени в новите ѝ стаи. Мария изобщо не обърна внимание на мъжете и се спусна към леглото като квачка към пиленцата си.

Уверил се, че Сара е в добри ръце, Янси приближи до Естебан и двамата излязоха навън. Вече на вратата, Янси се обърна към Мария.

— Не я оставяй! Ще се върнем след малко. — После затвори вратата зад себе си и внимателно огледа пустия двор и празните галерии. Доволен, че няма никой наоколо, той поднесе огънче на Естебан и двамата запалиха дълги черни пури. Пушиха мълчаливо няколко минути, а после Естебан предпазливо се обади:

— Сеньор, много странно е да намериш змия в стаята.

Янси кимна със затворени очи.

— Дяволски странно! Por Dios! Откакто бях дете не сме забелязвали гърмящи змии даже в двора на имението. Преди това веднъж бяхме открили една да се припича на слънце върху камъните в двора, но никога в самата къща и още повече свита в нечие легло!

Естебан погледна суровото изражение на Янси.

— Мислите ли, че някой е искал да нарани вашата novia? — попита внимателно той. — Че са го направили нарочно?

Янси отвори златистите си очи, в дълбините на които проблясваше дива ярост и Естебан побърза да отклони поглед.

— Да, струва ми се, че е направено нарочно — изръмжа Янси с такъв тон, че Естебан се зарадва, че не той е извършил злостното дело. — И предполагам, че виновникът е наблизил!

— Смятате, че е някой от новодошлите? — отвърна Естебан. Янси захвърли недопушената пура с гневно движение.

— А кой друг? — отсече той. — Сара е тук от седмици и нищо не се случи. Те са тук от три дни и ето че тя намира гърмяща змия в

леглото си! Това не събужда ли поне малко подозренията ти?

— Si! — кимна Естебан. — Но кой от тях го е направил? И как ще го открием? Не е много вероятно да си признаят ако ги попитате.

— Зная. Но искам ти да разпитаеш слугите. И да разбереш дали са видели някой от тях тази вечер около стаята на Сара. Ако можеш разбери кой е хванал змията — най-вероятно това е Хайръм, тъй като има свободен достъп до цялото ранчо. — Янси се намръщи. — Двамата Шелдрейк като че ли през цялото време бяха в имението, а и не мога да си представя сеньора Шелдрейк да се бори с гърмяща змия, въпреки че е способна да измисли такова нещо. Синьор Шелдрейк е с неподвижна ръка, а това прави хващането на гърмяща змия доста рисковано, но сега засега не изключвам никой от тях. — Той отправи мрачен поглед към Естебан. — Последно — намери двама мъже, на които можем да имаме пълно доверие и им кажи да наглеждат моята повя. Кажи им също така да внимават да не ги забележат. Внимателно, *mi amigo*.

Естебан кимна и двамата продължиха да разговарят още няколко минути. После Естебан хвърли пурата си и изчезна в тъмнината на нощта.

Янси отново огледа бавно и внимателно наоколо, но нищо не събуди подозренията му и той се обърна и влезе в стаята си. Мария седеше на един стол до леглото, където Сара се бе разположила, удобно излегната върху няколко възглавници и пиеше горещ шоколад.

В прекрасните ѝ очи все още имаше следи от изживения ужас, но лицето ѝ изглеждаше спокойно и порозовяло; тя беше с нова чиста нощница, а косата ѝ бе прихваната с широка зелена копринена лента. Изглеждаше точно така, както си я беше представял толкова често, помисли си Янси и дишането му се учести. Едва забележима чувствена усмивка изкриви горната му устна. Е, може би не точно така — в сънищата му тя обикновено беше гола и прислужницата ѝ не седеше до нея, за да ѝ разправя за деликатесите, които щяха да бъдат приготвени за утрешната сватба!

Очевидно Мария се стараеше с всички сили да развлича Сара след злоещата случка, а леката усмивка в ъгълчетата на устните на Сара, както и спокойният ѝ вид свидетелстваха, че добре си върши работата. Янси обаче мрачно забеляза, че Сара легеше върху завивките, а краката ѝ бяха завити с шарено одеяло. Подозираше, че

още дълго време ще я е страх да си легне в леглото, спомняйки си за змията и погледът му стана суров. Някой щеше сериозно да пострада заради пъкленото си дело!

Нито една от тежките мисли не се изписа на лицето му, докато приближаваше към двете жени. Мария скочи на крака.

— Ако не ви трябва повече, ще си тръгна — двете с *mi madre* искаме да изпечем още малко *fruta de homo* преди да си легнем.

Въпреки въпросите, които се четяха в очите ѝ, Янси бе благодарен на Мария, че нарочно не спомена за змията, нито попита за какво са говорили с Естебан навън.

След излизането на Мария в стаята се възцари неловка тишина, но Сара, оставила внимателно чашата до леглото и обгърнала коленете си с ръце, се опита да се пошегува.

— Често ли стават такива неща в дел Сол? Змии в леглата?

Янси се намръщи. Предпочиташе да не говорят за случилото се — поне не толкова скоро. Сара изглеждаше спокойна и той не биваше да я разстройва отново. Искеше да е радостна и в безопасност и да забрави проклетата змия. А колкото до виновните... Зловеща усмивка се появи на изящно изрязаните му устни. Някой щеше да разбере колко жесток и коравосърдечен можеше да бъде мъж, във вените на когото тече кръвта на конквистадорите!

Той обаче си даде сметка, че за да успокои Сара, трябва да поговори открито с нея и затова се отпусна на стола, който Мария бе освободила и протегна крака напред.

— Не, не се случва често — откровено призна той. — И изобщо не трябваше да става!

Сара едва забележимо потръпна.

— Някой се е опитал да ме убие, нали? — тихо прошепна тя. — Ако не я бях видяла преди да си легна... — Тя преглътна и добави: — Щеше да ме ухапе, може би дори няколко пъти, преди да разбере какво става. Можех да умра!

Янси промърмори някаква ругатня и с бързо движение стана от стола и се премести до нея на леглото. Тя се отпусна в ръцете му, като че ли това бе най-естественото нещо на света. Той я намести удобно до себе си.

— В това изобщо не се съмнявам — отвърна той без заобикалки. — Въпросът е кой го е направил и защо.

Сара беше долепила лице до гърдите му, а пръстите ѝ нервно си играеха с копчетата на ризата му.

— Не се опитваш да ме убеждаваш, че си въобразявам разни неща и това ме радва.

— Щеше да е трудно — отвърна сухо Янси. — Изправени сме пред такова убедително доказателство. Освен ако си искала да ти обърнем повече внимание и си сложила сама змията в леглото.

При тези думи тя извърна глава, а устните ѝ бяха полуотворени от възмущение. Въпреки че това беше последното нещо за което бе мислил, когато погледна деликатно изрязаните ѝ устни, той забрави всичко друго, освен непреодолимото си желание да я целуне, да притисне устните си до нейните и да усети покорността им, да се увери, че тя наистина е в безопасност в ръцете му. Изруга наум и я привлече към себе си, а устните му настойчиво потърсиха нейните. Тя се разтопи в прегръдката му, обви с ръце врата му и отвори уста, нетърпелива да срещне езика му.

Току-що преминалата опасност ги бе разтърсила и двамата и сега те лежаха прегърнати, внезапно обзети от първичната нужда да докажат и потвърдят опияняващото усещане, че са живи. Целуваха се с жадно нетърпение, а ръцете им припряно късаха пречещите им дрехи, докато най-накрая и двамата останаха голи, с преплетени тела. Нямаше нежно прелъстяване и внимателно любене. Ръцете му се движеха по тялото ѝ нетърпеливо, почти грубо; целувките му бяха властни и пламенни и Сара тръпнеше от възбуда под бурната страст на ласките му. Когато зъбите му се впиха в набъбналите зърна на гърдите ѝ тя зарови с наслада пръсти в косата му и леко изстена, докато той разтваряше бедрата ѝ.

Не им бяха нужни предварителни ласки — и двамата бяха почти обезумели от властната нужда да слоят телата си. Пръстите му припряно се плъзнаха между краката ѝ, за да я намерят влажна и очакваща го и тогава от гърлото му се изтръгна тих стон. Той обхвана бедрата ѝ с ръце и с едно единствено бързо движение проникна в топлото ѝ, стегнато тяло.

Устните му се впиваха в нейните; ръцете му здраво обгръщаха хълбоците ѝ и той властно я насочваше по свое желание, а тласъците му ставаха все по-бурни. Необходимостта да изхвърли семето си, инстинктивната нужда да излее в нея същността си доминираха в

съзнанието му и удоволствието неудържимо се надигна в него, придавайки на движенията му почти безумна страст.

Тази дива любов се стори на Сара изненадващо съблазнителна, а подчинението на тялото ѝ — толкова силно възбуждащо, че тя забиваше пръстите си в кожата на гърба му с все по-голяма наслада всеки път, когато телата им се срещаха. Усещането на това силно тяло, което се движеше в нея, изпълваше я и я владееше, я накара да тръпне от възторг, докато чувствата и усиляващото се желание се смесиха и тя не мислеше за нищо друго, освен за върха на удоволствието, който скоро щеше да достигне.

Телата им се срещаха и отблъскваха все по-нетърпеливо и Сара се вцепени, когато я разтърсиха първите тръпки, а Янси вкопчи ръце в хълбоците ѝ и изхвърли семето си с ликуващ вик, изтръгнал се от гърдите му.

Дълго време лежаха така — Янси не искаше да се отдели от нея, а тя си играеше разсеяно с къдравата коса на тила му. Целуваха се лениво, а безумното желание, с което бяха се любили, беше изчезнало. След известно време Янси се плъзна до нея в леглото, но не я остави, а здраво я прегърна и те заспаха, без изобщо да се сетят за гърмящата змия и опасността, която Сара бе преживяла.

* * *

Когато Сара се събуди, Янси го нямаше в леглото. Бузите ѝ се изчервиха при спомена за бурната нощ и тя се усмихна — с потайната усмивка, която векове наред бе подлудявала мъжете.

Протегна се доволно, усетила сладки болки в тялото си, които се бяха появили след любовната нощ с Янси и замечтано се загледа в тавана. Днес беше денят на сватбата ѝ. Преди да дойде отново нощта, тя щеше да стане съпруга на мъжа, когото обичаше.

Тя дръпна шнура на звънеца за да повика Мария, като леко си тананикаше. Най-напред закуска — или *desayuno*, както казваше Мария, а после дълга, отпускаща баня.

След половин час, когато вече бе изяла леката закуска, Сара блажено се потопи във ваната с гореща вода, ухаеща на рози. Около ваната Мария беше поставила параван и зад него тя чуваше

бърборенето ѝ, докато нареждаше дрехите, които Сара щеше да облече. И двете не споменаваха нищо за вчерашната трагична случка и въпреки че споменът за змията се опита да изплува в съзнанието на Сара, тя съзнателно го отблъсна. Днес беше нейната сватба! Нямаше да допусне никой да я развали!

За нещастие точно в този момент вратата на стаята се отвори внезапно и вътре се втурна Ан.

— Къде е тя? — възбудено извика тя. — Добре ли е? Тъкмо научих ужасната новина!

Сара въздъхна. Точно сега не искаше да я вижда, но стана и излезе от ваната, като уви една хавлия около тялото си.

— Тук съм, Ан — обади се любезно тя. — Както виждаш, нищо ми няма. Снощи се уплаших — беше ужасно, но сега всичко е наред.

— О, бедничката ми! — развълнувано възкликна Ан и когато приближи до Сара, лицето ѝ изразяваше симпатия. — Какво ужасно нещо! Ами ако не беше видяла змията, кой знае какво щеше да та се случи!?

С надеждата, че Ан ще е достатъчно тактична да смени темата, Сара седна на тапицирания с кадифе стол пред тоалетната масичка от лакирано дърво.

— Всичко свърши. Не искам повече да мисля за това. — Тя срещна погледа на Ан в огледалото, което висеше над масичката. — Днес е сватбата ми. Не искам да я развалям с неприятни спомени.

Лицето на Ан изрази смаяно недоверие.

— Но Сара, нима сериозно мислиш да го направиш! Не и след това, което се случи!

— Точно това мисля да направя. Беше нещастен случай, който не искам да се повтаря, но той нищо не променя!

Ан нетърпеливо погледна към Мария, която с любов подреждаше сватбения тоалет на Сара върху леглото.

— Остави ни сами! — нареди тя с възможно най-властния си глас. — Искам да говоря насаме с господарката ти.

Мария погледна към Сара и когато тя ѝ кимна, напусна стаята. Ан приближи до Сара и постави ръка на рамото ѝ.

— Зная, че често съм ти създавала неприятности — аз наистина съм надменна и възискателна — но сега трябва да ми повярваш, че ти желая само доброто. Много съм привързана към теб и не искам да

бъдеш наранена. Ти не можеш да се омъжиш за този човек! Не и след това, което се е случило снощи!

— Какво говориш, за бога! Защо миналата нощ трябва да промени нещо?

Ан като че ли се колебаеше. После си пое дълбоко дъх и срещна погледа ѝ в огледалото.

— Сара, Сара! Не си ли даваш сметка какво е станало? Не разбираш ли каква опасност те грози? Не ти ли е идвало на ум, че снощи си можела да умреш? А ако беше умряла, Янси нямаше да е принуден да се жени за теб, за да получи Каза Палома!

Сара нетърпеливо прокара четката през златистите си къдрици и с опита да не позволи злостните думи на Ан да развалят радостното ѝ настроение. Забелязала втренчения поглед на Ан, тя се извърна настрана и се запита защо тя винаги внасяше раздори, изкривяваше нещата и коментираше случилото се по най-отблъскващ начин. Сара знаеше от собствения си болезнен опит, че можеше да се справи с Ан единствено като не ѝ обръща внимание, но ѝ беше трудно да го осъществи, особено когато думите ѝ „Янси няма да е принуден да се жени за теб“ отекнаха толкова неприятно в ушите ѝ.

— Забрави ли, че ако умра без потомство, не Янси, а Бартоломю и Танси ще наследят имението? — отвърна разгневено тя.

— Не съм забравила — каза предпазливо Ан. — Но не съзнаваш ли, че това им дава сериозен мотив да желаят смъртта ти?

Сара се намръщи. Не се беше сещала за това, но даже и да беше, щеше да го отхвърли като невероятно — Бартоломю и Танси никога нямаше да я наранят! Незнайно откъде обаче в съзнанието ѝ се прокрадна сянка на съмнение. Ами ако могат? Ако тя умре, без да има дете, двамата щяха да станат собственици на Каза Палома. Отрицателно поклати глава, отблъсквайки невероятната идея. След вчерашния разговор трябваше да очаква, че с язвителните си забележки Ан ще се опита да отрови настроението ѝ. Ан прекрасно умееше да посажда семената на съмнението и после да се грижи за тях, докато се появят резултатите, които е очаквала. Е, този път Сара нямаше да я остави да постигне целта си!

— Ан, кое от двете неща е истина? — безцеремонно попита тя. — Най-напред твърдиш, че Янси е искал да ме убие; сега подозираш

Бартоломю и Танси. Или може би смяташ, че тримата действат съвместно? — добави сухо тя. — Така ли е?

Ан стисна по-здраво рамото ѝ.

— Защо ти се струва толкова невъзможно? — настоя тя с такава пламенна искреност, че Сара остана смаяна. — Бартоломю е чичо на Янси, нали не си забравила този факт? А Янси иска Каза Палома да остане в границите на дел Сол. Ако умреш и нямаш деца, какво ще го спре да купи имението от Бартоломю и Танси? Ако ти си мъртва, Янси все още може да притежава Каза Палома, но тогава няма да е обвързан с жена, която никога не е искал! Бартоломю и Танси ще спечелят цяло състояние и няма да скърбят за безполезното прашно парче земя в това затънтено и диво място! Нима смяташ, че след като почти цял живот Бартоломю е бил роб, независимо че в жилите му тече кръвта на Кантрел — или може би тъкмо заради нея — той ще се откаже да спечели състояние? Или че Танси е доволна от положението си? Никой не може да отрече, че между Янси и Бартоломю съществува здрава връзка. Твърде е възможно те да са планирали случилото се вчера! О, Сара, не разбираш ли, че само искам да ти помогна! — очите на Ан се изпълниха със сълзи. — Поне веднъж спри да ме считаш за неприятел и осъзнай, че съм на твоя страна!

— Янси няма да... — изплъзна се от стиснатите устни на Сара, която не можеше да подреди безразборно тълпящите се в главата ѝ мисли. Не толкова думите на Ан, колкото начинът, по който ги изричаше, накара Сара да я слуша внимателно. Съчетани с видимата загриженост на Ан и прямотата ѝ, те придобиваха ужасяващ смисъл, но Сара с всички сили се мъчеше даже да не допусне у себе си мисълта, че в тях има нещо вярно. Беше се вкопчила в единственото нещо, в което вярваше с цялото си сърце.

— Янси няма да ми стори зло!

Ан леко се обърна, за да наблюдава лицето на Сара; коленичи на пода пред нея и хвана отпуснатите ѝ ръце.

— Изслушай ме! — започна ядосано тя. — Ти си толкова млада и невинна. Нямаш представа за низостта, която се таи у хората. В момента виждаш само красивото лице на Янси и очарователните му маниери. Но той е най-долният подлец, когото можеш да си представиш. Трябва да ми повярваш!

— Защо правиш всичко това? — попита подтиснато Сара, а от предишното ѝ весело настроение нямаше и помен. Не искаше да мисли за това, което ѝ казваше Ан; не искаше дори за миг да повярва в ужасните възможности, които Ан ѝ представяше. Тя ѝ нямаше доверие, а вярваше на Бартоломю и Танси и все пак...

— Какво се опитваш да постигнеш с тези лъжи? — попита тя отчаяно, а погледът ѝ издаваше безкрайно страдание.

— Нищо! Просто искам да се замислиш за това, което правиш! Спри сватбата. Не се обвързвай с човек, който може да е убил вече една жена.

— Даже и да допуснем, че има макар и малка частица истина в това, което казваш, няма ли женитбата да осигури безопасността ми? — изрече с мъка Сара. — Ако стана негова жена, нали той ще е сигурен, че детето му ще наследи Каза Палома? Той няма да има нужда да ме убива!

Ан се усмихна снизходително.

— Ами после? Какво ще стане след като родиш детето? Янси вече няма да има нужда от теб! Ще си изпълнила предназначението си. Ами Бартоломю и Танси? Мислиш ли, че те спокойно ще стоят и ще ти позволят да родиш дете, което ще им отнеме всички шансове да наследят Каза Палома? Помисли, Сара! Те нямат никакви пари — няма какво да правят с ранчото, освен да го продадат. Земята е без значение за тях... но могат да продадат безполезните акри на Янси срещу едно малко състояние!

С натежало от мъка сърце, ядосана на себе си, че слуша злостните думи на Ан и все пак не успява да пропъди от съзнанието си всичко, което тя ѝ казваше, Сара внимателно отдръпна ръката си.

— Нека да се разберем, Ан — уморено каза тя. — Не мога да повярвам, че някой от тях е способен на такива заплетени и порочни мисли! И днес ще се омъжа за Янси.

Ан се изправи.

— Разбирам — бавно каза тя, оправяйки гънките на роклята си на розови райета. Сините ѝ очи гледаха унило.

— Нищо ли не мога да направя, за да те убедя, че грешиш? — тихо изрече тя.

Сара вяло се усмихна.

— Не, съжалявам. Разбираш ли, аз го обичам...

— А той обича ли те? Кажи ми! — настоя Ан. — Обича ли те?

Смутеният израз на изразителното лице на Сара беше достатъчно красноречив и Ан мрачно се усмихна.

— Виждаш ли? Ти знаеш, че той не те обича и все пак настоява сватбата да се състои. Ние пристигнахме преди церемонията само по една щастлива случайност. Това не ти ли се струва странно? Та той толкова бърза да сложи халката на пръста ти, че даже не можа да изчака нашето пристигане. — Устните на Ан се изкривиха в печална гримаса. — Сара, признавам, че не съм изпитвала към теб майчински чувства, но през последните години съм се старала с всички сили — въпреки че те не са особено големи — да се държа с теб като със сестра. И двете преживяхме трудни времена... — въздъхна Ан. — Просто не искам да допуснеш грешка, за която ще съжаляваш през остатъка от живота си.

Сара беше трогната от искрената загриженост и думите на Ан и едва забележимо се усмихна.

— Оценявам твоята загриженост, наистина, но смятам, че страховете ти са неоснователни. Янси може да не ме обича, но е внимателен с мен. Отнася се много добре към мен.

Ан кимна със замислен израз.

— Сигурна съм, че е внимателен, дете мое. В края на краищата, защо да не бъде? Ти ще му донесеш точно това, което желае — Каза Палома! Чудя се обаче дали щеше да се съгласиш толкова смирено с плановете му, ако знаеше, че е замесена и друга жена... че причината да не те обича е това, че сърцето му вече е отдадено на друга.

Устата на Сара пресъхна и като че ли нож прободеше сърцето ѝ.

— За какво говориш? Няма друга жена!

Ан тъжно поклати глава.

— Има, Сара. Не си ли се питала защо той толкова бързо се съгласи аз да дойда в дел Сол?

Сара замаяно поклати глава, отказвайки да приеме чудовищното твърдение на Ан — че тя е негова любовница и че той я е довел тук за собствено удоволствие. Това бяха лъжи, лъжи, лъжи! Беше отново познатото лукаво изкривяване на нещата. Трябваше да бъде така! Ан и Янси не бяха любовници! И никога не са били! Янси не би могъл да доведе любовницата си в къщи при собствената му жена. Не би могъл!

— Това не е вярно! — извика тя с разтреперан глас. — Лъжеш! Сигурна съм!

— О, изобщо не лъжа! — сериозно отвърна Ан. — Да ти докажа ли?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Няколко минути след като Ан излезе от стаята, Сара кършеше ръце, сякаш искаше да изтрие следите от това, че се съгласи с Ан и с плана ѝ да докаже, че наистина е любовница на Янси. Почувства се така, като че ли бе извършила долно предателство, а сърцето непоносимо я болеше и тя унило съзерцаваше бледото си отражение в огледалото.

Не искаше да повярва и на една дума от това, което Ан ѝ наговори — нито за Янси, нито за Танси и Бартоломю; не смяташе да се задълбочава върху идеята, че те може да са се съюзили срещу нея. Чувстваше със сърцето си, че Ан лъже и изопачава фактите в своя полза.

Обикновено тя можеше да се досети какво цели Ан, но този път не успяваше да открие задоволително обяснение за тези безспорни лъжи. Положението на Ан нямаше да се промени от това дали тя щеше да се омъжи за Янси или не — Ан и в двата случая щеше да зависи от неговата добра воля. Можеше да се спори дали Ан предпочита да е задължена на Сара, а не на Янси за издръжката си, но Сара се съмняваше, че този мотив обяснява всичко, което Ан наговори. Ан нямаше да спечели нищо, ако Сара умре без наследник, а Бартоломю и Танси наследят Каза Палома или я продадат на Янси.

Тя стана и облече една стара рокля от жълта басма. Сълзи бликнаха от очите ѝ, когато погледът ѝ се спря на булчинската ѝ рокля — от бледорозов муселин, обсипана с перли и дантела — която Мария с благоговение бе разстлала върху леглото. Колко радостна беше само преди малко! Преди Ан да бе влязла в стаята ѝ...

Един малък позлатен бронзов часовник на полицата върху камината в стаята на Янси отброи няколко удара и чертите на Сара се изостриха от напрежение. Време беше. Беше настъпил часът, за който се бяха договорили с Ан. Със свито от страх сърце, отчаяна и смутена, Сара неохотно излезе от спалнята и с тежки стъпки се отправи към стаята на Ан.

Ако Ан казваше истината — а Сара горещо се молеше Ан да е излъгала — тя знаеше какво ще види когато отвори вратата на стаята ѝ. Въпреки че беше подготвена, Сара все пак остана шокирана, когато застана на прага и зърна Янси, пламенно прегърнал Ан. Телата им бяха прилепени едно до друго; ръцете на Янси обвиваха кръста ѝ, а нейните си играеха с тъмната му коса и устните им бяха слети в страстна целувка. Сара политна назад и тихо извика от болка.

Чул този глух, пречупен звук, Янси вдигна отривисто глава, сякаш бе усетил жилото на скорпион и с яростно движение отхвърли Ан от себе си, а после се обърна и срещна блестящия обвинителен поглед на зелените очи на Сара. Застанали в двата края на стаята, те се взираха един в друг и докато лицето на Янси беше безизразно, прекрасните черти на Сара разкриваха прекалено ясно мислите ѝ.

— О, скъпа! — възкликна превзето Ан. — Не те очаквах... Съжалявам, че ни намираш така, дете мое, но това, което видя, може да се обясни много просто. Сара, наистина всичко бе много невинно и изобщо не е това, за което си мислиш. Янси се съгласи да ни даде на двамата с Том малка къща в селото и аз тъкмо му благодарях.

Нито Янси, нито Сара ѝ обърнаха внимание, втренчили очи един в друг. Сара се взираше в него няколко безкрайни мига и после с приглушен болезнен стон се завъртя и избяга от стаята, а жълтите поли на роклята ѝ се развиха зад нея. Янси не бе помръднал от мястото си; после бавно се обърна към Ан.

— Много добре си го измислила, Ан — мрачно, но спокойно произнесе той. — Поздравявам те.

Тя го изгледа с недоумение.

— Не мога да разбера за какво говориш. Какво имаш предвид? Нали обясних на Сара какво се случи? Не знам защо трябва да ме обвиняваш за това, че тя се заблуди! Аз само ти благодарих за щедростта!

Янси се засмя с неприязън.

— Повярвай, в този момент не изпитвам никакво великодушие към теб — всъщност се раздвоявам между това да ти извия врата или да ти наредя да си стегнеш багажа и да напуснеш земите ми и живота ми!

Сянка на смущение премина по лицето на Ан.

— Стана много лошо, че Сара схвана погрешно нещата, но вината не е моя! — побърза да каже тя. — И не е много любезно от твоя страна да ме заплашваш така! Какво ще правим с бедния Том, когато ни изхвърлиш навън? Ние няма къде да отидем, ако ни изоставиш. Том много се умори от пътуването дотук — той не е много здрав и ще е невероятно жестоко и безсърдечно да ни отредиш такава съдба.

— Странно, но не си спомням да съм споменал Том. Казах, че ще изгоня теб! — хладно отвърна Янси.

Ан притвори очи с престорена скромност.

— Наистина ли мислиш, че Том ще ти позволи да отритнеш съпругата му и няма да сподели участието ми?

Беше го хванала на тясно и Янси го знаеше.

— Винаги съм смятал, че ти си по-добрата от двете сестри, че само Маргарет беше такава хитра кучка — произнесе с горчивина той. — Сега разбирам, че съм се лъгал.

— О, Янси! Не можеш да мислиш наистина, че го направих нарочно. Кажи ми, че не е така.

— Мисля, че си една умна кучка и залагам всичко, което притежавам, че пълниш с лъжи главата на Сара и че тази малка сцена е изцяло твое дело!

— О, но това не е вярно! — възмутено извика Ан и хвърли поглед към вратата, където внезапно зърна жълтата рокля на Сара. — Аз съм много привързана към Сара и не искам по никакъв начин да я нараня.

— О, така ли? — горчиво се засмя той. — Щом е полезно за теб, всичко си готова да направиш!

Янси се приближи до Ан без да забележи Сара, която стоеше на прага, колебаейки се дали да влезе или не и събираше кураж да се намеси. Застанал с гръб към вратата, той повдигна с пръст лицето на Ан и изсъска:

— Още нещо ще ти кажа, скъпа ми Ан — стой далече от Сара! И ако искаш да бъда и занапред любезен с теб, прави каквото ти казвам! Ако още веднъж приближиш до нея или се опиташ да ѝ обясниш нещо, кълна се, че ще ти счупя прекрасното вратле или ще те изритам от ранчото, а благополучието на Том да върви по дяволите!

Триумфалният блясък в очите на Ан трябваше да го предупреди, но преди той да го долови, Сара ужасено изохка и това го накара светкавично да се обърне. Успя да зърне само жълтата пола, тъй като тя отново бе изхвъркнала от стаята. Янси злобно погледна Ан, изруга през зъби и се спусна навън да я догони.

Нямаше представа къде може да е избягала Сара и известно време усилията му да я намери оставаха безплодни, докато най-после я откри в конюшната, обвинила с ръце врата на Локуела и допряла глава до лъскавата ѝ грива. Тихото ѝ хлипане го прободеше в сърцето и в този миг намеренията му към Ан не бяха никак благородни. Инстинктът му бе подсказал да намери веднага Сара, но сега, когато я беше открил, той не знаеше какво да ѝ каже. Забави крачка и я приближи колебливо. Застана зад нея и се загледа измъчено и безпомощно в меднозлатистата ѝ коса. След това, което беше видяла и чула, Сара нямаше да повярва на никакво оправдание и той още веднъж прокле Ан и интригите ѝ. Това, което Ан бе направила, беше без значение — то не променяше нищо, помисли си горчиво той. Днес те все пак щяха да се оженят.

Янси внимателно постави ръка на рамото ѝ.

— Сара, хайде да се прибираме. Нека да се върнем в хасиендата и Мария да се погрижи за теб.

— Не ме докосвай! — извика Сара като се извърна рязко и отблъсна ръката му. — Махни се оттук! Не искам повече да те виждам!

— Това трудно ще се осъществи, скъпа, тъй като само след няколко часа е сватбата ни — отвърна напрегнато той.

— Няма да се омъжа за теб, даже и да си единственият мъж на земята! — с ненавист възкликна тя.

Разгневен на свой ред, Янси я сграбчи за раменете и силно я разтърси.

— Малка глупачке! — изръмжа той. — Решил съм да се ожения за теб и това е по-силно от мен, затова чуй ме — ти ще станеш моя жена! Ан е лъжлива, интригантстваща кучка, също като сестра си и аз ще съм последният глупак, ако ѝ позволя да съсипе живота ми! Точно сега пет пари не давам какво мислиш за мен — всичко, което ме интересува е да застанем след два часа пред падре Кинтеро и да се закълнем във вярност един към друг! С Ан и нейните интриги ще се занимаваме по-късно!

— Няма да се омъжа за теб! Мразя те! — ядосано извика Сара, а страните ѝ порозовяха и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Янси злобно изруга и я притегли към себе си, а златистите му очи хищно и свирепо блестяха срещу нея.

— Може да ме мразиш, amiga, но стройното ти нежно тяло ме иска! — мрачно произнесе той. — Спомни си миналата нощ и преди да отхвърлиш моето почтено предложение, помисли за това, че вече може да носиш мое дете. — После хладнокръвно добави: — От сега нататък, Сара, ти ще спиш в моето легло, независимо дали сме женени или не! Ако избереш просто да бъдеш моя любовница и да родиш незаконни деца, вместо да станеш моя съпруга — твоя воля, но ще споделяш леглото ми, даже и да трябва да те вържа за него!

Сара му повярва. Повярва на суровото обещание в очите му, на неумолимата извивка на изящно очертаните му устни и на напрежението в изопнатата му челюст. Той наистина щеше да го направи.

* * *

Даже и ако на някого булката се струваше прекалено бледа и отнесена, а младоженецът — видимо мрачен, хората бяха достатъчно възпитани, за да го отбележат. В този горещ, слънчев следобед на двадесет и шести юни, в лето господне 1867, Янси Кантрел взе за своя съпруга Сара Кантрел, по баща Раулингс, пред погледите на всички развълнувани жители на Ранчо дел Сол. Въпреки очевидната липса на ентусиазъм, младоженците добре изиграха ролите си, усмихваха се и приемаха поздравленията, които заваляха като дъжд върху тях щом излязоха от църквата. Шумните весели гости напълно компенсираха мрачното им настроение и с напредването на тържеството във въздуха се разнесоха смях и китарен звън, а от време на време отекуваше по някой изстрел.

В двора пред имението веселбарите усмихнати се бяха нахвърлили върху яденето и пиенето на няколко дълги маси, отрупани с деликатеси — огромни табли с tamales и mole от пуйка, горещи caritas, внушителни купчини от топли tortillas, кани е огнена salsa de chipotle, чинии със сладка pastel de nuez и fruta de horno, пълнени с

конфитюр. Навсякъде разнасяха вино, текила и тъмна, силна бира, приготвена в ранчото. Когато стана късно и се смрачи, хазиендата блесна от светлините на многобройни свещи и фенери, а краят на шумното празненство не се виждаше. Ритмичното дрънкане на китарите и тракането на кастанетите в хладния нощен въздух продължи дълго след като булката скромно се скри в къщата, а младоженецът остана да приема поздравленията на хората си и да пийне още няколко чаши текила.

Сара беше сама в новите си стаи, които щеше да споделя с Янси. Мария я беше завела дотам като се усмихваше и бърбореше весело. Тя нямаше търпение да се върне на празненството и беше сигурна, че нетърпеливият жених скоро ще последва Сара, затова сръчно свали сватбения ѝ тоалет и ѝ помогна да облече изящна нощница от мек бял муселин, богато обшита с дантели и избродирана около врата и по ръбовете с бледожълти розови пъпки. Към нея имаше и широка роба и Сара апатично остави Мария да ѝ помогне да я облече.

С дяволита усмивка мексиканката я побутна в стаята на Янси и я насочи към една широка врата, която Сара предположи, че води към друга стая. Не беше така. Вратата се отваряше към очарователен, уединен вътрешен двор, ограден с високи кирпичени стени, до които се бяха скупчили благоуханни жасминови храсти. Аромат на портокалови цветчета и рози, смесен с този на жасмин, леко се носеше в нощния въздух, а в средата на малкия двор Сара забеляза желязна маса и столове. Точно до нея имаше подвижна масичка за сервиране, затрупана с множество похлупени чинии, в които според Сара бяха сватбените гозби. В средата на масата беше поставена ваза с бели рози, а близо до нея стоеше сребърен свещник, чиито свещи ярко блестяха в нощта. Върху масата грижливо бяха подредени съдове от кристал и китайски порцелан и сребърни прибори и взирайки се в тях, Сара усети как в гърлото ѝ се надига буца.

Всичко беше много интимно, а тихото, възбуждащо и далечно дрънкане на китари само усилваше непреодолимото романтично обаяние на мястото и Сара за хиляден път този ден си помисли колко щеше да е хубаво да бе запазила сладката надежда и нетърпеливото очакване, с които се беше събудила сутринта. Нейният сватбен ден. Буцата в гърлото ѝ сякаш стана по-голяма и тя прогони сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Много е хубаво, si? — загрижено се обади Мария, обезпокоена от мълчанието на Сара. — Заедно с *mi madre* го приготвихме за вас и сеньор Янси. Искахме да ви изненадаме.

Сара прочисти гърлото си и отвърна:

— Това е чудесна изненада, Мария! Толкова е мило и любезно от ваша страна! Сигурна съм, че и на моя с-с-съпруг ще му хареса.

— Мисля, че сеньор Янси изобщо няма да забележи — засмя се тя. — Особено когато го чака такава хубава булка! А сега ще си вървя, преди той да дойде и да ме завари тук.

Мария изчезна и остави Сара сама с нерадостните ѝ мисли. „Защо всичко така се обърка?“ — чудеше се горчиво тя. Струваше ѝ се, че преодолява препятствие след препятствие още от момента, в който срещна Янси Кантрел. Тя непрестанно го извиняваше за поведението му, убеждаваше себе си, че хората, които са настроени против него, бъркат и му приписват погрешни мотиви, но ѝ беше много трудно да повярва, че случката от сутринта е изцяло скалъпена от Ан. Ан беше лукава и коварна, но...

Сара влезе унило в стаята и се отказа да разсъждава повече върху проблема, който ѝ причиняваше такава болка. Беше стигнала до средата на спалнята на Янси с намерението да се върне в старото си самотно легло, когато външната врата се отвори. Когато забеляза тъмната фигура на новия си съпруг на прага, тя занемя от учудване и остана като вкаменена, със спуснали се върху гърдите ѝ меднозлатисти кичури.

Гледката, която Янси представляваше, застанал на прага и загледан в нея от разстоянието, което ги делеше, можеше да развълнува всяка женско сърце. Косата му бе разрошена безгрижно, върху челото му бе паднала една къдрица, а кехлибаренозлатистите му очи с гъсти мигли така блестяха, че изтерзаното сърце на Сара заби учестено, въпреки че не трябваше. Той все още бе със сватбената си премяна и Сара горчиво си помисли, че изглежда прекалено красив и мъжествен в късото черно сако, богато обшито със златен конец и с панталоните от черно кадифе. Външните им шевове също бяха украсени със златни нишки и малки златни звънчета и макар че от коленете надолу те се разширяваха, за да се спуснат към лъснатите ботуши, в горната си част прилепваха плътно до тялото и ясно очертаваха плоския му корем и дългите му, мускулести бедра. На фона

на широката, снежнобяла риза лицето му изглеждаше съвсем тъмно, а аленочервеният копринен пояс около кръста придаваше на външността му привлекателно екзотичен вид.

Арогантно изрязаните му устни бяха дръзко извити, а очите му блестяха напрегнато; той лениво се отмести от рамката на вратата и със свойствената му животинска грация се приближи до Сара. При всяка стъпка малките златни звънчета на неговите *calzoneras* тихо дрънчаха и когато той спря пред нея, в стаята се възцари напрегната тишина.

Заше метена от едва обузданата страст, която се излъчваше от високото му, широкоплещесто тяло и насищаше въздуха, Сара се стараеше да не го гледа. Упорито беше вперила поглед в една точка някъде над рамото му — мразеше го, но по-силно ненавиждаше предателската тръпка на възбуда, която премина по тялото ѝ в мига, когато го забеляза на прага.

Тя толкова се бе съсредоточила в старанието си да не го поглежда, че когато ръката му докосна брадичката ѝ и той повдигна с пръст лицето ѝ към себе си, тя се стресна и веднага се взря в него. Дивата страст, която гореше дълбоко в очите му я накара да се изчерви и да се засрами, тъй като зърната на гърдите ѝ внезапно се бяха втвърдили.

Погледът му бавно и спокойно обходи лицето ѝ и когато забеляза, че тя въпреки всичко го очаква с напрегнато нетърпение, ъгълчетата на устните му се повдигнаха от иронична усмивка.

— Какво толкова направих, че разсърдих своята невеста така скоро след сватбата? — провлечено попита той, а езикът му леко се преплиташе от солидното количество текила, което беше изпил следобеда и вечерта.

В очите на Сара се появи опасен блясък.

— Не исках да се женя за теб! — решително изрече тя. — Ти ме принуди, но не очаквай да се радвам особено на това положение!

Той сви устни, а жизнерадостното му настроение се поизпари.

— Съжалявам, че така разбираш нещата, мила, но докато си в леглото ми, поне единият от нас ще е щастлив! — отвърна той, стиснал по-здраво брадичката ѝ е пръсти.

— Ах, ти, непоносим негоднико! — кипна възмутено Сара и придружи думите си със звънка плесница върху лицето му, която

отекна в стаята. — Мразя те! Не искам да спя с теб!

После Сара вдигна поглед към него, стресната от бурната си реакция и разтреперана от гняв. Изражението на тъмното му, красиво лице изведнъж я уплаши и тя направи безуспешен опит да избяга от него.

Не сполучи — тъкмо се бе завъртяла и дългата му ръка я сграбчи и я прихвана през кръста. В следващият миг тя се намери в прегръдките му, притисната до тялото му и поразена усети, че той бе напрегнат и силно възбуден.

Той се взря в извърнатото ѝ нагоре лице, а очите му блестяха като разтопено злато, изпълнени с мъжка самоувереност.

— Така е, Сара — съмняваш ли се, че копнея да консумирам брака ни още от момента, в който излязохме от църквата? Че от седмици си представям тази нощ? — усмихна се мрачно той. — И мислиш, че след всичко, което преживях, за да те направя своя жена, няма да се наслаждавам на прелестите ти?

Сара се помъчи да се отскубне от ръцете му.

— Не те искам! — извика тя, останала без дъх. — Мразя те! Пусни ме да си вървя!

Янси се засмя, но в смеха му прозвучаха горчиви нотки.

— Съжалявам, но това е невъзможно — ти си вече моя съпруга! А колкото до това, че не ме искаш... — усмихна се развеселено той. — Повярвай, chica, ще ме пожелаеш, щом започна да те любя!

Решена на всяка цена да се изплъзне от неумолимото решение, което прочете върху лицето му, Сара яростно се помъчи да се изтръгне от прегръдките му. Напразно. Той я държеше с едната си ръка притисната към него, а с другата обхвана главата ѝ, която се въртеше настрана, задържа я неподвижна и наведе устните си към нея.

От устните му я лъхна аромат на тютюн и текила, а вкуса им усети върху езика си, когато той я целуна пламенно и властно. Не обръщаше внимание на опитите ѝ да се отскубне; устните и езикът му достигаха дотам, докъдето искаха и той се бе отдал изцяло на безкрайната наслада да я целува, да прониква в тъмната сладост на устата ѝ и да се опива от аромата и вкуса ѝ както от нищо друго на този свят.

Сара отчаяно се бореше с предателското удоволствие, което се събуди в нея, когато се почувства във властта на магическата му сила.

Не искаше да усеща тези горещи, зашеметяващи вълни на желанието, които се надигаха в утробата ѝ и изпълваха цялото ѝ тяло, нито да чува забързаните удари на сърцето си, когато сладострастно желание караше кръвта ѝ да препуска във вените и да чувства как гърдите ѝ натежават от очакването на устните му. Не искаше да се отдаде на нито едно от тези чувства; искаше само да помни, че трябва да го мрази, но о, Господи! Тя го усещаше толкова напрегнат, когато се притискаше към стройното му тяло, а непокорната ѝ плът се разтапяше под ласките му, докато жадните му устни възбуждащо търсеха нейните. Споменът за начина, по който я бе любил и мисълта, че отново може да я доведе до райско блаженство разклащаха студената логика на здравия ѝ разум.

Тя се отдаваше на целувките му, младото ѝ тяло пламенно отвърщаше на ласките му, но тя все пак успя да се откъсне от прегръдката му с едно отчаяно движение. Дишайки учестено, тя се дръпна на безопасно разстояние в дъното на стаята, но в очите ѝ прозираше желанието, което не бе успяла да потисне.

Като човек, събуден от дълбок сън, Янси се взря в нея, а златистите му очи не се откъсваха от заруменялото ѝ от страстта лице. Дълго време се гледаха така, а после Янси леко въздъхна и за ужас на Сара започна бавно да се съблича. Събу ботушите си с пестеливи и изящни движения, хвърли настрана късото сако, а после разкопча широката бяла риза и я освободи от аленочервения пояс и черните calzoneras. Като огромен хищник с черна грива той се вирише в Сара без да мигва и колкото повече време минаваше, толкова по-бясно туптеше сърцето ѝ, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Сигурна ли си, че искаш да бъде по този начин? — попита предпазливо той.

Сара кимна, без да е съвсем наясно с какво се съгласява.

Той отново въздъхна и преди тя да успее даже да предположи какви са намеренията му, светкавично прекоси стаята. Тя уплашено извика и се опита да избяга в своята спалня, но Янси не ѝ остави никаква възможност и като я обвини властно в ръцете си, я повдигна въпреки протестите ѝ и я метна на рамо.

Сара яростно го удряше с юмруци по гърба и бясно риташе във въздуха, но той бързо я занесе до широкото пухено легло. Без ни най-малко да се трогне от борбата ѝ, той я сложи в гостоприемната му мекота. Свали ризата си и тогава за секунда Сара бе изпълнена от

страх и диво вълнение, от които дъхът ѝ секна; после той се отпусна до нея на леглото с аления пояс в едната си ръка и тя едва успя да се съвземе навреме и яростно да отскочи далече от него.

Промърморвайки някаква ругатня през зъби, той отново я улови и те яростно се сборичкаха. Борбата приключи едва когато китките на Сара бяха здраво стегнати една за друга над главата ѝ с аления копринен пояс и завързани за махагоновата предна рамка на леглото. И двамата дишаха тежко, а косите на Янси бяха още по-разрошени отпреди; голата му, окосмена и мускулеста гръд се повдигаше учестено, а бедрата му бяха приклезили хълбоците ѝ и той седеше върху нея. Роклята и халатът на Сара се бяха измачкали и събрали под тялото ѝ, откривайки изцяло дългите ѝ, изящно оформени крака, а гръдта ѝ се повдигаше от тежкото дишане, докато тя гневно се взираше в матовото му лице.

Надвесен над нея, Янси не можеше да откъсне поглед от ритмичното движение на гърдите ѝ и Сара прекалено ясно съзнаваше безпомощното си състояние, усещайки топлината на неговата мъжественост. Щеше да умре от срам, ако трябваше да признае че бе странно развълнувана от борбата, от съзнанието, че е безсилна да го спре да прави каквото си иска с нея; даже усещането за аления пояс около китките ѝ бе по-скоро възбуждащо, отколкото ужасяващо и тя се зачуди как е могла да се превърне в такава паднала жена. „Това е по негова вина“ — помисли си истерично тя. „Той ме е направил такава и за това го ненавиждам. Мразя го! Наистина го мразя!“

Като че ли отгатнал вълнението и объркването ѝ, Янси мрачно се усмихна и бавно се отпусна върху тялото ѝ.

— А сега, скъпа, ще ти докажа колко грешиш когато твърдиш, че не ме желаеш! — прошепна той и устните му възбуждащо докоснаха нейните.

Той заглуши протеста ѝ с една пламенна целувка, която като че ли нямаше край. Целуваше я с едва сдържано напрежение и се бе съсредоточил в това да я накара да му отвърне. В продължение на няколко секунди Сара упорито не се поддаваше на настойчивите ласки на езика му, борейки се с непреодолимата страст, която се надигаше в нея и Янси почти се предаде. И тогава, когато вече беше решил, че е загубил играта, устните ѝ омекнаха и езикът ѝ неочаквано докосна неговия.

Тържеството на желанието и победата го накараха да потръпне. Тя беше негова! Негова съпруга. Негова жена. И преди края на тази нощ тя също щеше да го почувства!

Той не разхлаби пояса около китките ѝ, а продължи страстно да я целува като нежно обгръщаше лицето ѝ с ръце и силно притискаше тялото ѝ. Сара му отвърщаше безпомощно — като пролетно цвете на слънце; устните ѝ отчаяно го търсеха, а той се откъсна от тях и продължи да целува лицето ѝ, докато стигна до ухото и нежно го ухапа, а топлият му дъх и зъбите му възбудиха плътта ѝ. После споменът за сладките ѝ обещаващи устни го накара да се върне към тях и да ги притисне, а след миг да проникне с езика си в опияняващия мрак на устата ѝ.

Не му беше достатъчно просто да я целува и той с приглушено стенание я привлече към себе си, а тялото ѝ нетърпеливо и умолително се изви към него. Сара се бе уловила в неговия капан, както и в примката на собствените си желания и бе престанала да се бори срещу хипнотизиращото му присъствие. Забравила бе защо така настойчиво му се противопоставяше; знаеше единствено че копнее за него, че устните ѝ жадуват целувките му, кожата ѝ — докосването на ръцете му, а тялото ѝ гори от желание да му принадлежи.

Усетил допира на халата ѝ до голата си гръд, Янси изведнъж се изправи и погледна към линията от жълти розови пъпки, скриваща това, което той съвсем определено имаше нужда да види и почувства. Ръцете му уверено се вкопчиха в малкото деколте на дрехата около врата ѝ и след миг се разнесе резкият звук на разкъсан плат. Отмествайки плата настрани, той доволно се усмихна и замаяно се загледа в появилата се съблазнителна, мека и бяла плът, останала до този момент скрита от погледа му.

С парчетата от разкъсания халат от двете си страни, Сара лежеше пред него като ручей със студена вода пред жаден човек и осъзнал, че наистина е жаден, Янси наведе тъмната си глава и ухапа с безкрайна нежност съблазнително щръкналото розово зърно на едната ѝ гърда. Сключил устни около твърдата плът, той реши че никога през живота си не е вкусвал нещо толкова сладко.

Стресната от необузданата сила, с която той разкъса халата ѝ, Сара леко изстена, когато зъбите и езикът му докоснаха гръдта ѝ, а тялото ѝ се разтопи от удоволствието, което избухна в нея. Докато той

вкусваше жадната ѝ плът, тя се мятеше, без да може да го погали и да го възбуди така, както той правеше с нея.

Болката, пламнала вътре в нея, бе изпълнила цялото ѝ тяло и Сара мислеше единствено как да я облекчи. Изгаряше от копнеж по него, а тялото ѝ бе влажно и тръпнещо в очакване на неповторимото усещане на неговата твърда плът, проникнала в нея.

Янси обаче не бързаше да слоят телата си и устните му лениво се връщаха отново и отново върху нейните, разгаряйки хладнокръвно огъня, който изпепеляваше и двамата, като през цялото време не спираше нежно и внимателно да изучава меките извивки на стройното ѝ тяло. Даже самото докосване до нея, самото вкуване на опияняващото усещане от това как пръстите му ласкаво се плъзгат по копринената ѝ кожа го довеждаше до екстаз.

Ленивите милувки на Янси бяха безкрайно нежно мъчение за Сара, която чувстваше докосванията на умелите му ръце, но не можеше да задоволи собственото си силно желание да го погали. Освен да отвърща жадно на целувките му когато устните му търсеха нейните, тя трябваше да понася възбуждащите я ласки на Янси, които ставаха все по-нетърпеливи и напрегнати, без да може да му отвърне със същото, тъй като аленият пояс не ѝ позволяваше.

Когато устните му се плъзнаха мъчително бавно между гърдите ѝ и ги покриха с изгарящи, нежни целувки, а после продължиха към плоския ѝ корем, дъхът ѝ секна и тя се вцепени от изненада, без да може да повярва, че те се спускат още по-надолу по тялото ѝ. Затаи дъх, а мислите ѝ объркано се тълпяха в съзнанието ѝ, но той долепи устни до корема ѝ и езикът му изгори нежната ѝ кожа, а ръцете му здраво обхванаха бедрата ѝ и ги разтвориха без усилие въпреки яростния ѝ протест. Той удобно намести тялото си между краката ѝ, наведе глава и устата му се изгуби в твърдите косми на триъгълника между бедрата ѝ.

Приглушен вик на възторжена изненада се изтръгна от гърлото на Сара, когато най-накрая той докосна плътта между бедрата ѝ и плъзна езика си по нея. Тя никога не бе мечтала за това... не си го бе представяла... Чувственото удоволствие от устните му, които я докосваха и открито търсеха вкуса ѝ беше толкова интензивно и толкова мощно, че тя подскочи както бе завързана и извика от насладата която разтърси нежното ѝ тяло.

Опиянен от чувствения сън, в който бе потънал, Янси почти не чуваше приглушените звуци, които Сара издаваше, извивайки се под жадните му ласки. Тя беше толкова сладка, толкова очарователна! Опиянен от аромата и вкуса ѝ, той продължаваше да я открива, а ненаситният му език се плъзгаше все по-дълбоко в нежната плът, която му носеше такава наслада.

Изгубена в същия еротичен сън, в който бе потънал и Янси, Сара дишаше на пресекулки и яростно се мятеше под откровено сладострастните милувки на устните и езика му, стремейки се отчаяно към някакъв непознат за нея връх. В омаята си тя внезапно усети как тялото ѝ се напряга и плътта под езика му се втвърдява, а после без предупреждение в нея избухна най-разтърсващото удоволствие, което бе изпитвала някога в живота си и тя извика в екстаз.

Когато Сара отново дойде на себе си и замаяно се огледа наоколо, тя лежеше в прегръдките на Янси и той нежно галеше с устни меката коса на слепоочията ѝ. Времето течеше и шокът от бурната ѝ реакция попремина, за да отстъпи място на жестоката действителност — тя осъзна, че китките ѝ са все още вързани и Янси се бе надсмял над настойчивите ѝ твърдения, че не го желае. „Той винаги побеждава“ — помисли си уморено тя. „Винаги!“ Заля я вълна на унижение като си спомни как той я бе подчинил и колко пламенно бе отвърщала на изненадващо безсрамните му ласки. Тя откри, че даже и отпуснал се до нея на леглото, той все още е със своите *calzoneras* и от това ѝ стана още по-неприятно. То като че ли правеше случилото се още по-лошо — бе правил с нея всичките тези възхитителни неща, бе я превърнал в страстна, нетърпелива и полуобезумяла жена дори без да се съблече напълно и това силно я смущаваше, още повече че тя самата беше гола. Внезапно ѝ се прииска да избяга безкрайно далече от него.

— Ти доказва твърдението си... А сега, моля те, пусни ме! — прошепна с измъчен и угаснал глас тя.

Янси се размърда, подпря се на лакът и втренчено се загледа в унилия израз на лицето ѝ.

— Това ли мислиш, че правех — доказвах своето твърдение? — попита той с непроницаемо изражение.

Сара кимна без да го поглежда в очите.

— Моля те, пусни ме да си отида в стаята.

Той въздъхна.

— Сара, нищо не съм доказвал... освен вероятно това, че мога да ти доставя удоволствие.

Сара поклати глава.

— Не. Ти каза, че ще ме накараш да те пожелае и го постигна. Ето, признавам го. А сега ще ме пуснеш ли да си отида?

— Не — хладнокръвно отвърна той и пръстите му се насочиха към гърдите ѝ. — Никога няма да те оставя да си отидеш! — Ръцете му властно обгърнаха гърдите ѝ и приближил се до устните ѝ, той напрегнато повтори: — Никога!

— Да не би да имаш намерение да ме държиш вързана за леглото до края на живота ми? — гневно попита Сара, а зелените ѝ очи ядосано блестяха. — И да ме превърнеш в роб на противните си плътски желания?

Янси се усмихна.

— Не, скъпа, макар че трябва да призная, че идеята има своите добри страни! — Той се претърколи до ръба на леглото, стана и спокойно започна да събува панталоните си. — Това, което възнамерявам да направя е да любя жената, която толкова отскоро е моя съпруга... а ако единственият начин за това е да я вържа — добре, нека бъде така!

Въпреки гнева си Сара не можеше да откъсне поглед от великолепно то му, загоряло тяло, което се откри, когато панталоните се свлякоха на земята — от широките плещи, от плоския корем, от силните, мускулести крака и особено от набъбналата и издадена напред мъжественост. Тя преглътна. О, господи, той беше толкова красив! Горд и вълнуващ като езически бог! И тя го обичаше! Мразеше го! Желаше го...

Янси се приближи до леглото и се наведе към нея. Отпусна тялото си и силната му топла гръд възбуждащо докосна зърната на гърдите ѝ, които внезапно се втвърдиха, докато пръстите му се плъзгаха нагоре по ръцете ѝ, а устните му покриваха с ефирни целувки ъгълчетата на устните ѝ.

— Последният път просто ти доставих удоволствие — дрезгаво прошепна той. — Сега ще ти покажа наистина колко силно ме желаеш.

През дългите часове, които последваха, той стори точно това — любеше я бавно и пламенно, като отново и отново ѝ отказваше сладкото избавление, за което жадуваше тялото ѝ, докато всичките ѝ

задръжки се стопиха и във въздуха се разнесоха отчаяните ѝ молби за помощ. Едва тогава той я облада, прониквайки дълбоко в нея и двамата достигнаха до чувствения екстаз, за който копнееха. Сара не помнеше кога той бе развързал ръцете ѝ; знаеше само, че накрая можеше да зарови пръсти в гъстата му черна коса, че ръцете ѝ свободно се плъзгаха по цялото му тяло и обвиваха здравата му шия, докато той я водеше към рая. Беше развързал ръцете ѝ, но в онзи момент това вече нямаше никакво значение.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Както и предната сутрин, Сара се събуди сама в леглото, само че този път по-късно. За разлика от вчера обаче, тя не посрещна деня с нетърпеливо очакване, а душата ѝ бе изпълнена със странна смесица от задоволство, смущение, надежда и примирение. Първите две чувства бяха най-лесно обясними — призна си тя като се протегна замечтано — тъй като Янси бе възможно най-изобретателния и задоволяващ я любовник, въпреки че дръзките му плътски желания я бяха шокирали и смутили. Котешка усмивка пропълзя на устните ѝ. Можеше да го мрази, но не отричаше, че Янси Кантрел бе направил първата ѝ брачна нощ неповторима — нощ, която тя никога не би искала да забрави...

Сара можеше също да обясни защо се е примирила с положението си — какво друго ѝ оставаше? Беше страстно влюбена в мъжа, който я бе принудил да се омъжи за него и да приеме да му се отдаде и не можеше да отрече, че Янси упражняваше някакво магическо въздействие върху нея, че трябва само да я докосне и трезвостта ѝ, логиката и даже здравият ѝ разум светкавично отказваха да ѝ се подчиняват. Но как можеше да обясни надеждата?

Тя се изправи в леглото и трепна изненадана от болката в някои части на тялото си. Янси бе взискателен любовник и миналата нощ не беше деликатен с нея. Изненадващо разнежено изражение се появи в очите ѝ. Не беше деликатен, не. По-скоро изкушаващ. Възбуждащ. Страстен. Безкрайно чувствен и все пак... и все пак... В него имаше и нещо друго — някакво дълбоко чувство, прозиращо в нежните целувки, с които я обсипваше, някаква първична сила, която се излъчваше от него, когато той с разтърсващ вик се изпразваше в горящото ѝ от желание тяло. Това обясняваше надеждата, с която се събуди тази сутрин — тя се надяваше, че тези кратки моменти, в които преградата пред най-съкровенията му чувства изглеждаше напълно разрушена, свидетелстват че женитбата им не е била единствено заради Каза Палома. Може би той я обичаше... поне мъничко?

Тя си даде сметка, че ако възнамерява да разнищи всичките противоречия в арогантния си, надменен съпруг, никога няма да стане от леглото и затова се изправи, вдигна остатъците от скъсаните дрехи, които Янси бе захвърлил на пода и забърза към своите стаи. Припряно намери старата си пъстра сатенена рокля в дъното на гардероба, вмъкна се в нея и здраво завърза колана около кръста си. Реши, че е прилично облечена и позвъни за Мария.

Мария дойде след няколко минути, а в дълбините на тъмните ѝ очи тантуваше дяволито пламъче. Носеше сребърен поднос с най-различни порцеланови съдове. Двете жени се поздравиха и после Мария посочи към подноса в ръцете си.

— Тази сутрин е толкова прекрасна, че може би искате да закусите навън, si?

Сара усмихнато кимна, очарована от идеята. Щом обаче пристъпиха в малкия вътрешен двор до стаята на Янси, Сара зърна недокоснатите блюда и питиета, които Мария и майка ѝ бяха приготвили снощи за тях и страните ѝ поруменяха от смущение.

Мария обаче ни най-малко не изглеждаше обидена, че вечерята не е докосната.

— Ах, този Янси! — засмя се тя. — Не ви ли казах, че даже няма да забележи малката изненада? Той е *mon homme*, si? — лукаво погледна тя към Сара.

Сара се изчерви и не вдигаше очи към Мария; искаше ѝ се тя да не беше толкова откровена относно несъмнената мъжественост на Янси. Мария се засмя на изражението ѝ, постави таблата на масата и ѝ сипа чаша горещ шоколад.

— Ето. Седнете и изпийте това, а аз ще изнеса останалите чинии. После ще наредя да ви приготвят банята.

* * *

След час, освежена от банята и благоприлично облечена в строга ябълковозелена муселинена рокля, Сара се почувства достатъчно подготвена, за да срещне изпитателните погледи на останалите обитатели на дел Сол. Огледа се за последен път в подвижното огледало в стаята си и се запита дали изглежда по-различно от

обикновено, дали върху лицето ѝ не бяха изписани интимните неща, които Янси бе правил с нея... и тя с него. Страните ѝ силно порозовяха и тя бързо се измъкна навън, преди куражът да я е напуснал.

Пристъпи в пустата галерия и облекчено въздъхна, тъй като не видя никого. Бързо реши да се разходи извън имението. Въпреки късния час, навън все още бе много приятно, особено под гъстите сенки, разпръснати наоколо. Сара си спомни за всички уроци, давани ѝ по този повод и се върна в стаята си за широкополата плетена сламена шапка, така незаменима при силното тексаско слънце. Излезе от къщата с нахлупена шапка и се запъти безцелно нанякъде.

Тя реши, че при малкото поточе, което течеше зад оградата на имението, ще бъде по-хладно и бавно се запъти натам, а мислите ѝ, естествено, се насочиха към Янси. Без да усеща замечтаната усмивка, която повдигна ъгълчетата на устните ѝ, Сара инстинктивно подбираше по пътя си сенките, хвърляни от многобройните дървета.

Недалеч от поточето тя спря и се облегна на стеблото на един великолепен орех. Зареяла поглед в пространството пред себе си, тя се запита дали има друг мъж, толкова красив и страстен и възбуждащ като нейния съпруг Янси Кантрел. Разбира се, той беше освен това и най-надменното, най-противното и арогантно същество, което тя бе имала нещастията някога да срещне! О, но тя можеше да преживее всички тези осъдителни качества — мислеше си трепетно Сара даже да ги възхвалява, само той да я обичаше поне малко!

Мечтателният ѝ унес постепенно се изпари и тя се намръщи. Защо ли напразно фантазира така? Понечи да излезе изпод сянката на ореха, но изведнъж забеляза мъж и жена, скрити зад няколко скупчени едно до друго дървета на брега на потока. Бяха на не повече от десетина метра от нея, страстно прегърнати, телата им се притискаха в самозабрава едно до друго, като ръцете на жената чувствено галеха светлата коса на мъжа, а неговите обгръщаха кръста ѝ.

Смутена, че става свидетел на такава интимна сцена, Сара се долепи по-близо до дървото, а ябълковозелената ѝ рокля се сля с тъмните сенки. Тъкмо се канеше леко да се измъкне, когато мъжът повдигна глава. Сара зяпна от учудване, разпознала пламналото от желание лице на Хайръм Бърнел. А когато осъзна коя е жената в прегръдките му, остана направо поразена. Ан Шелдрейк целуваше

Хайръм Бърнел! И в целувката им нямаше нищо платонично — объркана си помисли тя, като се питаше да вярва ли на очите си.

Искаше ѝ се да е на хиляди мили разстояние оттам; страхуваше се да мръдне, за да не привлече вниманието им върху себе си и затова още по-силно се притисна в сянката към стеблото с надеждата, че двойката ще си отиде без да открие присъствието ѝ. Беше очевидно, че наблюдава някаква тайна среща и само се молеше те да не продължат до края. Това не се случи, но Сара стана неволен свидетел на доста интимна сцена.

— О, Хайръм, какво ще правим сега? Тя се омъжи за него! — отчаяно извика Ан и думите ѝ съвсем отчетливо достигнаха до Сара. — Като предполагам какво ненаситно животно е Янси, тя вече може да е бременна!

— Това няма значение! Трябва да забравим плановите за Каза Палома. — Хайръм отново целуна Ан и страстно започна да я умолява: — Ела с мен, Ан, сега! Зная, че не мога да ти предложа живот, на какъвто си свикнала, но ще се грижа за теб — кълна се!

— И как ще го направиш? Югът е разорен. Никъде не предлагат работа. О, скъпи, сигурна съм, че ще измислиш нещо! — въздъхна тя. — Ти няма да ме разочароваш!

— Засега може би в дел Сол няма да е много зле — бавно започна Хайръм. — В края на краищата, нали казваш, че Янси се е съгласил да ви даде на двамата с мъжа ти малка къща в селото? Това е добре като начало.

Ан се нацупи.

— А ти ще бъдеш ли доволен от такова разрешение на нещата?

— Вероятно не за дълго, но ще трябва да почакаме и да видим как ще тръгнат нещата.

Те отново се целунаха и влязоха по-навътре между закриващите ги дървета. От трескавия начин, по който ръцете им се движеха върху телата им ставаше ясно, че те ще се любят и Сара реши, че ще е по-добре да я открият сега, отколкото да остане и да наблюдава интимната сцена. Възползва се от това, че те са прекалено погълнати един от друг за да забележат каквото и да било и започна да се промъква крадешком назад. Колкото повече се отдалечаваше, толкова по-бързо се движеше и когато достигна края на портокаловата горичка, вече почти тичаше.

Един път достигнала до своето убежище във вътрешния двор на хазиендата, тя се отпусна без дъх на ръба на фонтана и безизразно се загледа в червено-златистите проблясъци от рибите във водата. Ан и Хайръм бяха любовници! Но как беше възможно — чудеше се озадачи се тя — щом Янси беше любовник на Ан? Нали това твърдеше тя едва вчера, преди с големи усилия да уреди така нещата, че Янси да се окаже в компрометиращо положение? С двама мъже ли имаше Ан интимни връзки? Или по-точно с трима, ако се смята и съпругът ѝ Том?

Развълнувана и доста объркана от това, което бе видяла, Сара се опита да сложи в някакъв ред разбърканите си мисли. Нищо не проумяваше! Нито предполагаемата връзка на Ан с Янси, нито отношението на Хайръм към самата нея. Защо Хайръм я бе молил да се омъжи за него, когато е влюбен в Ан Шелдрейк? Дали той знае за Янси и Ан? Или загатванията на Ан относно Янси бяха чисто и просто лъжа? Как искрено се надяваше да е така! От колко ли време Ан слагаше рога на мъжа си? Дали бяха планирали с Хайръм той да се ожени за нея и ако всичко върви както трябва, да вземат под контрол Каза Палома и тогава и тя, и Том щяха да бъдат измамени? Всички тези размисли оставиха горчив привкус в устата на Сара.

Тя не беше изненадана от това, че Ан се е замесила в извънбрачна връзка — в края на краищата тя бе сестра на Маргарет! Но Хайръм! Той твърдеше, че я обича! Умоляваше я да се омъжи за него! А тя му бе повярвала и бе изпитала съжаление към него! Лъжливо копеле!

Сара винаги се бе гордяла със способността си да преценява добре хората, а сега изглеждаше, че двама души, с които бе живяла дълго време, напълно я разочароваха. Ако не ги бе видяла заедно, никога нямаше да повярва, че между тях има нещо. Те изцяло я бяха заблудили. Увереността ѝ в собствените ѝ преценки се разклати и тя стоеше и апатично се взираше пред себе си. В кого ли още се бе заблудила? — мислеше си смутено тя. В Бартоломю? В Танси? Или пък в Янси?

— Ах, ето те и теб, скъпа моя — изрече Том, който се бе приближил до нея.

Сара го поздрави неловко, тъй като в паметта ѝ оживя последната им раздяла, а и знаеше какво прави жена му в този момент

с Хайръм. Наложил си да се усмихне и учтиво отвърна:

— Добро утро. Как сте днес?

Том внимателно се настанил до нея на ръба на фонтана и разсеяно погладил превръзката на сакатата си ръка.

— Чувствам се много виновен и разкаян, детето ми — тежко започнал той. — Нямах право да ти говоря такива неща онзи ден и затова искам да ти се извиня. — После кисело я погледнал. — Страхувам се, че зависимото ми положение ме прави много докачлив и склонен да гледам с неприязън на всяка възможност за промяна. Не трябваше да ти говоря така и да те обвинявам толкова сурово. Както казваш, всеки може да е убил Маргарет и аз не трябваше да изказвам неоснователните си съмнения относно Янси. Надявам се да ми простиш.

Това беше по мъжки искрено извинение и тъй като винаги бе имала слабост към Том Шелдрейк, Сара го дари с топла усмивка.

— О, Том! Това е такова облекчение за мен! Много неща сме преживели заедно и аз не исках да повярвам, че в крайна сметка пътищата ни се разделят.

Том горчиво се усмихнал.

— Това ще е трудно, скъпа моя, тъй като дължа на теб и съпруга ти всяка коричка хляб, която изияждам.

— О, моля ви, недейте така! Сигурна съм, че ако ние бяхме във вашето положение, и вие щяхте да направите същото за нас.

— Може би. Може би. Но хайде вече да не говорим за неприятни неща. Аз искам да те поздравя със сватбата и да ти кажа, че вчера беше великолепна булка. — Той се загледал разсеяно настрани. — Знаеш ли — бавно започнал той — не мога да не си мисля, че Сам е искал да се случи точно това. Защо иначе да прави такова нелепо завещание за Каза Палома?

Сара се намръщи.

— Хайде да не говорим и по този въпрос!

— Разбира се! — засмя се Том. — А за какво да си приказваме? Твоят съпруг каза ли ти за къщата? Тази за нас двамата с Ан?

Преди да беше видяла Хайръм и Ан, страстно прегърнати, споменаването на тази къща щеше да ѝ причини голяма мъка, тъй като щеше да ѝ припомни неприятната сцена в стаята на Ан, но сега Сара беше почти сигурна, че се беше случило точно това — Ан беше

благодарила прекалено възторжено на Янси за щедростта му. Вероятно Ан разчиташе Сара да се заблуди и да реагира по начина, по който го бе направила и това бе част от нейните интриги. Сара горещо се молеше нещата наистина да стоят така. Темата си оставаше деликатна за нея, но тя беше признателна на Том, че се мъчи да заглади възникналите между тях противоречия.

— Не. Разкажете ми вие — любезно го насърчи тя.

Двамата побъбриха няколко минути и когато се появи Мария да ги попита навън ли предпочитат да обядват или в трапезарията, Том и Сара вече се чувстваха пак като стари приятели. Не след дълго в трапезарията към тях се присъедини Ан и Сара се запита дали единствено тя забелязва, че косата ѝ е леко разрошена, а роклята — поизмачкана, отколкото трябва. Сърцето ѝ се свиваше като слушаше как Ан мило бъбри със съпруга си и тя използва първата възможност да се измъкне от компанията им.

Беше време за следобеден сън и Сара, привикнала към тишината на часовете за почивка в горещите дни, с нетърпение се прибра в стаята си. Хлопна вратата като продължаваше да обмисля нещата, които бе научила тази сутрин и стигна почти до леглото, преди да се стресне, внезапно зърнала Янси, изтегнат по гръб върху него. Беше сложил ръце зад главата си; беше без обувки, с кръстосани крака, а яркосинята му памучна риза бе полуразкопчана. Приличаше на голям, измамно отпуснат котарак, а изразът на красивото му мургаво лице накара сърцето ѝ бясно да затупти.

— Хареса ли ти обядът с Шелдрейкови? — попита нехайно той.

Смутена от неочакваното му присъствие — той никога не се връщаше в хасиендата на обяд, Сара отвърна по инерция:

— О, да. Беше много вкусно. Майката на Мария е прекрасна готвачка.

Янси се усмихна и нещо в усмивката му още повече ускори пулса ѝ.

— Липсвах ли ти тази сутрин, любима? — попита меко той, като обхождаше с поглед лицето и стройното ѝ тяло.

Сара вирна малкото си носле.

— Защо тази сутрин трябва да си ми липсвал повече, отколкото в други дни? — надменно произнесе тя, но ѝ се искаше той да не бе

толкова привлекателен, изпънат върху леглото с разрошена коса и лениво проблясващи очи.

Янси се засмя и сломявайки всякаква възможна съпротива — нещо, което той правеше с отчайващо постоянство — се присегна и я дръпна в леглото. Тя политна, а той я задържа над себе си.

— Забрави ли, че едва от вчера сме женени? — прошепна той, докосвайки с устните си нейните. — Че това е първата ни сутрин като мъж и жена?

— Н-н-не — заекна тя и прокле тялото си, което толкова нетърпеливо и пламенно отговаряше на неговото. И от най-лекото му докосване зърната на гърдите ѝ се втвърдяваха и огнено желание я разтърсваше отвътре. — Не очаквах да те видя преди вечеря.

Той обгърна с длани лицето ѝ, целуна я без да бърза и с огромно задоволство и най-накрая устните му спряха върху нейните.

— Хм-м-м, щях да съм изключително недостоеен жених, ако те бях изоставил толкова безцеремонно... но ти не отговори на въпроса ми — дрезгаво промълви той. — Липсвах ли ти?

Устните му бяха изкушаващо близко и Сара се остави на чувствената наслада, доведена до шеметни висини от дългата му, опияняваща целувка. Преди да може да се овладее, ръцете ѝ обгърнаха шията му и тя прошепна в топлите му устни:

— Ти си един арогантен, надменен негодник и не заслужаваш да липсваш на когото и да било... но все пак наистина ми липсваше!

— И ти дяволски ми липсваше, *preciosa*! — призна развълнувано Янси и я целуна с жадна настойчивост, която не се опита да скрие или овладее, докато ръцете му нетърпеливо търсеха меката ѝ гърд и тялото му се притискаше до нейното. Обладани от едно и също пламенно чувство, те едновременно започнаха трескаво да свалят дрехите си и когато най-накрая се прегърнаха съблечени, във въздуха се разнесоха въздишки на задоволство. През дългите, сънливи часове на сиестата Янси я любеше, показвайки ѝ, че веднъж освободена, страстта се превръща в ненаситно животно, което трябва постоянно да се храни...

* * *

Когато Янси най-после се надигна от леглото, вече беше късен следобед. Без да обръща внимание на голотата си, той се отправи към покритата с мраморен плот мивка и се върна с порцеланова кана и мека кърпа като се зае да премахне всички следи от любовната игра от изтерзаното и задоволено тяло на Сара. С разтопено от любов сърце Сара наблюдаваше мургавото му лице с изящно изрязани черти, дългите извити мигли, които леко потрепваха и чувствената усмивка, която изкривяваше устните му, а той съсредоточено се занимаваше със задачата си.

Едва когато тя отново потръпна от нежните му грижи, той се надигна, бързо се изми и се вмъкна отново в дрехите си. Пъхнал палци в колана на кръста си, той се обърна към Сара и я загледа, а в дълбините на очите му проблесна пламенно вълнение. Чак тогава тя си даде сметка, че е гола; изведнъж се засрами, вкопчи се в чаршафа и го придърпа към себе си.

— Има много неща, които трябва да свърша преди да дойде есента и затова не мога да ти предложа традиционното сватбено пътешествие, но мислех как да съчетая работата си с нещо, което ще ти хареса — каза ненадейно той. — Тъй като си толкова влюбена в Каза Палома, чудех се дали ще искаш да прекараш известно време там.

Сара отвори широко очи и зяпна от учудване. Спомни си, че той бе твърдо решен да не ѝ позволи да отиде в Каза Палома, както и ужасяващите му разкази за вероятното състояние на имението и го погледна подозрително.

— Защо да искам? Нали къщата може да падне върху главите ни? Поне ти така твърдеше доскоро!

— Не, само казах, че ремонтът ѝ ще струва много пари — пари, които тогава нямаше, а и сега също — меко отвърна той. По лицето му премина самодоволна усмивка. — От друга страна, аз имам доста пари и искам да похарча част от тях, за да стегна имението за своята жена, а това е съвсем различно от твоите нереални фантазии.

Сара сви гневно устни.

— Защо мислиш, че плановете ми са били нереални? Ти не знаеш какво смятах да правя!

Янси повдигна вежди.

— Добре, chіса, сега те питам какво точно възнамеряваше да правиш с имението?

За миг вярата на Сара в собствените ѝ планове се разколеба и тя несигурно го погледна. Ако ѝ се присмееше или вземеше на подбив намеренията ѝ, щеше да го убие! Вдигна заядливо брадичка и твърдо изрече:

— Мислех да отглеждам добитък. — И тъй като Янси иронично се усмихна, тя бързо добави: — Не просто всякакъв добитък, не само за кожи и мас, както правят сега, а за месо! Изтокът е гладен и аз възнамерявах да го снабдявам с голямо количество евтино говеждо месо.

Янси напрегнато се взря в нея, а усмивката му не беше вече толкова подигравателна.

— И как точно смяташе да го постигнеш?

Окуражена от не съвсем отрицателното му отношение, тя продължи със затаен дъх:

— Щях да се снабдя с един хубав породист даръмски бик, може би и с два, ако можех да си го позволя и да ги кръстосам с дивите крави! Смятах също да купя и чистокръвни жребци! Като ги кръстосам с мустангите, щях да получа доста висок и изящен кон, но с най-добрите черти на мустангите — жилавост и издръжливост. Всичко бях обмислила, а Хайръм щеше да ми помага в отглеждането на животните и да управлява работата в имението. — Зелените ѝ очи блестяха от вълнение и тя прибързано добави: — Всичко щеше да потръгне! Сигурна съм! Може би нямаше веднага да забогатея, но вероятно след около пет години щях да започна да си възвръщам вложеното. — Тя сви малките си юмручета и разпалено довърши: — Нямаше да се проваля! Щях да успея!

Няколко мъчително дълги секунди Янси с взираше в нея със съсредоточен израз в очите. Ядосана, че така отчаяно търси одобрението му, но без да може да се въздържи, Сара го погледна въпросително като се молеше той да размисли върху идеята. От изражението на лицето му бе ясно, че няма да отхвърли категорично плановете ѝ; той изглеждаше като че ли тя му бе разкрила нещо, за което той никога не се бе сещал и което в момента обмисля и гърдите ѝ се изпълниха с вълнение.

Янси замислено поглаждаше брадичката си с ръка.

— Даръмски бик... и чистокръвен жребец. — Нещо, което твърде приличаше на уважение проблесна в дълбините на очите му. —

Добре, добре! Изглежда че освен с прекрасна жена за леглото съм се сдобил и с практичен и здравомислещ партньор в работата.

Сара въздъхна замаяно и със задоволство, а когато погледна мургавото му лице, очите ѝ се изпълниха с възторг, макар че не можеше да повярва на ушите си. Янси ѝ се усмихна.

— Ще имаш твоите даръмски бикове — може би половин дузина като за начало, ако искаме да започнем в голям мащаб. Ще накарам моя посредник в Ню Орлиънс да проучи нещата, но в крайна сметка изборът ще е твой. А колкото до конете... — той се засмя на обърканото изражение на Сара. — Дали да не започнем с три? Надявам се да ми позволиш аз да ги избира.

— Черни — твърдо каза Сара и облиза устни. — Трябва да бъдат черни, но освен това...

Янси галантно се поклони и лека усмивка повдигна тъгълчетата на устните му.

— Разбира се, черни. Нещо друго?

Сара се усмихна с тържествуващо задоволство, което го накара да примигне от учудване и бавно поклати глава.

— Не, няма, освен че трябва да започнеш да подбиращ и да кастрираш колкото диви бикове успееш да уловиш. — Тя постави замислено пръст на устните си. — И, естествено, трябва да започнеш да уреждаш изпращането на животните на изток за края на това лято. Трябва да продадем достатъчно от дивите говеда, за да си възвърнем поне част от парите за даръмските бикове.

Той отново примигна. Скромната му и срамежлива съпруга наистина бе обмислила всичко!

— Разбира се. Ще подбирам и ще кастрирам бикове. Ще уреждам продажбите.

— И ще трябва да почнеш да събираш подходящи за кръстосване мустанги за следващото лято — намръщи се тя. — Нужно е да ги хванем сега, за да не се кръстосат с дивите жребци, а следващата пролет да ги заплодим е чистокръвните.

— Добре — объркано се съгласи той. — Лов на мустанги.

Сара лъчезарно се усмихна на изуменото му изражение.

— Мисля, че засега това е напълно достатъчно, нали?

Той кимна.

— О, да! Смятам, че си помислила за всичко. А сега ще ми позволиш ли да уредя пътуването ни до Каза Палома? — Тя грациозно кимна с глава и той продължи. — Ще пратя най-напред хора, които да закарат провизии и да почистят и подготвят за живеене няколко стаи. И да се уверят, че стените няма да паднат върху главите ни — засмя се той.

Няколко минути те се усмихваха глупаво един на друг, а после усмивките им постепенно започнаха да изчезват и едновременно ги обзе стихийно, пламенно чувство. Янси пристъпи към нея, а тя с устремил поглед към него...

Почукването на вратата разпръсна напрежението между тях и Сара подскочи. Янси се отърси и изплува от дълбокото замайване.

— Кой е? — извика той, без да сваля поглед от Сара.

— Бартоломю — беше отговорът и след като Янси му нареди да влезе, Бартоломю пристъпи в стаята с множество дрехи, метнати на едната му ръка.

Той забеляза Сара, която лежеше в леглото, покрита само с един чаршаф и с кичури разрошена коса около пламналото лице и несигурно спря, като се прокашля.

— Ах, аз не съобразих... Мога да се върна с тези неща след малко.

Янси поклати отрицателно глава.

— Нищо не си прекъснал. — Той се усмихна лукаво и белите му зъби блеснаха на мургавото лице. — Поне не този път. — Той забеляза как Сара шокирана се скри още по-навътре под чаршафа и се засмя с развеселен поглед. — Не обръщай внимание на срамежливата ми жена и смело влизай да оставиш някъде тези неща.

Бартоломю се обърна към Сара със съчувствие и в гласа му прозвучаха порицание, но и привързаност.

— Мадам, не се смущавайте от неговата вулгарност. Скоро ще разберете, че мастър Янси с най-голямо удоволствие приказва срамни неща.

Янси само се засмя и в очите му блесна насмешливо пламъче.

— Поне в този момент само приказвам, а не ги върша!

Бартоломю го погледна с укор и се запъти към огромния махагонов гардероб до стената. Отвори крилата му и започна

внимателно да окачва и подрежда дрехите, като че ли това бе най-вълнуващата работа на света.

Сара го наблюдаваше, а мислите ѝ радостно кръжаха в главата. Щеше да има даръмски бикове. И чистокръвни коне. А Янси щеше да я заведе в Каза Палома!

Янси се усмихна на изразителното лице на Сара и се обърна през рамо към Бартоломю.

— Зная, че двамата с Танси току-що пристигнахте, но ние мислим да се преместим в Каза Палома за лятото и се чудя дали ще искате да ни придружите. — После хвърли насмешлив поглед към Сара и продължи: — Имам да подбирам доста добитък и да кастрирам бикове, както и да ловя мустанги — моята съпруга очаква от мен през идните няколко месеца здраво да поработя. Утре сутринта ще изпратя там няколко мъже със семействата им. Вие може да заминете с тях или да пътувате с нас в края на седмицата.

Бартоломю зацъка неодобрително с език.

— Това е толкова типично за вас! Винаги тичате насам-натам, а сега и невестата си ще помъкнете със себе си! Удивително! — Той неочаквано се засмя. — Танси винаги е имала слабост към Палома, а и аз очаквам с нетърпение отново да видя имението — особено ако ми позволите да оставя на друг домакинстването и да дойда да ви помагам в подбора на добитъка.

— Мислех точно за това да те помоля — кратко отвърна Янси. — Доколкото си спомням, ти си експерт по конете, а тук има каубои от времето на дядо ми, които още разказват за твоите подвизи с ласото.

— В такъв случай двамата с Танси ще сме много щастливи да дойдем с вас и мадам Сара, когато тръгвате за Палома! Ей сега свършвам да подреждам дрехите и ще отида да кажа на Танси за промяната в плановете.

В нетърпението да свърши по-бързо, Бартоломю се засуети несръчно и без да иска събори на земята един предмет, който беше поставен на рафта в гардероба. Изненадан, той се втренчи в испанската кама на пода. Сара мигновено я позна — беше същата кама, която скоро бе открила в кутията на Янси, същата, с която беше убита Маргарет...

Бартоломю я вдигна и погледна към Янси, който стоеше като закован.

— За какво ви е това? — попита бавно той. — Това е същата кама, нали?

Лицето на Янси бе непроницаемо.

— Да, мисля, че това е камата, която ти подари дядо ми.

— Бартоломю! — извика Сара, смаяна и ужасена и го погледна като че ли го виждаше за пръв път. — Нали това не е твоята кама?

Бартоломю повдигна рамене.

— Защо, разбира се, че е моята. Както Янси току-що спомена, дон Армандо ми я подари преди много години. Тя е много особена — винаги мога да я позная. — После погледна към Янси с неразгадаемо изражение и попита: — Как е попаднала тук при вас?

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Зловеща тишина обгърна стаята и тримата сякаш замръзнаха на местата си, а думите на Бартоломю още висяха във въздуха. Смахът и безгрижието отстъпиха място на подозрение и злокобни обвинения, все още неизказани.

Сара се взираше в Бартоломю, а сърцето ѝ се бе сгърчило от внезапен ужас и тя отказваше да повярва, че това е човекът, убил Маргарет. Осъзна, че ѝ е по-трудно да реши, че Бартоломю е способен да извърши убийство, отколкото Янси и то при доста по-убедителни улики. Маргарет бе заплашила да му отнеме мястото в дома на Кантрел и следователно да разруши същността на живота му; от друга страна, той току-що беше признал, че испанската кама, с която бе убита Маргарет, е негова.

На Сара ѝ се струваше, че стоят така от часове, неподвижни, вперили очи в тънкото, смъртоносно острие в ръката на Бартоломю, но трябва да бяха минали само една-две секунди. После, разчупвайки напрежението, Янси се обърна и неспринудено каза:

— Не съм съвсем сигурен как е попаднала тук, но вероятно по погрешка е била сложена в багажа ми някой път, когато съм бил в Магнолия Гроув. — Той седна небрежно на леглото и прибави:

— Зная колко много я цениш, но ми се струва, че когато я открих, я оставих настрана с намерението да ти я върна следващия път, когато отида в имението. Тогава не мислех, че срещите ни ще станат толкова редки, но войната направи доста трудно пътуването до Магнолия Гроув — кисело се усмихна той.

Бартоломю също се усмихна и поклати глава.

— Чудех се къде ли е изчезнала. Никога не съм се сещал да ви попитам за нея.

— Е, по-добре вземи проклетата кама и я пази хубаво занапред — никога не знаеш къде може да се озове едно такова оръжие!

Бартоломю лукаво се засмя, взе камата и излезе.

След като той си отиде, в стаята се възцари злокобна тишина.

— Ти през цялото време си знаел, че това е неговата кама, нали?
— напрегнато произнесе Сара след няколко минути.

Янси се опъна до нея на леглото и кръстоса ръце зад главата си.

— Хм-м, да, знаех, че камата е на Бартоломю. Както той забеляза
— тя е много характерна и трудно може да се сбърка с друга — сухо
добави той.

Очите на Сара гневно проблеснаха.

— Не ти ли е идвало наум, че аз бих искала да знам за това?
Тогава, когато намерих тялото на Маргарет, ти ме излъга, твърдейки, че
нямало и следа от кама! Искаше да се усъмня в собствените си очи! —
Ядът ѝ се усилваше и тя не забеляза как чаршафът леко се плъзна
надолу по тялото ѝ. — Ти умишлено ме излъга! Нарочно ме накара да
смятам, че камата е твоя! Ах, колко си хитър! Нито веднъж не спомена,
че тя е на друг човек! Не намекна, че знаеш на кого принадлежи! —
Внезапно ѝ хрумна и друго нещо. — Сам също я е разпознал! Ето защо
и двамата настоявахте, че нищо не сте видели — двамата със Сам не
сте искали подозренията да паднат върху Бартоломю!

— Имаше нещо такова — призна с вбесяващо спокойствие Янси
и Сара така се разгневи, че щеше да го удари. Вперила очи в мургавото
му лице и с бързо повдигаща се гръд, тя изрече задъхано:

— Камата е на Бартоломю — той може да я е убил, а ти и Сам
сте решили да раздавате правосъдие!

— Не съвсем — промърмори Янси и в очите му затанцува
насмешливо пламъче. — Просто не искахме да видим обесен един
член на семейството, пък било то и незаконнороден!

Възмутена и изкарана от търпение, Сара го гледа известно време
без да може да промълви дума.

— Но ти си знаел, че всички ще те помислят за убиец! — най-
накрая възкликна недоверчиво тя. — Вместо него ти си можел да
увиснеш на бесилото, глупак такъв!

Янси изглеждаше особено зарадван от реакцията ѝ.

— Не беше вероятно, скъпа. За да ме обвинят в убийство,
трябваше да разполагат с много повече доказателства, а не само с
откритата ми омраза към Маргарет! Зная, че я заплашвах, че ще я убия,
но това не значи, че съм го извършил! Освен това баща ми беше виден
член на тамошното общество и въпреки че никой не ме счита за
образец за пример, шерифът щеше да си има доста неприятности, ако

ме беше арестувал и обвинил само заради гневните закани по неин адрес. И не забравяй, че Сам ми даде непоклонливо алиби. — Лукавото пламъче изчезна от очите му и той тъжно добави: — Шерифът обаче и секунда нямаше да се поколебае да арестува Бартоломю, ако беше видял камата и беше разбрал, че оръжието, с което е извършено убийството, е собственост на негър. Роднинската връзка на Бартоломю с нас изобщо нямаше да го спре. Всичко, което щеше да открие шерифът щеше да бъде един негър с кама и това щеше да сложи край на случая! Повярвай ми — Бартоломю щеше да бъде обесен и нито Сам, нито аз искахме това да се случи.

В думите на Янси имаше дълбок смисъл, но Сара все пак зададе въпроса, който я измъчваше.

— Ами ако той го е направил? Ако е виновен?

Янси я изгледа със смразяващ израз в очите.

— Тя заслужаваше да бъде убита — спокойно каза той. — И, честно казано, не ме интересува особено кой е извършил престъплението. Тя е мъртва, а кой я е убил и защо — това не ме засяга нито сега, нито преди!

— Не можеш да мислиш така! — избухна Сара поразена. — Всички смятат, че ти си го извършил!

— Това засяга ли те? — рязко попита той.

Сара внезапно осъзна, че от отговора ѝ зависят много неща и като придърпа чаршафа върху гърдите си, сведе поглед към ръцете в скута си.

— Не съвсем — предпазливо рече тя. — Не че ме е срам или се смущавам от това, което приказват хората, но не е честно да те изкарват хладнокръвен и зловец убиец... ако не си виновен.

Янси повдигна брадичката ѝ.

— А какво мислиш ти, скъпа? — меко попита той като потопи очите си в нейните. — Аз ли съм го извършил? Аз ли съм убиецът?

В гърлото на Сара се надигна буца. Винаги се стигаше дотук — Янси не се защитаваше, не даваше никакви обяснения, не опровергаваше нито едно от обвиненията срещу него... и все пак с цялото си поведение той изискваше от нея да го счита за невинен. С почти непоносима болка тя се взря напрегнато в любимото мургаво лице. Янси Кантрел беше сложна личност. Можеше да бъде както жесток, така и нежен, арогантен и все пак безкрайно мил и загрижен за

околните, но можеше неотклонно да преследва това, което желае, като отстранява хората и нещата, които застават на пътя му. Не понасяше чужда намеса в живота си и беше свикнал да го урежда както сам намери за добре. Беше способен да убие — на война, за да защити семейството си, да спаси живота си — в това тя не се съмняваше. Също така не се съмняваше, че той не би се поколебал да убие за отмъщение, но би ли могъл да убие открито и безцеремонно?

— Сара, толкова ли ти е трудно да ми отговориш? — с пречупен глас я запита той. — Не можеш вечно да се колебаеш. Или мислиш, че съм убил Маргарет, или че съм невинен. Кое от двете е, Сара?

Тя никога не бе искала да повярва, че той е убил Маргарет, но всички доказателства като че ли водеха към него. Измъчена и несигурна, тя го гледаше безпомощно и се мъчеше да съпостави всичко, което знаеше за убийството, за него и за собствените си инстинкти. Изведнъж истината проблесна с ослепителна яснота пред нея. Сара печално се усмихна. Винаги в разсъжденията си тя бе забравяла две много важни неща за личността на Янси: той беше твърде умен и с много силен характер. Един интелигентен човек никога не би се оставил на някой като Маргарет да го предизвика да убие. Нито пък един силен мъж. Силният мъж би бил способен да се издигне над досадните интриги и злостното поведение на Маргарет Кантрел. Янси може да е мислил да я убие, но той стоеше над един такъв акт. Сара беше убедена, че той е мислил, че Маргарет не си заслужава да бъде убита!

Тежестта в гърдите ѝ бавно се разсея. Разбира се че Янси не бе убил Маргарет! Не му е било необходимо! Хрумна ѝ и нещо друго, за което би трябвало да се сети преди години: Янси би могъл да унищожи Маргарет когато си поиска. Беше умен, познаваше Маргарет, знаеше за изневерите ѝ и въпреки че Сам беше лудо влюбен в младата си жена, а с Янси го разделяше пропаст, то ако само веднъж бе споменал на баща си за откритото ѝ пренебрежение към брачните клетви, Маргарет щеше да е загубена. И Маргарет го е знаела! Знаела е и е направила всичко възможно да съблазни Янси, а когато не е успяла, е сменила тактиката.

На Сара вече ѝ беше ясно, въпреки че не е била свидетелка, че Маргарет се е впускала в безразсъдни схватки с Янси и отчаяно се е мъчела да намери някакво преимущество за себе си. Открила го е в

Каза Палома. Янси е държал козовете — винаги е можел да отиде при Сам и да му разкрие истината за невярната му съпруга, но не го е направил, защото е обичал баща си. Маргарет е решила да се възползва от това. Никога не е искала Каза Палома, просто се е стремяла да нанесе удар на Янси и е разчитала на това, че за да спести мъката на баща си, Янси ще остави Каза Палома да се изплъзне между пръстите му, но няма да му каже какво знае за нея. Маргарет е предприела твърде опасна стъпка; Янси би могъл да разкаже истината на Сам и тогава тя е щяла да загуби всичко, но ако бе спечелила... щеше да ѝ остане удовлетворението, че е изкопчила нещо твърде ценно от най-лютия си враг, а това си е заслужавало риска!

— Щеше ли да му кажеш? — изведнъж попита тя на глас, задълбочена в собствените си разсъждения.

Янси сбърчи вежди. Не можеше да следи разсъжденията ѝ и нямаше представа за какво намеква тя и въпреки че не четеше мисли, той беше интелигентен и с бърз ум. След секунда нещата му се изясниха.

— Предполагам, че питаш за Сам и Маргарет? — отвърна предпазливо той.

Сара кимна.

— Щеше ли да му кажеш? Да му разкажеш за изневерите ѝ, но да не допуснеш да вземе Каза Палома?

Янси не искаше да се отклоняват с разсъждения за миналото и раздразнено се опита да смени посоката на разговора.

— Мислех, че само аз задавам въпроси — а ти още не си ми отговорила. — Той с намръщи още повече и промърмори: — Не виждам каква връзка има това дали съм щял да кажа на Сам с нашия разговор!

Сара нежно му се усмихна, протегна ръце и обви с длани лицето му, без да обръща внимание на чаршафа, който се беше смъкнал и откриваше тялото ѝ от кръста нагоре.

— Прав си, това няма нищо общо с нас и нашия въпрос — прошепна тя, докосвайки с устните си неговите.

Янси беше очаквал с невероятно търпение отговора ѝ, но чакането бе обтегнало нервите му до краен предел и напрежението в едрото му тяло беше почти осезаемо. Това, че внезапно пред погледа му се откриха стегнатите ѝ, съблазнително щръкнали гърди, не му

помогна да успокои разсъдъка си. Въпреки усилията му да се овладее, той не можеше да откъсне поглед от голото ѝ тяло; близостта ѝ го накара целия да настръхне, плътта му обтягаше бричовите, а кръвта кипеше във вените му. В този момент обаче отговорът на неговия въпрос го интересуваше в много по-голяма степен и той отчаяно се опита да потисне желанието си да я сграбчи в ръцете си и да прати миналото по дяволите. Нуждата да уталожи страстта си отстъпваше пред необходимостта да разбере веднъж завинаги дали наистина Сара вярва, че той е убил Маргарет.

— Е, какво? Убил ли съм я, или не? — рязко настоя той.

Сърцето на Сара подскочи в гърдите. До този момент никога не си бе давала сметка колко много значи за него нейният отговор. С блестящи, прозрачнозелени очи и прекрасна, спираща дъха усмивка на розовите устни, Сара обви с ръце шията му и звучно го целуна.

Янси безпомощно отвърна на целувката ѝ, а ръцете му автоматично я привлякоха към тялото му. Той вече тръпнеше от страст, когато тя най-послед отлепи меките си, измъчващи устни от неговите и той я чу да казва като от далечно разстояние:

— Разбира се, че не си я убил! Ти си прекалено умен, за да извършиш такава глупост!

Думите ѝ бяха като благословен балсам за измъчената му душа. Кръвта забуча в ушите му и ръцете му я притиснаха почти свирепо; устата му потърси пламенно нейната, а зад спуснатите му клепачи проблесна сълза, незабелязана и от двамата. Ръцете им се срещаха като в треска, телата им се преплитаха и дрехите още веднъж бяха разпилени във всички посоки, а те потънаха в екстаз в прегръдките си. Чак след известно време Янси се откъсна от ръцете ѝ и се облече за втори път този следобед.

Дълго време след като тихо се измъкна от леглото и се облече в сенчестата стая, Янси остана да съзерцава омекотените от съня черти на своята жена. Тя изглеждаше толкова нежна и уязвима, изтегната на леглото; стройното ѝ тяло се открояваше под чаршафа, а устните ѝ пазеха още пурпурночервения си цвят от последната им любовна игра. Минутите минаваха и колкото повече я наблюдаваше, толкова по-ясно в дълбините на кехлибаренозлатистите му очи се отразяваха най-съкровените чувства, които бушуваха в сърцето му и които обикновено той ревностно криеше дълбоко в себе си. После преградата отново се

спусна и скри страстните тайни на сърцето му, а той тихо излезе от стаята.

* * *

Когато Сара се събуди след около половин час, не се изненада, че Янси го няма; всъщност, помисли си с унила усмивка тя, вече свикваше да заспива в ръцете на Янси, а да се събужда сама. На сърцето ѝ беше леко и тананикайки си, тя позвъни за Мария.

След известно време, освежена от банята и пременена в нова рокля, ушита от една жена в селото — от бледозелен муселин, изрязана по врата, с набрани ръкави до лакътя и поръбена с лента от по-тъмнозелена коприна — Сара бавно се запъти към задния двор. Вече беше вечер, бе започнало да се смрачава — един от най-любимите часове на деня за Сара. По навик тя се приближи до фонтана и безцелно се загледа в златните рибки, плуващи в хладните синьозелени води фенерите, окачени по сводовете на галериите, бяха запалени и хвърляха мъгляви златисти отблясъци в двора, а в охлаждащият се въздух се носеше ароматът от жасминовите храсти и синкавочервените рози. Сара замечтано вдъхваше тежкия мирис на цветята и си мислеше, че в никое друго кътче на земята не би могла да усети тази особена смесица от аромати, без да си спомни за вечерите в дел Сол.

За пръв път, откакто преди седем години откри тялото на Маргарет, Сара не се тревожеше за убийството. Все още не знаеше кой е убил втората жена на Сам, но в този момент, също както и Янси, тя не беше сигурна, че това я интересува особено. Стигаше ѝ това, че не беше Янси! Странно, че след всичките ѝ съмнения и резерви за неговата невинност или предполагаема вина, сега тя бе сигурна до мозъка на костите си, че Янси не е убил Маргарет и се чудеше как изобщо е могла да се усъмни в това, даже и за секунда.

Щеше да излъже, ако не си признаеше, че е дълбоко разстроена от факта, че камата, с която бе убита Маргарет, принадлежи на Бартоломю. Не искаше убиецът да се окаже Бартоломю — независимо дали убийството беше оправдано или не! Тя въздъхна. Може би и за това Янси беше прав! Може би наистина бе по-добре да остави зад

себе си мислите за убийството и да го забрави. Но въпреки новото си убеждение, че Янси не е извършил престъплението, Сара не можеше да потисне една тръпка на безпокойство... чувството, че никой от тях не е в безопасност, докато истинският убиец не бъде хванат.

Беше дошла в двора с безгрижно настроение, но колкото повече времето минаваше, толкова по-смътно тя забелязваше златните рибки и ставаше все по-замислена. Между нея и Янси все още нищо не беше установено. Тя печално се смръщи. Нищо, освен това, че телата им пламенно се търсеха и привличаха. Бяха женени, любеха се и все пак между тях не бе произнесена нито дума за любов. Сара знаеше какво изпитва тя самата; просто искаше и Янси да ѝ разкрие сърцето си. Тя знаеше, че не му е безразлична — би трябвало да е сляпа и глуха, за да не го разбере и въпреки че той може би не я обичаше, тя безспорно предизвикваше дълбоко вълнение в душата му. Тя сбърчи малкия си правилен нос с възмущение. Да знае, че съпругът ѝ изпитва дълбоки чувства към нея не е същото като да знае, че той я обича. Някои мъже изпитват дълбока привързаност към конете и кучетата си, но това не означава, че ги обичат!

Тя отново въздъхна. Животът ѝ със сигурност нямаше да е толкова объркан, ако Сам не ѝ беше завещал Каза Палома по такъв особен начин. Със свито сърце тя си даде сметка, че даже Янси да ѝ се кълне във вечна, неугасваща любов, докато въпросът с Каза Палома не се уреди, тя винаги ще се съмнява дали той казва истината и дали не се е оженил за нея само за да си възвърне земите на своите предци.

Отегчена от хода на нерадостните си мисли, тя се обърна и стреснато застана очи в очи със своя съпруг, който я наблюдаваше, небрежно подпрян на една от колоните на галерията.

Бе кръстосал крака с ръце на гърдите и се облягаше с едното рамо на каменната колона. В падащия мрак памучната му риза беше придобила тъмния цвят на индиго, който приятно се съчетаваше с мургавата му кожа и черната коса. „Не е честно един мъж да е толкова привлекателен“ — помисли си с възхищение Сара.

Когато се отлепи от колоната и спокойно се запъти към нея, изразът на очите му не се виждаше, а устните му бяха извити в лека усмивка.

— Не изглеждаш много щастлива — прегракнало каза той. — Така ли е?

Сара му се усмихна и поклати глава.

— Не, не съм нещастна — просто мислех за Маргарет и Каза Палома.

— Недей! — тихо промълви той и пламенно я целуна. — Не мисли повече за нея. Омъжена си само от двадесет и четири часа и се предполага, че трябва да мислиш единствено за съпруга си.

Сара обгърна с ръце врата му и в очите ѝ проблесна зелено пламъче.

— И естествено, моят съпруг трябва да мисли единствено за мен!

Той се засмя, повдигна я във въздуха и внимателно я завъртя около себе си, а полите и дългата ѝ коса се развяха зад нея. Белите му зъби блестяха, а матовото му лице се усмихваше.

— Si! Напоследък забелязвам, че независимо с каква работа съм зает, твоят очарователен образ има проклетия навик да обсебва мислите ми и да ме кара на часа да забравям какво съм имал намерение да върша! — откровено отвърна той.

Отговорът беше много задоволителен и Сара му показва колко е доволна от думите му с една страстна целувка. Беше безкрайно учудващо, реши объркано тя когато езикът ѝ смело срещна неговия, колко храбра е станала в последно време!

Потънали в собствения си свят, те не забелязаха чуждото присъствие в двора, докато Естебан не се покашля деликатно и не ги върна в реалността. Сара откъсна устните си от тези на Янси, погледна по посока на звука и страните ѝ се изчервиха, когато видя съпруга на Мария, учтиво застанал на не повече от метър от тях с голямото си сомбреро в ръка.

Янси без да бърза свали Сара на земята, като ѝ даде възможност да почувства колко се бе възбудил от прегръдката им, като че ли това да те изненадат как целуваш жена си беше най-естественото нещо на света. Когато тя твърдо стъпи на земята, Янси бързо целуна още веднъж устните ѝ и се обърна към Естебан.

— А, добре! Мария те е намерила — безгрижно каза той. — Искам да пратя няколко души в Каза Палома. Двамата с жена ми мислим да се преместим там за през лятото. Прати там каквито провизии е необходимо и колкото слуги трябва, за да изчистят и да подготвят стаи за нас. Ще пристигнем там по някое време във вторник

следобед. — Той се засмя на Сара и отново погледна Естебан. — През лятото ще имаме много работа, *mi amigo* — моята съпруга ме осведоми, че трябва да започнем да отглеждаме добитък за гладните стомаси на източните гринго. Тя няма търпение да започнем да подбираме крави за кръстосване с породистите бикове, които трябва да купя, както и да започнем да заграждаме местата, където ще хващаме диви коне — най-добрите кобили за черните чистокръвни жребци, които аз трябва да избира. — Кехлибаренозлатистите му очи светеха от гордост и от още нещо, което Сара не можеше да определи и Янси я придърпа към себе си и я леко я целуна, без да обръща внимание на Естебан. Наблюдавайки с интерес как Сара смутено се изчервява, Янси спокойно произнесе:

— Естебан, два пъти трябва да ме поздравиш за моя избор. Моята съпруга е не само прекрасна и мила, а и изключително умна жена и практичен и хладнокръвен партньор за работа.

Естебан не беше сигурен дали иска да е женен за умна жена, но остана доволен, че господарят му е щастлив със съпругата си и им се усмихна.

— Si, сеньор! Тя наистина е *mu bella*! А що се отнася за хората, които трябва да заминат за Каза Палома — ще бъде направено!

Щом Естебан си тръгна, Сара се скара на Янси.

— Как така ме целуваш пред него? Не те ли е срам?

Янси се засмя и без да бърза я целуна отново.

— Когато става дума за теб, *chica*, изобщо не ме е срам! — прошепна той, когато главата ѝ вече се бе замаяла.

Сара се намръщи и стеснително се освободи от прегръдката му.

— Наистина ли Каза Палома е в ужасно състояние? — изведнъж попита тя.

Янси повдигна рамене.

— Никой не е живял там повече от двадесет и пет години и честно казано, не знам какво ще заварим. Къщата беше оставена на произвола на съдбата и въпреки че кирпичът е здрав, от нея може би е останала само купчина отломки. Каза Палома е много старо ранчо. Там най-напред са се заселили моите предци, когато са дошли в Тексас преди почти сто и петдесет години.

— А не в дел Сол? — Сара изглеждаше учудена.

— Не — поклати глава Янси. — Най-напред са построили Каза Палома и после, след около осемдесет години, моят прапрадядо е построил дел Сол.

В двора се разнесе звънкият смях на Ан и двамата се обърнаха в тази посока. Към тях се бяха насочили Том и Ан Шелдрейк. Те приближиха и Ан безгрижно каза:

— Какво си шушукате двамата? Може би нещо, което не ни засяга? Тайна на младоженците? — погледна ги лукаво тя.

Янси забеляза, че Сара е седнала на ръба на фонтана и се обърна към Ан.

— Съжалявам, но няма нищо вълнуващо. Просто говорим за Каза Палома. Имам намерение да прекарам там голямата част от лятото и да отглеждам добитък и коне. — Той погледна Сара и се усмихна. — Сара ще дойде с мен.

И Том, и Ан изглеждаха обезпокоени от новината. Том беше леко смутен, но лицето на Ан изразяваше ужас.

— О, но ти не можеш да го направиш! — възкликна тя. — Искам да кажа, защо искаш да заведеш Сара в това порутено място?

— Откъде знаеш, че Палома е „порутено място“? — спокойно попита Янси без да сваля очи от лицето на Ан.

— О, не зная в какво състояние е къщата, но Сара сигурно ще се чувства по-добре тук, когато ти заминеш.

Янси повдигна широките си рамене.

— Убеден съм, че къщата ще стане съвсем прилична за живеене. Освен това не искам цяло лято да съм разделен от жена си.

— Разбира се! — отсече тя, почервеняла от яд. — Съвсем забравих! Нали трябва да има наследник за Каза Палома — естествено е, че искаш да дойде с теб!

Очите на Янси потъмняха и устните му се свиха. Но не той, а Том промърмори:

— Ан! Позволяваш си твърде много! Забравяш, че сме гости на Янси и му дължим много неща!

Ан намусено се настани в един от столовете в двора и разстла около себе си полите и фустите на синята си копринена рокля.

— О, зная! — сърдито каза тя. — Не трябваше да говоря такива неща. Но защо всички трябва да се правим, че не знаем защо те така набързо се ожениха? — Без да обръща внимание на напрегнатата

тишина, която се възцари, тя намръщено продължи. — Всички знаем, че сватбата е само за да се изпълни това проклето изискване в завещанието на Сам! Щом Сара забременее, те повече няма да има нужда да бъдат заедно.

Жестоките думи на Ан прободоха като с нож Сара и тя отчаяно очакваше Янси да опровергае твърденията ѝ. За нейно най-голямо съжаление, той не го направи. Небрежно облегнат на една от колоните, той само хладно отбеляза:

— Удивително! Винаги ли си имала тази дарба? Способността да четеш мислите ми и да разбираш намеренията ми?

Ан се намръщи.

— О, престани! Не ми се подигравай! Знаеш какво имам предвид и че обичам да говоря откровенно.

Тук обаче се намеси Том, който изненада всички.

— О, но само когато ти изнася, скъпа моя. Само когато ти изнася — сухо заключи той.

Ан го погледна неуверено и малко нервно се засмя.

— Е, щом мислите, че не съм права, позволете да се извиня. Съжалявам и ще се опитам занапред да си държа езика зад зъбите. — Тя се усмихна лъчезарно на Янси. — Ето! Изкупих ли грешката си?

Янси измърмори нещо учтиво и Том припряно намери друга тема за разговор, като започна приветливо да изказва задоволството си от новата къща, където щяха да се преместят след няколко дни. Ан може би осъзна, че е прекалила; умело се присъедини към него и така неприятната тема за причините за сватбата на Янси и Сара остана на заден план.

Сара се усмихваше и вземаше участие в разговора, но не можеше да прогони от мислите си думите на Ан. Нито пък отговора на Янси. Всъщност тя не бе очаквала той изведнъж да обяви, че бракът им няма нищо общо с необходимостта от наследник за Каза Палома, но отчаяно ѝ се искаше той да бе казал поне нещо, което да разкрие истинските му чувства към нея. През кратките двадесет и четири часа откакто се бяха оженили, двамата с Янси сякаш бяха разбрали доста неща един за друг, но тя унило отчиташе, че нищо не се бе променило особено. Все още не знаеше дали той не се е оженил за нея само за да си възвърне Каза Палома; сърцето ѝ все по-болезнено се свиваше и старите ѝ съмнения за него отново изпълниха душата ѝ. О, не за убийството — тя никога

повече нямаше да изпита и капка съмнение за това, но не можеше да не се замисля дали чувствата ѝ към него и невъздържано жизнерадостната реакция на тялото ѝ към неговото не са я заслепили и отдалечили от жестоката действителност.

Тя неуверено се убеждаваше, че вниманието му към нея, както и това, че всяко негово докосване я докарваше до екстаз все още нищо не значеше. Той можеше да е внимателен към нея, пламенно да я люби и все пак да не чувства нищо повече от загрижена привързаност към нея. Само при мисълта за това на Сара леко ѝ призля и тя се запита как е възможно предишната ѝ радост толкова бързо да се изпари.

Даже и да беше забелязал, че по време на вечерята Сара беше доста мълчалива, Янси не го сподели, но всеки път, когато я погледнеше — а това ставаше доста често — очите му придобиваха замислено изражение. От време на време отправяше хладен поглед към Ан. Трябваше да направи нещо с нея. Жестокостта и интригите ѝ не можеха да останат ненаказани и ако той не искаше Ан да нанесе непоправими вреди, трябваше да се разпорежи тя и Том да се преместят колкото е възможно по-далече от него и Сара. В необятните му владения със сигурност щеше да се намери подходяща къща на седмици, даже месеци разстояние от него и Сара. Това беше добра идея и той трябваше по-подробно да я обмисли...

След като Ан и Том си тръгнаха, Янси мрачно установи, че Сара бърза да го напусне и се съмняваше, че това е просто от нетърпение да се върне в брачното им ложе. Той сви устни в гримаса. Тя сигурно не е взела присърце злостните думи на Ан! Тя сигурно знаеше, че... — той се сепна изведнъж. Какво знаеше тя? Че я обича? Той отрицателно поклати глава. Беше обичал Маргарет. През тези шеметни първи месеци той бе дал на Маргарет всичко от себе си, а ето до какво доведе това! Откъде да знае дали Сара не беше такава? В края на краищата не се ли бе омъжила за баща му, също както и Маргарет? Вбесен внезапно от положението и от хода на мислите си, той допи на една глътка брендите си. „Жени!“ — помисли си той отвратен, докато ставаше и се насочваше към стаята си. Искане мъжът да им открие душата си и когато вече държеше в изиящите си ръце сърцето му, жизнерадостно го разкъсваше на парчета! Е, той беше преживял веднъж това — и щеше да е проклет, ако допуснеше нещата да се повторят, независимо колко

привлекателна и очарователна му се струва неговата съпруга! Никога повече нямаше да се остави една жена да го подлуди. Никога!

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

РАЗКРИТИЯ

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Лошото настроение на Янси се засили, когато влезе в спалнята си и откри, че Сара е отишла да спи в другата стая... а междинната врата между стаите бе затворена и здраво заключена! Постоя намръщен пред вратата, а после изруга през зъби и се отпусна върху самотното си легло. Естествено можеше да разбие вратата, която ги разделяше, но в момента нямаше настроение за стълкновения.

С устни, извити в тънка, сурова линия, той бързо се съблече и се вмъкна в леглото. Лежеше гол върху хладните чаршафи, а уханията от нежния парфюм на Сара и от последната им любовна игра се смесваха и съживяваха ярките спомени от предишната нощ и затова той не се учуди, когато внезапно тялото му се напрегна и го прониза тъпа болка. По дяволите, нямаше намерение да прави скандал, но искаше да люби жената, станала толкова скоро негова съпруга!

Не му беше нужен дълъг размисъл, за да открие какво бе предизвикало постъпката на Сара — тази проклета и бърлива кучка Ан, която постоянно създаваше неприятности! Трябваше да я удуши заради злостните интриги, които плетеше; той не се съмняваше, че единствено по нейна вина лежи сам в леглото, а не в прегръдките на жена си. Той се намръщи. Е, може би вината не беше изцяло нейна — той определено също допринесе за това с отговора на думите ѝ, но какво очакваха да направи, по дяволите? Да каже на Ан, че толкова се е заблудила, че чак е смешно? Че Каза Палома няма нищо общо с брака му със Сара и той е използвал имението като удобно средство да я накара да се омъжи за него? И че това дали двамата със Сара ще имат деца ни най-малко не го засяга? Той не даваше пет пари за другите неща, стига тя да бе негова съпруга и да я имаше в леглото си! За бога, това бе самата истина!

Той печално се усмихна в тъмнината. Исусе Христе! Сара вече го бе очаровала и замаяла; докарала го бе почти до лудост и го приковаваше като с вериги към себе си — тя със сигурност не се нуждаеше от други оръжия срещу него!

Поне в Палома освен неговите хора с тях двамата нямаше да има никой друг, хладно реши той и бе сигурен, че без Ан, която да създава неприятности, щеше да изглади противоречията със Сара. А що се отнася до Ан... По лицето му премина черна сянка, щом се сети за нея.

Новината за връзката ѝ с Хайръм Бърнел го порази доста неприятно и той още повече се зарадва, че бе накарал Естебан да сложи човек, който да пази Сара — в противен случай никога нямаше да разбере за това. Познаваше добре Сара и си даваш сметка, че тя няма да му разкрие какво е видяла при потока. За щастие младежът, който трябваше да наблюдава сеньората докато тя се разхождаше из имението, нямаше никакви скрупули и разказа всичко на Янси. Тази история излишно усложнява нещата, помисли си той и въздъхна.

Чудеше се дали Том предполага какво става под носа му. Коментарът му тази вечер подсказваше, че той добре познава жена си... а може би и извънбрачните ѝ залитания.

Янси винаги беше считал Том за приятен и общителен събеседник, но по различни причини не го познаваше достатъчно добре. Може би Том знаеше за връзката им, но не се намесваше. Не беше вероятно, но все пак бе възможно. Също така бе възможно войната да е нанесла и други поражения на Том, а не само сакатата ръка — той можеше вече да не е в състояние физически да задоволява жена си и следователно да гледа през пръсти на дискретната ѝ връзка с Хайръм.

Ситуацията смущаваше Янси не толкова заради изневяратата на Ан, колкото заради опасността, която представляваше.

Той беше казал на Сара, че не дава пет пари за това кой е убил Маргарет, но това не беше съвсем така. Искаше да разбере кой е способен на такова насилие, за да може да предпази останалите и да няма повече жертви. Въпреки че никога не се бе замислял особено защо Маргарет бе убита, можеше да се допусне, че изневерите ѝ са изиграли съществена роля за това. А щом Ан следваше пътя на сестра си... Той сбърчи вежди. За бога, не искаше отново да се сблъсква с труп на убита жена!

Разбрал че скоро няма да заспи, той стана и запали лампата до леглото си. На златистата светлина на пламъка той obu бричовете си, извади една пура, запали я и унило излезе в малкия вътрешен двор до стаята си.

Настани се в един от столовете и запуши тънката черна пура, а тялото му потъна в тишината на нощта, нарушавана само от пронизителното квакане на жабите и тихото жужене на насекомите. Тъмнината го обгърна и до него достигна ухание на жасмин, но Янси не бе в настроение да оцени нито звуците, нито ароматите на нощта.

Всмукна дълбоко от пурата, без да може да се наслади на силния тютюнев вкус в устата си. Това, което му трябваше, мрачно реши той, беше вкусът на Сара върху езика му и усещането, че е проникнал дълбоко в тялото ѝ. И тъй като това нямаше да стане тази нощ, по-добре бе да измисли какво да прави с Ан и Хайръм. Положението беше опасно и той със сигурност не искаше бомбата да се взриви пред очите му!

Хайръм просто щеше да дойде с тях в Каза Палома, кисело реши той. Когато той бъде там, а Ан — в дел Сол, поне интимните им срещи няма да продължат със сигурност. Това не беше най-доброто решение, но Янси не бе готов да им постави ултиматум, нито пък гореше от желание да им разкрие, че знае за връзката им.

Най-силно в тази история го безпокоеше това, че само преди седмици Хайръм умоляваше Сара да се омъжи за него. Кога беше започнала връзката и колко време продължаваше? Янси определено се тревожеше. Струваше му се, че нещата са доста по-сложни, отколкото изглеждат на пръв поглед и преди да се намеси и да започне да издава неотменяеми заповеди, трябваше да се постарее да научи колкото се може повече.

За момент си помисли да нареди на Хайръм да напусне земите му, но това можеше да ускори нещата, които Янси се надяваше да избегне. Той се намръщи. С нетърпение очакваше да се усамотят със Сара в Палома — особено след злостните думи на Ан тази вечер — и никак нямаше да се радва на присъствието на Хайръм. Той се усмихна с неприязън. Просто ще създаде толкова работа на Хайръм, че той да има време само да спи и да яде — и то в помещенията за каубоите! Никакви специални грижи за господин Бърнел!

Доволен, че е намерил временно решение на въпроса с Ан и Хайръм, Янси хвърли пурата на земята и влезе обратно в стаята. Беше се поотпуснал и си легна в по-добро разположение на духа. Сега му оставаше само да измисли как най-бързо да възвърне

благоразположението на Сара и естествено да я вземе пак в леглото си и тогава щеше да е наистина щастлив!

Сара лежеше в съседната стая също будна и изнервена и щеше да е безкрайно радостна, ако той бе открил най-очевидния начин да се върне в прегръдките ѝ и в леглото ѝ — да ѝ каже, че женитбата им няма нищо общо е Каза Палома! Със сухи, възпалени очи Сара унило се вираше в копринения балдахин над леглото. Нямахше нужда да ѝ казва, че я обича — признаваше тя — а само да я увери, че не е бил подвижнат да се ожени за нея от непреодолимото желание да си възвърне земите на предците си. Тя въздъхна и се завъртя за стотен път в леглото, откакто си беше легнала.

Сара беше чула преди няколко часа как Янси влиза в стаята си и със затаен дъх бе проследила стъпките му, когато се бе насочил към заключената врата на спалнята ѝ. Беше се изправила в леглото и с надежда очакваше каква ще бъде реакцията му когато открие, че вратата е залостена. Подозрително скоро след това тя чу как той се отдалечава и почувства едновременно облекчение и покруса — облекчение, тъй като нямаше да се изправи срещу него и покруса от това, че той бе приел постъпката ѝ с такова безразличие. По ирония на съдбата ако в думите на Ан имаше поне капка истина, то точно това спокойно примирение пред бягството ѝ от леглото му я потвърждаваше. Тя успя да сдържи риданията си и когато стъпките му затихнаха, зарови лице във възглавницата. Очевидно той си считаше, че предната нощ и този следобед бе изпълнил задълженията си и повече не трябваше да си прави труда да я люби! — помисли си злобно тя.

Озлобена и нещастна, Сара лежеше и измисляше какви ли не фантастични начини за отмъщение и едва когато осъзна, че не може да стори почти нищо, което да разгневи или разстрои Янси — освен да се окаже бездетна — тя се отказа от безполезните размисли. Въртеше се насам-натам в леглото и копнееше за забравата, която сънят можеше да ѝ донесе.

Най-накрая тя заспа, а призори я стресна силно, властно тропане по вратата на стаята ѝ. Тя разтърка очи и отмятайки назад разбърканите кичури коса, които падаха върху лицето ѝ, скочи от леглото и се спусна към вратата. Още бе сънена и напълно бе забравила снощните събития. Усетила, че чукането е заповедно и е

наложително бързо да действа, тя се засуети около бравата и отвори широко вратата.

В бледите лъчи на изгряващото слънце, които проникваха в стаята, на прага се появи високата фигура в тъмни дрехи на нейния съпруг и тя се спря пред него все още замаяна, без да разбира нищо. Суровият блясък в погледа му и стиснатите му устни я накараха да се събуди окончателно. Леко смутена, тя изведнъж се сети за неприятната причина, поради която бе заключила вратата.

— Да? Какво има? — попита тя с войнствен блясък в зелените очи.

Янси стоеше и я наблюдаваше, ядосан, че след самотната си и безсънна по нейна вина нощ, я намира очевидно разбудена от дълбок сън. Настроението му не се промени даже и от това, че тя му се стори непреодолимо привлекателна в скромната си батистена нощница с избродирани розови стръкчета, с блестящите си зелени очи и меднозлатисти кичури, разрошени от съня и спускащи се на талази върху раменете ѝ. Малките ѝ, стегнати гърди съблазнително се открояваха под тънката материя и Янси напрегна всички сили, за да не протегне ръка към тях и да ги попипа.

Безсънната нощ му бе дала достатъчно време за размисъл и той бе проумял, че един от начините да обезвреди Ан беше да увери Сара, че сватбата им няма нищо общо с желанието му да си възвърне Каза Палома... Но веднъж започнат, един такъв разговор, щеше неминуемо да го отведе в потайните кътчета на душата му, в които той не се чувстваше готов да се задълбочава, нито пък да ги обсъжда. Все пак нещо го подтикваше да оправи нещата между тях двамата, но когато застана колебливо на прага, изведнъж се почувства мъчително безпомощен. С усилие се отърси от неочакваното усещане. Dios! Ако не се овладееше, щеше да извади на бял свят най-съкровения си чувства, като обезумял от любов глупак!

За да предотврати това, а може би и нещо повече, той потърси убежище в студения гняв.

— Днес няма да съм тук и тъй като не мисля, че искаш нещата между нас да станат достояние на прислугата, исках да отключиш вратата преди да тръгна — изръмжа той с подигравателно изражение. И понеже не вярваше, че ще може да понесе присъствието ѝ без да извърши нещо, за което и двамата да съжаляват въпреки че сигурно

никога нямаше да се разкайва, когато я люби — той се обърна и бързо се отдалечи.

Замаяна, Сара го изпрати с безжизнен поглед, без да може да повярва, че той няма какво повече да ѝ каже. Нищо. Даже не поиска да разбере защо е заключила вратата! Вероятно изобщо не го интересуваше! Ако търсеше неопровержимо доказателство колко малко тя значеше за него, ето че тъкмо го бе получила! Беше изумена как нещата между тях тръгнаха толкова зле.

Нещастна и обезсърчена, тя се запъти към стаята му и инстинктивно, подтиквана от желанието да се докосне до нещо негово, се отпусна върху леглото, където още личеше отпечатъкът на тялото му. Чаршафите все още пазеха полъх от топлината му, както и утешителна следа от неговия мирис и Сара им се наслаждаваше, макар и укорявайки се колко е глупава. Наивна, сантиментална малка глупачка!

* * *

В следващите няколко дни отношенията между Сара и Янси не се промениха значително. Пред другите те се държаха сърдечно и учтиво един с друг, но останали сами, Сара бързаше веднага да се скрие в стаята си и решително да хлопне вратата зад себе си, а звукът на завъртащата се ключалка дълго отекваше в настъпващата тишина. Напрягайки всичките си сили, Янси не правеше никакъв опит да прекрачи линията, която тя бе начертала, нито я питаше какво я кара да постъпва така. Просто не обръщаше внимание на проблема, като че ли той не съществуваше... или не го засягаше — често и мъчително разсъждаваше Сара.

Тя се опита да погледне ситуацията отстрани. Не грешеше ли като заключваше вратата? Трябваше ли открито да поиска той да опровергае твърденията на Ан? Нейна ли беше грешката те да са като в задънена улица?

Седнала самичка в малкия двор до стаите им, тя уморено се питаше можеше ли да постъпи по друг начин. Няколко пъти ѝ бе хрумвала натрапчивата и отчайваща мисъл, че не е съвсем честна спрямо Янси — най-напред се разтапяше от любов в ръцете му, а в

следващия миг без обяснение заключваше вратата под носа му. Тя кисело сви устни. Може би беше реагирала прекалено бурно на думите на Ан.

„О, по дяволите!“ — мислеше си злобно тя. Само Янси да не беше така дяволски потаен, нищо такова нямаше да се случи! Ако тя бе сигурна, че той я обича и че не се е оженил заради Каза Палома, думите на Ан нямаше да успеят да я наранят така дълбоко и тя нямаше да постъпи по този начин. Беше непреклонна, че и той трябва да понесе част от вината за положението. Ако проклетата заключена врата го засягаше, трябваше да каже нещо! Ако имаше значение за него, той можеше също да реагира по някакъв начин! А ако не беше така...

В този момент Янси се появи в двора с непроницаемо изражение, сякаш мислите ѝ го бяха призовали.

— Опакова ли нещата? — хладно попита той, гледайки я безучастно.

Сара объркано се взря в него, като ѝ се искаше пулсът ѝ да не се ускорява така бясно само при вида му.

— Да опаковам ли? — повтори тя. — За какво става дума?

— За пътуването до Палома — отвърна безгрижно той, без да сваля очи от нея. — Забрави ли за това?

— О, не мисля, че сега това е добра идея — отвърна неуверено тя, а изразителното ѝ лице издаваше смущението ѝ. Палома? При сегашната ситуация той не можеше да иска да отидат там!

— Защо не? Нали все още си моя жена? — настоя подкупващо той. — Ако не ме лъже паметта, утре тръгваме.

Сара безпомощно кимна, без да може да откъсне очарования си поглед от блестящите дълбини на очите му. Той се усмихна не особено окуражително и отсече:

— Добре! Щом още не си опаковала нещата, позвъни на Мария и започни да се приготвяш. Тръгваме утре призори — не искам да пътуваш в горещината.

Той вече се беше обърнал, когато внезапно Сара, събрала целия си кураж, прошепна:

— Защо се ожени за мен?

Янси замръзна на място. Бавно се извърна, за да я погледне. Лицето му беше безизразно и той се взира известно време в нея, без да

каже нищо. Сара проклинаше дългия си език и ѝ се искаше да е на хиляди мили далече от този смуцаващ и мъчителен разговор, когато той най-накрая повтори:

— Защо съм се оженил за теб? Е, скъпа, мислех, че вече си го разбрала!

Обезсърчена от изражението на лицето му, но запазила хладнокръвие, Сара отвърна:

— Не, не съм и затова те питам! Защо се ожени за мен?

Натрупаният гняв от безизходното положение избухна и той, ядосан както никога в живота си, я сграбчи за раменете и силно я разтърси.

— Да видим ти какво мислиш по въпроса! Защо съм се оженил за теб? — изръмжа той.

— Не мога да ти кажа! — Сара мъчително преглътна. — Не зная! Ти криеш чувствата си. Никога не казваш какво мислиш.

Лицето му потъмня; той я хвана през кръста и я притисна към слабините си. Сара учудено отвори уста, когато усети възбудата му и той се усмихна мрачно.

— Не смятам, че крия какво чувствам в момента, скъпа моя. А що се отнася за това какво си мисля — не искам нищо друго, освен да продължим това, което правехме преди да заключиш проклетата врата! Искам да разкъсам дрехите ти и да видя дали тялото ти е толкова нежно и топло, както си го спомням.

Сара гневно се отскубна от прегръдката му и го погледна със свити юмруци.

— Не говоря за това и ти го знаеш!

Той скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на рамката на вратата.

— За какво друго можем да говорим? Не си ли решила отдавна, че те преследвам само заради великолепно то тяло? Или по-скоро заради това, което меката ти, съблазнителна плът може да ми даде? — жестоко прибави той. — Наследник за Каза Палома! Не е ли това единствената причина да се ожения за теб? Какъв друг мотив бих могъл да имам?

Сара го гледаше стресната, с широко разтворени зелени очи на бялото лице и Янси веднага се разкая за суровите си думи, а болката като с нож да пробощда сърцето му когато усети страданието ѝ. Той

обаче бе прекалено разгневен и наранен, за да се отклони от избрания път, прекалено вбесен, за да махне с лека ръка на това, което ги разделяше и да размисли трезво. Той искаше да я нарани, да я накара да почувства поне наполовина мъката, която беше изпитал през последните няколко дни и макар че дълбоко в себе си се срамуваше от дивите си инстинкти, беше твърдо решен да не отстъпи.

Да чуе как той изрича отблъскващите думи; да чуе произнесени на глас всичките си ненавистни съмнения беше повече, отколкото тя можеше да понесе. Сърцето ѝ се сви в агония и в гърлото ѝ се надигна горчивият, противен вкус на поражението. Тя отстрани поглед от твърдите му черти и безизразно произнесе:

— Мисля, че няма смисъл да говорим повече. — Тя се обърна и прибави със смразяваща учтивост: — Ще ме извиниш ли сега? Ако настояваш за пътуването до Палома, трябва да позвъня на Мария и да започна да се приготвям.

Ръцете му я сграбчиха все едно я бе ударил камшик. Той я привлече до себе си и я целуна с целия плам и болката, насъбрани в душата му. Той откъсна ненаситните си устни от нейните чак когато и двамата останаха без дъх и меко прошепна:

— Повярвай, наистина настоявам за това! И Сара, в Палома... ще споделяш леглото ми! Няма да има никога повече заключени врати между нас!

— Може би имаш намерение да събереш всички ключове и да ги скриеш? — сурово отвърна тя и го изгледа мрачно.

— Щом трябва, да!

— О, наистина ще е необходимо, повярвай — поне за това можем да сме на едно мнение!

Те стояха така и дълго се взираха един в друг като нито единият, нито другият искаше да отстъпи. После Янси я пусна с рязко движение, обърна се и се изгуби във вътрешността на къщата.

Мъчително вдървена, Сара го изпроводи с поглед. Постепенно тя започна да си възвръща самообладанието и се почувства странно безгрижна, изпълнена с учудващо спокойствие. Сякаш сблъскала се лице в лице с най-лошото, вече можеше да гледа напред и нямаше повече да гори в ада на съмненията. Вече знаеше истината — той я бе взел за жена заради наследника на Каза Палома. Много добре. Въпреки гордите си думи, тя ще му роди наследник и няма да му даде нищо

повече — кълнеше се гневно тя и като влезе в стаята, яростно дръпна шнура на звънеца за Мария. Ще отиде в Палома; ще му роди дете и после при пръв удобен случай щеше да изтръгне черния му дроб и да го изпържи пред очите му! Изведнъж се почувства доста по-добре и започна отмъстително да изхвърля дрехите от гардероба си.

В този момент не само Сара искаше да стори зло на Янси. Ан Шелдрейк не само щеше да изтръгне и изпържи черния му дроб, но беше достатъчно вбесена, за да го хвърли даже на кучетата!

Ан и Хайръм си бяха уредили среща когато се стъмни, при върбите и тополите, които бяха скупчени при потока, малко по-назад от кокетната малка къща, която Янси беше предназначил за нея и Том. Като хвърляше нервно през рамо предпазливи погледи към нея, тя изтича до уговореното място.

Една бележка от Хайръм, изпратена тайно до нея преди час по един млад каубой, на когото имаха доверие, вече я бе известила за заповедта Хайръм да тръгне за Палома, така че първоначалният ѝ гняв вече бе попреминал. И все пак, когато забеляза очертанията на Хайръм, почти изцяло скрит в дърветата и падналите сенки, сините ѝ очи все още блестяха заплашително. Тя веднага се хвърли в ръцете му и те жадно се целунаха. След миг тя вдигна глава и ядосано извика:

— Какво ще правим? Няма да понеса раздялата ни! Този проклет Янси! Защо си му необходим?

Хайръм разсеяно погали раменете ѝ.

— Не зная, но подозирам, че може да е разбрал за нас.

— Но откъде? Бяхме толкова предпазливи! — Ан изглеждаше уплашена.

Хайръм сви рамене.

— Това е негова земя; хората също са негови — аз съм почти убеден, че няма нещо, което той да не знае. А за това какво ще правим — мислех... — Той замълча, очевидно събирайки мислите си и в настъпилата тишина ясно се чу шум от счупена клонка. Те и двамата подскочиха и предпазливо се възряха натам, откъдето дойде звукът. Нямаше нищо. Никакъв звук повече. Никакво движение. Нищо, само мракът ставаше все по-гъст.

След миг се чу второ изпукване, този път по-далече и двамата облекчено въздъхнаха, когато едно от кучетата, които се скитаха из селото, се отдалечи от потока и се запъти към мъждукащите светлини

на къщите. Хайръм отвори уста да каже нещо, но Ан сложи ръката си на устните му и го накара да замълчи. Макар че видя кучето, тя имаше странното усещане, че там има някой, който ги следи. Тя напрегнато чакаше, но времето минаваше без да се случи нищо и тя постепенно се отпусна.

— Съжалявам — нервно се засмя тя. — Просто напоследък Том се държи странно. Чудя се дали...

— Мислиш, че ни подозира? — попита Хайръм явно обезпокоен. Той се поколеба, а после меко попита: — Ще се отървеш ли от него по-скоро, отколкото планирахме?

Ан решително поклати глава и се намръщи.

— Не вярвам той да се досеща какво става и няма причина да се превръщам в скърбяща вдовица точно сега, но той наистина е странен напоследък. — Тя сви презрително рамене. — Забрави вече за моя съпруг и ми кажи, че си измислил как да разделиш Сара и Янси преди тя да забременее и да разруши плановете ни.

— Мисля, че вече няма значение дали Янси ще е баща на детето или аз — бавно каза той.

— Какво имаш предвид? — изсъска Ан, видимо разгневена. — Необходимо е ти да си съпруг на Сара и баща на детето ѝ, ако искаме да вземем Каза Палома!

Хайръм леко се усмихна в сгъстяващата се тъмнина.

— Престани да мислиш за това — няма нужда да бъда баща на детето ѝ, даже на което и да било от бъдещите ѝ деца. Това което ни трябва е да стана съпруг на Сара.

Ан се намръщи и го погледна строго.

— Но ако нямате дете, каква полза ще имаш да си съпруг на Сара? Освен това, ти даже и съпруг не можеш да ѝ станеш, докато Янси е жив — добави злобно тя. — Тя трябва да остане вдовица, за да можеш да се ожениш за нея!

В мрака Хайръм успя да забележи как изведнъж на Ан ѝ просветна. Прекрасното ѝ лице внезапно разцъфна и тя го погледна с нескрито възхищение.

— Естествено! Той се ожени за нея — следователно Сара ще го наследи! — Ан се прекръсти, очарована от идеята. — Дел Сол, сребърните мини в Мексико, всичко ще бъде нейно. Не ни трябва

Палома! — Тя поривисто го целуна. — Колко умно от твоя страна, скъпи! Колко умно!

— Радвам се, че мислиш така — промърмори Хайръм и леко я целуна. — Струва ми се къде-къде по-лесно да убия Янси, отколкото да го държим далече от леглото на Сара! А щом умре, аз ще съм на разположение да утешавам скърбящата млада вдовица. — Той отново целуна Ан и я завъртя около себе си. — Само си помисли — ако всичко върви както трябва, а аз съм сигурен, че ще е така, след по-малко от година ще бъда patron на дел Сол.

Ан весело се засмя, но след миг лицето ѝ потъмня.

— Разкажи ми какво смяташ да правиш с Янси — попита го тя, а очите ѝ алчно блестяха. — Кога и как ще го убиеш?

Хайръм замислено прокара ръка по лицето си.

— Още не съм го измислил, но няма нужда да бързаме. След като няма да се тревожим, че Сара ще забременее, мога да си позволя по-дълго да обмислям кой е най-малко подозрителният начин да я направя неочаквано вдовица. — Той се засмя. — Реших, че заповедта да отида в Палома е може би най-доброто нещо, което ни се е случвало от доста време. Като замина, ти ще трябва да измислиш как Том да бъде застигнат от преждевременна смърт. А колкото до мен... в Палома ще гледам да поправам отношенията си със Сара. И ще открия най-добрия начин да убия това копеле Янси Кантрел! — добави той със стиснати устни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Тръгнаха за Каза Палома призори. Тъй като Палома беше на половин ден езда от дел Сол, Янси предвиждаше спокойно пътуване в усамотение със Сара, въпреки че трябваше да се оглежда за скитащи индианци. Напрежението между тях обаче, както и враждебното присъствие на Хайръм, обрекоха на провал всички планове на Янси да поухажва Сара.

Яхнал любимия си кон — як, тъмен, червеникавокафяв жребец — Янси наблюдаваше мълчаливо и с мрачно лице как Сара гъвкаво възсяда Локуела, а Хайръм изниква от едната ѝ страна на дорест кон с бяло петно на челото. Приятелската усмивка, с която се обърна към Сара, предизвика у Янси остра нужда да го изхвърли от седлото, но той само изруга през зъби, пришпори коня и ги поведе напред. Танси, Бартоломю и няколко други слуги с багажа на Сара и различни провизии, щяха да ги последват по-късно същия ден.

Въпреки твърдото си намерение да не се радва на нищо, което Янси е планирал, Сара не можеше да потисне надигания се в нея ентусиазъм, когато започнаха да яздят към Каза Палома. Янси налагаше умерен ход на конете и колкото повече се отдалечаваха хасиендата и къщите, толкова по-силно я обземаше усещането за приключение.

Най-напред тримата яздеха в сковано мълчание и безмълвната тишина на утринта се нарушаваше само от скърцането на кожените седла и приглушения тропот на конските копита. Когато хасиендата се изгуби зад тях, Янси намали ход и изравни коня си с този на Сара и въпреки че тя не му обърна внимание, усещаше върху себе си втренчения поглед на Янси.

В хладния въздух проехтя печален вой на вълк, който я разсея за миг и очите ѝ инстинктивно срещнаха суровия му поглед. До края на живота си този вой щеше да ѝ напомня ужасното ѝ преживяване, което можеше да завърши много по-трагично, ако Янси — нейният черен конник, не се беше появил на хоризонта. Загледана в тъмните дълбини на очите му, Сара въпреки намеренията си изведнъж се почувства без

дъх, копнееща да усети ръцете му около себе си и устните му върху своите...

Ядосана на себе си, тя отклони поглед и обърна към него прекрасния си леден профил. Меката му усмивка не я накара да се почувства по-благосклонна и тя решително се обърна към Хайръм.

— Е, Хайръм, ето ни най-накрая на път за Каза Палома. И на теб ли ти се иска да отидеш там толкова, колкото и на мен?

Хайръм се усмихна накриво.

— Имахме такива планове, нали? Двамата заедно щяхме да превърнем едно старо, полуразрушено ранчо в голяма скотовъдна ферма — унило изрече той. — Аз толкова се надявах да станем партньори по друг начин, че нещата ще бъдат различни и вие ще... — гласът му заглъхна и забелязал буреносното изражение на Янси, той бързо добави: — Ех, не така си представях отиването ни в Палома, но нямам търпение да видя имението.

Хайръм умишлено напомни на Сара за първоначалните им планове; имайки предвид последното им ожесточено стълкновение преди сватбата ѝ, той не беше сигурен как тя — или съпругът ѝ — щяха да приемат изказването му. Той обаче трябваше да поеме риска; беше жизнено необходимо да възстанови отношенията си със Сара и като за начало не му се видя лошо да ѝ припомни по-щастливите времена, когато двамата с нея бяха изпълнени с идеи за Палома.

Сара не можеше да повярва, че той се осмели да спомене по такъв начин за миналото и се вдърви, като го гледаше с възмущение и недоверие. В съзнанието ѝ изплува споменът за това как той страстно целуваше Ан Шелдрейк и разбирайки, че нежните му чувства към нея, които претендираше че изпитва, бяха една безскрупулна лъжа, тя едва се сдържа да не го нарече безпринципен мерзавец, какъвто всъщност беше. Вече ѝ бе известна презряната му непочтеност — от сега нататък тя щеше да си отваря очите и нямаше да се поддаде отново на предразполагащите му обноски! Хайръм не разбираше какъв късмет има — той избягна безкомпромисните укори само защото тя бе решила да покаже на безчувствения си, арогантен и надменен съпруг колко малко значи той за нея.

Тя се усмихна престорено на Хайръм и му отвърна:

— Радвам се, че си открил, че няма смисъл да въздишаш по миналото и каквито и разочарования да си изтърпял по отношение на

Каза Палома, не си им позволил да угасят ентусиазма ти. — Тя погледна сурово съпруга си изпод дългите си мигли. — Животът е прекалено кратък, за да се занимаваме с неприятните неща — особено с тези, които не можем да променим.

— Скъпа, искам да те предупредя, че ако веднага не промениш темата, „неприятните неща“ ще станат много повече.

Сара му беше признателна за намесата и когато лъчите на зората обляха в златно-розова светлина хоризонта, поне единият от тримата ездаци беше удовлетворен. За миг тя си помисли дали да не забие още по-дълбоко ножа, но един бегъл поглед към лицето на Янси я убеди, че да си играе с огъня е не само опияняващо, но и много опасно занимание.

В продължение на няколко мили те яздиха в мълчание, но когато тъмнината се разсея и прерията блесна под топлата слънчева светлина, настроението им като че ли се оправи и те започнаха да си приказват. Когато искаше, Янси можеше да бъде очарователен събеседник и тъй като се стремеше да спечели благоразположението на жена си — и да не даде предимство на Хайръм — той се показва невероятно обаятелен. Колкото повече пътуваха, толкова повече той омайваше Сара с разкази и сведения за местността и особено за Каза Палома.

На пръв поглед земята изглеждаше безкрайна и равна, покрита чак до хоризонта с висока почти до кръста трева, осеяна тук-там с големи петна от непроходим гъсталак, мескитови дървета и устремени към небето кактуси. Сара изненадано установи, че има множество ручей, очертани от тополи, върби и акации, през бистрите води на които конете с лекота преминаваха. Колкото повече яздеха, толкова по-силно тя чувстваше нежните вълнообразни очертания на терена, малките долчинки и падини, които го пресичаха, както и заоблените хълмове, оживяващи безбрежната равнина. Както беше свойствено за тази част от Тексас, местността изобилстваше с дивеч — антилопи, мечки, пъдпъдъци и диви пуйки, както и с безброй диви говеда и тънконоги мустанги, които се обръщаха в панически бяг само при вида на конниците.

За Сара времето летеше, тъй като тя се бе потопила в нежното внимание на съпруга си и прехласнато слушаше разказите му за първите дни на испанските заселници в Тексас, докато се взираше в

девствената дива красота на земята. Даже се учуди, когато той спря коня си и меко произнесе:

— Това е, скъпа. Каза Палома.

На малък хълм в далечината нетърпеливият поглед на Сара съзря скупчени постройките. Беше прекалено далече и почти нищо не можеше да се различи, но когато приближиха, сърцето ѝ се сви пред мъчителната гледка на явна разруха.

Освен че бяха построени край лъкатушещи ручеи с дървета по бреговете и бяха изградени от кирпич, между Каза Палома и дел Сол имаше малко прилики. Както и в дел Сол, централната къща бе оградена от здрави стени, а тесните бойници в гладката им повърхност напомни убедително на Сара, че тези земи са все още диви и опасни. Команчите продължаваха да извършват смели набези и обезпокояващо много жители на Тексас намираха смъртта си в индианските атаки.

Повече от дузина постройките бяха струпани около стената, която ограждаше хасиендата, но те изглеждаха толкова отчайващо въпреки новите си сламени покриви, че тревогата на Сара се задълбочи. Тук не я посрещнаха добре оформени ниви, нито овощни градини; Палома беше просто едно малко, самотно селище сред безбрежната пустош, която го обкръжаваше и макар че имаше доста окуражаващи знаци, че хората на Янси са поработили здраво за краткото време, което бяха имали, беше очевидно, че Палома е била изоставена на разрухата.

Кактуси и мескитови дървета бяха избуяли навсякъде и независимо че повечето трънливи храсти около имението бяха изкоренени и събрани на купчини, за да ги горят, накъдето и да погледнеше Сара виждаше колко много работа още трябва да бъде свършена — навсякъде се забелязваха изпочупени огради, останки от стари плевни и хамбари и прогнили навеси. Докато яздеха, проправяйки си път между крякащите кокошки и блеещите кози, които хората на Янси бяха взели със себе си, тя мрачно призна, че за да се възвърне поне част от предишния блясък на имението, ще са нужни страшно много пари, цяло богатство. Със сигурност много повече, отколкото тя притежаваше, криво се усмихна тя. Проклетият Янси отново се бе оказал прав!

Когато влязоха през портите в земите на имението, Сара осъзна, че Каза Палома е много старо селище, а главната сграда приличаше повече на крепост, отколкото на къща. Хората на Янси със семействата

си бяха работили здраво, за да придобие имението човешки вид и забелязвайки по лицата им, че те очакват реакцията им докато се блъскаха, за да се приближат колкото се може по-близо до своите сеньор и сеньора, Сара сърдечно им се усмихна и лошото ѝ настроение изчезна. Каза си, че трябва да е щастлива от обрата, който нещата бяха взели. В крайна сметка, разсъждаваше логично тя, ако беше пристигнала в Палома и беше заварила потискащото, порутено място така, както вероятно го бяха намерили хората на Янси, преди да се хванат на работа, тя щеше да остане напълно съкрушена от непосилната задача, която щеше да се изправи пред нея. Задача, която ставаше двойно по-тежка от факта, че ако се провалеше, не само че щеше да остане без пукната пара в джоба, но и останалите членове на домакинството ѝ от Магнолия Гроув щяха да са обречени на същата съдба.

Сара потръпна от картината, която се бе появила пред очите ѝ. Изведнъж се почувства безкрайно щастлива, че не бе дошла тук само с романтичните си мечти и една каруца, побрала всичко, което притежаваше и усмивката ѝ стана още по-сърдечна и ослепителна.

Янси, който ѝ помагаше да слезе от коня, остана поразен от прекрасната ѝ усмивка и ръцете му здраво обгърнаха гъвкавия ѝ кръст.

— Не си ли разочарована? — попита с дрезгав глас той, като не се лиши от удоволствието бавно да плъзне тялото ѝ надолу по своето.

Дъхът на Сара спря, когато тя срещна погледа му и откри явното желание в очите му. После бавно поклати глава.

— Не — меко каза тя. — Не съм разочарована.

Янси забрави за всичко друго, освен за любимата жена в ръцете му. Без да обръща внимание на хората около тях и без да се стеснява, той внимателно я привлече към себе си, като все пак ѝ оставяше възможност да се отдръпне и после нежно я целуна.

Радостните възгласи на околните ги върнаха рязко към реалността. Осъзнал къде се намират и забелязал хората, които наблюдаваха с нескрит интерес, Янси неохотно откъсна устни от нейните. На лицето му се появи весела усмивка.

— Добре дошла в Каза Палома, *mi esposa*... — прошепна той. — Надявам се тук да бъдеш много щастлива.

В следващите няколко мига се разменяха поздрави и докладваха на Янси докъде са стигнали различните работи, с които се бяха

захванали хората му по неговите нареждания. Постепенно обаче хората се разпръснаха, за да продължат всеки своята работа. Естебан беше един от последните и след като си размениха няколко шеги, Янси му нареди да се яви по-късно при него. Едва когато Естебан нахлупи сомбрерото си на главата и се отдалечи, Янси се сети за Хайръм.

Със суров блясък в очите и с ръка все още около кръста на Сара, Янси бавно се обърна към Хайръм, който беше останал на коня си през цялото време, докато траеше врявата, предизвикана от пристигането им.

— Естебан — извика той. — Un momento. — Когато Естебан спря и се върна обратно, той рязко продължи: — Заведи Хайръм при мъжете, които правят кошарите и му покажи какво да работи. После погледна хладно към Хайръм.

— Няма нужда да сваляш багажа си — ще работиш навън заедно с другите мъже и ще спиш заедно с тях. — Той криво се усмихна. — Лагерът е на открито. Съжалявам, но ще трябва да спиш на земята, а тъй като тук няма нищо, което да заслужава вниманието ти, вярвам, че ще се съ согласиш, че това е най-доброто решение.

Хайръм сви гневно устни, но само леко кимна и без да продума, пришпори коня си, за да последва Естебан. Янси гледаше как той се отдалечава и се чудеше какви ли проблеми може да му създаде Хайръм.

Едно остро ошипване по ръката прекъсна унесения му размисъл и го върна към далеч по-приятното занимание да възвърне благоволението на съпругата си. Целувките, които си бяха разменили при пристигането доста го бяха окуражили, но когато срещна погледа ѝ, войнственият пламък в блестящите ѝ зелени очи му показва, че с отношението си към Хайръм е загубил голяма част от постигнатото.

— Колко лошо постъпи! — възмутено каза тя. — Не трябваше да се отнасяш толкова високомерно с него! Той дълги години беше управител при баща ти и го последва във войната! Убедена съм, че заслужава много повече внимание, отколкото ти прояви към него. Да го накараш да спи на земята като пеон! Засрами се! — Увлечена, тя завърши въодушевено: — За бога, Хайръм е не просто някакъв негодник, когото си прибрал по милост! Той е почти като член от семейството!

— Не и от моето семейство! — отвърна Янси без да повишава тон. — Не съм забравил, че някога той имаше явни желания към теб. — Той я погледна строго. — Когато е постоянно под опека, няма да се тревожа, че ще си мислиш какво си изпуснала!

Сара пое възмутено дъх.

— Как смееш! Като че ли аз... — не ѝ достигнаха думите. Почти разтреперана от справедлив гняв, с вирнат високо нос, тя отчуждено изрече: — Моля те, покажи ми стаята! Нямам какво повече да ти кажа!

За нейно учудване той ѝ отвърна меко.

— Скъпа, извини ме! Не трябваше да намеквам, че може да направиш каквото и да било, с което да престъпиш брачната си клетва — ти си прекалено честна и почтена! Прощаваш ли ми? — пресипнало попита той с мек блясък в погледа и със странна усмивка на устните.

Просто не беше честно! — отчаяно си помисли Сара. Беше му ядосана, а той само трябваше да ѝ се усмихне, да я погледне с тези златистокафяви очи с гъсти мигли и вътрешностите ѝ омекваха! Но той все пак се извини, спомни си тя.

— Не го заслужаваш — тихо отвърна тя, а от възмущението ѝ вече бе останала едва забележима следа.

Янси се засмя и я вдигна на ръце. Звучно я целуна и докато Сара все още не с беше опомнила, бързо я занесе в хладния интериор на хазиендата. Щом влязоха вътре, той я пусна на земята и широко разтвори ръце.

— Къщата е на ваше разположение, мадам!

Въпреки непривлекателния си външен вид, хазиендата в Палома всъщност беше доста удобна и просторна. Имаше доста по-малко стаи от дел Сол, а и повечето от тях бяха много по-тесни, но мястото излъчваше сурово очарование, което веднага завладя вниманието на Сара. Тя открито призна, че за това допринася фактът, че цялата къща беше основно пометена и подовите бяха изтъркани, а от складовете на дел Сол бяха докарани множество изящни предмети и мебели, с които да обзаведат стаите. Вълнена постилка в блестящо синьо и златисто покриваше каменния под; на едната стена висеше старинен, прекрасно изработен гоблен, а в голямата sala бяха разпръснати множество удобни кресла от червеникавокафява кожа.

Тя непрестанно усещаше присъствието на Янси от едната си страна, тъй като ръката му отново бе обвила кръста ѝ; така двамата

заедно обиколиха новия си дом и Сара реши, че той много ѝ харесва. Стаите бяха по-пусти и мебелировката — доста по-оскъдна и проста, отколкото в дел Сол, но независимо че обожаваше дел Сол и му се възхищаваше, усещаше, че в Палома има нещо друго... Тук беше по-уютно, усещаше се ободряващата липса на великолепия. Тя се чувстваше по-свободна, а богатството и елегантността на поколенията испански аристократи, живели в дел Сол, тук не бяха толкова очевидни. Първите прадеди на Янси от Испания, заселили се в тези земи и построили тази къща, са били дръзки авантюристи, трудолюбиви мъже и жени, хора на действието и въображението. Сара беше съпричастна с духа им и с къщата, която беше безмълвно свидетелство за победата им над враждебната природа и върлуващите многочислени банди от команчи, които опустошаваха областта.

Малкият, открит вътрешен двор в средата на къщата беше великолепен изненада за нея, както и изящната плачеща върба, засенчваща почти целия двор и миниатюрния звънлив фонтан. Стар храст с жълти рози пълзеше, здраво захванат по едната стена на хахиендата, а нежният му аромат се носеше в топлия въздух и Сара забеляза, че в основата на другата стена, на слънце бяха поставени няколко глинени гърнета с прясно засадено червено и бяло мушкато. В хладната сянка на върбата бяха примамливо поставени малка черна масичка от ковано желязо и два стола с червени възглавници и на Сара ѝ се прииска да се отпусне и да остави да я изпълни спокойната и ведра красота на това място.

За разлика от дел Сол, тук нямаше покрити галерии с изящни арки и почти всички стаи на хахиендата бяха отворени към този централен вътрешен двор. Това беше характерно за повечето испански къщи — в него се събираха семействата и прекарваха по-голямата част от времето си. Сара разбираше защо — мястото беше толкова примамливо!

— Харесва ли ти? — попита Янси, усмихнал се на изразителното ѝ лице.

— О, да! — радостно отвърна Сара. — То е като оазис на спокойствието — като че ли външният свят просто се е стопил.

Янси едва забележимо се усмихна и отново огледа двора. В очите му се появи замислено изражение и той бавно каза:

— Спомням си, че майка ми много обичаше това място. Двамата с баща ми с часове седяха на тази масичка, смееха се и приказваха, докато аз си играех в краката им. А когато той заминаваше, тя седеше тук и му пишеше дълги писма, или пък ми четеше на глас тези, които той ѝ беше изпратил — поне голяма част от тях. Сигурен съм, че е пропускала някои части заради невинните ми уши!

— Изглежда майка ти и Сам са били силно влюбени един в друг — започна неуверено Сара. Янси рядко говореше за родителите си и тя не искаше да нарушава потока на спомените му, но думите му просто се нуждаеха от отговор.

Янси ѝ хвърли скептичен поглед.

— Е, в началото със сигурност е било така — преди Анди и дядо ми да ги разделят.

— Но как дедите ти са могли да го направят? — възрази Сара. — Това не е могло да се случи, ако Сам и майка ти наистина са се обичали.

Янси изсумтя.

— Анди презираше майка ми и независимо, че родословното ѝ дърво беше доста по-внушително от неговото, той винаги я бе смятал за „испанска блудница“, за която баща ми се е оженил напук на неговата воля! — Той изглеждаше мрачен. — Едно нещо признавам на това старо копеле — той никога не направи опит да прикрие отношението си към майка ми и сватбата ѝ със Сам! Чувстваше се непоносимо унижен и съм сигурен, че е умрял, проклинайки майка ми, а може би и мен самия.

— Но защо Сам нищо не е направил? Как е могъл просто да стои настрана и да позволи на Анди да го раздели от майка ти?

Янси въздъхна и нетърпеливо потри врата си с ръка. Не обичаше да говори за родителите си и изобщо за миналото и в друг случай щеше да прекрати този разговор. Той обаче усещаше, че за Сара е важно да разбере как са стояли нещата, какво чувства той към Сам и как се отнася към любовта...

— Сам не можеше да се бори против баща си — започна неохотно той. — Анди го беше възпитал да му се подчинява безпрекословно и ми се струва, че единственият път, когато Сам му се е противопоставил, беше когато избяга с майка ми. Понякога се питам откъде е намерил смелост за това — то беше толкова нехарактерно за

него. — Той беше вперил немиждащ поглед към малкия фонтан, струите на който изпълваха със звънливи звуци двора, а после рязко каза: — Сам беше внимателен, отстъпчив човек и както знаеш, съвсем безволев. И в най-старите ми спомени за него той винаги бе избирал пътя на най-малкото съпротивление и тъй като Анди постоянно ругаеше майка ми и изискваше неща, които Сам не можеше да се прави, че не забелязва, не е никак странно, че те в края на краищата се отчуждиха един от друг — независимо колко много са се обичали в началото. Старият Анди Кантрел беше дебелоглав егоист и деспот, въпреки че ми е дядо! — откровено каза Янси. — Той беше свикнал да се налага и да пречупва волята на хората, когато му изнася. Старият негодник беше и умен — залагаше на предаността на Сам към него и винаги го викаше обратно в Магнолия Гроув, претендирайки че има някаква неотложна работа, която само той може да свърши. След известно време на Сам му беше по-лесно просто да прави това, което Анди искаше от него.

— Но майка ти не е ли могла да... — Сара го гледаше ужасена.

— Какво да направи? — хладно отвърна Янси. — Да се бори със свекъра си за любовта на съпруга си? — Той изръмжа със суров израз на лицето: — Ако Сам беше мъж на място, истински мъж и не беше позволил на Анди да го манипулира, нямаше да има нужда тя да се бори за любовта си! Тя не трябваше да го прави! — Лицето му загуби суровото си изражение и върху него се изписа умора. — Не бяха само Сам и Анди — тя също си имаше проблеми. Нейният баща също не приемаше брака им и въпреки че в края на краищата се примири с него, по свой начин положи всички усилия да я настрои против Сам и да омаловажи чувствата ѝ към него. И двамата бяха уязвими — Анди настройваше Сам, а Армандо — Маделина и те нямаха никакъв шанс. Това, което се случи между тях, бе неизбежно и аз се съмнявам, че нещата щяха да се поправят, ако майка ми бе надживяла Анди — злото вече беше сторено.

Сара оглеждаше очарователния двор със замислено изражение и се мъчеше да си представи какво е чувствала Маделина, влюбена и омъжена за един човек, но постоянно губеща битката с неговия баща и постоянно настройвана срещу него от собствения си баща. А и Сам — какво ли му е било на него? Беше обичал майката на Янси — в това Сара бе убедена; бил е влюбен в Маделина както в никоя друга жена...

но Янси не вярваше в това... Тя се извърна към него и внезапно попита:

— Ти обвиняваш Сам за всичко, нали?

Янси остави шапката си на желязната масичка и уморено прокара ръце през косата си.

— Не и не го мразя — никога не съм го мразил. Може когато бях по-млад да съм негодувал, че не е бил по-силен, че не е застанал зад мен и майка ми, но омразата никога не е завладявала мислите ми. Той ме обичаше по свой собствен начин и когато станах по-възрастен, осъзнах, че той просто не можеше да не бъде слаб. — Янси сви устни. — Даже и след Маргарет не го намразих. Той ме нарани дълбоко — не мога да го отрека — и имаше един период, в който бях така изпълнен с болка и яд, че ми се струваше, че го мразя, но не бях прав. Той ми беше баща и след всичко, което беше казано и извършено, аз го обичах.

Сара потърси с поглед очите му и това, което откри в тях, я убеди, че той казва истината — наистина бе обичал Сам. После тихо го попита:

— Щом си го обичал, защо не отговори на нито едно от писмата му? — Тя не можеше да потисне обвинителната нотка, която трептеше в гласа ѝ. — Когато беше на смъртно легло, той те умоляваше да дойдеш да го видиш, но ти не го направи! Твърдиш, че си го обичал, но му отказа единственото нещо, което желаше — да си до него, когато умира!

Янси се намръщи.

— За какво, по дяволите, говориш? Освен проклетия пратеник на адвоката му, никога не съм получавал писмо от него — нито едно!

Сара изглеждаше смутена.

— Но... но той ти писа — много пъти. — Янси я гледаше скептично и тя разпалено продължи: — Аз съм виждала писмата с очите си, наистина! Даже писах някои от тях вместо него!

— Е, аз не съм получил нито едно! — Той я сграбчи за ръката и я разтърси. — Наистина ли смяташ, че ако съм получил писмо от Сам, ако съм знаел, че умира и иска да ме види, е нямало да отида при него? Исусе Христе! Колко високо мнение имаш за мен!

Тя го погледна несигурно. В думите му имаше толкова болка и възмущение, че тя не знаеше в какво повече да вярва.

Чул въздишката ѝ, Янси повдигна брадичката ѝ и се взря в изумрудените дълбини на очите ѝ.

— Никога не съм получавал писмо от Сам — подчерта той. — Ако бях получил, през ада щях да мина, но да се върна при него. А преди да приключим с неприятната тема за брака на родителите ми, нека те уверя, че аз не съм като баща си. Нито съм слаб, нито лесно мога да бъда пречупен и никога няма да позволя на който и да било да издигне преграда между нас!

Споменът за думите на Ан я прободе и Сара, дълбоко поела дъх, хладно отвърна:

— Не, не вярвам, че ще го допуснеш... но нашите отношения са твърде различни, нали? Ние не се обичаме и ти се ожени за мен по съвсем практични съображения. Любовта няма нищо общо с това!

Ноздрите на Янси се разшириха от гняв и очите му яростно заблестяха.

— Малка сляпа глупачка! — дрезгаво рече той. — Предполага се, че жените разбират от тези неща, но ти си така заслепена от това проклето условие в завещанието на Сам, че не виждаш и това, което е под носа ти. — Той грубо я разтърси. — Знаеш ли, има моменти, когато страшно ми се иска да извия прекрасната ти шия! — После, наблягайки на всяка дума и изстрелвайки я като куршум, той каза: — Практичните съображения нямат нищо общо с нашия брак! Ако бях практичен човек, щях да те оставя на вълците и да се смятам дяволски щастлив, че съм се отървал толкова лесно!

Сара го гледаше с отворена уста и нещо в очите му, нещо в тона на думите му хвърляше лъч на омайна надежда в душата ѝ. Без да сваля поглед от матовото му лице, събрала цялата си смелост, тя го попита задъхано:

— Искаш да кажеш, че не си се оженил за мен заради Каза Палома? — Тя нервно преглътна. — Че си имал други причини да ме вземеш за жена?

Той се усмихна и я притисна до себе си. Целуна я и едва когато кръвта запулсира бясно във вените ѝ и тя не можеше да разсъждава трезво, когато цялата бе изпълнена с мисъл за него, а ръцете ѝ обвиваха врата му и тялото ѝ нетърпеливо се притискаше до неговото, той вдигна глава и доволно се вгледа в замаяното ѝ изражение. Докосна възбуждащо с устните си нейните и изръмжа:

— А сега какво мислиш, за бога?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Напълно объркана, Сара не се възпротиви, когато той я вдигна на ръце и я занесе в съседната стая. Пред погледа ѝ се мярнаха бели стени, на една от които беше окачено тъкано пано в блестящо пурпурночервено, сапфирено синьо и жълто, нарушаващо еднообразието на белия цвят, а масивното старомодно испанско легло от тъмно дърво я посрещна гостоприемно с мекотата на пухените си завивки, когато Янси я положи върху тях. Той я последва в леглото, а едрото му тяло се беше надвесило над нея и ръцете му я галеха докато събличаха дрехите ѝ.

Не можеше да спре да я целува с жадни пламенни целувки, от които тя не можеше да си поеме дъх и които я караха да копнее за любовта му. Желанието замъгляваше разсъдъка ѝ и тя непохватно и припряно се мъчеше да разкопчае дрехите му, а когато ръцете ѝ най-после докоснаха кожата му, тя въздъхна с наслада. Сякаш не можеше да му се насити — пръстите ѝ галеха лицето му, а после се спуснаха по широкия гръб към стегнатите задни части и накрая се спряха на мускулестите очертания на гърдите му.

Когато немирните ѝ пръсти леко докоснаха зърната на гърдите му, Янси подскочи и изстена от удоволствие, а ръцете му обхванаха поздраво хълбоците ѝ. Той копнееше за нея и беше така възбуден и готов да я люби, че му се струваше, че ще умре, ако не намери незабавно облекчение в нежното ѝ тяло. Непреодолимото желание, което бе потискал през изминалите дни, безмилостно се надигна в него, а копринената ѝ кожа под дланите му, вкусът на езика ѝ когато срещаше неговия, упойващият ѝ аромат, изпълващ ноздрите му и приглушените стонове на задоволство, които милувките му изтръгваха от гърдите ѝ, го доведоха почти до края.

Сара го следваше по пътя към екстаза. Залостената врата на стаята ѝ беше лишила от удоволствията на брачното ложе не само Янси, но и нея самата и когато той я взе в ръцете си, за да я донесе в стаята, Сара беше обзета от предателско, неудържимо желание. Искаше го. Искаше да чувства движението му в себе си. Искаше

страстните му целувки; искаше да усети ръцете му на гърдите си и възбуждения му член дълбоко в себе си. Изгаряше от копнеж да изпита отново възторга, до който я довеждаше той, когато я любеше и когато ръката му се спусна между краката ѝ и пръстите му се плъзнаха във влажната, топла плът, тя изстена и разтвори бедра, извивайки се в ръцете му.

Когато чу стона ѝ и почувства готовността ѝ, Янси, вече болезнено възбуден, се отпусна по гръб, увеличавайки я със себе си. Полулегнала върху него, тя го погледна леко изненадана.

— Ела отгоре, любима — ти ще решиш колко бързо ще достигнем до рая... — прошепна дрезгаво той, а очите му блестяха от първично желание.

Тя отвори широко очи, когато той я повдигна и я намести така, че бедрата ѝ обхванаха хълбоците му, а после бавно и сладострастно я спусна върху изправения си член. Беше възхитително усещане, още повече че можеше да вижда изражението му, когато той започна да се плъзга в стегнатото ѝ тяло, а на загорялото му, напрегнато лице се изписаха удоволствието и възбудата, които го изпълваха, когато усещаше как плътта ѝ се разтваря, за да го приеме. Тя гореше от нетърпение да му помогне и се спусна надолу, възхитена как малкото ѝ тяло приема великолепия му набъбнал член. Глух стон се изтръгна от гърлото му, когато тя най-накрая стигна до долу и го пое изцяло в мекото си тяло. Той я изпълваше и беше толкова голям и толкова твърд, че я беше страх да помръдне. Тя се изви леко и устните ѝ се разтвориха от изненада, когато тялото ѝ се разтърси от прилив на удоволствие. Той обхвана хълбоците ѝ и нетърпеливо я раздвижи върху себе си и тя силно потръпна от пронизващата наслада, която тези прости движения предизвикваха в нея.

Тя замаяно го погледна и той ѝ се усмихна напрегнато.

— Направи го, Сара... двамата ще стигнем до рая.

Опряла ръце върху едрото му тяло, Сара се подчини и стройното ѝ тяло се повдигна леко и после се спусна отново върху изгарящия му член. Беше невероятно усещане — както за сила, така и за безпомощност, а очите ѝ заблестяха от чувствена възбуда, когато го направи отново и отново, а спиралата на удоволствието я завърташе все по-силно, докато нуждата да намери облекчение стана почти непоносима.

Ръцете на Янси бяха върху гърдите ѝ, а пръстите му сладострастно галеха набъбналите им зърна и правеха движенията ѝ все по-нетърпеливи и по-стремителни с приближаването на върха, към който двамата се стремяха. Не само Сара търсеше отчаяно облекчение; хълбоците му се повдигаха, за да срещнат нейните и всяко потъване във влажната ѝ топлина го караше да стене. Внезапно той се изправи и жадно целуна устните ѝ. Ръцете му обгърнаха главата ѝ и когато той се отпусна назад, тя го последва, а зърната на гърдите ѝ го докоснаха и устните им се сляха, така че езикът му можеше да повтори нетърпеливите движения на тялото му.

Сара отвърна нетърпеливо на властната му целувка, а езикът ѝ пламенно се извиваше около неговия; те останаха прегърнати, а яростните тласъци на тялото му в нейното я караха да потръпва от любов и страст към него. Горещата следа, която ръцете му оставяха върху гърба ѝ, плъзгайки се по кожата ѝ, усещането на хълбоците му между бедрата ѝ и замайващото чувство, че е върху него, я караха да иска този момент никога да не свършва. Това безумно, първично желание за наслада я измъчваше, но беше най-сладкото мъчение на света и двамата заедно се потапяха в него, докато достигнаха върха...

Ръцете на Янси внезапно обхванаха хълбоците ѝ, за да насочват движенията ѝ и когато първите вълни на удоволствието разтърсиха тялото ѝ, Сара отметна глава назад и се изпъна с вик на наслада. Едва тогава Янси си позволи да се отпусне от напрежението и почти веднага достигна същия бурен екстаз като Сара.

Стресната от силата на удоволствието, Сара се отпусна върху гърдите на Янси, а сърцето ѝ биеше сладостно учестено. Те полежаха така известно време, без да искат да нарушат интимността на този миг, а Сара лежеше върху гърдите му, докато ръката му леко галеше гърба и хълбоците ѝ, а устните му разсеяно докосваха меднозлатистите къдрици на косата ѝ. После Сара се размърда и се плъзна до него на леглото, а пръстите ѝ се заиграха с гъстите черни косми на гърдите му.

Янси я обгърна с ръце и въпреки че Сара искаше да си поговорят за много неща, тя се поддаде на унасящата я дрямка. След по-малко от пет минути тя беше дълбоко заспала.

Няколко мига след това Янси се взираше в прекрасното ѝ лице и изведнъж го обзе странна радост, че баща му се е оженил за нея. Ако Сам не бе предприел такава драстична мярка, за да я предпази, някой

друг мъж можеше да спечели сърцето ѝ и сега тя щеше да лежи също толкова кротко до него. Той се намръщи и му хрумна чудатата идея, че Сам може би се е оженил за нея не само за да осигури бъдещето ѝ — той би могъл да има и друга причина да я вземе за жена, като например да я запази недокосната и със свободно сърце докато се върне синът му...

Лицето му потъмня. Идеята беше безнадеждно заплетена и безкрайно смешна, но както мрачно призна той, съвсем по вкуса на един романтично настроен и съзнаващ вината си баща, какъвто беше Сам! Той широко се прозя и очите му се затвориха, а с ръцете си още по-здраво обгърна Сара. Смешно, помисли си сънено той. Безкрайно смешно беше даже и за секунда да допусне, че Сам се е оженил за Сара, за да я запази за него!...

Сара се събуди първа след известно време и няколко минути просто лелееше и се наслаждаваше на близостта и топлината на отпуснатото тяло на Янси. Даже и в съня си той здраво я беше обвил в ръцете си и тя се усмихна неопределено. О, колко много го обичаше! Въпреки че беше най-вбесяващият мъж на земята!

Освежена от съня и с мисъл, вече незамъглена от страстта, Сара се замисли за чудатите думи, които Янси бе произнесъл в двора. Искаше ѝ се да го събуди и да го накара да ѝ обясни поточно какво искаше да каже, но не беше сигурна в себе си и малко се стесняваше. Никога не бе произнесъл и една дума за любов, никога не бе казал защо настоява да се ожени за нея и въпреки че действията му подсказваха силни чувства към нея — това тя не можеше да отрече, отчаяно ѝ се искаше да чуе тези две прости думи: „Обичам те.“

Макар че можеше напълно да се убеди, че желанието да притежава Каза Палома не беше единственият му мотив за женитбата им, а тази мисъл все пак не беше много далече от съзнанието ѝ, Сара не беше съвсем сигурна, че Янси е влюбен в нея. Без сянка на съмнение тя знаеше, че той я желае — това, което се беше случило толкова скоро в това легло го доказваше! Но тя не беше убедена, че предизвиква у него каквото и да било по-трайно чувство. Той беше мил и внимателен с нея, снизходителен и закрилящ я, загрижен за безопасността и приятното ѝ прекарване, но така би се държал и собственикът на скъпа кобила!

Сара леко изви глава и се загледа в арогантния му профил. После въздъхна. Даже и в съня изражението му не подсказваше нищо и нямаше да подскаже, ако той не решише, помисли си мрачно тя. Янси криеше толкова много неща в себе си и само от време на време правеше леки намеци за това, което мисли и чувства, че Сара се запита дали някога наистина ще узнае какво става зад вбесяващо загадъчния му поглед. Тя отново го погледна и отчаяно ѝ се прииска да го разтърси, за да го събуди и да го попита какво изпитва към нея, но се колебаеше, уплашена, че може да не хареса отговора. Тя сви устни. Ако изобщо получише отговор! Янси имаше вбесяващия навик да отговаря на всичките ѝ въпроси пак с въпрос — проклет да е!

Изведнъж в стаята проехтяха ударите на часовник, отброяващи три часа и Янси подскочи в леглото.

— Исусе Христе! Не знаех, че е толкова късно! — Той изскочи от леглото, бързо се облече и като целуна пламенно Сара, дрезгаво каза: — Не искам да те напускам, но обещах на Естебан да се срещнем в два часа и закъснявам с цял час!

Той излезе от стаята преди Сара да успее даже да го попита кога ще се върне. Вече не ѝ се спеше, а и нямаше друга причина да остане в леглото, затова тя се огледа за дрехите си като си мърмореше нещо за мъжете. Откри дрехите на пода, където Янси ги бе хвърлил по-рано и с лека глупава усмивка на устните ги събра и се облече.

Когато влезе най-напред в стаята, не бе имала време да я огледа подробно, но сега, без разсейващото присъствие на Янси, което да я отвлича, тя се огледа любопитно наоколо. Стаята беше просторна и приятно обзаведена. Имаше само една врата и когато замислено я разгледа и установи, че няма ключалка, Сара направи печална гримаса. Не се съмняваше, че се намира в стаята на господаря и че в Каза Палома няма допълнителни стаи към нея или друга спалня, в която господарката на хасиендата да може да се оттегли — или да се заключи от съпруга си!...

* * *

Янси се беше замислил върху този приятен факт докато бързаше за срещата с Естебан, а на красивото му лице беше разцъфнала

несъмнено доволна усмивка. Даже и когато влезе в малката sala в задната част на хасиендата, където се бяха разбрали да се видят, усмивката още не бе напуснала лицето му, а когато откри, че въпреки закъснението му Естебан търпеливо го чака, доброто му настроение още повече се повиши. Двамата мъже се поздравиха и Янси се извини за закъснението. Двамата се настаниха в тъмнозелените кожени столове пред масивното махагоново бюро с изящна дърворезба и започнаха да обсъждат повода за срещата.

— Открих откъде са взели змията, сеньор — поне аз съм убеден, че става дума за същата змия — каза откровено Естебан, а черните му очи бяха вперени в лицето на Янси.

— Откъде? — изстреля в отговор Янси.

— Нали познавате Гилермо — синът на Лупе, братовчеда на Мария? — започна спокойно Естебан и когато Янси кимна, той продължи: — Преди около две седмици Гилермо заедно с няколко други момчета си играели навън и намерили голяма змия — както ще си спомните тя е била много голяма, по-голяма от нея никой от тях не бил виждал и те я хванали и я занесли в къщи в чувал.

— Била е змията на Гилермо? — попита недоверчиво Янси, без да може да повярва, че който и да било от хората му е искал да стори зло на Сара. — Гилермо ли е сложил проклетата змия в леглото на Сара?

Естебан поклати енергично глава.

— Сеньор! Как може да си помислите такова нещо! Не! Не! Гилермо никога няма да навреди на вас или на сеньората! Никога!

Янси изглеждаше засрамен.

— Знам, че дори не трябваше да си помисля за такова нещо — прости ми! Кажи ми какво се е случило.

— Не знам точно какво е станало и причината да не потърся веднага Гилермо, за да видя дали още гледа змията си въпреки че Мария ми каза за нея в деня, в който я бяха донесли беше, че я бях забравил. Без изобщо да се сетя за змията на Гилермо, аз проучих нещата, както ми наредихте, но не открих нищо. Говорих е всички слуги от хасиендата и с някои от хората в селото, но нито един от тях не бе виждал никакъв гринго да напуска пределите на селото и тъй като бях забравил за змията на Гилермо, нямах какво да ви докладвам. — Естебан въздъхна. — Бях сигурен, че съм се провалил и едва вчера,

когато се върнах в дел Сол за още провизии, се отбих да видя Лупе. Гилермо беше там и изглеждаше доста тъжен. Попитах го какво има и той ми каза, че змията му е изчезнала — някой е махнал капака на дупката ѝ и или я е откраднал, или я е пуснал на свобода. — Естебан сви устни. — Простете ми, сеньор. Не трябваше да забравям за змията на Гилермо — трябваше да се сетя и сам да проверя дали животното е още там, но не го направих. — Той загрижено погледна Янси. — Щях да ви кажа всичко това още вчера, но вие не бяхте в хасиендата и аз трябваше да се върна в Палома с провизиите. Много съжалявам за това закъснение.

Янси отхвърли извиненията му.

— Не се притеснявай за това — свършил си много добра работа. Научи ли нещо друго?

Естебан прегърби рамене.

— Не много, сеньор. Разбрах, че Гилермо е открил, че змията я няма на сутринта в деня, когато се оженихте за сеньора Сара — той си спомнял добре заради всичките тези вълнения около празненството.

Янси изглеждаше замислен, а заплашителният блясък в очите му беше станал по-силен.

— Разбра ли дали някой гринго е знаел за змията?

— Да, сеньор — кимна Естебан. И тримата. — Той се поколеба, а после допълни откровено: — Включително и Бартоломю, и Танси. Малко след като са пристигнали, всички са били разведени из селото и аз специално питах Гилермо дали са им показали змията. Той каза, че всички са я видели. — Той се засмя за миг. — Каза, че русата жена е изпищяла и подскочила, когато е повдигнал капака.

— Лупе и семейството му още ли живеят в онази къща? Тази, която е точно до портите на хасиендата?

— Si! — После Естебан продължи, довършвайки мисълта на Янси. — За който и да било от тях е било съвсем просто да се промъкне покрай стените на хасиендата и след като открадне змията, да я сложи в чувал или кутия и да я донесе в имението. Щяло е да му отнеме само няколко мига...

— И само още няколко минути, докато я сложи в леглото на Сара!

Естебан кимна и весело потвърди:

— Si, сеньор, само няколко минути.

Янси гневно изруга през зъби, скочи от стола и нервно обиколи стаята. С гръб към Естебан най-накрая изрече:

— Не мога да си представя, че някой е желаел смъртта на Сара или е искал да я нарани. — Той погледна през рамо към Естебан. — Сложил ли си някой да я наглежда тук, в Палома?

Естебан кимна.

— Едно момче в самата хасиенда и двама мъже извън стените на имението.

— Виепо! Поне ги няма двамата Шелдрейк и трябва да внимавам само за Хайръм! — каза доволно Янси докато седнаше обратно на стола.

Естебан изглеждаше безкрайно смутен и Янси присви очи.

— Какво има? — остро попита той. Естебан предпазливо се размърда в стола си.

— Не исках аз да съм този, който ще ви го каже, но Шелдрейкови са тук! — нервно отвърна той, потривайки врата си с ръка.

С широко отворена уста от страхопочитание и възхищение Естебан изслуша разнообразните ругатни, плод на въображението на Янси, които прокълбяха във въздуха, когато той спря да говори. Чак след известно време дъждът от хули престана, но даже и богатото въображение на Янси не можеше да измисли повече обидни забележки за родителите на Шелдрейкови и за тях самите, нито още ужасни и зловещи неща, които да им се случат. Когато започна да се повтаря, той спря и уморено попита:

— Кога са пристигнали?

— Само преди половин час, заедно с другите от дел Сол. Русата жена каза, че в дел Сол щяло да ѝ бъде скучно сама и без друга бяла жена, с която да си приказва. Каза, че искала отново да види Палома — да види дали сте направили тук толкова промени, колкото в дел Сол. — Естебан се засмя за миг. — Не остана доволна, когато откри, че работата тук едва започва и че трябва да споделя една малка и оскъдно мебелирана стая с мъжа си. — Усмивката му стана още по-широка. — Танси ѝ каза, че ако стаята не ѝ харесва, може да се върне в дел Сол и че тук никой не я е канил! Танси май не я обича много, нали?

Янси печално изкриви устни.

— Съмнявам се, че някой изобщо може да харесва Ан Шелдрейк! Повечето хора, и аз включително, няма да имат нищо

против да отиде при сестра си в ада!

Върнал се в стаята си след няколко минути, Янси все още не беше сигурен как ще оправи нещата с внезапната поява на Шелдрейкови. Беше толкова бесен, че първата му мисъл бе да натовари насила Ан и Том на два коня и да ги прати на края на света, заедно с Хайръм Бърнел, но не знаеше дали това ще помогне.

Когато той влезе в стаята, Танси беше при Сара и двете разопаковаха сандъците, които бяха пристигнали с новодошлите от дел Сол. При шума от отварянето на вратата Сара повдигна погледа си и изражението на лицето ѝ му подсказа, че тя вече е научила неприятната новина.

Явно и неговото лице е било достатъчно изразително, защото Сара сбърчи нос.

— Вече си чул за нашите гости, нали?

Янси се намръщи.

— Да, чух и не знам кого от двамата ще удуша най-напред!

Танси се засмя.

— Аз не бих се чудила толкова — тази жена е най-надменното, алчно, пресметливо, себелюбиво и сеещо раздори същество, което някога съм виждала! — Тя се замисли. — С изключение, разбира се, на сестра ѝ! Но ми е жал за господин Том — тя го командва и той просто не може нищо да направи. — Тя погледна към Янси. — Той не искаше да идва — беше много смутен, когато тя настояваше и се мъчеше да я разубеди. Не бих била много строга към него!

— Ще ги изпратиш ли обратно? — попита с надежда Сара, а големите ѝ зелени очи не се откъсваха от лицето му.

Той я гледаше, разкراчил крака и пъхнал палци в колана на панталона си, любопитен как тя ще реши въпроса.

— Какво искаш да направя? — попита я меко той.

Лицето ѝ се сви в гримаса.

— Искам да ги отпратим веднага в дел Сол, но не мисля, че ще е толкова лесно. Знам, че пътят дотук, макар и кратък, вероятно е изморила Том. И както Танси току-що спомена, той е тръгнал неохотно и вече се чувства неловко от ситуацията — не искам да го унижаваме допълнително.

— Икаш да останат ли? — вдигна вежди Янси.

Сара поклати глава.

— Не. Поне не много дълго. — Тя беше тъжна. — Може би да почакаме ден-два и после учтиво да им намекнем, че в дел Сол ще се чувстват по-добре.

Танси изсумтя, взе няколко дрехи на Сара и ги сложи в едно чекмедже на бюрото. После блъсна чекмеджето обратно с доста повече сила, отколкото беше нужно и се обърна към Сара.

— Чуйте ме, мис! Тази злобна уличница крои нещо! Дошла е тук с някакви планове и не можете да ме убедите, че е само от привързаност към вас!

Сара понечи да спори с нея, но Янси я прекъсна хладно.

— Съгласен съм с Танси. Струва ми се, че Ан наистина нещо крои и че докато не открием какво е то, трябва да им позволим да останат по-дълго, а не само няколко дена.

— Колко дълго? — попита Сара, видимо неодобряваща идеята да остане с Шелдрейкови за дълго.

— Докато разбере какво точно е намислила Ан. — Той се поколеба, а после меко добави: — Сара, Палома е твой дом — ако искаш да си отидат, още на минутата можем да ги изхвърлим.

Твърдението на Янси като че ли изненада Сара и тя изведнъж се усмихна.

— Да, така е — можем да ги изхвърлим. — После срещна втренчения поглед на Янси и кисело изрече: — Но няма да го направим, нали?

— Тази къща е твоя.

Тя замълча и после сви рамене.

— Е, добре тогава. Могат да останат за малко. — После ѝ хрумна една приятна мисъл и тя радостно добави: — Това, че всеки момент мога да ги изгоня ще ми бъде като утеха!

* * *

Въпреки появата на Шелдрейкови и все още неизяснените отношения между нея и Янси, през следващите дни Сара се чувстваше добре. Беше влюбена в съпруга си. Харесваше Палома. И се възхищаваше на всички промени, които ставаха пред очите ѝ.

През деня тя обикаляше навсякъде — гледаше как поставят нов покрив на един от оборите, как поправят оградите за добитъка близо до хасиендата, яхваше коня и отиваше да наблюдава как хващат бикове и мустанги, слушаше как Мария и Танси разказват спомени от предишни посещения в Палома, докато готвеха в голямата старомодна кухня. Където и да отидеше Сара, за нейно радостно възхищение навсякъде в старото ранчо кипеше живот. А после и Янси...

Прекарваше по няколко часа на ден на седлото, придружавайки очарователния си съпруг в обиколките, които той предприемаше всеки ден, за да наглежда работата на каубоите по подбирането на мустангите и добитъка. Понякога те не се прибираха по цял ден и се връщаха в хасиендата когато се спускаха пурпурните сенки на мрака. Често вечер, дълго след като Шелдрейкови се бяха оттеглили в стаята си, те седяха на масичката, където неговите родители бяха стояли толкова години преди това и спокойно разговаряха — не за нещо важно, а просто за ранчото, за работата, която се вършеше и за бъдещите резултати от нея. Най-хубави от всичко, признаваше си изчервена Сара, бяха нощите... нощите, прекарани в прегръдките на Янси, в които Сара се учеше да дава пълна свобода на своята чувственост, започваше да опознава неизмеримите дълбини на неговата възбуждаща любовна фантазия и започваше да се пристрастява към пламенната любов, която той правеше с нея.

Сърцето на Сара бе така препълнено от любов към него, че стотици пъти на ден едва не се изпускаше да му го каже; стотици пъти нощем, когато той я довеждаше до върховен екстаз, тя едва не извикваше на глас: „Обичам те!“, но тези две думи останаха неизречени между тях. Янси никога не произнесе думата „любов“; никога не засегна въпроса защо се е оженил за нея, нито пък направи друг намек за истинските си чувства и все пак Сара бе странно доволна.

Може и да не беше голям сърцевед, но притежаваше частица от не толкова често срещания здрав разум. Той ѝ подсказваше, че Янси не би могъл да я люби толкова нежно и страстно нощ след нощ, не би се чувствал така явно щастлив в нейно присъствие, не би я поглеждал с тези разтапящи я погледи така вълнуващо често, не би се отнасял с нея с толкова сърдечна загриженост, нито пък би я дразнил така

безмилостно, ако зад действията му не се криеше едно дълбоко чувство.

Не ѝ беше казал, че я обича, но тя чувстваше, че това е само въпрос на време. „И това ще стане“ — казваше си с надежда тя. „Скоро“.

Тези дни на хоризонта пред нея имаше съвсем малко облаци. Бартоломю и Танси бързо свикваха с живота в Палома и даже Ан и Том Шелдрейк като че ли се опитваха да се държат внимателно. Дори Янси беше омекнал и се отнасяше с Хайръм със скована сърдечност, като му беше отделил една от новопостроените къщи в селото, изникващо зад стените на хасиендата, която да ползва когато не е в лагера на хората, подбиращи добитъка. За изненада на Сара, той дори бе стигнал дотам да го покани да споделя трапезата им в хасиендата. Беше прекрасно време и тя посрещаше с усмивка и блестящи от възбуда очи всеки ден. Вече пет седмици, откакто бяха в Палома, а тя все още беше толкова развълнувана от всичко, което ставаше, че сякаш летеше в облаците, а очите ѝ блестяха и на сочните ѝ устни винаги бе готова да разцъфне замечтана усмивка.

През целия юли бе непоносимо горещо, а когато започна август и горещината напълно изсуши земята, Янси беше категоричен, че тя няма да го придружава повече навън, когато щеше много да се бави. Бе ѝ обещал, че сутрин все пак може да идва с него и беше смекчил удара със страстна целувка и с обещанието, че ще има много малко дни, в които ще е навън от изгрев до залез слънце.

Тази сряда в края на втората седмица на август беше точно един такъв ден и след като унило обикаляше из хасиендата до късно следобед, Сара се запъти към спретнатата къщичка, в която живееха Бартоломю и Танси. Както и Янси, Бартоломю беше извън имението, където се занимаваше с добитъка и мустангите и затова когато Сара надникна през прага, завари Танси, седнала удобно в един дървен люлеещ се стол с висока чаша лимонада в ръка.

В този час на деня беше изключително влажно и горещо и след като я въведе вътре и я настани на едно кресло до своя люлеещ се стол, отрупано с меки възглавници, Танси настоя да вземе чаша лимонада. Сара прие с удоволствие. Двете жени поседяха мълчаливо известно време, като поето се наслаждаваха на тръпчивия вкус на лимонадата и на благословената хладина в малката къща.

Замислена за всичко, което бяха преживявали заедно през годините, Сара лениво забеляза:

— Тук е съвсем различно от Магнолия Гроув, нали?

— Ами да! — промърмори засмяно Танси, като се залюля леко на стола. — Наистина е различно! Двамата с Бартоломю тъкмо предната вечер си приказвахме кой би предположил само преди три месеца, че вие ще се омъжите за мастър Янси и всички ние ще дойдем тук, в Палома! Животът е странно нещо — това поне е сигурно! — поклати тя тъмната си глава.

Двете жени се върнаха в миналото за известно време, като често се смееха на щастливите спомени от Магнолия Гроув, а понякога се натъжаваха, сещайки се за нерадостните години в плантацията, които не бяха малко. Повече нещастни, отколкото радостни времена, заключи Сара. Убийството на Маргарет. Дългите, ужасни години на войната. Раните на Сам. Смъртта му.

Отпивайки от лимонадата си, тя се опита да отстрани мрачните спомени, които се тълпяха в главата ѝ, но не можеше да спре да се чуди какъв ли щеше да е животът им, ако Маргарет не бе умряла. Тя се размърда неспокойно и изведнъж проговори:

— Мислила ли си какво щеше да се случи, ако не бяха убили Маргарет?

Танси отпи голяма глътка лимонада.

— Изобщо не мислете за тази жена! Тя заслужи смъртта си! Представете ли си, опитваше се да прати моя Бартоломю на полето! — Тя отпи още една глътка лимонада и бадемовите ѝ очи гневно заблестяха. — Освен тази нейна сестра, която постоянно създава проблеми, никога в живота си не съм виждала човек, който да предизвиква толкова раздразнение и болка у хората! И винаги се наслаждаваше на това — независимо кой беше наранен и каква мъка му бе причинила! Радвам се, че е мъртва, но и сестра ѝ не е по-добра! Понякога ми се иска някой да вземе една остра испанска кама и да прободне и Ан! Също както Маргарет!

Сара се вкамени и изведнъж ѝ стана студено. Тя отклони поглед от очите на Танси. Повдигаше ѝ се и в същото време се чувстваше замаяна. Всички знаеха, че Маргарет е прободена. Всички. Но не всички заеха, че оръжието, с което Маргарет бе убита преди толкова години, е остра испанска кама! Кама, която бе собственост на

Бартоломю и следователно под ръка на Танси... Танси, която обожаваше своя съпруг... Толкова ли обожаваше съпруга си, че да извърши убийство заради него? — смутено се питаше Сара.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Дълго след като Сара се сбогува учтиво и се върна в хасиендата, думите на Танси отекваха в съзнанието ѝ. Тя не искаше, не можеше да повярва, че Танси е убила Маргарет, но тогава как беше научила за испанската кама? Освен ако Бартоломю не бе убил Маргарет, а Танси го бе видяла?

На Сара не ѝ допадаше нито едното, нито другото допускане, но си даде сметка, че постепенно намалява кръга на заподозрените поради своята привързаност към някои от тях. В скоро време, помисли си навъсено тя, ще се убеди, че за всичко е виновен някакъв скитащ негодник, който просто е отмъкнал камата на Бартоломю, случайно е заварил Маргарет сама и случайно я е убил!

Тя въздъхна; прекрасното ѝ лице отразяваше нерадостните ѝ мисли и тъкмо когато влизаше в двора на къщата, Янси я видя и се намръщи. Какво по дяволите се беше случило? Беше оставил своята жена усмихната и радостна сутринта, а сега се връща и открива, че на лицето ѝ е изписано силно страдание. Само ако Ан я е разтревожила с нещо... Той изреди в ума си всички неприятни неща, които можеха да се случат на нещастната Ан, бързо прекоси двора и закова високото си стройно тяло пред Сара.

— Ако искаш, ще я завържа навън, да я открият команчите — изръмжа той вместо поздрав.

Сара беше толкова вгълбена в мислите си, че нито го бе чула, нито видяла да приближава и подскочи от думите му. Съзнанието ѝ все още се занимаваше с това, което Танси бе казала и затова го погледна учудено.

— Искаш да завържеш Танси и да я оставиш на команчите? — объркано попита тя.

— Танси ли? — възкликна Янси, толкова объркан, колкото и Сара. — Не, за бога! Но какво ти е направила Танси, че изглеждаш толкова тъжна?

Сара реши, че няма никакъв смисъл да увърта и каза просто:

— Танси нищо не е направила... — тя замълча и си помисли, че ако Танси е убила Маргарет, то тя наистина е направила нещо. После се поправи: — Е, може би е извършила нещо, но в момента ме разстрои повече нещо, което тя каза. — Тя стрелна Янси с несигурен поглед, пое си дълбоко дъх и припряно изрече: — Танси знае, че Маргарет е била убита с камата на Бартоломю! — Тя внезапно осъзна, че и това не е съвсем вярно и добави, стараяйки се да бъде честна: — Искам да кажа, тя не спомена, че е била камата на Бартоломю, а само че е била „остра испанска кама“, а за каква друга може да става дума?

Янси седна срещу нея и изпъна напред дългите си крака, а загорялото му лице не изразяваше нито учудване, нито уплаха. Той бутна широкополата черна шапка над челото си и спокойно предложи:

— Хм-м-м, хайде да започнем отначало. Кажи ми какви бяха точно думите на Танси.

И така Сара му разказа за посещението си при Танси и за това, което бе научила. Когато свърши, тя го погледна изпитателно и се разочарова като откри, че той е толкова спокоен и сдържан, както и в началото.

— Това не ти ли се струва подозрително? — попита загрижено тя. — Искам да кажа как тя е могла да узнае за камата, ако не я е видяла — и то забодена в гърдите на Маргарет!

— Това че е видяла камата, не значи непременно, че трябва да я подозираш — отвърна спокойно той. Сара го изгледа невярващо и той продължи. — Разбери, Танси може да е видяла камата и все пак да няма нищо общо с убийството. Слугите винаги са на крак от ранни зори, преди останалите да се събудят и тя е могла да открие тялото преди теб, но да си държи устата затворена. — Лицето на Янси потъмня. — Като е знаела, че Маргарет има навика да прави интимните си срещи в павилиона, вероятно първата ѝ работа сутрин е била да отиде и да оправи там и така е открила тялото.

Лицето на Сара светна.

— Ох! — възкликна облекчено тя. — Не бях се сетила за това!

Янси се загледа в нея.

— А сега, когато знаеш, забрави за Танси и убийството на Маргарет и мисли само за своя съпруг. Даваш ли си сметка, че не съм те целувал почти дванадесет часа? — каза той, а устните му се изкривиха в чувствена усмивка.

Вниманието ѝ начаса се отклони и засмяна, Сара се надигна от стола. Застана зад него, бутна шапката му и я остави да падне на земята и го целуна невинно по челото.

— Ето! — нежно прошепна тя. — Това задоволява ли те?

Очите на Янси потъмняха и с нещо средно между стенание и ръмжене той я привлече в скута си. Тя обви с ръце шията му; устните им се срещнаха и няколко минути след това в двора не се чуваше нищо друго освен ромона на фонтана и приглушените им въздишки. Когато най-накрая се отдръпнаха един от друг, чертите на Янси бяха напрегнати от нескрито желание, а устните на Сара — порозовели и подпухнали.

— Никога няма да се наситя да те целувам — прошепна той. — Никога. — Той обгърна с едната си ръка раменете ѝ, а с другата я прихвана под коленете и се изправи, като я вдигна със себе си. — Спря ли ти менструацията? Вече пет дни... и скъпа, така копнея за теб!

Независимо от интимността между тях и въпреки че предния месец трябваше да обяви състоянието си, Сара все още се стесняваше от него. Тя се смущаваше най-вече при обсъждането на физиологични въпроси, но сега промърмори само леко изчервена:

— Да, спря. Тази вечер не трябва да спим разделени.

Янси се засмя на смущението ѝ.

— Буено! — каза той и я целуна по носа. — А сега, преди някой да дойде и да ни прекъсне, искам да ти покажа колко много ми липсваше любовта на твоето малко, нежно тяло през всичките тези безкрайни нощи! — Щом като вратата на стаята се затвори зад тях, за най-голяма радост на Сара той потвърди думите си...

След известно време тя лежеше гола и задоволено отпусната в ръцете на мъжа си, а пръстите ѝ си играеха с твърдите черни косми на гърдите му.

— Днес беше скучно, докато те нямаше — меко започна тя. — Сигурен ли си, че не искаш да промениш мнението си и да ми позволиш да идвам с теб там, където подбират добитъка? — Тя се повдигна на лакът и му се усмихна. — Обещавам да не се разтапям от горещината, а ако ми стане прекалено горещо, веднага да кажа.

Янси печално изкриви устни.

— Напоследък Бартоломю на няколко пъти ми намеква, че работата ми ще тръгне по-добре, ако се съсредоточа напълно върху

това, което върша, вместо мисълта ми изцяло да е заета от едно малко зеленооко създание в хасиендата. Като имам предвид това, ще ти предложа да идваш с мен, независимо колко горещо става и за колко време ще ме няма в къщи.

Сара пленително му се усмихна и го целуна. Янси отвърна нетърпеливо на целувката ѝ и Сара успя да проговори чак след известно време.

— Бартоломю е много мъдър човек, нали? — каза задъхано тя. Янси я погледна през спуснатите си клепачи.

— Хм-м-м да, но не колкото мен, когато се ожених за теб!

Сара го погледна смутено и той се засмя, прегърна я и я целуна. Целувката прерасна в милувки, а милувките — в още едно пътуване към екстаза, който телата им създаваха едно за друго.

* * *

Янси и Сара не излязоха тази вечер от стаята си, даже и за вечеря и това не изненада никого от обитателите на хасиендата, въпреки че на лицето на Ан се бе изписала открита завист. Обаче тъмните очи на Мария, която сервираше на Шелдрейкови, бяха пълни със задоволство и възхищение. Щом Шелдрейкови се оттеглиха, Мария се усмихна на себе си и отиде да постави до вратата на Янси и Сара малък поднос, отрупан с лакомства и питиета. Тя беше съвсем сигурна, че другата година по това време хасиендата щеше да се оглася от радостните писъци на новородено бебе. Първото от много бебета, ако изобщо имаше някакъв нюх към тези неща!

* * *

На другата сутрин Сара беше възседнала Локуела и яздеше до Янси, който беше на своя предпочитан кон — едър черен жребец, а мислите ѝ също бяха насочени към възможната поява на бебе. У нея обаче тази мисъл предизвикваше смесени чувства, а и тя не беше сигурна като Мария, че това ще стане толкова скоро. Измъчваше я фактът, че беше преминала втората ѝ менструация, откакто се бяха

оженили с Янси и я гнетеше лошото предчувствие, че може би ще се окаже бездетна. Освен това оставаше досадният проблем със завещанието на Сам и причините на Янси да се ожени за нея... Сърцето ѝ се свиваше при мисълта, че единствено желанието да има наследник за Каза Палома го кара толкова често и старателно да я люби. Тя го обичаше и вярваше, че и той я обича — независимо че пазеше обезкуражаващо мълчание по въпроса! Тя искаше да вярва, че той я обича и че един ден съвсем скоро ще ѝ го каже. Само се надяваше това да стане преди да забременее. Ако забременее изобщо.

Трябва да беше издала някакъв звук, защото Янси изпитателно я погледна и вдигна въпросително черните си вежди. Тя му се усмихна, пропъди потискащите я мисли и весело каза:

— Каква прекрасна сутрин! Не ти ли харесва точно това време, когато е още хладно, а пред теб е целия ден?

— Това удоволствие от сутринта ли те накара така тежко да въздишаш и да изглеждаш така замислена? — сухо попита той.

Сара се намръщи. Нейният прозорлив съпруг забелязваше всичко, особено нещата които тя би искала да скрие!

— Не, разбира се. Просто мислех за нещо друго — измърмори тя, без да го поглежда в очите.

— За какво?

Негодувание обзе Сара. Можеше да е омъжена за него и това му даваше известни права над нея, но не смяташе, че той трябва да се промъква до най-интимните ѝ мисли. Имаше право поне на някакво уединение!

— Не беше нищо важно, даже вече забравих какво беше! — язвително отвърна тя.

Янси ѝ хвърли неразгадаем поглед изпод периферията на черната си шапка.

— Тайни ли, Сара? — спокойно попита той след минута мълчание.

Бе започнала отчаяно да се убеждава, че тя няма никакви тайни, а той е този, който крие нещата в себе си, когато се сети за Хайръм и Ан. От седмици се колебаеше дали да му разкаже какво е видяла и още не беше решила. Тя си пое дълбоко въздух и прибързано изрече:

— Знам, че не е моя работа, нито пък твоя, но знаеш ли, че Хайръм и Ан Шелдрейк се обичат? Че имат връзка?

За нейно учудване Янси изглеждаше много доволен от думите ѝ. Той отчаяно се бе надявал, че тя ще му каже за Ан и Хайръм; искаше доказателство, че му вярва безрезервно и желаше между тях да няма тайни. Думите ѝ премахнаха леката болка, която гризеше сърцето му и го изпълниха със задоволство.

— Чудех се колко ли време ще ти трябва, за да ми разкажеш за тяхната връзка — просто изрече той.

— Ти си знаел за тях? — възкликна недоверчиво Сара.

Янси се намръщи и внезапно си даде сметка, че следващите няколко мига ще бъдат доста опасни — особено ако Сара се обидеше от признанието, че той е поставил хора, които дискретно да наблюдават всяко нейно движение, откакто откри в леглото си гърмящата змия. Той се надяваше тя да разбере тънката разлика между „наглеждам“ и „следа“. Смутено се прокашля.

— Е, ами откакто намери тази проклета гърмяща змия в леглото си, казах на Естебан да намери някой... — той отново се прокашля, забелязал как тя започва да разбира. — Е, всъщност няколко човека, които да те охраняват. — Гласът му стана по-твърд. — Не исках да намираш други неприятни изненади, а покрай това излезе на бял свят и връзката на Ан и Хайръм.

Сара си пое възмутено дъх.

— Поставил си някой да ме следи, така ли? — попита разгневено тя.

— Не да те следи, скъпа, а да те охранява — повтори твърдо Янси със стиснати зъби.

— Е, извини ме, но аз виждам ситуацията в съвсем друга светлина! — изсъска тя, а зелените ѝ очи блестяха, но не от нежност или радостно вълнение. Тя стисна по-здраво юздите и преди да пришпори Локуела, тя добави ядосано: — Когато някой го „охраняват“, то този някой трябва да знае за това — всичко друго си е чисто и просто следене!

С кисело изражение на лицето Янси я проследи с поглед как се отдалечава към лагера за добитъка, който тъкмо се беше появил на хоризонта. Унило си призна, че твърдението на Сара е правилно. Замислено потри брадичката си. Като че ли дължеше извинение на своята жена и ако искаше отново да спечели благоразположението ѝ, имаше ясното усещане, че трябва доста раболепно да признае вината

си и да изрече безкрайно много нежности. Той се засмя. Ще трябва да се признае за виновен, но нямаше нищо против нежните думи, а за да бъде неговата Сара щастлива и усмихната, беше готов на всичко.

Независимо от гъстите храсти наоколо, сборното място за добитъка лесно се откриваше в безкрайната пустош. То беше избрано не само заради лъкатушната рекичка с три ръкава, която криволичеше през равнината, но и заради множеството дълбоки корита на пресъхнали реки със стръмни брегове, които пресичаха тук-там тревистата прерия и които се превръщаха в отлични капани за добитъка, когато бъдеха заградени от едната си страна. Преследвани и гонени от каубоите зад тях, нищо неподозиращите говеда и мустанги бяха безмилостно вкарвани вътре и преда обезумелите животни да открият, че не могат да се измъкнат на свобода от другата страна, зад тях изведнъж се хлопваха скритите порти и ги затваряха в капан. Освен тях бяха построени и яки заграждения от груби дървени трупи, в които да се вкарват говедата и мустангите за подбор и кастриране. Множество фургони с различна форма и големина, както и няколко палатки стояха в сянката на върбите и акациите близо до рекичката. Недалеч от тях между две дървета беше опънато здраво въже от необработена кожа, за което бяха завързани около дузина оседлани коне.

Когато приближи, Сара остана зашеметена от гледката и натрапчивите миризми. Мъже оживено щъкаха насам-натам и гласовете им отекваха надалече; говедата мучаха, конете цвилеха, а в утринния въздух се разнасяше приятен аромат на пушек, прясно сварено кафе и пържен бекон.

Сара дълбоко си пое дъх. Толкова й харесваше това място! Докато слизаше от Локуела и я завързваше за въжето при другите коне, тя мрачно си мислеше, че няма да позволи на Янси да развали радостта ѝ от посещението. Някой да я държи под око, как ли пък не!

Без да обръща внимание на Янси, който приближи коня си зад нея, Сара се огледа и зърна до един от огньовете Хайръм, който пиеше кафе. Тя хвърли навъсен поглед към Янси и се запъти към Хайръм с определено приятелска усмивка на лицето.

Даже и да беше изненадан да е обект на ослепителната усмивка на Сара, която тези дни обикновено се задоволяваше само хладно да

му кимне, Хайръм не го показва и когато тя приближи, устните му се извиха в усмивка.

— Добро утро, Хайръм — сърдечно каза Сара, когато дойде достатъчно близо до него, така че той да я чува. — Как си днес?

Хайръм отвърна на поздравя й и посочи с глава едно голямо гърне с кафе, поставено на въглените в огъня.

— Искате ли малко? — попита той. — Силно е, а и току-що съм го сварил.

С чаша горещо черно кафе в ръка, Сара духна дима, който се издигаше от чашата и отвърна непринудено:

— Напоследък нямахме много време за разговор. Харесва ли ти работата тук в Палома?

— Откривам, че ми харесва много повече, отколкото съм предполагал, че може да бъде — честно каза Хайръм. — Много се различава от отглеждането на памук и се учудвам какво удоволствие изпитвам от разнообразните задачи, които трябва да изпълнявам тук.

Сара кимна съчувствено.

— О, знай! Изглеждаше толкова лесно, когато си говорехме за това, нали? Струва ми се, че нито единия от двамата ни не си даваше сметка за огромното количество черна работа, която трябва да се свърши. — С крайчеца на окото си Сара забеляза, че Янси приближава към тях и затова насочи целия си чар към Хайръм и го дари с широка, омайваща усмивка.

— Всичко обаче потръгна великолепно, не мислиш ли? — почти се разтопи от възторг тя. — Точно както го бяхме планирали в Магнолия Гроув!

Хайръм примигна от заслепяващия чар на усмивката й. Какво, по дяволите, ставаше? — подозрително се питаше той. В последно време Сара се отнасяше с него като че беше болен от чума, а тази сутрин... Той зърна Янси и като забеляза навъсеното му изражение, веднага разбра какво се беше случило. Както изглежда, в рая на влюбените имаше неприятности. Добре, добре. Късметът му изглежда беше проработил. Може би имаше шанс да си възвърне благоволенieto на Сара, а оттам нататък... Той й се усмихна и й предложи нехайно:

— Тази сутрин ще помагам в докарването на нова партида говеда. Искате ли да дойдете с мен?

Янси, който се беше приближил до двамата, чу поканата на Хайръм и се навъси още повече. По дяволите, Сара се усмихваше прекалено радостно на това копеле Бърнел и отвърщаше прекалено ентусиазирано на думите на Хайръм, а това силно го засягаше! Двата стояха малко встрани от останалите мъже, видимо задълбочени в личен разговор и Янси усети как гневът избухва в него.

Изобщо не му допадаше това, че Сара и Хайръм си приказват толкова дружелюбно и задушевно, особено след като тя му беше сърдита и той се сепна, осъзнал че бурното чувство, което го изпълни от глава до пети, беше чисто и просто ревност! За бога, тя беше негова жена! И той бе дяволски сигурен, че няма да стои смирено и да я остави да поставя уловки на друг. Особено пък на Хайръм Бърнел!

Преди Сара да успее да отговори на поканата на Хайръм, Янси се намеси кисело.

— Много мило от твоя страна, Бърнел. Сигурен съм, че жена ми ще се радва да наблюдава подбора на добитъка с теб, но ще е още по-доволна, ако бъде с мен! Мисля да я взема със себе си след малко и съжалявам, че ще трябва да отклони любезната ти покана.

Той прие спокойно възмутеното ахване на Сара и заплашителния поглед, който тя му хвърли, седна до огъня и си наля в една чаша кафе.

— Нали така, скъпа? — мрачно каза той, взирайки се в нея над ръба на чашата.

На Сара ѝ се прииска повече от всичко на света да плисне кафето си в арогантното му лице и да извика колкото ѝ глас държи че не е прав, но внезапно забеляза как каубоите, които бяха наоколо, открито наблюдават сцената и реши, че няма така публично да се противопоставя на Янси. Тя преглътна възмущението си и промърмори:

— Да, така е, скъпи! — После, решена да не му остави последната дума, се усмихна лъчезарно на Хайръм и с треперещ глас изрече: — Това обаче не значи, че няма да излезем друг път, Хайръм. Може би следващия път, когато дойда?

Хайръм повдигна галантно шапката си, но уловил заплашителния блясък в очите на Янси, остави чашата си.

— Както кажете, мадам. Ще се радвам да ви се подчиня, но сега е по-добре да тръгвам. — Едно нещо беше да насърчава Сара, а съвсем

друго — да подтиква съпруга ѝ към насилие! Той бързо се отдалечи от тях.

Над ръба на чашата си Янси го видя как възсяда един от конете и препуска заедно с няколко каубои, които тъкмо напускаха лагера. За момент останаха сами със Сара и той я погледна.

— На твое място не бих насърчавала тази връзка — изръмжа той. — Спомни си, че той вече прелюбодейства с една жена, но се съмнявам, че силите му ще стигнат за две!

Сара го погледна и си пое възмутено дъх.

— Ти си най-надменният, арогантен и вбесяващ човек, когото съм имала нещастieto да срещна някога! — изсъска тя и добави, разтърсвана от гняв: — Не можеш да си представиш колко пъти ми се е искало никога да не бях те поглеждала, камо ли да се омъжа за теб! Понякога наистина се питам защо се омъжих за теб!

Думите ѝ го прободоха и той не ѝ остана дължен.

— Трябва да ти напомня, че нямаше голям избор! — Това беше самата истина, но все пак не беше най-умното нещо, което можеше да каже и той го осъзна в момента, в който произнесе думите. Сега не беше моментът да напомня на Сара как я беше принудил да стане негова жена. Той прокле дългия си език, признавайки че никога не би намерил по-неподходящо време, за да обсъждат не особено джентълменския начин, по който я бе накарал да се оженят!

— Е, много ти благодаря, че ми припомни този неприятен факт! — разярено отвърна тя, като се отдръпна назад, а изумрудените ѝ очи гневно блестяха. — Знаеш ли, почти бях забравила какъв безскрупулен и безчувствен негодник можеш да бъдеш! Няма да повторя друг път тази своя грешка! — разпалено завърши тя.

Ужасен от бързината, с която близостта им от последните седмици се изпаряваше, Янси отчаяно търсеше начин да възвърне радостните мигове отпреди да заговорят за връзката между Хайръм и Ан и най-вече отпреди да стане ясно как той беше разбрал за нея!

— Боже мой! Сара, какво става с нас? Аз никога... аз... — прошепна безпомощно той.

— Не се е случило нищо, което да изненада и двама ни. В края на краищата, ти знаеш защо ме принуди да се ожения за теб — гласът на Сара потрепера от подтиснати ридания. — Аз просто сгреших, когато го забравих за известно време!

Думите ѝ прободоха като с кинжал сърцето му и той тъкмо щеше да пристъпи към нея, тъй като нуждата да я прегърне и да я убеди каква лудост е всичко това замъгляваше всичките му мисли, когато към тях се приближи Бартоломю, без да усеща колко напрегната сцена прекъсва.

— О, здравейте! — весело възкликна той. — Не ви видях кога сте пристигнали! Тъкмо мислим да започнем да кастрираме бикове и сигурно ще ни е нужна помощта ви, Янси.

Бартоломю, който изглеждаше съвсем различен с бричове и ботуши, се усмихна закачливо на Сара.

— Дошла сте да гледате красивия си съпруг как работи ли, Сара? — попита той.

— Не! — в един глас му отвърнаха Сара и Янси.

Бартоломю веднага разбра, че е стъпил в гнездо на оси.

— Ах, ами... извинете. — Той се завъртя на пети и бързо се отпрати към едно от най-големите заграждения, препълнено с мучащи говеда.

— Не желая да те задържам — злобно се обърна Сара към Янси, все още силно ядосана и обидена. — Сигурна съм, че твоята помощ ще им е от полза, а колкото до мен — не ме е грижа дали изобщо ще те видя отново!

Очевидно в момента нищо не можеше да си оправи между тях и надявайки се до края на деня ядът на Сара да премине, Янси реши, че ще е най-добре засега да я остави сама.

— Отлично! — отсече той с мрачно лице. — Точно това ще направя! А ти се забавлявай!

През сълзи Сара наблюдаваше своя съпруг как се отдалечава в посоката, в която изчезна Бартоломю. Тя потисна риданията си и ѝ се прииска да не му бе наговорила такива противни неща. Сега, когато злото вече беше сторено, тя би дала всичко, за да върне обратно обидните си думи, но беше твърде късно. С натежало от мъка сърце Сара с бавни стъпки последва Янси.

Лагерът вече беше почти безлюден, с изключение на няколко възрастни мъже, които готвеха храната. Всички останали бяха или при добитъка, или навън да докарват още говеда. Сара навъсено си помисли, че няма друг избор, освен да стигне до загражденията и да погледа как мъжете работят.

Тя почти не забелязваше опасната, жестока и еднообразна работа върху добитъка, която се извършваше пред очите ѝ, тъй като мислите ѝ изцяло бяха обсебени от внезапния ѝ разрыв с Янси. Със закъсняло разкаяние тя разбра, че е реагирала прекалено бурно на изявлението, че той е поставил някой да я наблюдава. Тя би трябвало да бъде поласкана от загрижеността му за нея и въпреки че би ѝ се искало да знае за хората, които я наблюдават, тя оценяваше причините на Янси да постъпи така — той беше свикнал да издава заповеди и да ръководи нещата без да се съветва с когото и да било! Флиртът с Хайръм не правеше положението по-розово, унило признаваше тя, а в мига, когато се бе усмихнала така подкупващо на Хайръм, тя предполагаше, че Янси ще реагира именно както бе постъпил. Нарочно го провокираше и нямаше защо да се учудва на думите му. Те обаче я бяха засегнали дълбоко и бяха събудили познатите ѝ чувства на негодувание и безпомощност и съвсем естествено тя бе избухнала срещу него.

С крак, подпрян на долната гредка на оградата, тя беше вперила немиждащ поглед в пространството пред себе си и въздишаше. Очевидно се бе държала много високомерно, а имаше и смуцаващото усещане, че ще трябва сама да поправи грешката си. Отново въздъхна. Този неин проклет, дълъг език! Кога ще се научи да го контролира?

* * *

Този ден беше много мъчителен както за Янси, така и за Сара. И двамата се чувстваха наранени и в същото време виновни. Избягваха се един друг — но и двамата се нуждаеха от близостта на другия. Скришом се държаха под око, но нито единият, нито другият се решаваха да направят първата крачка и да прескочат бариерата, въпреки че и двамата умираха от желание да го сторят!

В късния следобед Янси реши да излезе с коня си навън и да помогне да се докарат още няколко крави от равнината и когато премина с коня си покрай Сара, едва се сдържа да не спре и да не си открадне целувка за късмет. Гледайки го как се отдалечава, Сара преглътна и потисна желанието си да му извика да се пази и да бъде внимателен.

Тя продължи известно време да наблюдава мъжете, които се суетяха около бикове, но в края на краищата се отегчи и започна да не я свърта на едно място, тъй като ѝ липсваше приковаващото вниманието присъствие на Янси. Тя се скиташе обезсърчено из почти пустия лагер, мислейки за отсъстващия си съпруг, а идеята, че тя първа трябва да премине бариерата между тях, не напускаше съзнанието ѝ. Кисело изкриви устни. Янси сигурно нямаше да отстъпи от позицията си, а тъй като тя беше изпуснала нервите си и бе изрекла обидните думи, за които горчиво съжаляваше, именно тя трябваше да протегне маслиновото клонче и да се надява, че Янси няма да го счупи на две и да го хвърли в лицето ѝ!

Погледна към слънцето, което се беше спуснало ниско на хоризонта и осъзна, че Янси скоро трябва да се върне и че преди да изтече много време, тя ще има възможността да изкупи грешката си. Тя дяволито се усмихна. Тази вечер, когато останеха сами в стаята, щеше да му покаже колко силно се разкайва! Лека тръпка на вълнение премина през тялото ѝ и тя веднага реши да излезе да го посрещне. Бързо възседна Локуела, препусна към прерията и спря коня зад линията на храстите, за да го изчака. Не се наложи да чака дълго. След по-малко от пет минути тя чу подвикванията и крясъците на мъжете и пращането в храстите, предизвикано от преминаването на големи животни през тях и нервно стисна юздите на Локуела.

Дъхът ѝ спря, когато след секунди повече от дузина крави неочаквано изскочиха от храстите на не повече от тридесетина метра от мястото, където беше застанала с Локуела. Бяха доста едри, дългокраки и жестоки на вид животни, повечето сиво-кафяви на цвят, но се забелязваха и пъстри или черни, а слънчевите лъчи се плъзгаха по дългите им извити и смъртоносни рога, докато те препускаха през равнината. Сара моментално пришпори Локуела с намерението да помогне на мъжете да задържат говедата в посоката, в която се намираше капанът при рекичката. Тя се огледа за Янси и го зърна да препуска ожесточено по петите на стадото, а ласото му се въртеше във въздуха над гърбовете и рогата на бягащите животни. Естебан и Бартоломю бяха пред него от двете страни на стадото, но Сара не ги удостои с поглед и насочи цялото си внимание към високия, тъмен конник, яхнал едър черен кон.

За миг между мятащите се рога и едри гърбове очите на Сара срещнаха погледа на Янси и сърцето ѝ преля от радост, когато той ѝ се усмихна замайващо. Настроението ѝ се възвърна и с глупава усмивка на лицето тя насочи вниманието си към работата, която трябваше да се довърши. Обичаше тази част от събирането на говедата; обичаше ездата с бясна скорост през прерията и мучащите животни, устремени напред, където безмилостно ги вкарваха в коритото на пресъхналата река в очакващата ги клопка.

Внезапно един огромен черен бик с безумен поглед и свирепо разширени ноздри се отдели от стадото и хукна обратно към храстите. Янси обърна коня си и ласото му полетя във въздуха след отклонилото се животно за да го спре преди то да изчезне в гъстия храсталак.

Затаила дъх, Сара закова Локуела на място и се втрени в едрия черен жребец и в черния бик, безразсъдно препускащи през неравната местност. С тяло сякаш слято с това на коня, той приличаше на кентавър и развяваше ласото във въздуха, чакайки удобен момент да го хвърли. Най-накрая отпусна въжето от необработена кожа и то достигна целта си, увивайки се около широките, извити рога на бика.

На часа черният жребец се закова на място и въжето на ласото се опъна здраво. Изплъзващият се бик внезапно се срути на земята в облак от прах, размахвайки рога и копита във въздуха. Почти веднага обаче той се изправи и с мощен рев, който накара земята да потрепери, се обърна и взе на мушка преследвача си. Янси вече беше пришпорил коня и черният жребец се отдалечаваше в галоп, а разяреният бик се втурна да го преследва с дълги извити рога, отмъстително насочени напред във въображението на Сара.

Тя нямаше ласо, нито пък идея какво може да направи, но като обезумяла пришпори Локуела натам. Конят се хвърли напред и Сара успя да види Янси, който припряно се мъчеше да развие и откачи ласото от седлото си, както и бика в смъртоносно преследване...

Естебан и Бартоломю бяха схванали какво е положението, но все още бяха твърде далече, за да отклонят бика и затова Сара препусна в още по-отчаян галоп. Големият жребец на Янси летеше напред и оставяше бика зад гърба си, но внезапно през тропота на конските копита Сара чу пронизително цвилене и пред ужасения ѝ поглед жребецът на Янси се препъна и се строполи на земята. Вълни от прах се надигнаха във въздуха и замъглиха погледа ѝ, а когато прахът

започна да се разнася, сърцето ѝ болезнено се сви от гледката, разкрила се пред очите ѝ. Янси беше безпомощен, затиснат от тялото на падналия кон.

С крак, притиснат от тежестта на животното, Янси отчаяно забиваше шпори в тялото на жребеца със свободния си крак, но необяснимо защо конят оставаше неподвижен и вцепенен. Бикът, чиято жертва вече имаше друг облик, се стъписа за миг, удряйки копито в земята и ръмжейки яростно недалеч от Янси. Бартоломю и Естебан, които яздеха по-бързи и по-яки коне от Сара, пресякоха пътя ѝ и задминавайки я, пришпориха бясно конете и бързо скъсиха разстоянието между тях и бика. Но беше вече твърде късно.

Бикът наведе масивната си глава и се насочи напред, а от гърлото на Сара се изтръгна отчаян писък и тя бясно препусна Локуела в убийствен галоп. Искаше да гледа настрани, не искаше да види какво ще се случи, но не можеше да откъсне очите си от заклещеното тяло на Янси и от огромното черно животно, което неумолимо се приближаваше към него. „О, боже!“ — молеше се пламенно тя, докато Локуела скъсяваше разстоянието между тях. „О, боже, не позволявай той да умре!“

Янси не можеше нищо да направи, мислеше трескаво тя; прикован в земята от собствения си кон, той беше безсилен да се защити и не можеше да стори нищо друго, освен да лежи и да чака смъртоносните рога на бика да го направят на парчета. „Това няма да се случи“ — молеше се страстно Сара. „Янси не може да умре по този начин!“

Но нито молитвите на Сара, нито отчаяният галоп на Локуела през прерията можеха да спрат смъртоносната атака на бика. Пистолетът на Янси обаче можеше — пистолетът, който той винаги носеше, окачен на кръста си... Сара нададе приглушен радостен вик, когато го видя изведнъж да протяга ръка към кръста си, сякаш едва сега се беше сетил, че има оръжие и после, здраво стиснал пистолета в ръка да се прицелва хладнокръвно в разярения бик. Проехтя изстрел, който очевидно рани бика — едрото черно животно разтърси голямата си глава, но продължи да приближава. Още един изстрел. И още едно яростно разтърсване на главата. Едва когато Сара беше вече сигурна, че бикът има магическа сила и нищо не може да го спре, Янси стреля още веднъж. На по-малко от десет метра от него, бикът измуча

ядосано и с последните искрици живот, които му бяха останали, стовари треперещото си тяло върху падналия кон и неговия ездач.

Всичко стана толкова бързо — само няколко минути бяха изминали, откакто бикът се отдели от стадото, а на Сара, която пришпорваше Локуела натам ѝ се струваше, че времето е спряло и са минали часове, докато стигне до Янси. Естебан и Бартоломю го достигнаха първи. Те вече бяха коленичили на земята и се навеждаха над неподвижното му тяло, когато Сара закова Локуела на място. Тя скочи от коня и се спусна към Янси, но Естебан ѝ препречи пътя.

— Сеньора! Не! Чакайте!

Страданието и скръбта в очите му накараха сърцето ѝ да се вкамени, а после с гневен вик тя се откъсна от ръцете му.

— Не! — изкрещя тя. — Не! Той не е мъртъв!

Без да обръща внимание на рогата на мъртвия бик, Сара се хвърли на земята край Янси и нежно положи главата му в скута си. Треперещите ѝ ръце галеха любимите очертания на лицето му; устните ѝ целуваха челото му, но отговор нямаше. Тя преглътна сълзите си, вгледа се в загорялото му лице и се втренчи вцепенена в тънката струйка кръв, която се беше появила на слепоочието му, където в предсмъртната си агония бикът го беше ударил.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Не си и помисляй да умираш! — избухна гневно тя, а сълзите се стичаха по страните ѝ и тя като обезумяла го притискаше с ръце към гърдите си. Треперещите ѝ устни целуваха страните му.

— Ах, ти, арогантен негодник — Не го заслужаваш, но аз те обичам! — с треперлив глас възкликна тя. — Ти трябва да живееш; не можеш да умреш! — Думите ѝ обаче не получиха отговор и Янси остана ужасяващо неподвижен в ръцете ѝ. Обезумяла от страх, тя яростно го разтърси и полуплачевно, полуядосано извика: — О, Янси, ти просто не можеш да умреш! Аз те обичам! Обичам те! О, боже! Моля те, моля те, не му позволявай да умре! — Без да обръща внимание на Бартоломю и Естебан, които безпомощно стояха отстрани, тя целуна бледото му лице. — О, Янси, моля те, моля те, не умирай! Обичам те! Обичам те! — Тези слова се превърнаха в молитва, която тя не можеше да спре да произнася. — Обичам те! Обичам те! — Тази фраза се носеше постоянно във въздуха, като че ли думите притежаваха магическата сила, която да възвърне живота на неподвижното тяло в ръцете ѝ и да го раздвижи. Нито Бартоломю, нито Естебан се опитаха по някакъв начин да се намесят; и двамата стояха неподвижно до нея и мълчаливо наблюдаваха страданието ѝ, поразени и разтърсени от това, което толкова внезапно се беше случило пред очите им.

Пръв Бартоломю, който се взираше с мъчително недоверие в бледото лице на Янси, забеляза потрепването на дългите черни мигли. Той затаи дъх и пръстите му се впиха със стоманена хватка в ръката на Естебан. Естебан изненадано го погледна и тогава Бартоломю посочи лицето му, без да смее да повярва в това, което виждаше. Ресниците отново потрепнаха, този път по-осезаемо.

Потънала в черния лабиринт на ужаса, Сара изобщо не забелязваше какво става. Продължаваше да разтърсва Янси и да целува нежно с устните си любимото лице, припявайки страстния си зов.

— Обичам те! Обичам те! Обичам те!

Тя беше толкова погълната от своя свят, изпълнен със страдание, че не забеляза как Янси отвори очи и как едната му ръка бавно се помръдна и докосна медночервения кичур коса, който се бе измъкнал от обичайния ѝ стегнат кок и се бе спуснал върху гърдите ѝ. Чак когато той леко подръпна косите ѝ, тя сведе поглед към кехлибаренозлатистите му очи, озарени от проблясващото в тях дълбоко чувство.

— Скъпа — прошепна той и изкриви устни в усмивка — ако знаех, че това едва да не бъда убит от подивял бик, ще те накара да признаеш, че ме обичаш, щях дяволски да ускоря нещата!

Незнайно защо Сара, изпълнена от бурна радост, която заливаше на вълни тялото ѝ и все още дълбоко потресена от това, което едва не се случи, внезапно се разгневи на Янси. Тя го отблъсна от себе си и скочи на крака.

Той не очакваше меката възглавница под главата му да изчезне така изведнъж и тупна на земята с приглушен звук — по-скоро не той, а главата му.

— Ух! — изохка той и разтри удареното място като приседна на земята. — Какво ти стана?

— Изплаши ме до смърт! — почти извика тя, а изумрудените ѝ очи святкаха и пръстите ѝ се свиха в юмруци. — Мислех, че си умрял! Никога не го прави пак! Чуваш ли? Никога!

Тя беше прекалено разтревожена за Янси, за да се замисли даже за миг за последните си замайващи думи. Загрижено се загледа в неподвижното му лице, като душата ѝ започваше да ликува, когато той отваряше очи и оглеждаше с разбиращ поглед наоколо, а сърцето ѝ се превръщаше в буца лед, когато очите му се затваряха и той лежеше на земята като мъртъв.

Стори ѝ се, че изминаха часове, но най-после те видяха хапиендата и скоро Янси беше пренесен до леглото си и лежеше разсъблечен под завивките, а раните му бяха почистени и главата — превързана с широка, чисто бяла превръзка от ленен плат, увита плътно около челото. В момента изглежда спеше спокойно, а Сара седеше на един стол отстрани до леглото и го наблюдаваше загрижено как спи. През цялото време, докато го настаняваха удобно, той бе напълно в съзнание и почти не си затвори устата и Сара се поусмихна като се сети за енергичните му протести, когато Бартоломю и Естебан

го повдигнаха и го пъхнаха в леглото, за да отстъпят място на Мария и Танси, които начаса се засуетиха около раната му. На нейния силен и арогантен съпруг никак не му бе харесало да е толкова безпомощен!

На Сара ѝ се доспиваше, но Янси през по-голямата част от времето беше буден и в съзнание, с ясен и интелигентен поглед. Страхове и той да не умре бяха отминати почти напълно, но тя нямаше да се успокои, докато той не станеше отново обичайният вбесяващ и надменен егоист, когото тя така обичаше! Отдавна бе осъзнала, че е влюбена в него, но не си бе дала сметка за дълбочината на чувството си, докато не го бе видяла да лежи неподвижен на земята. Никога нямаше да забрави този ужасяващ момент. Никога! Тя не можа да се сдържи и протегна ръка да погали челото му, където лепената превръзка покриваше раната.

Загорялата ръка на Янси внезапно се протегна нагоре и задържа нейната. Той придърпа пръстите ѝ към устните си и ги целуна.

— Всички ли си отидоха вече? — прошепна той, все още със затворени очи. — Вече безопасно ли е да се събудя?

Той отвори очи и Сара се втренчи в него със скандализиран израз на лицето. Янси се засмя и в кехлибаренозлатистите му очи затанцува весело пламъче.

— Скъпа, как иначе щяхме да останем насаме? — спокойно отвърна той. — Те щяха да ни оставят сами само ако се престорех на сериозно пострадал.

Сърцето на Сара подскочи от радост, но тя все пак му се скара.

— Те се притесняваха за теб! Така ни изплаши всички! Да се преструваш, че си по-сериозно ранен, отколкото е в действителност! Не те е срам!

Очите му насмешливо блестяха изпод гъстите черни ресници.

— Да не искаш да кажеш, че не желая да останеш насаме с мен? — обидено попита той. — Че не ме обичаш?

— Да! Не! — изрече тя, очарователно объркана. Издърпа ръката си, погледна го втренчено и разпалено продължи: — Ти не заслужаваш да бъдеш обичан! Сигурна съм, че никога няма да разбере какво правиш, за да внушиш такава преданост и вяност на хората ти към теб! Те нямат никаква представа какво арогантно чудовище си!

Думите ѝ ни най-малко не го засегнаха. С изкривено в усмивка лице той се протегна и здраво обхвана ръцете ѝ над раменете. Леко я

повдигна и тя се озова върху гърдите му, а краката ѝ останаха да стърчат от ръба на леглото.

— Сара, каква малка глупачка си! — прошепна той, а устните му бяха на сантиметри от лицето ѝ. — Обожавам те — даже и когато си толкова опърничава! — После я целуна — една страстна и пламенна целувка, която замая и без това обърканата ѝ глава.

Светът се завъртя около Сара и всичко друго престана да съществува за нея, освен Янси, топлите устни на Янси върху нейните, ръцете на Янси върху тялото ѝ и сърцето на Янси, което биеше в един ритъм с нейното. Тя се отдаде без да разсъждава на целувката му, на докосванията му и когато най-накрая откъсна устни от неговите, прошепна с въздишка:

— О, Янси, толкова те обичам!

Той отметна назад една къдрица коса, която беше паднала на челото ѝ и отвърна с нежна усмивка:

— Знаеш ли, някога се опасявах, че никога няма да чуя от теб тези думи. Понякога се убеждавах, че съм най-големият глупак на света, защото бях погледнал повторно твоето нежно личице в онази първа нощ, когато се върнах в Магнолия Гроув и безнадеждно се влюбих в теб! Остави ме да те преследвам, скъпа моя — и никога не ми даде и най-малък знак за истинските си чувства. Постоянно хвърляше в лицето ми Каза Палома, отказваше да се омъжиш за мен... принуждаваше ме да действам по омразен за мен начин. Без да ми позволиш да направя каквото и да било друго. — Той я погледна строго, което никак не съответстваше на нежността в очите му. — За много неща имаш да отговаряш, моя невесто!

Сара замечтано се усмихна и очерта с пръст стиснатите му устни.

— Ами ти? — прошепна тя. — Ти нито веднъж не загатна за какво мислиш! Просто ми заповядваше и открито се възползваше от мен!

Той я целуна и непринудено се засмя.

— Така ли беше? — Усмивката му се стопи и очите му потърсиха нейните. — Нали не съжеляваш? Накрая всичко свърши добре, нали?

Внезапната му несигурност я трогна. Тя се намести по-удобно до него на леглото, сгуши се до тялото му и прошепна почти до устните му:

— Никога няма да съжалявам, че се омъжих за теб. Никога! Нито пък за това, че те обичам!

— Мила моя! — дрезгаво изрече той. — Обожавам те!

Той я притисна по-здраво в ръцете си и нетърпеливите му устни потърсиха нейните. Възцари се тишина, нарушавана само от време на време от леки въздишки и приглушен шепот и през следващите няколко минути двамата влюбени не си казаха нищо, което би представлявало интерес за околните. Това бяха безценни мигове на нежност и въпреки че и в двамата гореше едва сдържано желание, те не му се поддадоха, а предпочетоха да се насладят на неописуемото удоволствие просто да знаят, че обичат и че са обичани. Галеха се и се целуваха почти целомъдрено; Сара беше облечена и лежеше върху одеялата, които покриваха голото тяло на Янси, но чувството между тях беше толкова силно, че това нямаше значение. Тя объркано реши, че е направо божествено да е влюбена в съпруга си и особено да знае, че е обичана от него!

Беше допряла бузата си до гърдите му, а той я бе притиснал с ръка до себе си и останаха да лежат така дълго време, наслаждавайки се на този магически миг на безкрайно блаженство — един от редките и чудни моменти, когато всичко в техния свят беше наред и между тях царуваше пълна хармония. Всички съмнения, тревоги и недоразумения бяха изчезнали и те се потапяха без свян в магията на чудната си любов. Най-накрая светът се намеси в идилията им и на земята ги върна едно тихо почукване на вратата.

През полуотворената врата се провря главата на Бартоломю, който се усмихна, виждайки ги да лежат на леглото и забелязвайки най-вече магическото съвземане на Янси. Той влезе в стаята с дяволит блясък в очите и се приближи към леглото.

— Чудех се — каза той вместо поздрав, доколко раната ви наистина е сериозна и доколко е плод на вашата хитрост!

Янси се засмя.

— Съжалявам, ако съм ти причинил тревоги, но — той сведе поглед към Сара, която не беше помръднала — исках да остана насаме с моята съпруга! — Кехлибаренозлатистите му очи заблестяха. — Имахме много неща да си кажем!

Открита привързаност и възхищение се изписаха на лицето на Бартоломю, който поглеждаше ту към единия, ту към другия и

откриваше, че и двете лица са озарени от щастие.

— Обзалагам се, че сте открили това, което за останалите беше ясно от месеци.

Сара се засмя и седна в леглото.

— Знаеш ли, че сме можели да открием много по-рано това възхитително състояние на нещата, ако някой просто ни го беше посочил! — дръзко отвърна тя.

— И да се лишим от удоволствието да ви наблюдаваме как го откривате сами? — закачливо попита Бартоломю.

Те побъбриха така няколко минути; после лицето на Бартоломю потъмня.

— Сериозно ли сте ранен? — попита той Янси.

Сара вече се беше преместила на креслото до леглото на Янси. Когато Бартоломю зададе въпроса си, прекрасното ѝ лице придоби загрижен израз. Едната ѝ ръка все още беше сплетена с ръката на Янси — не можеха да издържат да не се докосват — и той успокоително стисна пръстите ѝ.

— Не се тревожи, мила, аз наистина съм много добре — меко каза той и после се обърна към Бартоломю. — Това се отнася и за теб. Ударът беше силен, но аз съм добре. Малко ме боли главата, но това е всичко.

Бартоломю кимна, като че ли думите на Янси потвърдиха собствената му диагноза. Той взе един стол, приближи го до леглото и седна, а изражението му остана тревожно и напрегнато.

— Това, което се случи днес, не беше злополука — направо започна той. — Вашият кон е бил прострелян нарочно. Някой е искал вие да умрете или поне много сериозно да пострадате!

Янси не знаеше кога са открили причината за падането на коня му, но не изглеждаше учуден от това, което Бартоломю току-що беше разкрил.

— Чудех се — каза замислено той — какво го накара да падне така — не изглеждаше да се е спънал в дупката на някой лалугер например. Като че ли изведнъж спря и се строполи.

Бартоломю сви устни.

— Един куршум в мозъка прави точно това — поваля за миг животното!

— Но кой го е сторил? — попита загрижено Сара, а широко отворените ѝ зелени очи се насочваха ту към единия, ту към другия. — И защо?

Бартоломю и Янси се спогледаха.

— Струва ми се, че отговорът е съвсем ясен... — бавно отвърна Янси.

Сара се взря в него, питайки се какво той знае, а тя — не. Не можеше да мисли, че го е извършил някой от неговите хора! Без съмнение всички до един — даже и Бартоломю наред с каубоите — бяха готови с радост да дадат живота си за него. Те със сигурност не биха заплашили живота му! А с изключение на Хайръм, наблизко там нямаше никой. С изключение на Хайръм. Сара отвори уста от учудване, когато я осени прозрението.

— Мислите ли, че Хайръм го е сторил? — изрече тя.

Нито един от двамата не направи опит да опровергае твърдението ѝ и на Сара едва не ѝ прилоша. Беше харесвала Хайръм, беше го считала го за свой приятел и имаше време, когато би било изключено да го заподозре в опит за хладнокръвно убийство. Това бе, естествено, преди да открие, че той се е забъркал в тайна любовна връзка с Ан Шелдрейк, продължавайки да твърди, че обича самата нея! Не искаше да повярва, че този следобед той се е опитал да убие мъжа ѝ, но бе категорична, че повече не трябва да му вярва, а освен това не можеше да отрече, че той бе най-вероятният заподозрян.

В напрегнатата тишина, която се беше възцарила, тя изведнъж се обади:

— Но защо? Мислех, че отношенията ви се бяха пооправили. Напоследък ти се отнасяше много добре с него — не го уволни, както можеше да направиш, даде му почти същата работа, която би вършил, ако моите първоначални намерения се бяха осъществили. Не би трябвало да има никаква причина да се оплаква, а освен това изглеждаше примирен и доволен от положението си тук. Какво щеше да спечели, ако те беше убил?

Бартоломю гледаше в пода, така че Янси взе думата.

— Всичко, което той преследва, е самата теб! — спокойно каза той.

— Мен? — извика тя, явно изненадана. — Какво имаш предвид, за бога?

Янси прикова поглед върху лицето ѝ.

— Ами ако аз бях умрял, ти щеше да останеш една прекрасна, много богата млада вдовица. Ако бях умрял, ти щеше да наследиш всичко — просторните акри на Ранчо дел Сол, безбройните стада диви говеда и коне, сребърните мини в Мексико, с една дума — всичко. — Той се усмихна унило. — Очарователното ти лице и нежното ти тяло ще са достатъчни, за да изкушат всеки мъж, но съчетани с голямо богатство... — Янси замълча, забелязвайки как на ужасеното ѝ лице започна да се изписва разбиране, а после тихо продължи: — Всичко това, съчетано с голямо богатство, ще те направи непреодолимо привлекателна — особено за човек, който не притежава нищо.

— Но аз никога... Аз вече отхвърлих предложението му за женитба. Освен това — отчаяно продължи тя — той обича Ан Шелдрейк. Даже и да може да ме убеди да се омъжа за него, той със сигурност не би искал да се обвърже до края на живота си с мен.

Янси беше притворил клепачи.

— Кой е казал, че ще е за целия му живот? Ако е способен да извърши едно убийство, какво пречи след известно време да станеш жертва на фатална злополука? И да го оставиш богат човек, свободен да се ожени за жената, която си е избрал?

— Мили боже! Нима наистина смяташ, че той е толкова покварен? Да планира не само твоето, но и моето убийство!

Този път отговори Бартоломю.

— Не зная дали той има намерение да ви отстрани или не, но не се съмнявам, че той се опита да убие Янси днес следобед и че мотивът за това е бил да ви направи вдовица. Вдовица, за която е възнамерявал да се ожени. Не можете да ме убедите в обратното — погледна той Сара извинително. — Зная, че го харесвахте, но след като Сам умря, за нас двамата с Танси стана очевидно, че той се увърта около вас и ви се подмилква с някакви намерения. Може би не сте го забелязвала, но ние го виждахме и много се тревожихме за вас. Той гледаше на вас като на една надежда за бъдещето и смятам, че даже сватбата ви не е променила гледната му точка. Това е просто още една пречка по пътя му.

Всичко това беше ужасно, но логично и с нарастващо отвращение, което чувстваше със стомаха си, Сара осъзна че е съгласна с начина, по който Бартоломю тълкуваше ситуацията. Все

още не беше готова да приеме предположението на Янси, че Хайръм е планирал след време собствената ѝ смърт, но ѝ беше трудно изцяло да го отхвърли.

— Мислите ли, че той е убил Маргарет? — изведнъж попита тя.

Бартоломю повдигна рамене, а Янси бавно каза:

— Не зная. Би могъл, както и още пет-шест други хора.

Сара прокара ръка през слепоочието си.

— Щеше да е по-просто, ако го е извършил. Най-малкото е смущаващо да знаем, че между нас е не само убиецът на Маргарет, но и някой, който вероятно е планирал убийството ти днес следобед!

— Не се тревожи, скъпа — мен ще ме убият много по-трудно от Маргарет! — засмя се Янси.

— Това никак не е забавно! — погледна го Сара. — Той се опита да те убие!

Янси се намръщи и целуна пръстите на ръката ѝ, която още държеше.

— Зная, скъпа, зная, но не смятам, че трябва да се притесняваме, че той ще направи повторен опит в скоро време. Най-вероятно той няма да иска да привлече подозрения върху себе си, нито пък да има някакви улики срещу него. Не вярвам днешното покушение да е било планирано — той просто е видял удобен случай и се е възползвал. Ако успее — добре, но ако се провали, той не губи нищо. Аз поне така виждам нещата.

Бартоломю кимна утвърдително.

— Ние двамата с Естебан говорихме за това и сме склонни да се съгласим. Хайръм няма как да е знаел, че вие ще бъдете точно на това място или че ще има проблем с бика. Ние смятаме, че той е яздил достатъчно далеч от другите, за да е скрит зад храстите и е видял какво се случи. Дал си е сметка, че никой не може да го види и е използвал благоприятната възможност, отчитайки, че когато конят падне е твърде възможно да си счупите врата, а ако това не стане — остава бикът. Нищо е нямало да загуби, ако опита.

— Сега какво ще правим? — преглътна Сара. — Всичко, което знаем със сигурност е, че някой е застрелял коня. Всичко останало са само предположения. Нямаме доказателство, че Хайръм го е направил, а още по-малко — че го е обмислял. Така че какво ще правим — ще го изгоним ли?

— Не зная — започна бавно Янси. — Не съм очарован от идеята Хайръм да се разхожда на свобода наоколо с единствената идея в главата си да ме убие. По-скоро трябва да го задържим тук, където можем да го държим под око докато измислим по-добро решение, или открием доказателство за това, което се готви да извърши.

Сара кимна неохотно, неспособна да предложи нищо друго. Янси погледна Бартоломю с повдигнати вежди.

— Е? Имаш ли друга идея?

Бартоломю възмутен поклати глава.

— Не, струва ми се че не. Не ми харесва идеята това копеле да си мисли, че се е измъкнало, но не виждам какво друго можем да направим освен това, което предложихте. Сара е права — ние имаме само подозрения. Но през това време двамата с Естебан ще се постараям той да бъде наблюдаван отблизо — мрачно допълни той. — От много близо!

Сара се опита да се успокои от думите на Бартоломю, но това бе мрачно успокоение. Само мисълта за това, че Хайръм е толкова близо до Янси, предизвикваше ледени тръпки на страх в тялото ѝ и тя едва изчака Бартоломю да излезе и да затвори вратата след себе си, за да обвие с ръце шията му и разпалено да изрече:

— Да не си посмял да му позволиш да те убие! Чуваш ли? Да не си посмял!

Янси се усмихна и я придърпа още по-близо до себе си.

— Сара, аз те обичам повече отколкото съм обичал когото и да било — нежно отвърна той, целувайки страните ѝ. — Ти си моят живот и аз нямам намерение да оставя Хайръм Бърнел да ме убие. Възнамерявам да имаме дълъг и невероятно щастлив брак и искам да те държа в ръцете и в леглото си до края на живота си! Току-що открих възхитителния факт, че ме обичаш и нима смяташ, че ще позволя на каквото и да било, на когото и да било да ми попречи да се наслаждавам на любовта ти? Чаках прекалено дълго и преживях доста тревоги за това дали ме обичаш, за да позволя сега на Хайръм да прекъсне десетилетията любов, които очаквам от теб!

Какво можеше да направи тя, освен да го целуне? Направи го с голямо желание и скоро откри колко малко са повлияли раните на способностите му. Тя не разбра как се случи, но след няколко секунди вече лежеше гола в леглото до него; дрехите ѝ бяха разпилени в

безпорядък по целия под, а топлото му, силно тяло се притискаше пламенно към нейното. Той винаги беше успявал да накара мисълта ѝ да следва неговата, беше успявал да я възбуди само с един поглед, с едно докосване или целувка, но сега беше различно; сега тя знаеше, че зад всяка милувка, зад всяко докосване на устните му и зад всяка дума, която шепнеше докато галеше тялото ѝ, имаше любов и сърцето ѝ ликуваше. Той я обичаше!

Ръцете ѝ страстно го галеха и тя се усмихваше на доволните му стонове, когато пръстите ѝ докоснеха някое особено чувствително място на стройното му тяло. Той я изпълваше с непозната, възторжена наслада — наслада от мускулестото му тяло, от все по-ненаситните му целувки и тя знаеше, че когато той я търсеше, когато най-накрая проникна дълбоко в тялото ѝ със страстно движение, което щеше да доведе и двамата до екстаз, в него бушува същото чувство, което изпълва и нейната душа и това не е само плътско желание — това е любов!

А после, когато страстта им се уталожи, остана неописуемата наслада да лежи до него, да споделят сладкото изтощение, което ги беше обзело и да слуша как той нежно прошепва в ухото ѝ:

— Обичам те, *querida* — никога не се съмнявай в това! Ти си моят живот!

На блестящия хоризонт обаче имаше едно съвсем малко, едва забележимо облаче и тя отчаяно искаше това последно съмнение да се разсее; въпреки че съзнаваше каква лудост е да пита, тя се надигна и го погледна в лицето.

— Ами Палома? Каква роля има тя в нашия брак? — прошепна с треперещ глас тя.

Очите на Янси потъмняха и той стисна устни.

— Знам, че никога не трябваше да се опирам на това проклето условие в завещанието на Сам, за да те накарам да се омъжиш за мен, но по онова време това изглеждаше толкова удобно! — без да увърта си призна той. — Беше готово оправдание, зад което да се скрия, разбираема за всички причина, която да спусне було пред собствените ми желания... — Той не откъсваше очи от нея и като очертаваше разсеяно с пръстите си фината линия на устните ѝ, дрезгаво продължи: — Сара, аз те желяех, но не мога да отрека, че не исках да се влюбвам в теб. Не исках да призная даже пред себе си, че сърцето ми е

завладяно. — Той мъчително преглътна и продължи: — Заклех се, че след Маргарет нито една жена няма да обсеби чувствата ми, че никога няма да си позволя да се увлека по друго женско същество или да се загрижа особено за него! — Той ѝ се усмихна с безкрайна нежност. — И тогава се появи ти... един поглед към прекрасното ти лице беше достатъчен всичките ми мрачни клетви да се изпарят. Желаех те по най-лошия възможен начин — не можех да мисля за нищо друго, но не се тревожех, тъй като страстта е преходно увлечение, докато не осъзнах, че искам не само тялото ти, а самата теб! Бях се влюбил в теб. — Той се взря внимателно в лицето ѝ и спокойно продължи: — Когато се върнах в Магнолия Гроув и те видях в онази първа нощ в кабинета на Сам, се почувствах така, сякаш никога не бяхме се разделяли, като че ли току-що се бяхме пренесли от нощта, когато бе убита Маргарет, а ние се бяхме целували на стълбището. Обзе ме същият възторг, както и тогава, същото желание да те притежавам и закрилям и аз се разгневих и ужасих, а това, че се бе омъжила за Сам и не бе ме дочакала, ме вбеси напълно! — Той мрачно сви устни. — Опасявам се, че от този момент нататък не действах съвсем разумно, но ти стана всичко за мен и нищо друго нямаше значение — даже и Палома! Палома няма нищо общо с нашата женитба, скъпа, нищо общо с това, което се случи между нас... Освен че беше дяволски удобно оправдание, зад което да се скрия! — допълни насмешливо той. — Ако я нямаше Палома, щях да бъда принуден да те ухажвам по общоприетия начин и да призная любовта си много по-рано!

— Би трябвало да се срамуваш от себе си — отнесе се толкова зле с мен! Прельсти ме, а после ме принуди да се омъжа за теб. Вие, сър, се държахте като подъл и безчестен негодник! — строго произнесе Сара, но меката извивка на устните ѝ и мечтателният израз на изумрудените ѝ очи подсказваха друго.

Янси самодоволно се усмихна и привлече покорното ѝ тяло поблизо до себе си.

— Но нали ме обичаш, скъпа? — прошепна той, почти допрял устни до нейните. — Обичаш ме и ще ме обичаш до последния си ден...

Тя отвърна на целувката му със същата страст, с която той я беше целунал и се остави на вълните на магията, която излъчваше Янси, а сърцето ѝ преливаше от щастие.

— О, наистина — прошепна тя след известно време, когато успя да проговори. — Обичам те повече от самия живот, разбойник такъв!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Дните, които последваха сблъсъка на Янси със смъртта, бяха безкрайно щастливи за Сара и никой около тях двамата не изпитваше и най-малко съмнение относно дълбочината и трайността на взаимните им чувства. Любовта им беше почти осезаема и човек трябваше само да види как Янси поглежда Сара или как нейното лице се разнежва само при споменаване на името му, за да се убеди колко силна и трайна е тя. Това бяха радостни времена за тях, а щастието им се удвои един ден в края на септември, когато Сара срамежливо призна на съпруга си, че Каза Палома ще има наследник. С гръмогласен вик Янси я грабна в ръцете си, а неописуемо нежното изражение на лицето му свидетелстваше за възторга му от перспективата да стане баща.

Естествено новината се разнесе светкавично из малката общност в Палома и членовете ѝ я приеха с голяма радост и вълнение. Въпреки това не всички, които чуха вестта за бъдещото майчинство на Сара, бяха доволни...

Същата вечер на рискована среща с Хайръм в един от поправените обори за животни недалеч от хасиендата, Ан дойде с напрегнато и сърдито изражение на лицето.

— Чу ли? — попита тя, когато Хайръм се промъкна през голямата двукрила врата в хладния мрак на обора. — Малката кучка е бременна!

Хайръм леко кимна.

— Казах ти, че това няма значение! Нека детето ѝ да наследи Палома! Ние ще имаме дел Сол!

— Кога? — изсумтя Ан. — Ти изпусна единствената благоприятна възможност да убиеш Янси, която ти се представи и ми каза, че подозираш, че е поставил някои от хората си да те следят. Даже не можем да се срещаме, без да се излагаме на голям риск, но даже и когато ти успееш да се изплъзнеш от пазачите си, те веднага донасят на това копеле Янси! — Тя нервно обиколи обора. — Чувствам се като затворник! Ако в скоро време не се случи нещо, ще се побъркам! Мразя това отвратително място! Няма с кого да си

приказвам и с изключение на вечерите с влюбените — в устата на Ан тази дума прозвуча като ругатня — няма никакви обществени ангажименти, нито магазини — нищо, с което да се занимавам, за да минава времето. Толкова ми е скучно! — Тя го стрелна с укорителен поглед. — Знаеш ли, че онзи ден така отчаяно исках да се отърва от убийствената скука, че даже отидох със Сара в онези кошмарни заграждения за добитък! — Тя потръпна, а ресниците ѝ примигаха срещу него. — Тъй като ни следят, даже не мога да си позволя удоволствието да се любим и така да се разсея от неприятностите. Ако съм принудена да остана още малко време тук, сигурно ще започна да се привързвам към съпруга си!

Всичко, което тя казваше, беше истина — през последните няколко седмици те се бяха виждали твърде рядко и въпреки че беше опасно, Хайръм изгаряше от страст. Пресегна се към нея и я събори върху една купа сено.

— Я да видим какво мога да направя, за да си промениш мнението!

Любовта им бе бърза, без предварително въведение и те хвърлиха настрани само толкова дрехи, колкото да открият телата си един за друг. Опасността и отчаянието бяха експлозивно съчетани със страст, която бързо ги доведе до върховен екстаз. Последните тръпки на удоволствието още разтърсваха телата им и известно време те останаха легнали върху сеното, с преплетени тела и дишаха тежко.

— О, Хайръм, какво ще правим? — печално попита Ан, обвила с ръце врата му. — Ако Янси наистина е накарал хората си да те следят, той трябва да е узнал за плановете ти и така никога няма да ти се отдаде случай да го убиеш! А що се отнася до Том... — Тя прехапа устни. — Струва ми се, че той подозира нещо. Наблюдава ме, когато мисли, че не го гледам и ме разпитва за всичко, което правя. Мразя го! Не мога да чакам, докато умре!

Близо до тях се разнесе тих, приглушен звук и Хайръм се вкамени и се заслуша напрегнато.

— О, боже! — тихо прошепна Ан. — Сигурен ли си, че не са те проследили?

Хайръм кимна напрегнато.

— А ти? — сковано попита той.

— Том си почиваше в стаята си, когато излязох. Вероятно даже не е забелязал, че съм излязла от къщата.

— Сигурна ли си? Току-що каза, че напоследък те наблюдавал.

— Казвам ти, че бях предпазлива!

Звукът обаче ги беше стреснал и те лежаха вцепенени и с обтегнати нерви и се мъчеха да чуят нещо. До тях достигаше само нощният хор на насекомите. Минутите минаваха в бавна агония и тъй като нищо повече не се случи, Ан въздъхна с облекчение и нетърпеливо се размърда. Независимо че всичко изглеждаше нормално, Хайръм беше неспокоен и като се отдръпна тихо от Ан, той се изправи в мрака. Хладният въздух не донасяше никакъв звук, различен от обичайните и постепенно той се отпусна.

След няколко секунди той помогна на Ан да се изправи и отстрани няколко сламки сено от косата ѝ.

— Може би е време да се заемем с твоя съпруг — подхвърли внимателно той. — Ако той умре, поне едната от пречките, които стоят пред нас, ще бъде премахната.

Ан лъчезарно се усмихна и сините ѝ очи заблестяха.

— О, Хайръм, надявах се да кажеш нещо подобно! Как ще го извършим? И кога? Моля те, моля те, направи го по-скоро!

Той се смръщи.

— Колкото може по-скоро, но не забравяй, че напоследък съм доста затруднен. Не съм свободен да се движа където си поискам, както беше преди, а и трябва да изглежда като нещастен случай — не можем да си позволим Янси да се усъмни повече, отколкото в момента.

Ан кимна и в следващите няколко минути те обсъждаха положението, а после трябваше да се разделят.

Нямаше и пет минути, откакто Хайръм се беше прибрал в къщата си и Хуан Мендоса, оставил на Роджеро Дюран да продължи наблюдението, вече стоеше пред Янси в малката sala в хасиендата и правеше отчета си.

— Той се срещна с русата жена в големия обор, точно до оградите за конете. Не я видях да пристига — тя вече беше вътре и го чакаше. — Въртейки смутено голямото си сомбреро в ръце, Хуан продължи откровено: — Сеньор, мисля, че скоро ще стане доста напечено. Мъжът на русата жена също беше там и видя и чу всичко.

— Какво? — извика изненадан Янси. — Том Шелдрейк е бил там?

— Si, сеньор! Най-напред не го забелязах, но той се бе скрил в бараката, която е до обора и аз го открих едва когато реших да се приближа, за да чувам по-ясно какво си говорят двамата. Беше долепил лицето си към една от пролуките между дъските.

— Той видя ли те? — остро попита Янси.

На младото лице на Хуан се изписа усмивка, а черните му очи игриво проблеснаха.

— Не, сеньор. Бях тук внимателен! — После усмивката му изчезна и той запита: — Нали не е добре, че мъжът на русата жена знае какво прави тя?

— Не, по дяволите, не! — енергично отвърна Янси. Няколко секунди той остана загледан намръщено в пода, а после мрачно добави: — Е, тази вечер не мога нищо да направя, но ми се струва, че е дошло времето да разчистим това змийско гнездо! Добра работа сте свършили — много съм доволен от всички ви — усмихна се той на Хуан. — Нека Диего и Гил сменят теб и Роджеро и си отидете в къщи за през нощта.

Хуан излезе и Янси закрачи из малката sala със сбърчено в размисъл чело. Положението никак не му харесваше, а новината, че Том е следил Ан и Хайръм, определено го правеше неспокоен.

Тъкмо тогава вратата на залата се отвори и влезе Сара.

— Какво не е наред? — попита тя, забелязала намръщаното му лице. — Изглеждаш така, сякаш ти се иска да удушиш някого.

Янси унило присви устни, облегна се на бюрото и я придърпа към себе си. Целуна устните ѝ, обърнати към него и прошепна:

— О, това беше преди да дойдеш в стаята. Сега далеч повече ми се иска да правя любов с прекрасната си съпруга.

Сара се усмихна срамежливо и се притисна към високото му, топло тяло. Отвърна на целувката му и спокойно каза:

— Можеш да го направиш веднага щом ми кажеш защо се беше намръщил така сурово.

Гримаса се изписа на лицето му, но я задържа в ръцете си и бързо ѝ разказа за смущаващия доклад на Хуан.

— Том знае за тях? — зяпна от учудване Сара. — Той ги следи, така ли? Колко ужасно! Какво ще правиш?

Той я пусна, пресегна се и взе една хартия от бюрото.

— Това пристигна днес — поясни той като ѝ я подаде. — Струва ми се, че е частично разрешение на въпроса.

Сара бързо прочете писмото. Когато свърши, погледна към Янси и попита:

— От колко време си го решил? Трябва да си писал преди седмици на твоя приятел, за да получиш сега отговор.

Янси кимна.

— Писах на Джон в деня след инцидента с бика. Тъкмо очаквах отговор от него.

Сара отново прегледа писмото.

— Калифорния — замислено произнесе тя. — Да, това е добре. Достатъчно е далече от тук, а вероятно работата и парите ще се сторят подходящи на Хайръм. — Тя хвърли поглед към Янси. — Знаеш, че това няма да му хареса. Може да откаже да приеме.

— Може... но ако го направи, просто ще му обясня, че нямам намерение да го задържа на работа при мен. Или работата в Калифорния, или нищо. Хайръм е умен човек. Мисля че ще приеме, особено когато му кажа, че съм написал писма до местния шериф и до адвокатите ми, тук и в Мексико, в които обяснявам, че ако умра внезапно, Хайръм Бърнел трябва да бъде разпитан подробно къде е бил по това време.

По лицето на Сара премина облак и тя силно го прегърна.

— О, Янси! Не споменавай за смърт — не мога да го понеса!

— Няма да умра, скъпа, поне не много скоро — спокойно отвърна той и я притисна в прегръдките си. — Смятам да съм тук когато се ражда нашето бебе, а и другите, с които се надявам да бъдем дарени! Както и когато се раждат техните деца! И децата на децата им! Дълги години няма да се отървеш от мен!

Те се целунаха нежно и дълго време в залата не се чу разговор. В края на краищата обаче неприятната тема трябваше да бъде обсъдена.

— Какво ще правим с Ан и Том? — попита Сара, облягайки глава на гърдите му. — Решил ли си какво ще правим с тях?

Янси кимна с глава.

— Стигнах до извода, че Шелдрейкови също могат да се справят и без нас! Трябваше ми малко време, за да се сетя, но идеята изведнъж ме осени. Притежавам малко ранчо, точно до Сан Антонио, което

принадлежеше на една моя възрастна леля. В миналото от време на време се чудех какво да правя с него, а сега ми хрумна, че то е много подходящо за Ан и Том. Хасиендата трябва да е в добро състояние и има няколкостотин акра земя. Том може да отглежда добитък или коне или да прави каквото реши. — Янси се засмя. — А за да съм сигурен, че никога няма да прекратят отново прага на къщата ми, ще дам на Том достатъчно пари назаем, така че двамата с Ан да живеят комфортно в Ранчо Доминго до края на живота си. Къщата не е много голяма, но доколкото си спомням, е просторна и приятна. Том няма да достигне даже една десета от предишното си богатство, но сам ще си е господар и няма да дължи на мен храната в стомаха си и ризата на гърба си!

— Каква чудесна идея! — възкликна радостно Сара. — А може би когато Хайръм ще е заминал за Калифорния и Том няма да е зависим повече от твоята щедрост, Ан ще осъзнае, че той в края на краищата не е чак толкова лош съпруг!

— Да, на куково лято — погледна я насмешливо Янси.

Сара се намръщи.

— Е, нищо не се знае... Само се надявам всички да са доволни от това, което правиш за тях!

* * *

„Доволни“ не е точната дума, която Янси би използвал, за да опише разнообразните реакции на обектите на щедростта му. Хайръм открито се навъси, но осъзнавайки че е разкрит, нямаше друг изход освен да приеме предложението за работа в ранчото в Калифорния и да вземе парите за път, които Янси му даде.

— Искам до утре сутринта — рано сутринта — да си заминал — с равен глас произнесе Янси и хвърли няколко златни монети върху бюрото си. — Тук няма работа за теб и колкото по-бързо стигнеш в ранчото на Джон Уестлънд край Чико, толкова по-скоро ще започнеш да градиш собственото си бъдеще.

— Мислите се за дяволски умен, а? — гневно изскърца със зъби Хайръм със свити устни.

— Само когато държа коз в ръката си! И запомни — ако нещо ми се случи, шерифът силно ще се интересува от теб. А колкото до това

да се ожениш за скърбящата ми вдовица — забрави го! Тя знае много добре що за стока си! — мрачно се усмихна Янси. — Ако умра, моли се шерифът да те открие преди да те е намерила Сара!

Хайръм грабна златото и излетя от стаята, а Янси повдигна рамене. Сега бяха на ред Шелдрейкови. След много размисъл и обсъждане със Сара, беше решено той да се види с Том насаме. Нямаше никакво намерение да позволи Ан да направи бог знае каква сцена и да го отклони от целта му, докато обяснява на съпруга ѝ какво му предлага.

Янси не очакваше никаква особена реакция от страна на Том, когато му представяше планове си и се оказа прав. Том седеше и смаяно се взираше в Янси.

— Благодаря! — най-накрая произнесе той с дрезгав от възмущение глас. — Винаги съм вярвал, че си добър човек, Янси. Сам би се гордял с теб! — Той наведе глава и подръпна превръзката на сакатата си ръка. — Не мога да ти опиша какво означава за мен твоята щедрост — прегракнало добави той. — Дълга ти твърде много.

— Нищо не ми дължиш, Том — промърмори Янси, видимо смутен. — Проклетото имение не ми трябва, а колкото до парите... Ако Сам беше жив, щеше да направи нещо подобно за теб.

Том го погледна със странно отдалечен поглед.

— Откакто се завърна в Магнолия Гроув трябваше да се бориш с много неща, нали? Сигурно не ти е било лесно да се окажеш изведнъж сред толкова много хора, които очакват от теб да им осигуриш съществуването. Чудя се дали аз на твое място бих постъпил... — Том въздъхна. — Е, добре, това няма значение, нали? Вие двамата със Сара бяхте много любезни и ще е срамно да... — Том замълча и тъжно поклати глава. — Знаеш ли, нещата никога не стават така, както си ги планирал. Винаги има съжаления... периоди, когато не можеш да позволиш на никого да застане на пътя ти...

Янси неловко се прокашля и се опита да разведри малко мрачната атмосфера, която се бе възцарила.

— Естествено че винаги има съжаления, но няма смисъл да роптаем срещу това, което не може да се промени — каза спокойно той и се усмихна леко. — Винаги ще съжалявам, че не се ожених за Сара веднага щом Сам я доведе в Магнолия Гроув, но накрая нещата се подредиха отлично!

Том се усмихна странно.

— Да, нали така става накрая? И само това има значение, нали? Че нещата се оправят накрая? Без значение какво трябва да се направи...

Янси се взря в него изпитателно.

— Добре ли си? Изглеждаш малко... разсеян.

— Не се съмнявам, че изглеждам така. Имам толкова много неща да обмислям... — Том като че ли се отърси от нещо. Надигна се от стола, в който седеше и каза сърдечно: — Е, сега повече няма да те задържам — сигурен съм, че имаш да вършиш други работи. — Той се поколеба за момент, а после изпитателно погледна Янси. — Предполагам, че би желал двамата с Ан да тръгнем скоро — например до една седмица?

Янси не можа да отрече.

— Толкова скоро, колкото намерите за добре. Ще накарам Танси и Мария да ви помогнат да опаковате багажа си и се подразбира, че няколко от моите хора ще тръгнат с вас за Ранчо Доминго и ще ви помогнат да се настаните.

Те поговориха още няколко минути и после Том напусна залата. Янси беше учудващо доволен, че Том си тръгна, но не можеше да каже защо. Нетърпелив да разкаже на Сара за резултатите от сутрешната си работа, той се отърси от странното чувство на неловкост и побърза да я намери.

Откри я да седи под сянката на голямата върба в двора, а в средата на масата имаше няколко чаши и плодове. Той я поздрави с целувка, после си наля сангрия и като седна на стола срещу нея, изпъна пред себе си дългите си крака.

— Искам да те зарадвам и да ти съобщя, че до края на седмицата ще се отървем от нашите, хм, гости! — засмя се той над ръба на чашата.

— Добре ли мина? — поинтересува се тя, а в очите ѝ проблесна нежна любов.

Той кимна.

— Толкова добре, колкото очаквах, но нещо в Том... — Той повдигна рамене и продължи: — Стига толкова за тях — разкажи ми какво прави ти тази сутрин. — И Сара направи точно това.

Няколко часа по-късно той седеше сам в двора и чакаше Сара да се появи след следобедния сън, но умът му още се занимаваше с поведението на Том. Беше го смутило, но той не можеше да каже с какво, а това го караше да се чувства още по-неприятно. А писмото, което Мария му връчи само след няколко минути само засили усещането му, че нещо не е наред... ставаше нещо, което нямаше да му хареса особено!

С дълбока бръчка между веждите той се взираше в малкия лист хартия, който се съдържаше в писмото. Защо по дяволите Ан искаше да се види с него тайно в малкия хамбар? Замисли се върху едно изречение от бележката — „Не казвай на никого, тъй като е прекалено опасно!“ Какво за бога имаше предвид? Прочете я още един път, а мисълта му търсеше решение. Наистина ли Ан имаше да му каже „нещо от изключителна важност“ или просто се правеше на сантиментална? Линията между веждите му стана още по-дълбока. Можеше да постъпи по няколко начина, но всъщност имаше само две възможности: или да я хвърли и да я забрави, или да се срещне с проклетата жена и да разбере какво е това толкова дяволски важно нещо, че тя не може просто да дойде в хасиендата и да му го каже. Силно се изкушаваше да избере първата възможност, но въздъхна примирено и реши, че няма да го направи. Както агнето влиза в кланицата, така и той щеше да отиде на срещата в уреченото време. Но за разлика от агнето — усмихна се жестоко той — нямаше сляпо да се остави да падне в капана.

Скоро след това той намери Сара в спалнята им и ѝ разказа за плана си да последва указанията на Ан. Сара се ядоса.

— Как може да си толкова глупав? — извика тя, скачайки от стола пред огледалото, където решише косата си. — Това е капан! Двамата с Хайръм ще се опитат да те убият. Те безспорно са вбесени от начина, по който искаш да ги разделиш! Тя не може да се чувства щастлива, когато Хайръм заминава за Калифорния, а тя — за Сан Антонио с Том. Тя иска да те убие, усещам го!

— Не беше ли споменала как тя може да реши, че в края на краищата Том не е чак толкова лош съпруг и да се поправи? —

невинно попита Янси, а кехлибаренозлатистите му очи се смееха.

— На куково лято! — язвително отвърна Сара с ръце на хълбоците, а очите ѝ хвърляха зелени мълнии. — Няма да се срещаш с тази ужасна жена сам! Забранявам ти!

С развеселен поглед той я прегърна и прошепна в ухото ѝ:

— Querida, трябва да се срещна с нея! Представи си, че е написала бележката с искрени чувства! Представи си, че наистина знае нещо изключително важно! Нещо, което е толкова опасно, че не е посмяла да ме потърси направо тук. Какво ще стане тогава?

Сара сви ръце в юмруци и го заудря по раменете.

— Не ме интересува! — прошепна тя, а в гласа ѝ се доловиха ридания. — Просто не искам да ти се случи нищо лошо!

Той погали главата ѝ.

— Нищо няма да ми се случи. Няма да падна в клопката ѝ.

— Ще дойда с теб! — погледна го решително Сара.

— Не, няма — спокойно отвърна той, като галеше с нежен поглед лицето ѝ. — Ще ме чакаш тук. Ако това наистина е капан, не искам да мисля и за крехката ти шия, а само за моята, която е далеч по-здрава!

Сара дълго и разгорещено спори с него, но накрая остана в стаята, а малко по-късно Янси се промъкна извън хашиендата в тъмните сенки на нощта. С нож, скрит в ботуша и неизменния пистолет в кобура на кръста му, с изопнати нерви в очакване на опасността, Янси предпазливо се прокрадваше към хамбара, в който Ан щеше да го чака. Той беше малък и се намираше малко встрани от останалите пристройки, между няколко ореха и върби. Докато приближаваше, Янси го огледа още един път внимателно, но не видя нищо обезпокоително и като побутна леко едната врата, тихо се вмъкна вътре. Погледът му откри вътре само мрачни сенки и той влезе по-навътре с пръст на спусъка на пистолета. Мракът се беше състисил и във вътрешността беше още по-тъмно, но все пак имаше достатъчно светлина, за да забележи неподвижното тяло на пода, недалеч от стълбата, която водеше към плевнята на около пет-шест метра височина.

Янси изруга наум, но преди да се насочи към падналата фигура за да помогне, той още един път огледа бавно и внимателно наоколо. Хамбарът беше използван като склад за различни вехтории и боклуци

и пред очите му изплуваха неясни сенки и форми. Отново не откри нищо, което да го разтревожи, но се чувстваше много неловко. Остана напрегнато заслушан няколко минути, но не чу никакви особени звуци.

Положението никак не му харесваше, но нямаше друг избор, освен да изиграе картите, които му се бяха паднали и той предпазливо се доближи до тъмната фигура на пода. За негова най-голяма изненада това беше Хайръм! Мъртъв, както разбра миг по-късно, когато се приведе и потърси пулса му. Ръката му се намокри с нещо лепкаво и въпреки че не виждаше цвета, той бе сигурен че е изцапана с кръв. Бързо огледа тялото и установи, че някой е нанесъл смъртоносен удар отзад върху главата на Хайръм.

Въздухът зад него се раздвижи силно и това беше единственото предупреждение. Янси вече се бе изправил и се обръщаше с пистолета в ръка, когато усети мощен удар в слепоочието. С лек стон той с свлече на пода до тялото на Хайръм. Само бързата му реакция го бе спасила от съдбата на Хайръм, но ударът бе достатъчно силен, за да го повали в безсъзнание за няколко минути — минути, в които ръцете и краката му бяха здраво завързани.

Когато дойде на себе си, усети в ноздрите си лек мирис на пушек и едва тогава откри в какво безпомощно и опасно състояние се намира. Завъртя се по гръб и се загледа в размития силует на човека, който хвърляше дърва и сено във все още неразгорелия се огън, блещукащ до основата на стълбата към плевнята. С всяка измината секунда и с всяко прибавено дърво огънят ставаше все по-силен и все по-ярък, а когато човекът се обърна, на светлината на танцуващите жълто-червени пламъци Янси с ужас разпозна Том Шелдрейк.

— Por Dios! — извика той. — Какво става, по дяволите? Какво правиш?

Том го погледна с налудничав поглед през отблясъците на огъня и изразът на кафявите му очи накара кожата на Янси да настръхне.

— О, съжалявам — каза разкаяно Том. — Надявах се, че съм те ударил достатъчно силно, така че да не страдаш много. В края на краищата ти беше толкова добър с мен. — Той въздъхна. — Наистина съжалявам за това, но едно малко ранчо до Сан Антонио просто не оправя нещата, нали виждаш — сега когато мога да имам дел Сол и изобилието от сребро в мините ти. — Забравил за миг за разгарящия се огън близо до краката му, Том спокойно продължи. — Всъщност взех

идеята от Хайръм — знаеш ли, че той мислеше да те убие и да се ожени за вдовицата ти? И естествено той и тази кучка жена ми възнамеряваха да убият и мен. Аз ги разкрих една нощ в дел Сол как го обсъждаха. Мислеха се за дяволски умни. Но аз излязох по-умен от тях! — Той се изсмя зловещо и ужасяващият звук накара Янси да осъзнае, че е във властта на един луд и да започне внимателно да изпробва здравината на въжетата, с които беше вързан. — Това няма да ти помогне — каза Том, който го наблюдаваше. — Вързал съм те много здраво... Естествено, не трябваше да се тревожа за Хайръм. — Той отново се изсмя. — Нито пък за милата ми съпруга.

При тези думи Янси повдигна глава.

— Какво имаш предвид, по дяволите! Къде е Ан?

Том се усмихна и погледна нагоре.

— Моята скъпа, скъпа съпруга е там горе — в края на краищата няма никакъв смисъл да се отърва от теб и да остана обвързан с тази малка уличница! Освен това — не спираше да приказва той — тя заслужава да умре! Да планира с любовника си да ме убие! Каква идея само!

— Защо уби Хайръм? — попита Янси, надявайки се да го разсее и да спечели време. — Той щеше да си тръгне утре сутринта.

Том разсеяно поглади брадичката си.

— Копелето мислеше да ме убие и това е достатъчно основание аз да му видя сметката, а и не забравяй, че се радваше на благоволенieto на жена ми. Можеш ли да ме обвиниш за това, което извърших? — Той погледна укорително Янси. — Нали разбираш, че ти ускори нещата? Ти си виновен. Ако не беше решил да се отървеш от нас, кой знае колко дълго още щеше да живееш. Щом обаче Хайръм получи заповед да напусне и ти даде да се разбере, че двамата с Ан също ще бъдем изхвърлени от къщата, нещата се промениха!

— Какво? — извика недоверчиво Янси. — Струваше ми се, че съм доста щедър към вас.

— О, наистина беше, мое мило момче! Много щедър. Но твоята щедрост бледнее, когато я сравня с огромното ти богатство. Защо трябва да отида в Доминго, когато мога да имам всичко — щом разбира се оженя за твоята вдовица. — Том изглеждаше много доволен. — Сара май си пада по възрастни мъже, а? Нали се омъжи за Сам! Когато двамата с Хайръм ви няма, не мисля че ще ми е много

трудно да я убедя да се омъжи за мен. В края на краищата и аз ще съм скърбящ вдовец — само си помисли как хубаво можем да се утешаваме един друг!

Янси стисна зъби и като се възползва от сянката, която скриваше по-голямата част от тялото му от погледа на Том, отчаяно започна да придвижва пръстите си сантиметър по сантиметър към ножа, скрит в ботуша му. Бдителният му поглед се местеше между Том и горящия огън.

— Излиза, че всичко това си го замислил ти — сухо отбеляза той.

— Е, всъщност не мога да си присвоя целия план — казах ти, че Хайръм и Ан първи излязоха с тази идея. Аз просто я изгладих и я нагодих към моите нужди. — Той хвърли поглед към неподвижното тяло на Хайръм. — Знаеш ли, убих го с удоволствие. О, като стана дума за това — ами мъжете, които го следяха? Ще те зарадвам като ти кажа, че не съм ги убил; някой ще ги намери след известно време вързани в къщата на Хайръм — бях достатъчно предпазлив и не им дадох възможност да ме видят и това ще бъде още една загадка за останалите.

Изведнъж нещо проблесна в съзнанието на Янси.

— Ръката ти — бавно каза той. — Ти я движиш, нали?

Том лукаво се усмихна.

— О, да. От известно време я движа, но беше толкова удобно всички да ме смятат за сакат. Когато си сакат, хората се отнасят с теб по друг начин — мислят, че си безопасен. — Той погледна нагоре към плевнята. — Това накара жена ми да стане непредпазлива и ми позволи да следя нея и любовника ѝ когато ми изнасяше. Знаех за всичко, което планираха! Всичко! Бяха такива глупаци! Да действат така, сякаш неподвижната ръка ме правеше някакъв едва кретащ идиот! Напоследък беше станала доста безочлива и истинските ѝ чувства прекалено личаха. Но накрая аз я изиграх! — сви устни Том. — Тя и сестра ѝ си мислеха, че могат да ме манипулират както си искат. Е, показах на Маргарет колко грешеше, а сега доказах на Ан, че не съм малкото домашно кученце, за което ме смяташе!

— Маргарет ли? — каза предпазливо Янси, а изразът на лицето му беше учуден. — Какво си показал на Маргарет?

Във въздуха с мирис на пушек се разнесе смразяващ кръвта смях.

— Е, глупавата малка кучка мислеше, че може да ме накара да се разведа с Ан и да се ожения за нея! — кисело отвърна той. — Знаеше, че искам да стана съдия и се опитваше да ме убеди, че скандалът няма да ми попречи. Глупава уличница! Като че ли изобщо можех да бъда избран за съдия след като извърша такова скандално нещо! Да се разведа с жена си, за да се ожения за сестра ѝ, която ще се разведе със съпруга си, за да се омъжи за мен! Това беше абсурдно! Даже за миг не трябваше да се допуска, че е възможно! Опитах се да ѝ обясня всичко това, но тя не искаше и да чуе! — той се обърна към огъня и хвърли в пламъците няколко съчки. — Беше толкова красива — продължи той безстрастно. — Никога не съм срещал такава жена в живота си и тя напълно ме омагьоса. Бях луд по нея, макар че подозирах, че иска само парите ми. — Той отново погледна към Янси. — В онези дни бях доста по-богат от Сам, може би по-богат и от теб! Живеех много по-охолно от баща ти и бях доста по-активен в обществото. Затова може би Маргарет беше решила, че ще бъда по-добра партия, даже и да трябваше да предизвика ужасен скандал, за да получи това, което иска. Беше решена да не допусне нищо да се изпречи на пътя ѝ. И аз не позволих нищо да се изпречи на моя — отново се изсмя той. — Когато си даде сметка, че няма да се съглася с плановете ѝ, тя ме заплаши да каже на Сам, че носи мое дете и да предизвика скандал просто за да ми навреди. Не можех да позволя това да се случи, затова откраднах камата на Бартоломю и я убих.

Докато слушаше безгрижното признание на Том, Янси си даваше сметка, че хамбарът се пълни с дим и огънят весело пращи, а пламъците алчно се протягат към всичко, което могат да достигнат и да изпепелят. Близко до пода, където лежеше Янси, въздухът беше все още свеж, но нямаше да остане дълго такъв, тъй като огънят се разрастваше с всяка секунда. Янси отново провери въжетата, макар че бе безполезно и като държеше под око пазача си се изпъна за да достигне с пръста до ножа, скрит в ботуша му.

В този момент Том не му обръщаше внимание, загледан в огъня и зает да се перчи с подвизите си и Янси се молеше да остане по-дълго така, за да може да измъкне ножа. Внезапно Том се обърна и погледна право към него, а Янси замръзна.

— Аз бях този, който сложи змията в леглото на Сара — някак гордо произнесе той. — Мислех, че знае, че аз съм убил Маргарет и

искаха да ѝ попреча да ме издаде. Каква грешка щеше да стане! — поклати глава той. — Змията едва не ме ухапа, докато я носех към стаята на Сара и едва по-късно се досетих, че Сара не е разбрала значението на разговора между Ан и Маргарет, който бе подслушала в онази нощ в Магнолия Гроув. — Лицето му имаше унило изражение и той продължи, сякаш говореше на себе си. — Отначало толкова се изплаших, че не можех да мисля за нищо друго, освен как да ѝ затворя устата и змията изглеждаше добра идея. Сега разбирам, че щеше да е ужасно, ако планът ми се бе осъществил и тя бе умряла — усмихна се той. — Ако не се ожения за Сара, как по друг начин ще взема богатството ти?

— Наистина как ли? — сухо отвърна Янси, чудейки се как никой не бе забелязал колко болен и опасен беше станал Том. Мрачно реши, че вероятно всички са гледали на него като на пречупен, предизвикващ състрадание човек, без да видят това, което се таи под повърхността.

— Знаеш ли, съжалявам, че трябва да умреш така — промърмори Том. — Винаги съм те харесвал, Янси. Ти си прекрасен човек, а Сам беше добър с мен след като изгубих всичко. Всъщност така и трябваше да бъде, след като му бях спасил живота през войната, но все пак...

— Можеш и да не ме убиваш — можеш да ме пуснеш да си вървя — подсказа му Янси невъзмутимо.

— О, не, сега не мога да променя плановете си — искрено отвърна Том. — Вече убих Хайръм и Ан, а и ти вече знаеш за Маргарет, така че просто нямам друг избор освен да убия и теб, след като знаеш всичко.

Том се огледа наоколо, видимо доволен от начина, по който се развиваха събитията и Янси се възползва от случая и започна да се премества по-далече от огъня към вратата на хамбара. Огънят беше започнал злокобно да пращи, димът ставаше по-гъст и зловонен и ненаситните пурпурнозлатисти езици вече се увиваха около подпорите на плевнята, а вътрешността на хамбара беше озарена от разпростиращите се пламъци. Само след няколко мига мястото щеше да се превърне в един ад и никой нямаше да се измъкне жив...

Том изведнъж погледна към Янси и виждайки го как се премества към вратите на обора, извика строго:

— Не, не, няма да се измъкнеш! — Той се спусна към него, сграбчи го за краката и повлече мятащото се тяло на Янси обратно към

огъня. Останал почти без дъх от усилията, той се оплака: — Планирал съм всичко твърде добре, за да го развалиш! Ще бъде толкова трагично — и тримата погълнати от огъня — засмя се отново той със смразяващия си смях. — Ще ти кажа още нещо — откраднах и тази идея на Хайръм. Той и Ан имаха извънредно любопитна среща днес следобед и се страхувам, че ние двамата трябваше да умрем в огъня! Затова Ан ти написа онази бележка — за да те примамим тук и Хайръм да може да те убие. Ан трябваше да ме изведе на разходка насам, където Хайръм щеше да ме очаква. Аз е трябвало да бъда зашеметен или убит и тогава Хайръм е щял да запали огъня, който да премахне всички следи от престъплението.

Без да обръща внимание на безцелното бърборенето на Том, Янси се осмели да погледне към огъня и кръвта му се смрази. Той свирепо се бе разгорял и се извисяваше към тавана, хвърляйки злокобни златисто-червени пламъци във всички посоки. Беше станало горещо и на Янси му се струваше, че кожата му е обгоряла; димът изгаряше очите и дробовете му и той разбра, че не трябва да губи нито миг повече. Ако не се измъкне до няколко секунди, после ще е твърде късно!

Зарейн в собствените си мисли, Том Шелдрейк изглеждаше напълно безразличен към грозящата ги опасност.

— Не мога да допусна това да се случи, нали? — обясняваше той, като че ли търсеше неговото потвърждение. — Не си ли съгласен, че е много умно от моя страна да измисля начин да се отърва наведнъж от трима ви?

— Не толкова, колкото си мислиш, кучи сине! — изръмжа Янси и напрегнал всичките си сили, се надигна и ритна с двата си крака Том в гърдите. Том се свлече на земята с учуден стон и Янси, съсредоточил всичките си сили в стремежа си да се измъкне, се заизвива и затъркаля към вратата на хамбара възможно най-бързо. Въздъхна от облекчение, когато най-накрая се удари в солидната дървена врата. Нетърпелив да се измъкне и ужасен, че няма да види повече Сара, нито детето си, което ще се роди, той се опита непохватно да отвори вратата с краката си, но след няколко секунди си даде сметка, че Том вероятно я е залостил отвътре. Плътено долепи тялото си до дъските и като поемаше дълбоки глътки въздух от процепа между крилата на вратата, се опита да достигне ножа си.

Изведнџж: се чу смразяващ кръвта звук — писък ли беше това или стенание Янси не можа да установи и внезапно сред огъня, обхванал плевнята се появи Ан, която тромаво и мъчително се заклати към стълбата. Навсякъде около нея се извиваха пламъци и фигурата ѝ се очертаваше ясно на фона им, но тя изглежда все още не беше засегната и вдигнала ръце до главата си, се олюляваше на ръба на стълбата, мъчейки се отчаяно да се спаси.

Ужасният ѝ вик прикова вниманието на Янси и стресна Том, който тъкмо се надигаше от земята близо до стълбата. Той се поколеба за момент, а безумният му поглед се местеше нерешително от Янси към Ан и обратно. После изрева:

— Не! Не! Няма да се измъкнеш! — и се спусна нагоре по стълбата към плевнята. Прикован на място от зловещата сцена, която се разиграваше пред очите му, Янси лежеше неподвижно до вратата на хамбара без да откъсва очи от двете фигури, осветени от огъня, а пушекът се носеше на призрачни кълба около него. Замаяно дочу гласа на Сара, както и тези на Бартоломю, Естебан и останалите и осъзна, че идва помощ... за него, но не и за Ан и Том... никога вече за Ан и Том...

Проклинайки, Том най-накрая стигна до жена си и я блъсна обратно в пламъците. Ан се бореше като обезумяла с него със сила, която ѝ вдъхваше страхът и телата им, преплетени в смъртоносна прегръдка, се олюляваха насам-натам, а те не обръщаха никакво внимание на това, което ставаше около тях. Задната половина на хамбара беше в пламъци; подпорите, които държаха плевнята, заплашително се клатеха, почти изпепелени от яростния огън. Даже и когато подът на плевнята се наклони зловещо, тъй като подпорите една след друга изчезваха в пламъците, Ан и Том останаха вкопчени в смъртоносна схватка, в която нито единият, нито другият успяваха да вземат превес. Внезапно плевнята се продъни в безмилостния ад отдолу с гръмогласен трясък и шум от разцепени дърва; във въздуха се извисиха огромни пламъци и във всички посоки се разхвърчаха искрящи въглени, а двете фигури изчезнаха.

Хипнотизиран от сцената пред себе си, Янси гледаше вцепенен към мястото, където бяха изчезнали Шелдрейкови и не долавяше звуците, които се разнасяха зад вратата на хамбара. Осъзна какво става чак когато вратата се разтресе от мощен удар отвън. Той едва успя да

се претърколи настрани и вратата се отвори с трясък, а вътре нахлу хладен, животворен въздух. Замаян от удара по главата и от погълнатия дим, Янси не долавяше ясно какво става около него, но почти веднага до него долетя гласът на Сара — най-любимият звук на света — и той усети нежния ѝ парфюм. А после множество силни, нетърпеливи ръце го понесоха навън, изтръгвайки го от смъртта и възвръщайки му живота — живот, който беше още по-ценен, тъй като до него бе Сара, долепила гърдите си до страната му и притиснала устни до челото му.

ЕПИЛОГ

РАДОСТТА НА СЪРЦЕТО

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

В момента, в който установиха, че Янси ще оживее, Бартоломю организира хората във верига и те започнаха да гасят огъня с ведра и кофи, но независимо от това не можаха да спасят хамбара и нощта бе озарена от пурпурни пламъци. Легнал под един орех на безопасно разстояние от огъня и облегнал глава на гърдите на Сара, Янси мрачно наблюдаваше пламъците, които трябваше да бъдат погребалната муклада.

С разстлани на земята поли и ръце, здраво обгърнали тялото на Янси, Сара също гледаше огъня и отново преживяваше смразяващите моменти, когато бяха разбрали, че вратата на хамбара беше здраво залостена отвътре и Янси е хванат в капана на пламтящия ад. Тогава тя не знаеше дали той е жив или не, но до края на дните си щеше да помни щастливия миг, в който го бяха намерили и го издърпаха от хамбара, кашлящ и останал без дъх, отнемайки от огъня последната му жертва.

Янси се размърда до нея, хвана едната ѝ ръка и пламенно я целуна.

— Ти не направи така, както ти казах, нали, скъпа?

Сара едва забележимо се усмихна без да откъсва поглед от огъня, но леко размърда пръстите си до устните му.

— Не, не направих така. Само минута след като излезе от хазиендата аз изтичах да намеря Бартоломю и Естебан и им обясних положението. Бях твърдо убедена, че си в голяма опасност и че независимо колко подготвен си за това, може да се случи нещо лошо. Не исках да излагаш на какъвто и да е риск живота си!

И той не откъсваше поглед от горящия хамбар, наблюдавайки как сред море от пламъци и искри покривът най-накрая се срути.

— Радвам се, че поне единият от нас е мислил трезво! — прошепна той. — Иначе...

Сара го прегърна по-силно.

— Не говори така! О, боже! Янси, аз бях толкова уплашена — просто знаех, че Хайръм и Ан искат да те убият и няма време за

губене! — Гласът ѝ бе пресипнал. — Двамата с Естебан загубихме ценно време, докато се опитвахме да установим къде е Хайръм, а когато открихме Хуан и Роджерио вързани в къщата му и със запушени уста, аз нямах търпение да стигнем до хамбара! — Тя се поколеба, а после с твърд глас попита: — Те вътре ли бяха?

— Всичките — бавно кимна Янси. — Всички са мъртви.

— Как така всичките?

Той отвърна уморено:

— Хайръм и Ан наистина са възнамерявали да ме убият, но Том осуетил намеренията им и решил да пригоди в своя полза оригиналния план на Хайръм да ме убие и да се ожени за теб. И той беше вътре с тях.

Сара зяпна от учудване и се отдръпна от него, така че да може да вижда лицето му.

— Искаш да кажеш, че зад всичко това е стоял Том?

Забелязал как Естебан и Бартоломю се насочват към тях и тъй като се чувстваше по-добре, Янси бавно се изправи на крака и протегна ръка на Сара.

— Да, така беше. Той бе убил Хайръм и беше намислил ние двамата с Ан да умрем в пламъците, като така щеше да постигне няколко неща наведнъж.

Сара продължаваше да го гледа с изненада и ужас, а той се обърна към двамата мъже, които приближаваха.

— Е, господа, май няма да се наложи повече да мислим за ремонта на този хамбар, какво ще кажете? — безгрижно подхвърли той.

В угасващите светлини на огъня те кимнаха, а тъжните им изражения малко се разведриха от непринудения му тон.

— Знаете ли, преди не мислех точно така, но сега май сте прав! — обади се Бартоломю. Той погледна изпитателно Янси и тихо попита: — Добре ли сте?

Янси кимна, обгърнал с ръка кръста на Сала.

— Да, напълно. Намери хора, които да разчистят тук и елате с Естебан в хасиендата. Имам да ви разказвам дълга и заплетена история.

Половин час по-късно всички се бяха събрали в двора на хазиендата. Дрехите им още миришеха на дим и лицата им бяха изцапани със сажди. Сара и Янси, Танси и Бартоломю, както и Мария и Естебан се бяха настанили удобно около масата; всички слушаха като ударени от гръм това, което Янси бе научил през зловещите минути, прекарани в хамбара с Том. Когато свърши разказа си, настъпи мъртва тишина.

— Том Шелдрейк ли е сложил гърмящата змия в леглото ми? — попита недоверчиво Сара.

Янси кимна.

— Очевидно си му споменала за разговора, който си чула в нощта преди смъртта на Маргарет и нещо от това, което си казала, го е накарало да си помисли, че знаеш кой е убиецът. Първата му мисъл е била да ти затвори колкото се може по-бързо устата, без да привлече вниманието върху себе си. Едва когато начинанието му се е провалило, той е размислил и е стигнал до извода, че да те убие е последното нещо, което би искал. И подозирам, че междувременно държането ти го е убедило, че не си даваш сметка за важността на това, което си чула.

— Ами инцидентът с бика? — мрачно попита Бартоломю. — Кой е виновен за това? Пак ли Шелдрейк?

Янси сви устни.

— Не, струва ми се, че спокойно можем да предположим, че Хайръм е застрелял коня ми. Възможно е Том, който не е бил сакат, както си мислехме, да се е скрил в храстите и да се е възползвал от благоприятния случай, но се съмнявам в това — пък и той не намекна за подобно нещо, макар че гореше от желание да ми разкаже всичко!

В ранните часове на деня малката групичка най-после се разотиде, но докато си легнат, темата за подлите намерения на Ан и Хайръм, както и за долните планове на Том Шелдрейк и признанието, че е убил Маргарет, бяха подробно разнищени и обсъдени. Въпреки най-добрите си намерения да забравят за неприятния инцидент, дни наред те продължаваха да говорят за него и цели седмици Сара се будеше посред нощ и отчаяно протягаше ръце да докосне Янси и да се

увери, че е жив и лежи до нея. Оставаше обаче още нещо неприятно, което трябваше да се свърши, преди темата да бъде завинаги забравена — някой трябваше да разгледа личните вещи на Хайръм и Шелдрейкови и най-после да се отърват от тях.

Янси щеше да се занимае с вещите на Хайръм и Том, ако Сара се заеме с нещата на Ан. Първоначалното ѝ намерение бе да предложи някой друг да го свърши, но после намръщено и неохотно се съгласи. И така една сутрин след няколко седмици Янси я откри в къщата, в която бяха живели Том и Ан, седнала с една малка заключена метална каса в скута си.

— Какво има вътре? — попита Янси като се приближи до нея.

— Не зная — отвърна Сара със сбърчени вежди. — Огледах навсякъде, но не открих ключ, който да я отвори. Защо ѝ е трябвало да я заключва? — обърна се тя към Янси.

— Може би любовни писма от Хайръм? — вдигна въпросително вежди той.

— Може би — сбърчи нос Сара.

Янси си поигра с ключалката и когато я отвориха, на пръв поглед като че ли се оказаха прави — в касата имаше множество писма, прилежно сгънати в пликовете им. С явно отвращение, изписано на лицето ѝ, Сара повдигна с два пръста един от пликовете и го повъртя в ръцете си.

— Нямам намерение да ги чета! — и тъкмо да хвърли писмото в камината, за да го изгори по-късно, нещо в надписа привлече вниманието ѝ. Объркана, тя отново погледна плика и изведнъж зяпна от учудване. — Това е едно от писмата на Сам до теб! Как за бога...? — Очите ѝ се разшириха от изненада, когато най-накрая започна да разбира. — О! Естествено! Ан и Хайръм са ги прибирали, тъй като не са искали да се появиш и да развалиш нещата, преди Хайръм да е сигурен в мен.

Със склучени вежди, без да промълви дума, Янси взе писмото от Сара — от плика го гледаше собственото му име, написано от ръката на баща му.

— Най-вероятно така е станало — промърмори той и с непроницаем израз извади писмото от плика и се зачете. Когато свърши остана за момент загледан встрани, а после дрезгаво каза: — Права си. Това е едно от писмата на Сам до мен.

С прояснено лице Сара се взираше в писмата — около половин дузина — които лежаха в скута ѝ.

— Никога не си получил нито едно от тях, нали? — попита тя тихо и с разкаяние.

Янси поклати глава, погледна я и овладя чувствата си.

— Казах ти, че не съм, не помниш ли? — сухо отвърна той.

Сара изглеждаше смутена.

— Не ти повярвах — помислих, че ме лъжеш, за да се оправдаеш — неловко призна тя.

— Чудя се как изобщо си моя жена, след като мнението ти за мен е толкова неласкаво — отвърна той и в гласа му се почувства остра нотка.

Сара скочи от стола; писмата се разпиляха наоколо, а тя обгърна врата му с ръце и целуна ъгълчето на устните му.

— Но това беше преди да отнемеш невинността ми и да ме изнудиш да се омъжа за теб, а аз да се науча да те обичам!

Янси неохотно се засмя и я привлече по-близо до себе си.

— Предполагам, че и двамата понякога се държахме не както трябва — призна тихо той.

— М-м-м да — прошепна Сара до устните му. — Но това е вече минало, нали?

— Por Dios, така е! — потвърди Янси и я целуна, а писмото падна от ръцете му и той се остави на опияняващата магия, която двамата със Сара създаваха.

* * *

В началото на октомври Сара и Янси заедно с Мария и Естебан се приготвиха да се връщат в дел Сол, оставяйки Палома в опитните ръце на Бартоломю. Щяха да започнат да карат добитъка към новата железопътна гара в Абилене, Канзас, от следващата седмица и Сара беше безкрайно доволна от това, че Янси бе дал живот на плановите ѝ. Докато яздеха към дел Сол тя с учудване откри колко малко съжaliaва, че напуска Палома, въпреки необикновенния ѝ чар; с какво нетърпение чака да се върне в дел Сол и как жадува да зърне изящната хахиенда с великолепните ѝ земи; колко силно иска да се върне в своя дом! Не

беше разбрала кога бе престанала да мисли за Палома като за единственото нещо, което ѝ принадлежи, като за място, в което може да се скрие и бе започнала да счита дел Сол за свой дом... Толкова много неща се бяха променили през последните месеци в Палома — през това време, тя бе започнала да обожава високия си, омагьосващ я съпруг и не се съмняваше, че той споделя чувствата ѝ; страховете ѝ, че се е оженил за нея за да си възвърне Палома се бяха изпарили и сега тя с радост очакваше появата на първото им дете в края на май следващата година и никакви сенки или съмнения не помрачаваха така желаното събитие.

Когато дел Сол се появи на хоризонта няколко часа по-късно, тя се усмихна.

— Защо се усмихваш така като малко доволно коте? — безгрижно попита Янси, който я наблюдаваше.

Тя го стрелна с омайващ поглед, от който дъхът му секна.

— О, просто се радвам, че съм отново в къщи!

Те спряха едновременно конете си и оставиха другите да продължат напред.

— Наистина ли, Сара? — тихо попита той, взрял се напрегнато в прекрасното ѝ лице. — Наистина ли дел Сол е твоят дом? Не съжаляваш ли?

Тя се наведе към него и устните им се срещнаха.

— Където си ти, там е и моят дом, а колкото до съжаленията... Няма такива, скъпи. Никакви съжаления!

Без да обръща внимание на неспокойно пристъпващите коне, той я привлече към себе си, премествайки я от Локуела на своя кон. Отпуснала се в прегръдките му, Сара се остави на жадните му целувки. Стройното ѝ тяло пламенно се притисна до неговото, а ръцете ѝ здраво обгърнаха врата му и когато омайващата възбуда, която той толкова лесно предизвикваше у нея, започна да изпълва тялото ѝ, тя отново благодари на съдбата, довела този надменен, екстравагантен и толкова любим черен конник в живота ѝ.

Когато Янси най-после вдигна глава, и двамата бяха зачервени и останали без дъх, а в златистия му поглед проблесна пламенно обещание за нежност и наслада през всичките години, които ги очакваха и той меко прошепна:

— Хайде да се прибираме в къщи, скъпа...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.